

Υπερσκελής, Qui est cruribus grandioribus, Ficin. A ap. Plat. in Tim. Item versus υπερσκελής ET Μακροσκελής dicitur Qui una syllaba s. dimidio pede ceterorum mensuram superat, alio nomine υπέρμετρος dictus, ut Virg. ille, Aut dulcis musti Vulcano decoquit humorem. Permittunt autem hanc sibi licentiam Poetæ, cum sequens versus a vocali aut diaphthongo incipit, quacumque ή υπερσκελής s. υπέρμετρος syllaba præcedentis per συναλοιφήν confletur.

[* Φοινικοσκελής, Eur. Ion. 1207. * “Χαλκροσκελής, Soph. ap. Schol. Pind. II. 4, 398. p. 579. Heyn.” Boiss. Mss.]

[* Σκελίζω, Gl. Varico, Supplanto, Theod. Prov. 19, 3. Aqu. Job. 8, 3. Jerem. 10, 17. “Act. Traj. 1, 239.” Schæf. Mss. Hes. v. Κλειμάζειν. “Suid. v. Ἀνατραπέντες, Amphil. 113. Method. 127.” Kall. Mss. * Σκελλίζω, Salmas. Exerc. 945. * Σκέλλισμα, Hesychio δρόμημα. * Σκέλισμα, Eid. τὸ αἰμύνημα, leg. τὸ κίνημα, s. Σκελισματα, ἀντικίνημα. Basil. Ep. 45. T. 3. p. 134.] “Ἀποσκελῆσαι, Hesychio est παιδίζειν ὁρχήσιν ὁρχήσασθαι.” [leg. * Ἀποσκελίσαι. * Διασκελίζω, Gl. Prævarico, Divarico. Διασκελισμένον καθῆσθαι, Etym. M. v. Κελτίζει. * Περισκελίζω, Gl. Supplanto. * Περισκελιστής, Strabo 11. p. 803 = 596. al. * Περισκυθιστής.]

Υποσκελίζω, Subjecto crure evertō et dejicio, Supplanto, Lucian. (2, 883.) Οἱ μὲν αὐτὴν περιπλεκόμενοι ἀλλήλους υποσκελίζουσι, Alii impliciti, subjecti sese cruribus mutuo evertunt et supplantant. Eubul. Comicus ap. Athen. 2. init. de vino, Πολὺς γὰρ εἰς ἐν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεῖς, Υποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας, Supplantat, Prosternit. Et rursum Lucian. (3, 139.) Παρωθεῖται καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ, εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ καὶ υποσκελίζει: eum autem qui υποσκελίζεται, dicit ἀνατρέπεσθαι, Everti, et solet quis υποσκελίζεσθαι aut in cursu aut in lucta: in lucta, ut in supra citato Luciani loco; in cursu s. incesso, ut in hoc proximo, et in præcedente Eubuli: itidemque in hoc Plut. de Frat. Am. Ποδῶν ἀλλήλους υποσκελίζοντων. Metaphorice accipitur tum a Dem., tum a Philone V. M. 1. Τὰς προθυμίας υποσκελίζετε τὼν ἀνδραγαθίζεσθαι προαιρουμένων, Labefactatis. Itidemque pass. voce et signif. eod. l. Ταῖς τῆς ψυχῆς ὑγαινουσαῖς ὁρμαῖς ἐπόμενος, καὶ μηδεμίαν ἐὼν υποσκελίζεσθαι, Nullam supplantari labefactarique sinens. In propria autem signif. usus est passivo Plut. de Educ. Liber. (p. 21.) Ὑπὸ τῆς πολυχρονίου τῶν δεσμῶν συνηθείας οὐ δυνάμενοι βαδίζειν, υποσκελίζονται, Supplantantur et concidunt. Quidam υποσκελίζεσθαι eo loco accipiunt pro Claudicare, Nutantibus lapsantibusque vestigiis progredi, Gradatim alternatimque eundo crura promovere, ut Virg. de Mezentio ait, Ille pedem referens, et inutilis inque ligatus Cedebat—et—attollit in ægrum Se femur. Hes. υποσκελίζει exp. ἀπατήσῃ, χλευάσῃ: Suidas vero υποσκελίσον accipit pro τῆς ὁρμῆς κώλυσον, ap. Davidem, (Ps. 16, 14.) Πρόφθασον αὐτοὺς καὶ υποσκελίσον: ut sit, Supplantans eos impetumque, quo feruntur, inhibeas. [“Ad Mær. 91. Jacobs. Emendd. 13. Exerc. 2, 32. Anth. 7, 77. ad Lucian. 1, 221. ad Diod. S. 2, 238.” Schæf. Mss. Liban. 4. p. 98. Πρὸς ἀσέβειαν ἐνκόλως υποσκελίζονται: P. neg. Jul. p. 237. τὴν ὁρμὴν, Sufflaminare impetum. Heliod. 431. Τὰ γόνата υποσκελίζονται. Schleusn. Lex. V. T.] Ὑποσκελισμός, Supplantatio, Cum aliquem in lucta cursu aut incesso supplantamus, crure subjecto labefactamus, [Prov. 24, 17. “Καθυποσκελίζω, Nilus Epist. 275.” Boiss. Mss. * “Ὑποσκελιάζω, pro υποσκελίζω, Amphil. 96.” Kall. Mss.] “Ἐπισκέλισσι, vocab. e σκέλος factum, significante “Crus. J. Poll. (1, 214.) a Xen. dici tradit de equo “qui pedes movere incipit.” [“Ἐπισκέλισσι, Flexus crurum, Xen. Ἰππ. (7, 12.) p. 744: interpr. ita hanc vocem J. Poll. 1, 214. Ἐπισκέλισσιν ὁ Ξενοφῶν καλεῖ τὴν ἀρχὴν τῆς τῶν ποδῶν κινήσεως. Conferatur Jung. annotatio. Quandoquidem vero in omnibus

Xen. Edd. legatur hodie ἐπικλίσσι, non potuerunt Lexicographi recentiores nisi e fide Pollucis alterum illud Xenophonti ascribere, ignorato, ubi inveniretur, loco.” Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 131.]

Σκέλαι, Femoralia s. Feminalia, etiam Tibialia. J. Poll. non solum inter ἐσθήτων εἶδη, i. e. Vestimentorum genera, σκελέας numerat, 7, c. 13. verum etiam inter ὑποδημάτων εἶδη, i. e. Calceamentorum genera, eod. l. c. 22.: utroque in loco addens, ἀνακρίδας alio nomine vocari. Innuit ergo significare non solum Femoralia s. Feminalia, i. e. Bracas s. Caligas femorales, aut etiam Tibialia; verum etiam Calceamenta tibialia, ut sunt Ocreæ et id genus alia. Cam. interpr. Integumenta tibiarum: ET Περισκελίδες idem esse arbitrat̃ Tibialia. Apud Hes. oxytonos SCRIBITUR Σκέλαι, dicunturque esse τὰ τῶν σκελῶν σκεπάσματα, Parthis σαρὰβαρα dicta. [“Græv. Lectt. Hes. 572. Phryn. Ecl. 207. Wakef. Ion. 199.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 78.]

[* Σκελίσκος, Aristoph. Ἐκκλ. 1168. * “Σκελύθριον, Crus, Arrian. Epict. 76.” Wakef. Mss.]

Σκελύθριον, τὸ, Sellula tripes, θρανίον s. θρανίδιον τρίπον. J. Poll. 10, (48.) c. 11. recensens τὰ τῷ κοίτῳ παρακείμενα, dicit σκελύθρια esse μικροὺς τρίποδας: annumerans τῷ θρόνων s. δίφρων generi. Itidemque 13, 13. ubi περὶ καθήμενον et θρόνων agit, synonymos ab eo ponuntur καθέδρα, ἔδρα, θρανίον, θράνος, θρόνος, θάκος, ἔδρανον, δίφρος, σκελύθριον: quanquam hoc σκελύθριον ait esse ὑπομόχθηρον. Sed notandum, eo quidem in l. scribi σκελύθριον per υ, at l. 10. per ι LEGI Σκελίθριον. “Σκολύθριον, Scabelum. Vide in Σκόλυθρος, quod proxime sequitur.” [“Routh. Plat. 19.” Wakef. Mss.]

“Σκόλυθρος, Humilis. Σκολύθρων enim Hes. exp. “ταπεινῶν, esse dicens ἀπὸ σκολύθρων δίφρων, ubi “σκολυθρίων pro σκολύθρων reponendum videri posset, sequendo quæ ap. eum proxime præcedunt; “nam Σκολύθρια sunt illi ταπεινὰ * διψρή, et ὑποπόδια. “Sed potius utrumque dici putandum est: sc. et “σκόλυθρον et dimin. forma σκολύθριον. At Suidas “σκόλυθρον esse ait τὸν σκνιπὸν καὶ ἀνελεύθερον.” [Cf. T. H. ad J. Poll. l. c. * Σκολόφρον, Hesychio θρανίον. * Σκολύθριον, T. H. l. c.]

Σκελῖς, ἰδος, ή, Femur porci aliusve pecoris: una cum carne illa pulposa, quæ a spina ad imum ventrem pertinet. [Pherecrates] ap. Athen. 6. (p. 269.) Σκελίδες ὀλόκνημοι πλησίον τακερώταται ἐν πινακίσκοις, Appositæ sunt peruxæ integræ in patinis mollissimæ, Cam. Vocat ergo σκελίδα ὀλόκνημον, Femur cum integra tibia, et a quo tantum τὰ ἀκροκώλια amputata essent. Hesychio σκελῖς est τὸ ἀπὸ τῆς ράχεως ἕως τοῦ ὑπογαστρίου, Quod a spina ad imum ventrem pertinet. [“Casaub. ad Athen. 116. Schneid. ad Cat. p. 214. ad Mær. 361. Brunck. Aristoph. 3, 17.” Schæf. Mss.] “Σχελίδες, Latrum carues, Aristoph. Ἰππ. (362.) Ἀλλὰ σχελίδας “ἐδοκῶς ὀνήσσομαι μέταλλα, ubi Schol. ait esse “βόδς πλευρὰ, ή ἀπλῶς τὰ πλευρικά, ut ap. Æschyl. “lum. Vide Hes. Reperitur et Σκελίδες.” [Schw. ad Athen. 3. p. 95. “Ad Mær. 361. Valck. Phæn. p. 479. Casaub. l. c. Schneid. l. c. Aristoph. Fr. 241. Brunck. l. c. ad Lucian. 2, 330. Bast Lettre 237.” Schæf. Mss. * Σκελλῖς autem s. Σκελῖς, signif. Nucleum allii, ap. Plut. 7, 375. Item * Σκελίδιον, pro eod., Schol. Nicandri Ἀ. 432.]

“ΣΚΟΛΙΟΣ, ἄ, ὄν, Tortuosus, Intortus, Obliquus; “Inflexus. Metaphorice etiam σκολιαὶ δίκαι et σκολιοὶ “μῦθοι dicuntur ab Hesiodo (Ἔργ. 1, 192. 219.) “Sic Pind. (Fr. Inc. 4.) σκολιὰν ἀπάταν dixit. Hesiodus vocavit etiam hominem σκολιὸν, initio Ἐργων; “Ρεῖα δέ τ’ ἰθύνει σκολιὸν, ubi quidam interpr. “Pravum, alii Versutum. Tzetzes exp. τὸν ποικίλον “τὸ ἥθος διὰ πανουργίαν. Sed recte reddemus Pravum, servata eadem metaphora, propter verbum “ἰθύνει.” [“Σκολιὸς redditur in Lex. Tortuosus, Obliquus, Pravus, et habetur primitivum. Proprie et ex origine signif. Siccatum, Arefactum, Ariditate contractum et curvatum. Ex hac virtute prima ceteræ signif. fluxerunt; idea quoque Pravitatis, quate-

nus est opposita rigidæ Rectitudini. Oritur σκολιὸς a nomine σκόλος, quod superest ap. Hes. Spinam significans. Hujus alia forma σκόλυς, verbum peperrit * σκολύσσειν, pro quo recentiores σκολύπτειν. Ut στόλος est ab ἔστολα verbi στέλλω, sic σκόλος ab ἔσκολα verbi σκέλλω. Valck. Schol. in N. T. 1, 364. "Valck. Adoniaz. p. 291. Diatr. 28. Ruhnck. Ep. Cr. 297. ad Diod. S. 1, 359. Jacobs. Anth. 6, 114. 8, 61. 70. 117. 384. 9, 180. 11, 11. Heyn. Hom. 7, 205." Schæf. Mss. II. Π. 387. θεμίστας, Strabo 14. p. 532. ἔργα. "Σκολιὰ ἐνθυμήματα, Sententiæ tortuosæ. His junguntur ut synonyma τὰ πολὺπλοκα καὶ δυσεξέλεκτα, Perplexa et intricata, quorum sensus ægre expeditur oratione. Dionys. Ep. 2. ad Amm. 792., cf. Jud. Thuc. 882., ubi τὸ φορτικὸν τῆς λέξεως καὶ σκολιὸν καὶ δυσπαρακολούθητον, et μοχ τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκάς σολοικοφανεῖς ἔχοντα notantur, h. e. Oratio incisis, parenthesisibus et ambagibus perplexa, intricata, adeoque obscurior. Eadem 33. p. 893. dicitur λέξις ἀσαφὴς καὶ πεπλεγμένη, ἐν ᾗ πλείων ἐνεστὶ τῆς λέξεως ἢ σκοτίζουσα τὴν διάνοιαν ὀχλήσις: vide Ἀγκύλωσις. Hes. σκολιὰ δύσχερῃ, ἐπικαμπῇ, ἀνισα, δύσκολα." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Σκολιαί, Piscium genus, Opp. A. 1, 184. sed perperam pro κολίαι. * Σκολιογράφος, unde * "Σκολιογράφω, Const. Porph. de Themat. 1, 17." Boiss. Mss. * "Σκολιόπους, Wakef. S. Cr. 4, 7." Schæf. Mss.] "Σκολιόφρων, Qui prava cogitat, est "prava mente," [Schol. Pind. I. 3, 7." Boiss. Mss. "Valck. Phœn. p. 304." Schæf. Mss. "Nonn. Jo. 8, 129." Wakef. Mss. * Σκολιόχειλος, i. q. ἀγκυλόχειλος, Suid. "Lex. Bekk. 329." Boiss. Mss. * Σκολιόνειρος, Schneidero dubiæ auctoritatis videtur. * Ἴθυσκόλιος, Hippocr. 810. * Ὑποσκόλιος, Aret. p. 36. αὐχὴν.] "Σκολιῶς, Tortuose, Intorte, Oblique, "Prave," [LXX. Jerem. 6, 27.] "Σκολιότης, q. d. "Tortuositas, Curvitas. Item Pravitas." [Ibid. 11, 8, 13, 10. Ezech. 16, 5. Symm. Ps. 124, 4. 5. Aq. 80, 10. * "Σκολιῶδης, Heyn. Hom. 6, 372." Schæf. Mss. Apollon. Lex. v. Παιπαλόεντος. * "Σκολιαῖος, Etym. Apollon. v. Ἀγκυλομήτω." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.]

"Σκολιώω, Intorqueo, Tortuosum reddo," [Theophr. H. Pl. 1, 6, 4. σκολιούνται, i. e. σκολίας ῥίζας ἔχει.] "HINC Σκολίωμα ET Σκολίωσις. E Strab. "affertur σκολίωμα pro Anfractu:" [2. p. 166., 4. p. 294.] "Σκολίωσις autem non solum Ipsam "actionem intorquendi s. reddendi tortuosum, significat, sed et Ipsam tortuositatem, si ita vocare "liceat. Medicis vero est etiam Morbi nomen. "Σκολίωσις, inquit Gorr., Obstipitas, In latus distortio: est spinæ vitium, cum ejus vertebræ loco "moventur et in latus inclinant. Sunt autem alia "ejusdem vitia, κύφωσις, λόρδωσις, et σείσις: de quibus vide suis locis. Has porro omnes distortionis "differentias Hippocr. ὁβρώματος nomine comprehendit: ut annotat Gal. Comm. 3. eis τὸ περὶ Ἀρθρων. Aliquando vero et per σκολίωσιν Hippocrates Omnem spinæ depravationem significat, ut "ἐν τῷ περὶ Ἀρθρων, cum scribit spinam σκολιαίνεσθαι: quod Gal. Comm. 1. interpr. Quovis "modo perverti. Observa autem hic et VERB. Σκολιαίνεσθαι: ejus activa vox Σκολιαίνειν fuerit "itidem Tortuosum reddere, etc. Sed et Σκολιάζω "legitur ap. LXX. Prov. 14, 2. Ὁ δὲ σκολιάζων ταῖς αὐτοῦ ὁδοῖς ἀτιμασθήσεται. Ubi quidam interpr. "Qui obliquat." [ITEM * Σκολιεύω, unde * Ἐν-σκολιεύομαι, Nicet. Annal. 14, 5. 21, 6. LXX. Job. 40, 19. vide Schleusn. Lex. V. T.]

"Σκόλιον autem accentu in primam retracto, Car-men s. Canticum quoddam convivale, quod dictum putatur (sed nonnullis refragantibus) ex eo, "quod a primo cæptum, non a proximo, sed flexuoso circuitu ultro citroque exciperetur. Aristoph. Σφ. (1240.) τοῦτ' ἂν λέξεις σκόλιον; Apud Eund. invenitur et σκολιὰ accentu in fine, sed perperam. Vide Athen. (427. 694.) Hes. Suid. et Eust." [Aristoph. A. 532. Σφ. 1222. B. 1302 = 1337. ubi v. Schol. Clem. Alex. 122. "Toup. Append. in Theocr. p. 29. et Ind. v. Harmodius, Fi-

scher. ad Anacr. p. 2. Jacobs. Anth. 6, 291. ad Lucian. 1, 732. Brunck. Aristoph. 3, 79. Heind. ad Plat. Gorg. 19." Schæf. Mss. Vide Hermann. de Metr. Gr. p. 413.]

"Σκόλλυς, Villus, Lanugo. Athen. (494.) Ἀπο- "κείρειν τὸν σκόλλυν dixit, quod Hes. de puberibus, "ἀποκείρασθαι τὸν μαλλόν." [Gl. Cirrus. "Toup. Opusc. 2, 136." Schæf. Mss.] "Apud J. Poll. "scriptum est σκόλυς, i. e. πλοχμὸς vel σείρα τριχῶν. "Dictum videtur παρὰ τὸ σκολιὸν s. σκολιεύειν, VV. "LL. Apud Hes. autem est Σκόλλις, item ap. Eust. " (Od. E. p. 1528, 18.) cujus expositionem vide." "Κόλλυς, ex Etym. esse dicitur Capillus verticis, "quem relinquebant indetonsum diis consecran-

"dum." [Cf. Musgr. Or. 128. * "Κόλλος, τὸ, τῶν τριχῶν, Crines compacti, (κόλλα,) Amphilocho. p. 74." Kall. Mss. "Κόλλος, * Κόλλεον, Galli crista, Schol. Clem. Alex. 263." Wakef. Mss.]

"Σκολύπτω, Evello, Lacero, Hes." [Cf. Σκολιῶς. "Σκολύπτω, * Σκολλύπτω, Kuster. Aristoph. 114." Schæf. Mss. Ἐσκολυμμένον, Hesychio ἀποσεσυρμένον.]

"Ἀνασκολύψας, Hesychio γυμνώσας, Nudaus, Re-

"nudans: proprie de Eo qui pudendi glandem nu-

"dat retracta pelle: quod et σκολύπτειν dicitur, et

"ἀποσκολύπτειν." ["Kuster. l. c. Valck. Adoniaz. p. 285." Schæf. Mss.]

"Ἀποσκολύπτω, Decortico, Excorio, Pelle de-

"tracta nudo: ut Hes. quoque testatur, dum ἀπο-

"σκόλυπτε exp. ἀπολέπιζε: addens tamen et ἀπο-

"κόλουε, Detrunca, Amputato membro mutila. Qui-

"bus subjungit, ἀπεσκολυμμένον dici præterea τὸν

"περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον, Cui penis circumcisisus

"est, glans præputio detracto nudata est; et ita

"usurpasse hoc verbum Soph. Momo. Sed et παντὶ

"ante attulerat ἀπεσκόλυπτε pro ἀπέσκεπε τὸ δέρμα,

"(nisi potius ἀπέλεπε scripsit): addens, inde ESSÈ

"σκολοδέφης. J. Poll. quoque ἀπεσκολυμμένον dici

"ait τὸν πόσθης ἔρμιν, Qui caret præputio: et hoc

"τὸ ἀπεσκολύφθαι ab Æolensibus vocari ἀπαιδοῖω-

"σθαι. Ita porro intelligendum videtur hoc Archi-

"lochii ap. Athen. 3. (p. 122.) Πάντ' ἀνδρ' ἀποσκολύ-

"λύπτειν." ["Kuster. l. c. Jacobs. Anth. 6, 169. 9, 216. Brunck. Soph. 3, 500." Schæf. Mss.]

"Συνεσκολυμμένος, Conectus, Coopertus, συγ-

"καλυμμένος, Hes."

"Σκολύπτομαι, Volutor, Obliquo tractu moveor,

"VV. LL. e Nicandro" [Θ. 229. νεάτην σκολύπτεται

"οὐρὴν, cf. 220. κολοβὴν * ἐπελίσσεται οὐρὴν, 325. σκολι-

"λήν ἐπιτείνεται οὐρὴν. Schol. Γράφεται * σκολύνεται,

"εἰλιγμένην γὰρ ἔχει καὶ σκολιὰν καὶ οὐκ εὐθεῖαν τὴν

"οὐράν: vulgo σκολύπτεται: forte leg. σκολιαίνεται.]

[* Σκόλος, Hesychio ἀκάνθης εἶδος: vide Σκολιόν; Σκῶλος itidem, Eid. est ἀκάνθης εἶδος, παρὰ τὸ σκέλλω,

"τὸ ξηραίνω. Item, Σκῶλοισι δρεπάνοις διὰ τὴν σκολιότη-
τα: et, Σκολοῖς δρεπάνοις.]

"Σκόλυμος, Cardui species," [Hesychio λάχανον ἡγριον ἀκανθῶδες,] "Hesiod. Ἔργ. (2, 200.) Ἥμε-
"δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ. Sed ita vocatur etiam Herba,
"quæ alio nomine κυνόγλωσσον. Vide Diosc. et
"Plin. 3, 16." [21. 16. "Longus p. 15. Casaub.
"ad Athen. 146. Græven. Lectt. Hes. 578." Schæf.
"Mss. Schn. Ind. Theophr., Numenius Athenæi 369.
"Schn. Lex.] "Σκολυμῶδες φύλλον, Folium cardui
"simile, Gaza ap. Theophr." [H. Pl. 9, 12, 2. "et
"ap. Athen. 2, 79." Boiss. Mss.]

[ΣΚΕΠΙΑΡΝΟΝ, vide p. 4933. Σκέπαρνος, Hip-
pocr. 481, 48. 503, 15. "Cocchii Chir. p. 20. nott."
Kall. Mss.] "Ἀσκέπαρνος, A securi intactus, Securi
"non politus, Non exasciatus, Plaut. Sic Schol.
"quoque Soph. CEd. C. (101.) p. 274. ἀπὶ σεμνὸν
"ἐζόμεν Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον, exp. ἀπελέκητον;
" * ἄξιστον, * ἄγλυφον, item generalius, οὐκ εἰργα-
"σμένον, Non elaboratum." [Σκεπαρνίζω, p. 4934.
" * Ἀποσκεπαρνίζω, unde] "Ἀποσκεπαρnisμός, Spe-
"cies una fracturæ cranii, quam tertiam constituit
"Gal., cum ipsum finditur, osque rumpitur, et a
"reliquo osse discedit, sic ut in eo tibi vestigium
"relinquatur: hoc levi telo fit et acuto, quod inter-
"dum summam partem, interdum alte os dividit,

“nonnunquam ita ut testam resolvat, perinde ac si
 “ascia ligni fragmentum abscindatur, præsertim si
 “ictus a latere fuerit. Ideoque a quadam similitu-
 “dine ἀποσκεπαρισμὸν juniores appellarunt: siqui-
 “dem σκέπαρνον, Asciam significat. Gorr.” [Soranus
 p. 44. Oribasius Cocchii p. 106, 11. * “Σκεπάρνιον,
 Dolabra, Montf. Palæogr. 405.” Kall. Mss.]

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ, Circumspicio, Dispicio, Il. P.
 (652.) Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφές, αἶκεν ἰδῆαι
 Ζῶν ἔρ' Ἀντίλοχον, ubi annotat Eust. σκέπτεσθαι
 esse Circumspicere, et quod alibi dicit πάντοσε
 πατταίνειν, et τῷ ὅσσε φαίνῳ πάντοσε δινεῖν, quod
 in prosa dicitur περιβλέπειν. Itidem ap. Plat. Symp.
 Agathon ait, Παῖδες οὐ σκέψασθε, καί, εἴαν μὲν τις τῶν
 ἐπιτηδείων ᾗ, καλεῖται; Item Inviso, Viso, Visito, i. q.
 ἐπισκέπτομαι s. ἐπισκοπῶ. Cujus signif. exemplum
 habes infra in Κατασκήνω. Frequentius ad animum
 transfertur, itidemque significat Video, Speculor,
 etiam Considero, Perpendo, Dispicio. In quibus
 signif. aliquando cum accus. construitur. Isæus,
 Ἡμέτερον γοῦν ἔργον τοῦτο σκέψασθαι, Nostrum jam
 erit officium hoc videre. Isocr. Busir. Enc. Σκέψαι
 δὲ κάκεῖνο, καὶ δέλεθε πρὸς σεαυτὸν, Considera et tecum
 perpende. Itidemque Thuc. 6, (38.) p. 211. πολ-
 λάκις ἐσκεψάμην, i. e. κατ' ἐμᾶντὸν ἐπὶ συννοίας ἔσχον.
 Aliquando cum τί, aut ὅπως, Isocr. ad Nic. Σκεπτέον
 τί τῶν βασιλευόντων ἔργον ἐστὶ, Quod regum munus
 sit, videndum est. Sic Plato de LL. 1. Σκεψαμένη
 τί χρῆ χρῆσθαι τοῖς περιγινόμενοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι,
 Reputans et considerans quid faciendum erit. Cum
 ὅπως junxit Isocr. Panath. Σκεπτέον εἶναι καὶ πρα-
 κτέον ὅπως ἀπάσας ἀπαλλάξουσιν τῶν κακῶν τῶν παρόν-
 των, Dispiciendum, et animo simul circumspicien-
 dum, et reipsa efficiendum ut omnes præsentibus
 liberent malis. Aliquando cum περι jungitur, signi-
 ficatque vel Video vel Delibero, Consulto, Philo de
 Mundo, Σκεπτέον ἥδη καὶ περὶ ἀφθαρσίας, de immor-
 talitate videndum, Herodian. 7, (10, 3.) “Ἐδοξεν οὖν
 συνελθεῖν, καὶ περὶ τῶν πρακτέων σκέψασθαι, Conve-
 nire, ac de negotio toto deliberare: (11, 2.) Συνελ-
 λυθσαν γὰρ εἰς βουλευτήριον πάντες, σκεψάμενοι περὶ
 τῶν καθεστώτων. Pro Deliberare, Consultare, acci-
 pit et Schol. Thuc. 1, (107.) p. 34. Σκεψασθαι ὅτε
 τρόπῳ ἀσφαλέστατα διαπορεύσονται: exponens βου-
 λεύσασθαι. Possis etiam reddere Dispiciere, Inito
 consilio dispiciere. Præteritum PASS. “Ἐσκεμμαι et
 quæ ab eo formantur, modo act., modo pass. ha-
 bent signif. Activam, cum de persona dicuntur.
 Dem. (9.) Εἴ τι χρησιμὸν ἐσκεμμένος ἦκει τις, Hermog.
 Οὐκ ἐσκεμμένος ἦκει πρὸς τὰς λοιδορίας, Convitium
 fecit non ex industria, more, et oratione ad hoc me-
 ditata, ut Bud. vertit. Passivam autem, cum de re:
 ut idem Dem. Πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι τὰτα καὶ ἐγνώ-
 σθαι προσήκε, Ista considerata et animo perpensa
 fuisse: (576.) Ὡς ἐσκεμμένα καὶ παρεσκευασμένα πάντα
 λέγω νῦν, Animo expensa et meditata. Sic Xen.
 ‘Ἑλλ. 3, (3, 8.) ‘Ἐσκεμμένα λέγειν ἡγήσατο αὐτόν.
 [“Ad Anton. Lib. 275. Verb., Valck. Phœn. p. 174.
 Ammon. 128. ad Herod. 689. Jacobs. Anth. 9, 496.
 ad Lucian. 1, 696. 792. Heyn. Hom. 7, 198. ad
 Dionys. H. 4, 2242. Σκέψασθε δὲ, Valck. ad Chrys.
 p. 7. Σκεψάμεθα μὴ — λανθάνη, Plato Lys. p. 35.
 “Ἐσκεπται active, Gorg. p. 185. 187. ‘Ἐσκεμμένα
 λέγειν, Xen. ‘Ἑλλ. 159. Thiem.” Schæf. Mss. Od. M.
 241. Σκεψάμενος δ' εἰς νῆα — καὶ μεθ' ἐταίρους. Arat.
 11. ἐσκέφατο δ' εἰς ἐνὶ νῆον Ἀστέρας, Distinxit et ordi-
 navit per annum totum. Callim. II. in Cer. 7:
 Ἐσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέφατο. ‘Ἐσκεμμένος et ἡσκημένος
 confi, ad Greg. Cor. 536. “Σκέπτεσθαι, a Rhetoribus
 dicitur Meditari, Operam et studium adhibere in
 scribendo, quatenus oppositum est τὸ αὐτοσχεδιάζειν,
 σχεδιάζειν, E tempore dicere. Pro illo quoque dicunt
 τὸ ἐπιτηδεύειν, ἐκπονήσαι λόγον: vide Philostr. V. S.
 2. p. 565. et Gesn. ad Plin. Ep. 2, 3. p. 44.” Ernesti
 Lex. Technol. Gr. Rhet.] “Ἐσκεμμένος, Conside-
 “ratus, et ADV. ‘Ἐσκεμμένως, Considerate, Circum-
 “specte. J. Poll. 6,” [40. et 4, 23. Schol. Thuc. 3,
 112. Gl. Prospecte.]

Σκέμμα, τὸ, Quod perpendimus, animo dispici-
 PARS XXV.

mus. Aristot. Pol. 3, 11. “Ὡστε τὸ σκέμμα σχεδὸν περὶ
 δυῖν ἐστὶν ἐν μὲν, πότερον συμφέρει ταῖς πόλεσι στρα-
 τηγὸν αἰδίων εἶναι ἐν δὲ, πότερον ἐνα συμφέρει κύριον
 εἶναι πάντων: De duobus fere dispiciendum et quæ-
 rendum restat. Et e Chion. Ep. Περὶ τίνος σκέμμα-
 τος φροντίζοντι, pro In alicujus rei commentatione et
 speculatione occupato. Sic Lucian. (1, 739.) Σκέμ-
 μα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων. Et dicitur hic σκέμμα,
 Res ad disquirendum proposita, ut et ap. Cic. l. 7.
 Ep. ad Att. Et unum sit τῶν πολιτικῶτάτων σκεμμά-
 των, veniendumne sit in consilium tyranni, si is aliqua
 de re bona deliberaturus sit. Alibi πρόβλημα et
 ζήτημα dicit. Et 8, 20. cum dixisset, Σκέμμα magnum:
 paulo post, Mira me ἀπορία torquet. Hes. σκέμμα
 exp. διάνοια. Potius signif. διανόημα, Cogitatum s.
 Cogitatio. [“Joseph. 1112, 45. Longin. (33, 1. 36,
 4.)” Wakef. Mss.]

Σκεμμός, Id quod animo expendimus, Consilium,
 apud Suid. Τοὺς βασιλείους ἐμῆννον σκεμμοὺς, i. e. σκέ-
 ψεις, βουλὰς, ut ipse exp.

Σκέψις, ἡ, Contemplatio, Inspectio, Herodian. 8,
 (3, 18.) Μάλιστα γὰρ τῇ σκέψει ταύτῃ πιστεύουσιν Ἱταλι-
 ῶται, sc. extispiciis et ἡπατοσκοπίας. Considerationem
 quoque et cogitationem significat, Plato (Critone 9.)
 “Ὡς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περὶ τε χρημάτων ἀναλώ-
 σεως καὶ παίδων τροφῆς, μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα σκέμματά
 ἢ τούτων τῶν πολλῶν, Quæ tu considerata et dispi-
 cienda ais in pecuniis expendendis, alendisque libe-
 ris, non nobis, sed multitudini animadvertenda sint.
 Idem de LL. Σκέψιν πάναν ποίησασθαι, pro Diligen-
 tissime considerare et animo expendere. Item Com-
 mentatio, Tractatio, Aristot. Polit. 1. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ἴσως ἐξωτερικώτερας ἐστὶ σκέψεις, Verum ista fortassis
 pervagatioris sunt commentationis, Bud. Sic Idem
 Eth. 1, 9. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως ἄλλης ἂν εἴη σκέψως
 οἰκειοτέρου: 4 de Cælo, Διαπορήσαντες ὅσα πρὸς τὴν
 σκέψιν ταύτην διελεῖν ἀναγκαῖον, Disputantium in
 modum discutientes et pertractantes quæ ad hanc
 commentationem necessaria sunt. Item σκέψις πρό-
 τίθεται aut ἐμπίπτει, Lucian. (1, 3.) Δευτέρας οὖν
 σκέψως ἀρχὴ προετέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, Athen.
 12. Ἐμπροσθεν δὲ ποτε ἀπορίας καὶ σκέψως περὶ ἐπι-
 θυμιῶν, Cum dubitatio et quæstio s. disquisitio inci-
 disset de cupiditatibus. Contra autem res aliqua in
 σκέψιν aliquam ἐμπίπτει, ut ap. Aristot. Polit. 2.
 Ἐμπίπτει δὲ εἰς ἄλλο πρόβλημα καὶ σκέψιν ἑτέραν, pro
 Alius et diversæ disquisitionis et commentationis est.
 || Deliberatio, Consultatio, Consilium, ut i. sit q.
 σκεμμός, Herodian. 4, (3, 21.) Διελύθη τὸ συνέδριον,
 ἦτε σκέψις ἀπεδοκιμάσθη, ubi Polit. Cuncti discessere
 improbo consilio. [“Σκ. περὶ τίνος, Heind. ad Plat.
 Theæt. 397. Academiæ, Wytttenb. ad Plut. de S. N.
 V. p. 22.” Schæf. Mss.]

Σκεπτέον, Dispiciendum, Videndum, Consideran-
 dum, etiam Deliberandum, Cousultandum. Vide
 Σκέπτομαι. [“Plato Alcib. 1. T. 2. p. 130. Athan.
 1, 715. Orig. c. Cels. 245.” Kall. Mss. “Man.
 Palæol. in Notit. Mss. 8, 343.” Elberling. Mss.]

Σκεπτικός, Qui dispicere et disquirere ac conside-
 rare solet. Gell. 11, 5. Quos Pyrrhonios Philosophos
 vocamus, ii Græco coguomēto σκεπτικοὶ appellantur.
 Id ferme significat quasi Quæsitores et considerato-
 res: nihil enim decernunt, nihil constituunt; sed in
 quærendo semper considerandoque sunt, quidnam
 sit omnium rerum de quo decerni constituique
 possit. Et mox, Utrique enim, et Pyrrhonii et Aca-
 demici, σκεπτικοὶ, ἐφεκτικοὶ, ἀπορητικοὶ dicuntur:
 quoniam utrique nihil affirmant, nihilque compre-
 hendi posse putant. Vide et in Ἀπορητικός quæ e
 Diog. L. citavi. Lucian. (1, 567.) Σκεπτικός οὗτος,
 Scepticus hic est, s. Pyrrhoniæ sectæ. Et in Epigr.
 σκεπτικός Πύρρων, qui a Cicerone Opinator vocatur
 et Opiniosissimus: quia et ipse et sectatores ipsius
 nihil affirmabant, sed opinari se tantum dicebant, si
 quid affirmari posse videretur. Eaque secta σκεπτική
 dicta fuit, quasi Quæsitrix et consideratrix.

[* Σκεπτήρ, unde * Σκεπτήριος, Manetho 4, 165.]

Ἀσkeptos, ὁ, ἡ, Inconsideratus, Non circumspē-
 ctus, ὁ οὐκ ἐσκεμμένος, [Polyb. 2, 56, 2. 3, 21, 9.]
 Ἀσκέπτως, Non circumspēcte, Inconsiderate, Incon-

sulto et temere. Affertur ex Aristot. Polit. Ἀσκεπτό-
 περον τῷ χρόνῳ λέγειν, pro Tempora minus recte
 supputare. [Polyb. 5, 98, 2. 8, 2, 1. "Plato Charm.
 p. 72. Gorg. 187." Schæf. Mss. * "Ἀσκεπτοτέρως,
 Tzetz. Ch. 10, 443. Elberling. Mss. * "Ἀσκεπτι,
 Athan. c. Arian. 37. (1, 588.)" Kall. Mss. * Ἀσκε-
 ψία, Inconsiderantia, Incogitantia, Polyb. 2, 63, 5.
 * "Εὔσκεπτος, Plato Philebo p. 65." Wakef. Mss.
 * Πολύσκεπτος, Arat. 136.]
 [* Σκεπτοσύνη, i. q. σκέψις, Timon Phlias. 23.
 * Σκεπτορία, Deliberatio, Philemon Athenæi 170.
 nisi leg. σκευωρία.]
 [* "Σκεπεύω, Observe, Manetho 2, 94." Wakef.
 Mss.]

Σκοπός, ὁ, Speculator, Explorator, qui et κατάσκοπος
 composita voce: necnon Ὀπτήρ, ut Latinis Visor.
 Od. (Π. 365.) "Ἡματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἄκριας ἡνε-
 μοέσσας. Π. Ω. (799.) περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη,
 Circumcirca sedebant omni e parte speculatores et
 exploratores. Itidem B. (792.) "Ὅς Τρώων σκοπὸς ἴζε
 ποδωκείῃσι πεποιθώς: nam deligebantur exploratores,
 qui pernices essent: ut si forte ab hostibus visi
 essent, evadere tamen possent. Et Od. Δ. (524.)
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός. In prosa quoque
 frequenter usurpatur, Thuc. 8, (100.) p. 295. Σκοποὺς
 κατεστήσατο ἐν τῇ Αἰεσβῳ, Plut. Alcib. Σκοποὺς ἐπὶ
 τῶν ἄκρων ἐκάθισε. Xen. K. Π. 6, (3, 1.) Διερευνη-
 τὰς καὶ σκοποὺς αἰετὰ ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκο-
 πώτατα, Έλλ. 7, (2, 5.) Οἱ σκοποὶ ἐσήμενον ἀπὸ τοῦ
 Τρικράνου ὡς πολεμίων ἐπώνων. Rursum Thuc. 8,
 (103.) p. 296, Ψευδθέντες τῶν σκοπῶν. Item Insi-
 diosus observator, Π. Σ. (523.) Τοῖσι δ' ἐπειτ' ἀπά-
 νευθε δῶα σκοποὶ εἶατο λαῶν, Δέγμενοι ὀππότε μῆλα
 ἰδοῖατο ἢ ἑλικας βοῦς, Insidiosus observatores hominum
 prætereuntium: [K. 324.] Item Observator i. e. In-
 spector, ut e Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Σκαπὸς τοῦ γινο-
 μένου, pro Rei spectator et observator. Necnon In-
 spector, i. e. ἐπιστάτης, Qui præfectus est aliquibus,
 ut videat quid agant, ἐπίσκοπος, ἐπόπτης. Od. X.
 395. Τελεμάχης ad Eurycleam, γρηὺ παλαιγμένε,
 ἦτε γυναικῶν Ἀμώων σκοπὸς ἔσσι. Ubi nota fem.
 quoque genus usurpari: quemadmodum ap. Theocr.
 6, (10.) de cane, "Α τοι τᾶν ῥέων ἔπεται σκοπός, In-
 spectrix et custos ovium: φύλαξ, ut Schol. exp. Sic
 Soph. (Aj. 945.) αἶοι νῦν ἐφεστᾶσι σκοποὶ, i. e. ἐπίσκο-
 ποι s. ἐπιστάται, Præsides et præfecti. Quemadmo-
 dum verò Theocr. l. c. pro Custode accepit, ita et
 Soph. Ant. (215.) p. 228. "Ὡς ἂν σκοποὶ νῦν ἦτε τῶν
 εἰρημένων, i. e. φύλακες, Schol.: totum verum sic
 enarrans, μελέτω ὑμῖν ἡ φυλακὴ τῶν εἰρημένων. Possis
 etiam sic interpretari, Vos nunc diligenter inspi-
 cite ut fiant quæ dixi. Paulo post dicit τοῦ νεκροῦ
 ἐπίσκοποι, Inspectores defuncti Polynicis: qui sc.
 inspiciebant ne quis eum inhumaret. || De σκοπός
 autem significante Scopum sagittariorum, infra seor-
 sim. ["Ruhn. ad H. in Cer. 62. ad Corn. Nep. 39.
 Stav. Toup. Opusc. 1, 424. Lucian. 1, 57. 287. Ja-
 cobs. Anth. 6, 136. 7, 102. 8, 89. 133. 10, 186.
 Boiss. Philostr. 285. Heyn. Hom. 6, 14. 68. 103.
 Musgr. El. 97. Conf. c. σκότος, 546." Schæf. Mss.
 "Præses, Pind. O. 1, 86. (6, 101.)" Wakef. Mss.]
 UNDE Σκοπάρχης, sive Σκοπάρχος, ὁ, Speculatori-
 um s. Exploratorum præfectus, Qui speculatoribus
 s. exploratoribus præest, Xen. K. Π. 6, (3, 6.) Ἐν
 τούτῳ δὲ παρὴν ἄλλος αὖ παρὰ τοῦ σκοπάρχου, Adve-
 niebat alius ab exploratorum præfecto missus nuntius.

Σκοπή, ἡ, Specula, Lucian. (1, 769.) Δέον ἐξ ἀρχῆς,
 πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπὴν τινα, σκέψασθαι
 εἰ ἐπιφορὸν ἐστί. Sic Philo V. M. 1. Τὴν ἀδελφὴν
 του παιδὸς καθάπερ ἀπὸ σκοπῆς τὸν ἐκδοισμὸν στοχα-
 σαμένην προσδραμεῖν, Pueri sororem tanquam de spe-
 cula dubitationem auguratam, accurrisset. Vide et
 Πυρσεύεσθαι. J. Poll. σκοπὴν in theatri quoque par-
 tibus numerat, dicens eam πεποιθῆσθαι τοῖς κατασκό-
 ποις ἢ τοῖς ἄλλοις, ὅσοι προσκοποῦσι. || Actionem
 etiam ipsam speculandi s. Speculatum, significat,
 Lucian. (2, 40.) Ταῦτα δ' ἐφεστῶς ὕρᾳ αὐτὸς, ἐν
 ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ ποιοῦμενος τὴν σκο-
 πὴν, Se vidisse, speculatum ab alta arbore. ["Zeun.
 ad Xen. K. Π. 275. ad Lucian. 1, 288. ad Diod. S.

1, 294. 2, 331." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 727.
 Strabo 11. p. 376.]

Σκοπία, et Ion. Σκοπιή, ἡ, Specula, i. q. σκοπή.
 Exemplum ex Hom. in Σκοπός, ap. quem non semel
 occurrit, ut Il. Υ. (137.) καθεζόμεσθα κίοντες Ἐκ πά-
 του ἐς σκοπιήν. Et Od. Ξ. (261.) Ὀπτήρας δὲ κατὰ
 σκοπιήν ὄτρυνε νέεσθαι: K. (194.) Εἶδον γὰρ, σκο-
 πιήν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών: Δ. (275.) ἀπὸ σκοπιῆς
 εἶδε νέφος. Affertur et σκοπιήν ἔχοντες [ex Herod. 5,
 13.] pro Speculantes. Ubi potius pro Ipso speculatu
 accipitur, sicut et σκοπὴ paulo ante. Itidem et Θ.
 302. Ἡέλιος γὰρ οἱ σκοπιήν ἔχεν, εἶπε τε μῦθον. Ubi
 Schol. exp. κατάσκοπος ἦν, Speculatorem agebat.
 Utuntur et prosæ Scriptores. Plut. (7, 258.) Ὡσπερ
 ἀπὸ σκοπίας καθορᾶν. [Jambl. Adhort. 58. Nonn. D.
 29, 228. Arat. 833. "Theocr. 1, 69. Voss Myth.
 Br. 1, 150. Valck. Hipp. p. 171. Zeun. ad Xen.
 K. Π. 275. ad Lucian. 1, 288. ad Herod. 377. ad
 Charit. 743. Musgr. El. 445. 447. Wakef. Phil. 467.
 Jacobs. Anth. 6, 423. Cattier. Gazoph. 54. ad Diod.
 S. 2, 331. Heyn. Hom. 6, 100. Σκοπία Περσέως,
 Musgr. Hel. 775. * "Σκοπιουργός, Bergler. ad Al-
 ciph. 63." Schæf. Mss.] Σκοπιωρός, Custos speculæ,
 s. Qui e specula contemplatur aut explorat. ["Ber-
 gler. ad Alciph. 63." Schæf. Mss. Philostr. 784.]
 Σκοπιωρέομαι, Speculator, Veluti ab alta specula pro-
 spiciens observo. Sed et σκοπιωροῦνται, Qui in insi-
 diis collocati speculantur et observant, Xen. K. (9,
 2.) de canum ductore venatum prodeunte, Τὰς μὲν
 κύνας δῆσαι ἀποθεν ἐκ τῆς ὕλης, αὐτὸν δὲ σκοπιωρεῖσθαι,
 Aristoph. Σφ. (361.) νῦν δὲ ξὺν ὀπλοῖς Ἄνδρες ὀπλί-
 ται διαταξάμενοι Κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται, i. e.
 κατάσκοποι εἰσὶ, Hes. ["Jacobs. Exerc. 2, 84. ad
 Lucian. 1, 289." Schæf. Mss. Philostr. 784.] DE-
 RIV. INDE ET Σκοπιήτης, ὁ, Speculator, Explorator,
 i. q. σκοπιωρός, σκοπός, κατάσκοπος. Citatur ex Epigr.
 a Suida, Σοὶ τάδε, Πᾶν σκοπιῆτα, παλαιόλα δῶρα σῶ-
 ναιμοι Τρίζυγες ἐκ τρισηῆς θέντο λινοςτασίης. Ubi
 Suidas exp. κατάσκοπε. ["Toup. Opusc. 1, 419.
 Jacobs. Anth. 9, 95. Rhian. 8. Antip. Sid. 17. Ar-
 chias 7." Schæf. Mss.] Item VERB. Σκοπιάζω, Spe-
 culor i. q. σκοπιωροῦμαι, Od. K. (260.) δηρὸν δὲ καθή-
 μενος ἐσκοπιάζον, Speculabar, E specula observa-
 bam, Il. K. (40.) Ἄνδρας δυσμένεας σκοπιάζεμεν οἷοι
 ἐπελθών, Speculatum exploratumque quid hostes
 agerent. Hes. exp. κατασκοπεῖν. Pass. vox et ipsa
 activam habet signif. Theocr. (3, 26.) τὼς θύννως σκο-
 πιάσεται ὀλπις ὁ γριπεύς, Speculator thynnos, E
 thynnoscopeo observat et captat thynnos: solebant
 enim eos ex altis petris speculari, et si quieti substi-
 sterent, figere. Apoll. Rh. 2, (918.) σκοπιάζετο νῆα,
 E specula observabat. Hes. σκοπιάζων exp. non
 solum σκεπτόμενος, (Suid. autem σκοπῶν, ἀποβλέπων,) sed
 etiam ἀποσκέπων, i. e. Obtegens, Operiens.
 ["Markl. Suppl. 158. Huschk. Anal. 280. Monum.
 Byz. 27. Epigr. adesp. 323. Heyn. Hom. 6, 15." Schæf.
 Mss. * Ἀποσκοπιάζω, Quint. Sm. 6, 114.]
 Dicitur ET Σκοπιάω, pro σκοπιάζω: et σκοπιῶμαι,
 unde σκοπιᾶσθαι, quod Eust. exp. ἐκ περιωπῆς τινὸς
 κατασκοπεῖν, E specula lustrare et observare. [Σκο-
 πιάσκον, Quint. Sm. 2, 6. Spitzner. de Versu Gr.
 Her. 209.] Διασκοπιῶμαι, pro simpliciter usurpat Hom.
 Il. K. (388.) "Ἡ σ' ἔκτωρ προέηκε διασκοπιάσθαι ἑκά-
 στα: [P. 252. "Heyn. Hom. 6, 15." Schæf. Mss.
 "Greg. Nyss. 3, 232." Wakef. Mss.]

DE Σκοπέω autem et Σκοπεύω infra seorsim, una
 cum σκοπός et σκόπελος. Nunc de quibusdam aliis e
 præf. med. derivatis: postea de verbis cum σκέπτο-
 μαι compositis.

Ἀλαοσκοπία, ἡ, Cæca speculatio, ἡ τυφλὴ σκοπία.
 Et sicut dicitur σκοπιᾶν ἔχειν pro Speculari, veluti e
 specula observare, ita ἀλαοσκοπιᾶν ἔχειν, q. d. Cæcis
 oculis speculari, i. e. κοιμᾶσθαι ἐν τῷ φυλάσσειν, Eust.,
 ἀλαοσκοπιᾶν esse dicens τὴν ματαίαν * κατασκόπευσιν.
 Il. K. (515.) Οὐδ' ἀλαοσκοπιᾶν ἔχεν ἀργυρότοξος Ἀπόλ-
 λων. Sic N. (10.) Οὐδ' ἀλαοσκοπιᾶν εἶχε κρείων
 ἐνοσίχθων, i. e. ἐπιμελὼς ἐσκόπει, Vigiliis oculis
 speculabatur. Annotat Suidas, Οὐδ' ἀλαοσκοπιᾶν εἶχε,
 dictum fuisse Proverbialiter pro οὐ τυφλῶς ἐσκο-
 πιάζε. ["Wolf, ad Hesiod. p. 106. Heyn. Hom. 6,

100. 369. 547. Porson. Or. 1259. * Πάλινσκοπία, A Lex. v. Σκέπτομαι.]

ibid." Schæf. Mss.]

"Ασκοπος, ὁ, ἡ, Inconsideratus, Non circumspectus, II. Ω. (157.) Οὐτε γὰρ ἔστ' ἄφρων, οὐτ' ἄσκοπος, οὐτ' ἀλιτήμων. Itidem fortuna dici potest ἄσκοπος, Inconsiderata et cæca, ut et Plutus τυφλός. Plut. (6, 396.) e Theophrasto, "Ασκοπος γὰρ ἡ τύχη, καὶ δεινὴ παρελθεῖν τὰ προπεποιημένα καὶ μεταβρίψαι τὴν δοκοῦσαν εὐημερίαν, οὐθένα καιρὸν ἔχουσα τακτύν. Alioqui pass. etiam signif. habet, accipiturque interdu pro eo, quem consideratione et disquisitione assequi non possumus, Mente et cogitatione imperceptus, Multus, Longus, Soph. Tr. (246.) p. 340. τὸν ἄσκοπον χρόνον ἡμερῶν ἀνῆριθμον, Schol. τὸν πολὺν τρεῖτον καὶ ἀνῆριθμον χρόνον τῶν ἡμερῶν. Interdu inopinatus, Inexpectatus, ἀπροσδόκητος, * ἀπροόριτος: quomodo accipiunt ap. Soph. Aj. (21.) πρᾶγος ἄσκοπον. Ἐχει περάνας, exponentes, Rem fecit necopinatam: ut et Triclinius accipit, pro ἀπροσδόκητον, ἀνέλπιστον: Hes. autem ἀθετον. Itidem ap. eund. Soph. El. (864.) p. 120. "Ασκοπος ἀλώβα, Schol. exp. * ἀπροόριτος ὁ θάνατος. Necnon et Phil. (1111.) p. 421. ἀλλὰ μοι ἄσκοπα Κρυπτά τ' ἐπὶ δολερᾶς ὑπέδν φρενός, idem Schol. exp. ἀπροσδόκητά, ἃ οὐκ ἔστι προσκέφασθαι: annotans scribi etiam ἄσοφα. ["Heyn. Hom. 4, 385. 6, 631. 8, 591. 622. Lobeck. Aj. p. 224. 263. ad Charit. 551. Jacobs. Anth. 7, 64. 11, 77. Antip. Thess. 62. Brunck. Soph. 3, 503. Bibl. Crit. 3, 1. p. 72. Toup. Opusc. 1, 424." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 472. Choeph. 812.]

Adverbialiter PONUNTUR "Ασκοπα ET "Ασκόπως, pro Inconsiderate, Non circumspecte, Re non bene perpensa, J. Poll. 6. p. 51. "Αστόχως, ἀσκόπως, ἀτυχῶς, * διημαρτημένως. Sic paulo ante, "Ασκοπον, ἀστοχόν, ἀτυχῆς, διημαρτημένον. E Luciano autem affertur, (2, 566.) "Ασκοπα τετοξέυκαμεν, pro Nullo proposito scopo jaculati sumus. Nisi sit potius, Non bene assecuti scopum ad quem tendebamus.

[* "Βαθύσκοπος, Tzetz. Ch. 10, 295. (p. 188.)" Elberling. Mss.]

Εὐσκοπος, opp. præcedenti ἄσκοπος, Consideratus, Circumspectus, Providus. Bud. interpr. etiam Bene conjectans, Bene speculans. Passiva quoque signif. exp. Aptus videri. Ex Aristot. autem H. A. 9. εὐσκοπος τύπος, pro Opportunus locus. ["Bibl. Crit. 3, 1. p. 70. 72. Ilgen. Hymn. 376. Kuster. Aristoph. 209. Jacobs. Anim. 139. Anth. 9, 465. 11, 157. Heyn. Hom. 8, 591. Bast Lettre 193. Wakef. Herc. F. 498. Christod. Ecphr. 52." Schæf. Mss. Od. A. 197. II. Ω. 24. Xen. K. II. 6, 3, 2. Herod. 5, 61. * Εὐσκόπως, Schol. Thuc. 1, 122. Philostr. 556. Εὐσκόπως εἶχε τῶν ἀποκρίσεων.]

Πάνσκοπος, Omnia speculans, cernens, Epigr. πάνσκοπον ὄμμα δίκης, Hesiod. "Εργ. (1, 265.) Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμός: καὶ πάντα νοήσας. Rursum in Epigr. πάνσκοπος Πάν, qui et σκοπιήτης: nam montivagus e scopulis speculatur omnia. ["Julian. Æg. 48." Schæf. Mss.]

[* Πολυσκόπος, Ruhnk. ad H. in Cer. 62." Schæf. Mss. Dionys. H. 2. p. 273, 10.]

Τηλέσκοπος, Qui e longinquo videtur, Procul apparet, i. q. τηλεφανής, Hesiod. Θ. (566.) Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλεσκοπον αὐγὴν. ["Wakef. Trach. 524. Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. Mss.] At Τηλεσκόπος, Qui longe oculorum suorum aciem porrigit, Cernens quæ maximo etiam intervallo a se distant, ὁ πῶρρω ὄρων, Hes.: Aristoph. N. (290.) ἐπιδώμεθα Τηλεσκόπῳ ὀμματι γαῖαν. Ubi nota passivæ signif. τηλεσκοπος scribi proparoxytonως: activæ autem, paroxytonως: SICUT Μετῴροσκόπος, ET Ἰπατοσκόπος, ET Σπλαγχνοσκόπος, ET Τερατοσκόπος, ac similia: licet accentus non itidem varietur in "Ασκοπος, Εὐσκοπος, Πάνσκοπος, cum activa significatione usurpantur.

[* Ὑπόσκοπος, Hes. Ὑπόσκοπον χέρα. Αἰσχύλος. Ὡστερ οἱ ἀποσκοποῦντες, οὕτω κελεῖται σχηματίζαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι· σχῆμα δὲ ἐστὶν ὀρχηστικόν ὁ * Σκοπός. Cf. Sil. Ital. 13, 541. de Pane, Obtendensque manum—umbrato perlustrat pascua visu: Cf. Σκῶψ, Σκῶπενμα, nott. ad Hes. et Schn.

Lex. v. Σκέπτομαι.]

[* Ὤνυσκόπος, Celeriter videns, Anal. 2, 517.]

"Ανασκέπτομαι, Considero diligenter, Accurate perpendo, sc. sursum deorsumque rem animo volutans; nam ἀνὰ vehementiam aliquam addit significationi simplicis verbi σκέπτομαι. ["Fischer. Descr. Lectt. 1795-6." Schæf. Mss. Plato Crat. 3, 825. Recognoscere, Repetere mente, Horat. Sat. 2, 4, 6.] "Ανασκέπτεον, Considerandum." [* "Ανάσκειπτος, unde * "Ανασκέπτως, Anna C. 34." Elberling. Mss. * "Ανασκοπή, Timon Phil. 24. Sext. Emp. adv. Math. 1, 53. * Ἐπανασκέπτομαι, Plato Theæt. 154.]

Ἀποσκέπτομαι, Ex alto specular. Alii Visito. [Hippocr. 595: Ἀποσκέψαμενός ἐς τὴν χοιρὴν.] AT Ἀποσκέπτως affertur pro Inconsiderate, ἀπο σκοποῦ: estque forsitan pro eo scr. ἀσκέπτως. || Ἀποσκέπτομαι posset etiam significare Deprocul contempler et specular; atque inde DERIV. Ἀπόσκοπος, ὁ, ἡ, quod Hes. exp. ἀποθεν σκοπῶν, Eminus intuens, Procul speculans. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 326." Schæf. Mss. * "Ἀποσκέπτεον, Aristot. Polit. 8, 5." Kall. Mss.]

Διασκέπτομαι, Dispicio, Considero, Mecum perpendo, animoque disquiro et discepto, disputo; Lucian. (1, 569.) Ἐπέχω περὶ τούτου καὶ διασκέπτομαι: sc. an me emeris et pecuniam venditori pependerit. Vide Σκεπτικός. Hes. διασκέπτεται, διαλογέζεται. || Διασκέπτομαι exp. etiam Contempler, Inspecto, Perspicio, Consulto, Delibero. ["Fischer. Descr. Lectt. 1796-7. p. 5. Lucian. 1, 482." Schæf. Mss. Aristoph. Θ. 637. Ἄλλ' εὐχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς.] "Διεσκεμμένως, Considerate, Circumspecte, Prudenter, Xen." [Ec. 7, 18. Διασκεπτεόν, Dispiciendum, Disquirendum et considerandum est, [Plato Tim. p. 51.] Διάσκεψις, ἡ, Consideratio, Disquisitio. Exp. etiam Contemplatio, Inspectio, Perspectio, necnon Deliberatio, Consultatio. [Plut. Timol. 38. Schol. Aristoph. Σφ. 539. Schol. Thuc. 3, 36. * Διασκέπτῃς, unde * Διασκεπτικός, J. Poll. 1, 178. * Διασκοπή, * Διάσκοπος, unde * Ἀδιάσκοπος, Schol. Æsch. Choeph. 814. * "Ἐπιδιασκέπτομαι, Insuper inquiri, Nemes. 30." Wakef. Mss. * "Προδιασκέπτομαι, Gal. Protr. c. 9. p. 28. Willet." Boiss. Mss.] Συνδιασκέπτομαι, Simul considero et disquiro, Greg. Naz. ["Philo J. 1, 515. Joseph. 238, 37." Wakef. Mss.]

Ἐπισκέπτομαι, Inviso, Visito, Herodian. 4, (2, 7.) Ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, de Medicis: Invisentes ægrum. Sic Matthi. 23, (36.) Ἡσθὲν ἡσθᾶ, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, Jac. 1, (27.) Ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανούς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν. || Visito, in signif. quadam sacræ Scripturæ peculiari, pro Visito s. Inviso ad pœnas sumendas. Jerem. 5, (9.) Μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι; Nunquid super iis non visitabo? Ubi annotat Hieron. Visitationem pro Pœna poni atque Suppliciiis: juxta illud quod scriptum est, Visitabo in virga iniquitates eorum. || Aspicio, Soph. (Aj. 854.) νῦν μ' ἐπίσκειψαι μολὼν, pro Me nunc aspice. || Inspicio, Contempler, quo modo accipi potest locus ex Herodiano supra citatus, qui sic habet integer, Ἱατροὶ τε εἰσιόντες ἐκάστοτε προσίσι τῇ κλίνῃ, καὶ δὴθεν ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, χαλεπώτερον ἔχειν ἀπαγγέλλουσι. Polit. certe sic vertit, Medici quotidie ad lectum accedunt, inspectumque ægrotum deterius se habere pronuntiant. Item Inspicio, Lustro, Recenseo, Num. 1, (3.) Σὺ καὶ Ἀαρὼν ἐπισκέψασθε αὐτούς: (44.) Αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψις αὐτῶν, ἣν ἐπεσκέψατο Μωϋσῆς. Ibid. (18.) pass. voce simul ac signif. Ἐπεσκέψαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν καὶ πατριάς αὐτῶν. Et Exod. 36. Ἐπεσκεμμένοι ἄνδρες, Viri recensiti. || Pass. Ἐπισκεπῆναι, Requirit s. Desiderari in recensione: ἀνὴρ μὴ ἐπισκεπῆθω, Vir non desideretur, Nullus sit qui non assit. Item, Πᾶς ὅς ἐὰν ἐπισκεπῇ, οὐ ζήσεται, Quicunque defuerit, non vivet. || Considero, Animo expendo et dispicio, Video: unde identidem ap. Xen. (Ap. 1, 6, 4.) Ἐπισκεψόμεθα, Videamus: pro quo dicit etiam σκεψόμεθα, σκοπῶμεν, ἐννοῶμεν, ἐνθυμώμεθα. Affertur itidem ET Ἐπεσκεμμένος ex Eod. pro Cogitabundus. || Disquiro et discepto mecum, Commentor, Bud. ap. Themist. Τοῦτο γὰρ ἀνεθέμεθα ἐπισκέψασθαι, Hactenus distulimus commentari et dis-

putare, Bud. 504. in Ἀνατίθῃμι. ["Ad Lucian. 1, 696. Bernard. Reliq. p. 20. Toup. ad Longin. 299. Heind. ad Plat. Theæt. 370. Ἐπεσκεμμένος, active, Philostr. 164. Boiss." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T., * Ἐπεσκεμμένως, Basil. 2, 552. Athan. 2, 419. "Theodor. Abbas in Lectt. Mosq. Matthæi 2. p. 37." Boiss. Mss.] "Ἐπισκεπτέον, Invisere oportet, s. "Inspicere, etc. sequendo significationes quæ verbo "ἐπισκέπτομαι dantur." [Longin. 7, 1. "Clem. Alex. 299. (Str. 1, 14. p. 351.) Philo de Mon. 1. p. 815." Kall. Mss.]

Ἐπίσκεψις, ἡ, Inspectio, Recensio quæ fit lustrando et inspicendo, cujus signif. exemplum habes in Ἐπισκέπτομαι. Item Consideratio, Perpensio, Cogitatio. Exp. etiam Disputatio et disquisitio. [Xen. Ἀπ. 4, 6, 1. Cæc. 8, 15. Schleusn. Lex. V. T. "Diod. S. 2, 270.: περί τινος, Heind. ad Plat. Theæt. 397." Schæf. Mss.]

[* Ἐπισκέπτῃς, Inspector, Aqu. Ezech. 23, 23. "Andr. Cr. 197." Kall. Mss. Explorator, Appian. 2, 428. Etym. M., Bekk. Anecd. 254. In Glossis exp. Salutiferulus.]

Ἐπισκοπή, ἡ, Inspectio, Munus inspiciendi, Munus τοῦ ἐπισκόπου, Act. 1, (20.) Τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος. Sic 1 ad Tim. 3, (2.) Εἰ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, Si quis cupit fungi ἐπισκόπου munere. Item Visitatio: ea sc. qua Deus aliquem visitare dicitur ad pœnas ab eo sumendas; vel etiam ad opem ei ferendam, et misericordiam exhibendam: ut 1 Petr. 2, (12.) Ἵνα ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες, δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς, Ut e bonis operibus quæ spectarint, glorificent Deum die visitationis, i. e. quando illorum quoque Deus miserebitur: ut et Luc. in Cantico Annæ, et Luc. 7, (16.) Ἐπεσέψατο ὁ Θεὸς λαὸν αὐτοῦ. Priore modo Synes. dicit ἐπισκοπὴ Θεοῦ, pro Animadversio divina in improbos: quemadmodum et Hesychio ἐπισκοπὴ est ἐκδίκησις. ["Toup. ad Longin. 290. Episcopatus, Valck. Phœn. p. 719." Schæf. Mss. Suicer. Thes. Eccl.]

Ἐπίσκοπος, ὁ, Inspector, ἐπόπτης, ἔφορος, Plut. (Camillo 5.) Θεοὶ χρηστῶν ἐπίσκοποι καὶ πονηρῶν ἔργων, Recte factorum malefactorumque inspectores: qualis et ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 265.) ὁ Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας, Epigr. πάνσκοπον ὄμμα δίκης. Sic itidem de diis, Il. X. (255.) Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμονιάων. Itidem ap. Herodian. (7, 10, 6.) Ζεὺς μάρτυρ καὶ ἐπίσκοπος τῶν πραττομένων: et ap. Plut. (7, 206.) Ἡ ἐπίσκοπος Ἀρτεμῖς. Item Inspector, ἐπόπτης, ἔφορος, Qui rei alicui curandæ præfectus est, σκοπὸς Homero dicitur. Plut. Pericle, Πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας, Omnia ipsi administrabat et curabat Phidias. Et rursum Idem in Hellen. Ἐπισκόποις ἐχρῶντο καὶ προβοῦλοι τῶν μεγίστων. Itidemque in Pand. ἐπίσκοποι, Qui præsunt pauci et ceteris venalibus rebus. Sic et ruri erant ἐπίσκοποι Rei pecuariæ et totius rei familiaris, sc. ὄντες οἱ δεσποτῶν ὀφθαλμοί. Itidemque sacri gregis ἐπίσκοποι, s. ἐπιστάται καὶ ἐπόπται τοῦ ποιμνίου, sc. οἱ τῶν ψυχῶν ποιμένες, Qui verbo et gubernationi præerant, quique quasi inspectores et speculatores in doctrinam et mores commissi gregis inquirebant; eoque nomine interdum intelligebantur etiam presbyteri, non tantum pastores et doctores: donec postea peculiariter ἐπίσκοποι dici cœpere, Qui politiæ causa ceteris fratribus in cœtu præerant: πρῶστῳτας Justinus appellat. Ep. ad Philipp. 1, (1.) Τοῖς ἁγίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις, σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις. Arrian. (Ind. 12, 5.) tradit ap. Indos ἐπισκόπων munus fuisse, videre quid in quaque regione fieret, ut cognita ad reges vel magistratus referrent. Tales erant οἱ βασιλεῖς ὀφθαλμοί ap. Persas. In Attica magistratus etiam quidam ἐπισκόπον nomine vocabatur, Prætor sc. qui mittebatur ad jus dicendum in ea oppida quæ sub imperio et ditione Atheniensium erant: ἀρμοστὰς vocabant Lacones. Testatur Schol. Aristoph. Ὀρν. (1023.) Οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ἐπὶ πόλιν πολεῖς ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἐκάστοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες ἀρμοστὰς ἐλεγον. Utitur autem Aristoph. l. c. uti dixi, ubi

Ἐπίσκοπος ait, Ἐπίσκοπος ἦκεν δεῦρο τῷ κυνᾷ λαχών, Ἐς τὰς νεφελοκοκκυγίας, Communi omnium suffragio electus ἐπίσκοπος venio huc, ut inspector et administrator uephelococcygiarum sim. Rursum Plut. Numa (9.) dicit summum pontificem ap. Romanos fuisse etiam τῶν παρθένων ἱερῶν ἐπίσκοπον, ubi Custodem malunt interpretari. Homeri certe Schol. Il. Ω. (729.) ubi Hectorem interfectum deplorans Priamus ait, ἦ γὰρ ὅλῳλας ἐπίσκοπος, sc. urbis Trojanæ, ὅστε μιν αὐτὴν ῥύσκειν, exp. φύλαξ: ut dicat Priamus, Peristi custos urbis, qui ipsam tutari tuo robore et fortitudine solebas. Itidemque Hesychio ἐπίσκοπος est φύλαξ, βασιλεὺς. Similiter pro Custodē et Inspectore accipitur in his versibus ap. Schol. Eur. Καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἴει κρατερὸν τε μέγαν τε, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμενον ἐνθα καὶ ἐνθα. Ἀκάματον δὲ οἱ ὤρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος Πίπτεν ἐπὶ βλεφάρους, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν. Apud Hes. LEGITUR ETIAM, Ἐπίσκοος, ἐπίσκοπος. ["Ad Charit. 743. Wakef. Eum. 520. 743. 906. S. Cr. 4, 26. Abresch. Æsch. 2, 80. Jacobs. Anim. 251. Anth. 11, 326. Heyn. Hom. 6, 14. 71. 8, 745. Brunck. Aristoph. 2, 178. Casaub. ad Inscr. Herod. 348. Cren., Valck. Hipp. p. 178. ad Diod. S. 1, 154. Musgr. in Theocr. Warton. 2. p. 411. Ἐπίσκοπος, ἡ, Lentul. Gætul. 1. Philippus 26. Jacobs. Anth. 9, 343. Ἐπίσκ. οἰστῶν, Musgr. Cycl. 86. (Theocr. 24, 105.)" Schæf. Mss. "Appian. 1, 708." Wakef. Mss. Suicer. Thes. Eccl.]

INDE Ἀλλοτριεπίσκοπος, Alienarum rerum inspector: ut οἱ πολυπράγμονες, Qui alienis negotiis curandis inspiciendisque se immiscent, sua interim negligentes. Utitur Petr. 1 Ep. 4, (15.) ubi quidam accipiunt pro Avidus rerum alienarum inspector, Qui alienas res inspicit, earumque sibi acquirendarum desiderio stimulat: alii pro Alienorum peccatorum nimis anxius censor, suorum autem neglector: ut qui in alienorum vitiorum observatione acutum cernit, in suorum vero cæcutit et connivet: de quo vitio vide Plut. quendam locum in Ὁξυδερκέω citatum. ["Quid proprie sit h. v., colligitur e versione in linguam vulgarem, quæ ap. Apostolum interpretatur, ὁ ποῦ φροντίζων τὰ πράγματα τῶν ἄλλων, Qui res aliorum curat: et clarius adhuc ex Œcum. 163. Ἀλλοτριεπίσκοπος ὁ τὰ ἀλλότρια περιεργαζόμενος, ἵνα ἀφορμὴν λοιδορίας ἔχῃ· τοῦτο δὲ μιαιῶς, καὶ πανούργου, καὶ κακούργου, καὶ ῥαδίας καὶ πρὸς πᾶν ἐτοίμης κακὸν ψυχῆς. Est ergo Rerum alienarum inspector, et ex antecedenti, Alienis rebus iuhians, qualis est, qui alieno se muneri ingerit. Nomen hoc, inquit Calvinus, videtur mihi Alieni cupidos designare: nam qui ad rapinas vel fraudes inhiant, limis oculis in res alienas inquirunt. Ascribam etiam Bullingeri nostri verba: Illud etiam annotandum, ἀλλοτριεπίσκοπος compositam esse vocem, et ad verbum significare Alienarum rerum inspectorem. Erasm. Paraphr. exposuit Curiosum eorum quæ nihil ad nos pertineant. Cujusmodi sunt seditiosi, malarum artium inventores, veteratores, rapaces, et si quid aliud est hujus geueris. Pro Eo, qui alienum temere invadit munus, accipitur a Dionysio Areop. Ep. 8. p. 783. Dicit τὰ ὑπὲρ ἡξίαν non esse tentanda, etiam si εἰκότα videantur: et subjicit, Τί γὰρ ἀτοπον Ὁζίας ἐποίησε, θυμῶν τῷ Θεῷ; Τί δὲ ὁ Σαουλ θύων; Τί δὲ οἱ τυραννικοὶ δαίμονες, ἀληθῶς θεολογοῦντες τὸν Ἰησοῦν; Ἀλλ' ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ πᾶς ὁ ἀλλοτριεπίσκοπος, καὶ ἕκαστος ἐν τῇ τάξει τῆς λειτουργίας, αὐτοῦ ἔσται, κ. τ. λ. Quid enim absurdi Ozias fecit, cum inceusum Deo obtulit? Quid Saul, dum sacrificavit? Quid Deuleuti dæmones, cum Jesum Dei Filium verissime prædicarunt? Verum in Theologia ejiciendus omnis qui aliena spectat, vel, qui alienis inhiat, sed quilibet ordinis sui ministeriis vacabit." Suicer. Thes. Eccl. * "Ἀνεπίσκοπος, Qui sine providentia gubernatur, Euseb. Hist. Eccl. 8, 1. p. 292." Kall. Mss. * Ἀνεπίσκοπος, Greg. Naz. 2. p. 8. * Αὐτοεπίσκοπος, Cyrill. in Jo. 2, 2. p. 165.] ITEM Πανεπίσκοπος, Omnium rerum inspector, Omnia oculis suis lustrans, i. q. πάνσκοπος et παντόπτης, Epith. Dei ap. Dionys. Areop. (100.) itemque in Epigr. [Aual. 2, 168.

Manetho 4, 30.] “Παντεπισκοπον dicitur τὸ ἄγιον πνεῦμα a Greg. Or. 2., quod omnia inspicat et “moderetur,” [“Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 105. * Πρωτεπισκοπος Εὐρέπον, Montf. Palæogr. 44. * Συνεπισκοπος, Athan. 1, 444. 567.” Kall. Mss. * Ἐπισκοπικός, Sozomenus 5, 16. p. 68. γράμματα. * Ἐπισκοπικῶς, Athan. 1, 138. 573.] Præterea inde est VERB. Ἐπισκοπεύω, Episcopus sum, Episcopi munere fungor: peculiariter intelligendo de sacri gregis episcopo, s. inspectore et curatore: ut ap. Comment. Dionys. Areop. Τὸν μακάριον Κλήμεντα, τὸν καὶ ἐν Ῥώμῃ τρίτον ἀπὸ τοῦ Πέτρου ἐπισκοπεύσαντα. [“Nicet. Annal. 21, 6. p. 400.” Lobeck. Phryn. 591.] Ἐπισκοπεῖον, τὸ, Domicilium τοῦ ἐπισκόπου, Habitatio episcopi, [Conc. Nicæn. 2. Can. 9. Balsamon p. 509. * Ἐπισκοπειανός, Idem ad Can. 58. Concilii Carthag. 676.]

Ἀνεπίσκεπτος, exp. Inconsideratus, Inexplicatus; afferturque e Xen. (Ἀπ. 2, 4, 3.) Οὐδὲν εἶναι ἀνεπίσκεπτον: quod si de re ad disputandum proposita dicitur, significabit, Nihil prætermittere quod diligenti disquisitione et commentatione non expenderis; sin de re gerenda, Nihil omittere quod non inspexeris et curaveris. [“Hippocr. in var. lect. ad c. 2. de Prisca Medicina.” Boiss. Mss. “Non destitutus, Euseb. Hist. Eccl. 5, 3.” Mendham. Mss. Polyb. 22, 9, 5.] UNDE Ἀνεπίσκεπτος, quod itidem exp. Inconsiderate, Inexplore. [Herod. 2, 45. * Ἀνεπισκεψία, Aristot. Post. Analyt. 1, 18. * Ἀνεπισκέπτομαι, Gl. Revisio. * “Προεπισκέπτομαι, Prius considero, Strabo 8. p. 536. Euseb. D. E. 204.” Wakef. Mss. * Προεπισκέπτομαι, Gal. Comm. in Epid. 6. T. 5. p. 446, 13. Bas.] Συνεπισκέπτομαι, Una inspicio, lustro et recenseo. Unde pass. voce simul ac signif. Num. 1, (47.) Οἱ δὲ Λεῦϊται ἐκ τῆς φυλῆς πατρίας αὐτῶν οὐ συνεπεσκέπησαν ἐν τοῖς νίοις Ἰσραὴλ, Non una censi sunt, cum nomina ceterorum filiorum Israël recensentur. || Una considero et dispicio, Plato Apol. [15. “Philo J. 1, 155. Joseph. 484, 42.” Wakef. Mss.]

Κατασκέπτομαι, Speculor, i. q. σκοπιωροῦμαι et σκοπιάζω, Xen. K. Π. 7, (1, 19.) Ἐδοξεν αὐτῷ ἀναβῆναι ἐπὶ πύργον τινα, κατασκέψασθαι εἴ πῃ καὶ ἄλλο τι μένοι τῶν πολεμίων καὶ μάχοιτο, Ut specularetur e turri, E turri in terram despicens specularetur, ad exprimendum κατὰ. Sic utitur et Plut. Solone. [*Κατάσκεψις, Strabo 6 p. 402. “Bibl. Crit. 3, 1. p. 105.” Schæf. Mss. *Κατασκεπτός, unde * “Ἀκατάσκεπτος, * Ἀκατασκέπτως. Utramque vocem, a Lexicographis omissam, usurpat Cyr. Alex. Ἀκατάσκεπτος est Inconsideratus, Glaph. in Exod. 1. 3. p. 333. Οἱ νόμον οὐκ ἔχοντες εἰς ἐπικουρίαν, τυφλοῖς καὶ ἀκατασκέπτως θελημάτων τροπαῖς πρὸς πᾶν ὄτιον ἀποφέρονται, Qui nullum a Lege auxilium habent, cæco quodam et effreni voluntatis impetu ad quævis feruntur. Et 1 adv. Jul. p. 22. ad verba Dei, Faciamus hominem, dicit, Deum propterea ita esse locutum, ut ostenderetur, οὐκ ἀκατάσκεπτον τὴν τοῦ ἀνθρώπου κατασκευὴν γενέσθαι, μονογονυχὶ δὲ καὶ * προβουλοῖς τετιμημένην, Non absque prævia consultatione creationem fuisse susceptam, imo quasi præviis consultationibus decoratam. Ἀκατασκέπτως, Inconsiderate, Glaph. in Num. p. 409. de Judæis, Ἀκατασκέπτως λόντες ἐπὶ τὸ ἡδὺ μᾶλλον, ἢ τὸ συμφέρον, Inconsiderate ea potius amplectentes, quæ suavia sunt, quam quæ utilia.” Suicer. Thes. Eccl. * Εὐκατάσκεπτος, Cod. Med. Hippocr. 772. quod verum Schneidero videtur: vulgo * Εὐκατάσκηπτος.]

Κατασκοπή, ἢ, Speculatio, i. q. σκοπή, Xen. K. Π. 6, (2, 5.) Οὗς ἐπεπόμεναι Κύρος ἐπὶ κατασκοπῇ, Quos speculatum miserat. Sic Philo V. M. 1. Ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐξήρσαν, Exploratum exhibant. Item κατασκοπὴν ἔχειν, ut Hom. dicit σκοπὴν ἔχειν, pro σκοπιάζειν, σκοπιωρεῖσθαι, κατασκέπτεσθαι, Speculari et explorare. Plut. Fab. Οὐ δὲ ἀγγέλων, ἀλλ’ αὐτὸς κατασκοπὴν ἔχων πρὸ τοῦ χάρακος. Thuc. vero 6, (34.) p. 209. dicit, Κατασκοπαῖς χρωμένους ὅποσοι τε ἐσμέν καὶ ἐν ᾧ χωρίῳ, Per visores explorantes quot simus et quo in loco: accipiens κατασκοπαῖς χρωμένους pro κατασκοπεύοντας. Exp. etiam Specula, sicut σκοπή

et σκοπία: nullum tamen ejus signif. affertur exemplum. [“Ad Thom. M. 127. 509. ad Charit. 230. 262.” Schæf. Mss.]

Κατάσκοπος, ὁ, Speculator, Visor, i. q. σκοπός, σκοπότης, σκοπιωρὸς, ὁπτήρ, Athen. 6, Πτακουστόοις, κατασκόπων ἔχοντες τάξιν, ubi nota κατασκόπους fuisse non solum οφθαλμούς, sed etiam ὅτα suorum dominorum: ut Anaxinous ille ap. Dem. (273.) “Ὅς ἐκρίθη εἶναι κατάσκοπος παρὰ Φιλίππου. Xen. K. Π. 6, (1, 18.) Κατάσκοπον πέμψαι ἐπὶ Λυδίας, καὶ μαθεῖν ὅ, τι πράσσει ὁ Ἀσσύριος, Thuc. 8, (6.) p. 266. Κατάσκοπον ἐς τὴν Χίον πέμψαντες. Itidemque Plut. de Def. Orac. Τοῖς τοιοῦτοις εἰσέπεμψεν ἀπελεύθερον, ὅλον εἰς πολεμίων, κατάσκοπον ἐνσκευάσας, Libertum, ut in hostium regionem, speculatoris ornatu mittit. Latini quoque hac voce utuntur: ut Hirt. Literis per catascopum missis. Bud. interpr. Emissarius ap. Aristot. Polit. 5. [“Thom. M. 653. Casaub. ad Athen. 138. ad Herod. 51.” Schæf. Mss. * Ἀκατάσκοπος, Inconsideratus, Qui nihil explorat, Cyrill. Alex. adv. Nestor. 2. p. 47. “Clem. Alex. 256.” Kall. Mss. * Ἀκατασκόπως, Gl. Inexplorato.]

Κατασκοπικός, Speculatorius, Exploratorius: πλοῖον, Exploratoria navis, quam Cicero 5 Ep. ad Att. vocat Κατασκόπιον. Tales sunt οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι, Polybio: νῆες πρόπλοι ap. Thuc., et πρωτόπλοι ap. Xen., i. e. Naves quæ explorandi causa præmittuntur: Liv. Inde duæ Massiliensium speculatiæ præmissæ retulerunt classem Punicam stare in ostio fluminis; et Polyb. 3, (95, 6.) Κατασκευομένας δύο ναῦς ταχυπλοῦσας Μασσαλιωτικὰς. Cæsar Speculatoria navigia vocat, supra in Σκάφη. Vide et Bayfium. [* “Κατασκόπιος, Valck. Hipp. p. 166.” Schæf. Mss. * Κατασκοπὶς, Gl. Prosumia.]

Addi his potest VERBUM Κατασκοπεύω, Exploro, Speculor, 1 Macc. Ἀπέστειλεν κατασκοπεύειν τὴν παρεμβολὴν αὐτῶν, [Exod. 2, 4. Jos. 2, 1. * Κατασκόπευσις, Eust. II. A. p. 52, 37.]

Προκατασκέπτομαι, Præmissus speculor s. exploro, Herod. 8, (23.) Νῆας δὲ ταχείας ἀπέστειλαν προκατασκευομένας, [vulgo προκατοφιομένας,] Quæ præirent et specularentur, præeuntes specularentur, [“Arrian. 29.” Wakef. Mss.]

[* “Παρασκέπτομαι, Arat. 76. Schol. II. Π. 361.” Wakef. Mss.]

Περισκεπτόμαι, Circumspicio, Considero. UNDE Περισκεμμένος, Circumspectus, Consideratus, Cautus: tam de re aliqua, quam de homine. Lucian. (2, 67.) Ἐπαινοὶ ἢ ψόγοι πάννυ πεφεισμένοι καὶ περισκεμμένοι, Parci et circumspecti: ut Quint. Modeste tamen et circumspecto judicio de tantis viris pronuntiandum est. Greg. Naz. Οἱ δ’ αὐτοὶ μοι δοκοῦσι ῥᾶδίως ἂν καὶ τὸν ἀνδρεῖον καλέσαι θρασύν, καὶ δειλὸν τὸν περισκεμμένον. [“Valck. Diatr. 193. Steph. Dial. 53.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. 630.” Wakef. Mss. Arat. 199.] Ab hoc autem participio fit ADV. Περισκεμμένως, Circumspecte, Considerate, Caute et prudenter, Greg. Naz. de Homine: et Auctor Axiochi (365.) Οὐκ ἐπιλογιῇ τὴν φύσιν περισκεμμένως; Circumspecte et prudenter naturam considerabis? [Gl. Accurate, Diligenter, Considerate. * Περισκεψίς, Schol. Æsch. Pr. 435. Schol. Thuc. 4, 86.] Περίσκεπτος, ὁ, ἢ, Qui circumcirca lustrari oculis potest, E quo subjecta lustrari oculis circumquaque possunt, Unde licet circumquaque prospicere, i. e. Excelsus, [Editus, Altus. Od. A. (426.) ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς Ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ. [Dionys. H. de C. VV. 426. Schæf. “Jacobs. Anth. 6, 347. 7, 284. 8, 3.” Schæf. Mss. Arat. 213.] Ἀπερίσκεπτος, Non circumspectus, Inconsideratus, Thuc. 4, (108.) p. 156. Ἐλπίδι ἀπερίσκεπτῳ δίδοναι (ἐαυτοῦς,) Niti spe stulta et improvida: Ovid. Inanes spes agitare. Ἀπερίσκεπτως, Inconsiderate, Non circumspecte et caute, Imprudenter, Synes. Ep. 143. Ἐν οὐκ εἰδῶσιν οὐδὲν ἀναδυόμεναι, καὶ πάντα ἄ. τολμῶσα, Omnia inconsiderate audens. Apud Herodian. I. 1. præf. Οὐκ ἄ. καὶ ῥαθυμῶς λεκτέον, Polit. vertit, Non citra animadversionem supinaque fiducia nobis dicendum est. [“For-

tuto, Euseb. V. C. 2, 16. Sozom. Hist. Eccl. 7, 13." Mendham. Mss. 'Απερισκέπτωτον, Thuc. 6, 65. * 'Απερισκεψία, Schol. Aristoph. Θ. 409. 535. * Περίσκατος, Rhav. 101. Falsa lectio in Dionys. Epit. 17, 11.]

Προσκέπτομαι, Prospicio, Prius considero: alii tamen simpliciter, Considero: ut ex Herod. (7, 177.) Προσκέπτομαι πάντα, Omnia rimor et considero. Item, (7, 10.) Προσκεψάμενος ἐπὶ σεωυτῷ, Re ap. teipsum considerata. Utitur et Thuc. 8, (66.) p. 283. sed passiva signif. 'Αλλὰ καὶ οἱ λέγοντες ἐκ τούτων ἦσαν, καὶ τὰ ῥηθησόμενα, πρότερον αὐτοῖς προὔκεπτο, Præmeditati ad dicendum venerant, Considerata et præmeditata ab eis erant, quæ in medium afferebant. [Aristoph. Ἰππ. 154. "Brunck. Andr. 256. Musgr. ibid. Anteforo, Valck. Phœn. p. 174. Musgr. p. 196. Beck. ibid." Schæf. Mss. * Πρόσκεπτος, unde] 'Απρόσκεπτος, Improvisus, Inconsideratus, [Xen. A. 13, 7. Jambl. V. P. 426. "Εὐεξαπάτητος ἐκαστος, ἐν οἷς ἀπρόσκεπτος, Gal. Protr." Gataker. Mss.] 'Απροσκεπτός, Inconsiderate, Athen. (238.) Ταῦτα δὲ ποιεῖν. B [* Προσκοπή, Speculatio, Thuc. 1, (116.) 'Ες προσκοπήν τῶν Φοινισσῶν νεῶν οἰχόμεναι.] Πρόσκοπος, Speculator s. Explorator qui præmitti solet, Emisarius. Suidas προσκόπων expr. προφυλάκων, h. l. subjungens, 'Ο δὲ Τραϊανὸς τινὰς ἀγγελίας ψευδεῖς διὰ τῶν προσκόπων ἀεὶ καθιέει, Semper falsos quosdam rumores per speculatores a se præmissos disseminaus. [Xen. K. II. 5, 2, 3. A. 12, 6. Σύσεις πρόσκοπος, Pind. ap. Schol. ad N. 7, 87. * "Απρόσκοπος, Improvisus, Inopinatus, i. q. ἀπροσδόκητος, Sir. 32, 22. ὁδὸς α. sec. Vat. h. e. Via non explorata. 3 Macc. 3, 8. Ταραχὴν ἀπροσδόκητον καὶ συνδρομὰς ἀπροσκόπους γενομένας. Aesch. Eum. 105. μοῖρα ἀπρόσκοπος." Schleusn. Lex. V. T.] "Απροσκοπέω, Sum ἀπρόσκοπος et improvidus, inconsultus et inconsideratus, Rerum eventus non prævideo, μὴ προορῶ, Hes. "Posset poni etiam pro Non impingo s. offendo, ab "ἀπρόσκοπος signif. * ἀσκανδάλιστος, Hes. Suid." [* Προσκοπέω, Prospicio, Provideo, Symm. Job. 15, 22. Lobeck. Phryn. 592. "Democ. 17." Wakef. Mss.]

* Συσκέπτομαι, Gl. Delibero. Una considero, Herodian. 1, 17, 15. Jambl. Protr. 21. p. 156. Symm. Ps. 2, 2. * "Συσκεπτέον, Plato Soph. c. 3." Boiss. Mss. * Σύσκεμμα, Eust. Od. A. p. 38, 48. * Σύσκεψις, Consilium, Symm. Ps. 62, 3.]

* Ὑποσκέπτομαι, Hippocr. 44, 38, 45, 46: 99. 102. "Corai. Mus. Ox. 2. p. 7." Schæf. Mss.]

Σκοπέω, Speculor, Contemplor, Intueor. Qua signif. pass. quoque vox accipitur: ut ap. Soph. Œd. T. (965.) p. 193. τί δὴτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις τὴν Πυθόμαντιν ἐστὶν ἢ τοὺς ἄνω Κλάζοντας ὄρνις; Speculetur et contempletur aves in aere clangentes, i. e. inspicat avium volatus et garritus, clangoresque observet ac consideret, ut futura ex iis auguretur: more τῶν οἰωνοσκόπων s. ὀρνιθοσκόπων, qui et οἰωνομάντις et ὀρνεομάντις nominantur. Referri huc potest, quod e Plat. Phædro affertur, "Ὅπερ δὲ εἰργμὸν σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα. Significat etiam Video: unde ap. Suid. Σκοπῶν, βλέπων: et ap. Hes. Σκοπεῖσθαι, ὀρᾶσθαι. Item Video, Observo, Considero, Soph. Œd. T. (952.) Ἀκουε τάνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων Τὰ σέμν' ἵν' ἤκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα, Audiensque observa quo tendant oracula, Vide et considera ut evernerint quæ oraculo prædicta fuerant. Itidem pro Video, s. Dispicio mecum, Considero, Perpendo mecum, Animo agito et voluto, accipitur sequente particula τί aut ὅπως: ut Isocr. Panath. Σκοποῦμαι τίνα τρόπον διαλεχθῶ περὶ αὐτῶν. Dem. Philipp. 3. Οὐχ ὅπως σωθήσεται τὰ τῶν Ἑλλήνων σκοπῶν, Non considerans secumque dispiciens quomodo Græcorum res incolumes servantur. Itidem sequente περὶ cum suo gen. Xen. K. II. 1, (6, 19.) Καθ' ἐν δὲ ἑκαστον περὶ τούτων σκοπῶν, γνώσῃ ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω, Unumquodque seorsim considerans animoque volutans, cognoscas vera me dixisse. Cum accus. quoque in eadem signif. construitur, Thuc. 5, (42.) p. 179. Τὰ τε ἄλλα ἐσκόπουν ὅσα ἐξελεόλπεσαν τῆς συνθήκης, Schol., ἐπιμελῶς ἀνελογίζοντο, Accurate velut

ad calculum revocatis rationibus considerabant. Σκοπῶ sequente πρὸς significat Respicio, Xen. K. II. 1, (6, 8.) p. 16. Καὶ νῦν γε ταῦτά μοι δοκεῖ ταῦτα, ὅταν πρὸς αὐτὰ τὸ ἄρχειν σκοπῶν λογίζωμαι: mox dicir, Πρὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἰδῶν. Sic Ἰππαρχ. (9, 1.) Δεῖ πρὸς τὸ παριστάμενον σκοποῦντα, τὸ ἐμφέρων ἐκπονεῖν, Respicere ad rem præsentem, indeque efficere quod in rem esse videatur, Re præsentis considerata et animo perpensa. Sequente μὴ, significat rursum Video, Prospicio, Caveo, Dem. Σκοπεῖ μὴ τοῖσις αὐτῶν ἐξαμψήσῃται, Vide, Cave, Provide ne se his noxæ eximat, i. e. Fortasse sese noxæ eximet, Bud. Idem Bud. ap. Greg. Naz. p. 256. Σκοπῶ δὲ εἰ μὴ κἀντεῦθεν μοι πᾶσα ἡ περὶ τὸν βίον ἀνωμαλία καὶ δυσκολία συνέπεσε, interpr. Vereor ne, Considero num. Expr. etiam Exploro, Indago, Quæro: necnon Delibero. ["Valck. Hipp. p. 168. Diatr. 260. ad Herod. p. 5. Brunck. Œd. T. 286. Xen. Mem. 1, 11, 12. (ubi v. Zeun. de constr.) Soph. Trach. 296. Wakef. 298. ad Dionys. H. 5, 17. Diod. S. 2, 434. Σκοπῶ, Σκοποῦμαι, ad Xen. Mem. 2, 5, 2. Valck. Phœn. p. 174. Steph. Dial. 65. Brunck. Aristoph. 2, 14. Schneid. ad Xen. Hier. 258. De constr. simplicis et comp., Brunck. ad Eur. Bacch. 1298. Σκοπεῖσθαι et διανοεῖσθαι conf., ad Lucian. 2, 190. Σκόπει δὲ, Valck. ad Chrys. p. 7. Σκοπέω τινός, Heind. ad Plat. Apol. p. x.: περὶ τινός τι, Xen. Mem. 1, 1, 15. Σκοποῦμενοι σκοποῦμεν, ad Diod. S. 1, 717." Schæf. Mss. Conf. c. νοέω, ad Greg. Cor. 857.: cum σκοπεῖν, ibid. ad Dionys. H. de C. VV. 40. * Σκοπητέον, Eust. II. A. p. 32, 16. 93, 45. 1064, 9. "Kuster. Aristoph. 16." Schæf. Mss. "Clem. Alex. Str. 6, 8. p. 773, 35." Wakef. Mss. "Artemid. 1, 2. Timarion in Notit. Mss. 9, 229." Elberling. Mss.]

ITEM Σκοπεύω-significat Speculor, Intueor, Basil. Οὐδὲν ἡμελημένον παρὰ Θεοῦ πάντα σκοπεύει ὁ ἀκόλμητος οφθαλμός: Omnia speculatur et cernit, inspicit: unde πάνσκοπος, πανεπίσκοπος et παντύπτης nominatur. Similem autem huic Basilii locum de Argo vide in Ἐπίσκοπος. Ex 1 Reg. 4, (13.) Σκοπεύων τὴν ὁδόν, pro Viam considerans. Hes. σκοπεύει expr. ἰχνεύει, ἐπιτηρεῖ. [Xen. Ἰππαρχ. 7, 6. "Ad Herod. p. 5. Diod. S. 1, 192. ad Dionys. H. 5, 17." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 591. * Σκόπευμα, 613. Interpr. ad Hes. vv. Σκοπευμάτων, Ὑπόσκοπον. "Eust. II. 726, 33." Wakef. Mss. * Σκόπευσις, Speculatio, Aqu. Hos. 5, 1. * Σκοπευτής, Speculator, Isai. 56, 10. Jerem. 8, 17. "Basil. Epp. 79. 142. Eust. 810. 1679." Lobeck. Phryn. 592. * Σκοπευτικός, Orig. 2, 7, 17. * Σκοπευτήρ, * Σκοπευτήριος, unde * Σκοπευτήριον, Specula, Euseb. in Cantic. p. 11. Ed. Meurs. "Valck. Phœn. p. 641." Schæf. Mss. "Andr. Cr. 90. (* Σκοπευτός, unde *) Ἀσκόπευτος, Secundi Sent. 10." Kall. Mss. * "Σκοπεύς, Anna C. 369." Elberling. Mss.]

Σκόπησις, ἡ, i. q. σκέψις. Hes. enim σκοπήσεις expr. σκέψις.

'Ανασκοπέω, Diligenter et attente contemplor, Accurate considero s. perpendo. Alii, Mente revolvor [Aristid. de Dict. Civ. 410. "Ad Timæi Lex. 265. Abresch. Lectt. Aristæn. 4. * Ἐπανασκοπέω, Plato Hippias 369. Ἐπιθυμῶν μαθεῖν ὃ, τι λέγει, διαπυνθάνομαι, καὶ ἐπανασκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, ἵνα μάθω. * Προανασκοπέω, Joseph. A. J. 17, 5, 6, 3.]

'Αποσκοπέω, Ex alto despicio, Eminns intueor, μακρόθεν ὀρῶ, ut nonnulli interpr., afferentes e Luciano (1, 533.) Οἱ θεοὶ ἀποσκοποῦσιν εἰς τὴν γῆν, Dii in terram despiciunt. Idem tamen Lucian. alibi πόρρωθεν addit, (443.) Ἀποβλέπειν δεῖ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Bud. Ἀποσκοπεῖν ET Ἀποσκοπεύω expr. etiam Speculor, ap. Greg. Naz. ["Ἀποσκοπεύω, Const. Porph. Adm. 49. 128. Basil. Epp. 392. 597." Lobeck. Phryn. 591.] Idem Ἀποσκοπῶ ait poni etiam pro Diligenter intueor et considero. ["Eur. Hec. 929. Musgr. 939. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 4. 326. Thom. M. 100. ad Lucian. 1, 304. 493. ad Charit. 311. Markl. Suppl. 237. Argum. Aristoph. N., Jacobs. Anth. 12, 172." Schæf. Mss.] "Ἀποσκοεῖν, Considero, et ὁ ἀποσκοεῖν,

“quasi Explorabundus, VV. LL.; sed et mendose A
“et falso.”

Διασκοπέω, Dispicio, Contemplor, Speculor, e Plat. Apol. (6.) Διασκοπῶν οὖν τοῦτον affertur pro Hunc contemplans. Pro Dispicio mecum, et animo verso, s. Considero, accepit Thuc. (7, 48.) p. 249. “Ἐπὶ ἐν’ ἀμφότερα ἔχων καὶ διασκοπῶν ἀνείχε, Schol. διττάξων εἶπε χρὴ μένειν, εἰτ’ ἀπιέναι, οὐδεμίᾳ προσετίθετο γνώμη; solemus enim in dubiis dispicere et hæsitare quæ via tenenda sit. [“Ruhn. ad Xen. Mem. 228. Thom. M. 20. Heyn. Hom. 6, 523.” Schæf. Mss. * “Διασκοπήσις, Timarion in Not. Mss. 9, 227.” Elberling. Mss. * Διασκοπήτης, unde * “Ἀδιασκοπήτος, Nicet. Chron., Anna Comn. 3, 2.” Kall. Mss. * “Προδιασκοπέω, Dio Cass. p. 33.” Wakef. Mss. * Συνδιασκοπέω, Plato Polit. 458. “Συνδιασκοπεῖσθαι, cum dat. personæ, Una cum aliis quærere de re aliqua, Adjuvare eos qui de re aliqua quærant et disputant, 2, 23.” Fischer. Ind. Æschin. Dial. “Συνδιασκοπέω αὐτοῖς τὰς γραφὰς, Amphil. 175. Una considero, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1. p. 1.” Kall. Mss.]

[* Ἐνσκοπέομαι, Heliod. 8. p. 389. Ἐνσκοποῦντό περὶ τῆς θαυματουργίας. Schneider. suspectum habet.]

Ἐπισκοπέω, i. q. ἐπισκέπτομαι, Viso, Visito, Inviso, Isocr. Panath. Τῶν ἐπισκοποῦντων τινὲς με, Quidam qui me invisere solebant, ætate sc. et morbo confectum. Itidem Xen. K. Π. 8, (2, 12.) Ὅποτε δὲ τις ἀσθενήσῃ τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαίρων, ἐπισκόπει. Et Lucian. (3, 52.) Ἐπισκόπει δὲ με καὶ θεράπειεν. Gal. voce passiva, sed activa signif. usus est itidem pro Inviso, Inspicio, ad Gl. Ἐπισκοπούμεθα τινὰς ἀρρώστους πολλάκις, οἷς ἔμπροσθεν ὑγιαίνουσιν οὐκ ἐνετύχμεν. Item Inspicio, Xen. (Æc. 4, 6.) Τοὺς μὲν ἀμφὶ αὐτοῦ οἴκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικούντας, πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν: quo fere modo Liv. Placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciendas. Et Galen. ad Gl. 2. Ἐπισκοπεῖν τὴν φύσιν, Naturam inspicere. Item inspector et curator sum, Curam ago velut ἐπίσκοπος. In Ep. 1 Petri 5, (2.) Ποιμάνετε τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνίον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ’ ἐκούσιως, Pascite gregem Dei, qui penes vos est, curam illius agentes non coacte, sed libenter. Ubi nota presbyteros quoque ἐπισκοπεῖν solitos fuisse, i. e. Fungi officio ἐπισκόπου, in doctrinam et mores gregis inquirere, utpote inspectores et curatores gregi a Deo præfectos. Item Dispicio mecum et animo verso, Considero, Perpendo, i. q. σκέπτομαι ac σκοπῶ s. σκοποῦμαι. Ac sicut illa modo cum accus. construuntur, modo cum περὶ, regente suum gen., ita et hoc ἐπισκοπῶ. Isocr. ad Dem. Ὁ ἂν μέλλῃς λέγειν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ, Quicquid dicturus es, id animo prius tecum verses. Cebes Theb. Περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, Eadem sæpius animo volutare oportet. Item Video, Observo, Animadverto, sequente ei. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 22.) Ἐπισκοπεῖ δὲ εἰ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, Attente observat si quis ipsam alius intueatur.

Similiter sequente μὴ accipitur pro Video, Caveo, quemadmodum et σκοπῶ: ut in Ep. ad Hebr. 12, (15.) Ἐπισκοποῦντες μὴ τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, Prospicientes ne quis deficiat a gratia Dei, Operam dantes. Sequente πρὸς, capitur pro Respicio, sicut et σκοπῶ: ut ἐπισκοπῶν πρὸς τὰ δύο, Ad duo respiciens. [“Jacobs. Anim. 38. Vilhois. ad Long. 137. ad Lucian. 2, 191. Heind. ad Plat. Phædr. 328. ad Charit. 743. Abresch. Æsch. 2, 80. Ἐπισκοποῦμαι, Gail. ad Xen. Æc. 336.” Schæf. Mss. Soph. El. 1184. Xen. K. Π. 8, 2, 25. Æseb. Suppl. 386. Ag. 13. Cho. 59. Philostr. 1, 29. “Hanc vocem et de medicis ἐπισκοποῦσι τοὺς κάμνοντας usurpari observat Menag. Juris Civ. Amœnitatt. 25. p. 211. Vill. ad Long. 2. p. 57.” Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. “Episcopus sum, Græcorum Μονᾶ ap. Allat. de Method. §. 34.” Boiss. Mss. * “Ἐπισκοπήρεον, Thom. M. 292.” Schæf. Mss. * Ἐπισκόπησις, Gl. Circumspectio, Æneas Comm. Poliorc. 1654. * Ἐπισκοπήτης, unde * Ἀνεπισκόπητος, Olympiod. ad Job. 34, 9. p. 503. Ἀνεπισκόπητος καὶ

ἀνπρονόητος νομίζεν τὰ καθ’ ἡμᾶς. “Potter. ad Lycophr. p. 1495.” Schæf. Mss. * “Ἀνεπισκοπέω, Iterum pensito s. considero, Heliod. 164.” Wakef. Mss.] Παρεπισκοπέω, Seorsim pensito, considero, æstimo, VV. LL. Sed potius παρὰ pro Obiter poni hic existimatur. Plut. (Æmil. 5.) Ταῦτα μὲν οὖν ἡ ἱστορία παρεπισκοπεῖν καὶ λογίζεσθαι δίδωσι. [* Προεπισκοπέω, Lucian. 1, 655. Schol. Pind. N. 7, 88. * “Συνεπισκοπέω, Una perpendo, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1. p. 17.” Kall. Mss. Plut. Op. Mor. p. 83. Strabo 2. p. 150., 8. p. 536. Xeu. Ἀπ. 4, 7, 8. Lucian. 2, 765.]

Κατασκοπέω, et Κατασκοπέομαι, Speculor, Inspicio, Oculis perlustro, Xen. Ἀπ. 2, (1, 22.) Κατασκοπεῖσθαι δὲ θαμὰ ἐαυτὴν, σκοπεῖν τε καὶ εἰ τις αὐτὴν θεᾶται. [LXX. 2 Sam. 10, 3. Insidias struo, Conor aliquid dolose eripere, Ep. ad Gal. 2, 4. Κατασκοπήσαι τὴν ἐλευθερίαν ὑμῶν, Ut dolose eripiant libertatem Christianam. * Κατασκόπησις, Gl. Exploratio. * Κατασκοπήτης, unde * Ἀκατασκόπητος, Greg. Naz. 2. p. 85. * “Προκατασκοπέω, Leo Diac. 193.” Boiss. Mss.]

[* Παρασκοπέω, Æsch. Ag. 1261. “Porson. Hec. p. xxviii. Ed. 2.” Schæf. Mss.]

Περισκοπέω, Circumspicio, Oculis circumlustror, i. q. περισκέπτομαι. [Lucian. 1, 185. 617. “Ad Diod. S. 2, 301. Philostr. 188. Boiss.” Schæf. Mss. Arat. 435. M. Anton. 7, 27. Aristoph. Ἐκκλ. 485. Or. 664. Plato Theæt. 155. Thuc. 1, 36. * Περισκόπησις, Schn. Lex. ἀμαρτήριος. * Περισκοπήτης, unde * Ἀπερισκόπητος, Suid. 1, 225. * “Συμπερισκοπέω, Theod. Prodr. 389.” Elberling. Mss.] Ejusd. signif. EST Περισκοπεῖν. Περισκοπεύσις, ἢ, Circumspectio, qua sc. aliquid oculis circumcirca lustratur.

Προσκοπέω, Provideo, Prospicio. E Thuc. (1, 120.) προσκοπῶ τὰ κοινὰ, In commune prospicio. Ex Eur. (Med. 460.) προσκοποῦμαι τὸ σὸν, Consulo tuo commodum, tibi que prospicio. [“Valck. Phæn. p. 175. Brunck. Antig. 688. Markl. Iph. p. 154. Wakef. Eum. 105. Abresch. Æsch. 2, 12.” Schæf. Mss. Xen. K. Π. 1, 6, 19. Theophr. Char. 25, 2.] Προσκόπησις, Provisio, Prospectio, [Aq. Ezech. 7, 7. 10. Schleusn. Lex. V. T.]

[* Προσσκοπέω, i. q. προσεπισκοπέω, Strabo 8. p. 34. Sieb. “Markl. Iph. p. 154. Wakef. Eum. 105.” Schæf. Mss.]

[* Συσκοπέω, Plato Phædro 89. “Const. Manass. Chron. p. 55.” Boiss. Mss.]

Σκοπὸς, δ, Signum ad quod collimant et tela dirigunt sagittarii. Scopus quoque Latinis dicitur, et Scopulus: ut ap. Suet. Domitiano, Nonnunquam in pueri procul stantis, præbentisque pro scopulo disparis dextræ manus palmam, sagittas tanta arte direxit, ut omnes per intervalla digitorum innocue invaderent. Plato de Rep. Στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ, Collimare ad scopum. Item, βλέπειν πρὸς τὸν σκοπὸν, Herodian. 6, (7, 18.) Πόρρωθεν κατὰ σκοποῦ τοξέειν, Athen. 16. βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, Scopum attingere: quo genere loquendi utitur Xen. quoque K. Π. 1, (6, 19.) Pind. Ὁ. 2, (160.) Ἐπεχε νῦν σκοπῶ τοξόν, Jaculum ad scopum dirige: (N. 9, 131.) ἀκοντίζων σκοποῦ Ἀγχιστα. Item σκοποῦ τοξέειν, Scopum contingere: cui opp. σκοποῦ διαμαρτάνειν, s. σκοποῦ πόρρω τοξέειν, Longe a scopo aberrare. Metaphorice plerumque ponitur pro Propositum et finis ad quem tendimus. Herodian. 2, (15, 12.) Ἐμὸς δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, ἐτῶν ἐβδόμηκοντα πράξεις γράψαι: 5, (1, 15.) Ἐμὸς [Ἐμοί] δὲ σκοπὸς, omisso verbo ὑπάρχει s. ἐστὶ, itidemque sequente infin. Sic Cic. ad Att. 1. 15. Σκοπὸς hic enim est huic nostro, nihil præbere: 8. Neutri σκοπὸς est ille ut nos beati simus; uterque regnare vult. Aristot. Polit. 5. Ἔστι δὲ σκοπὸς, τυραννικὸς μὲν, τὸ ἡδὺ βασιλικὸς δὲ, τὸ καλόν. Eod. sensu, mutata tamen phrasi, Τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεσθησάμην τῷ λόγῳ, inquit Lucian. (2, 287.) Rursum Aristot. Eth. 6. Πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα. Athen. 1. Οὐκ ἂν τις σκοποῦ πόρρω τοξέοι, λέγων, Et quæ sequuntur. Et τοῦ σκοποῦ ἀποτυγχάνειν, Aberrare a scopo, Instituti sui spe frustrari. Contra vero σκοπὸν ἔχειν pro Compotem esse voti, affertur ex Epigr. Item ἀποσκοπον, pro Abs re, ἀπροσδιόνύως, Xen. Σ.

(2, 11.) Καὶ οὗτος μὲν δὴ ὁ λόγος οὐκ ἀπὸ τοῦ σκοποῦ ἐδοξεν εἰρησθαι, A re proposita alienus non est, sed satis recta ad scopum propositum nobis tendit. Philo V. M. 1. Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ νομίσας εἶναι τὰ λεχθέντα, Non abs re dici ratus, Non absurde. Lucian. (2, 754.) Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰκάσας, Tua conjectura haud procul abest a scopo. Dicitur autem παρὰ τὸ σκέπτεσθαι s. σκοπεῖν, quoniam sagittarii eum intuentur, ad eumque collimant, ut jacula recto tramite eo pervolent emissa: in actionibus vero, quoniam omnis earum intentio, s. omnia consilia conatusque eo spectant. Atque adeo nonnulli interpret. Inteutio, Consilium, Propositum, necnon Cogitatio: ut Bud. ap. Gal. Therap. 9. Οὗτοι μὲν οἱ ἀντιπράττοντες τῆς φλεβοτομίας σκοποῖ, vertit, Hæc igitur sunt, quæ ad sanguinis missionem vitandam consideranda sunt et cogitanda. Possis etiam sic reddere, Hunc igitur scopum propositum habent ii, qui sanguinis missionem dissuadent. Sicut ibid. Κένωσις, τῆς φλεβοτομίας ὁ σκοπὸς, Evacuatio scopus est, quem missio sanguinis propositum habet. Ibid. σκοποὶ ὑγιεινοὶ et θεραπευτικοί. ["Ἐπὶ σκοπὸν βάλλειν, Bibl. Crit. 3, 1. p. 70. Σκοποῦ πόρρω τοξεύειν, Athen. 1. p. 32. Οὐκ ἀπὸ σκοποῦ, Villosion. ad Long. 270. Πρὸς οὐδένα σκοπὸν, Plut. Mar. c. 36." Schæf. Mss. Dionys. H. Epit. 12, 13. Πολὺς ἐν τῷ σκ. καθ' εαυτὸν γενόμενος, pro σκοπήσει.]

Ἀπόσκοπος, ὁ, ἡ, A scopo aberrans, Scopum non attingens, Procul a scopo remotus. Metaphorice Absurdus et a proposito alienus. Dicitur enim esse ἀπὸ σκοποῦ, quod Alienum est a proposito, sive, ut Bud. exp., Præter propositum, intentionem et consilium. ["Abresch. Lectt. Aristæen. 326. *Ἀποσκοπίος, Ptolem. Rex Epigr. 1. (ap. Fabr. B. Gr. 4, 92.)" Schæf. Mss. "Felli Vita Arati p. 3. Scaliger ad Manil. p. 7." Kall. Mss. Anal. 2, 66.]

Ἀσκοπος, Scopum, ad quem tendat, non habens, Ad nullum certum scopum tendens. Erasmus, ἄσκοπα τετοξεύκαμεν ap. Lucian. (2, 566.) vertit, Nullo proposito scopo jaculati sumus: annotans, hoc ἄσκοπα τοξεύειν, Absque scopo jaculari, Proverbialiter de iis dici, qui nihil certi propositum habent quod sequantur, et ad quod instituti consilii que sui rationes referant: de quibus Pers. Sat. 3. Est aliquid quo tendis, et in quod dirigis arcum? An passim sequeris corvos testaque lutoque: Securis quo pes ferat? ["Ἀσκοπον βέλους, Dionys. H. 3, 1721." Schæf. Mss.] Præterea ἄσκοπος a Suida exp. ὃ μὴ ἐστὶ τύπος. ITIDEMQUE Σκοπὸς Eid. et Hes. est τύπος. Cujus signif. ille hoc affert exemplum, Ἀσκοπον, * ἀγγελιαρχον, ἀσώματον εἶδεῖ μορφῆς, Ἄ μέγα πολέμῃς κηρὸς ἀπεπλάσατο: ut sit, Angelorum principem, deum, cui nec corpus est, nec effigies, audax cera finxit. Forte significat etiam Invisibilem, ἀόρατον, sicut εὐσκοπος significat Qui facile videri potest. Vide et sequens Ἐπισκοπος.

Ἐπίσκοπος, Ad scopum tendens: oppositum superiori ἀπόσκοπος: unde ap. Hes. Ἐπίσκοπα, τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. Itidemque Suid. ἐπίσκοπα exp. εὐστοχα. QUOD Ἐπίσκοπα adverbialiter sumitur, pro Tendendo ad scopum, Tam εὐστόχως ut scopum attingas: ut ἐπίσκοπα ἵεναι ap. eund. Suid.: contr. τῷ ἀπόσκοπα τοξεύειν. Sic ἀκοντίζειν ἐπίσκοπα, ap. Eund., h. l. Καρδούχοι σφενδονῆται ἀριστοὶ λίθοις τε καὶ μολυβδίνοις σφαίραις, ἃς ἐξακοντίζουσιν ἐπίσκοπα, Quas tanta arte emittunt, ut a proposito scopo nunquam aberrant, Ut propositum scopum nunquam non attingant. J. Poll. quoque synonymως ponit εὐστοχον, ἐπίσκοπον, ἐπιτυχῆς, εὐτυχῆς, ἀπλανῆς: opponens iis ἀστοχον, ἀσκοπον, δυστυχῆς, διημαρτημένον. Quo loco significat, Ἀσκοπον quoque dici pro Ἀπόσκοπον, A scopo aberrans, Scopum propositum non attingens: contra ἐπίσκοπον, Scopum præfixum contingens. Soph. cum gen. quoque junxit, Aj. (976.) p. 57. Σίγητον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρον κλύειν Βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος: Clamantis carmen ad hanc calamitatem directum, quod hanc calamitatem infecti Ajacis conjectat. Schol. exp. οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. ["Warton. in Theocr. 2. p. 411. Bibl. Crit. 3, 1. p. 69. Valck. ad Theocr. 242. Wessel. ad Herod. 212. Wernsd. ad

Him. 608. (* Φιλόσκοπος, ibid.) Abresch. Æsch. 2, 122. ad Lucian. 3, 104. Bast Lettre 193. Lobeck Aj. p. 377. Ἐπίσκοπα τοξεύειν, Bibl. Crit. Vol. 3. P. 1. Ἐπισκοπώτατα, Schneid. ad Xen. Pol. 218." Schæf. Mss. "Ἐπισκοπώτερος, Dio Chrys. 1, 157." Wakef. Mss. "Opp. K. 1, 42. βάλλοιμι δ' ἐπίσκοπον ἡχῆν: Quod scopum ferit, vocant ἐπίσκοπον: jaculum ἐπίσκοπον nominal Greg. Naz. Carmine de Virtute humana p. 137. B. Αἰεὶ σοὶ τὸ βέλεμνον ἐπίσκοπον ἐν χειρὶ κείσθω, Telum aptum ad scopum assequendum. Preces dicuntur ἐπίσκοποι, quando exaudiuntur, aut saltem cum ad aures istius perveniunt, ad quem diriguntur: Æsch. Choeph. 118. Ἐρμῇ χθόνιε κηρύξας ἔμοι, Τοὺς γῆς ἐνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς Εὐχὰς, πατρῶν δ' ὀμμάτων ἐπισκόπους: ibi, si quid video, pro ὀμμάτων pingendum est οὐάτων: quod rei alicui convenit, ejus ἐπίσκοπον est Soph. Aj. (l. c.) αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρον κλύειν, Βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος: atque ita hic ap. Oppian. videtur esse sumendum ἐπίσκοπος ἡχῆ, Vox, quæ materiæ, quam tractat, conveniat: ἡχῆν h. l. vocavit Ipsa carminia." D'Arnaud, Lectt. Gr. 2, 8. p. 183. "Ἐπίσκοπα τοξεύειν ἡσκήσας: haud obvia, maxime in soluto sermone, loquendi formula, ἐπίσκοπα τοξεύειν pro Sagittas ad scopum dirigere: dixit quidem Æsch. Eum. 906. Ὅποια γέλης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα, Qualia ad victoriam non infelicem spectare: ait vero Idem opportunius Ag. 637. Ἐκურσας, ὥστε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ, Scopum, veluti peritus sagittarius, attigisti. Inter campestres autem Romauorum prolusiones, hanc ad scopum sagittas dirigendi artem, locum itidem habuisse, in eaque exercitos a magistris ad eam rem constitutis tirones, (sicut Persarum Ephebos, juxta Xen. K. Π. 1. p. 5.) tradit Veget. 1, 15. 'Ac doctores ad hanc rem artifices eligendi, et major adhibenda solertia, ut arcum scienter teneant.' Qualis proinde extitit, qui in veteri Marmore ap. Spon. Misc. 225. depingitur cum arcu et sagitta, ac inser. T. Flavio Expedito Doctori Sagittar., s. Sagittario: unde etiam ab Horatio Od. 1, 29. dicitur Doctus sagittas tendere. Neque vero manipulares solum milites, sed principes etiam juvenutis, s. imperatorum liberos, eandem quoque artem, prout de Constantio hic dicitur, sub illis doctoribus sagittariis didicisse, docebit in ejusdem Imperatoris et fratris Constantis Laudatione, s. Βασιλικῇ Libanius p. 109. Ἴππον τε ἀναβαίνειν, καὶ τόξον ἐρτείνειν, καὶ βέλει σκοποῦ τυχεῖν." Spanh. Obs. ad Jul. Imp. Orat. I. p. 114.] INDE ADV. Ἐπισκόπως, ut Ἐπίσκοπα, Tanta arte ut a scopo non aberres, Tam dextre ut scopum propositum contingas, Alcidas, Ἐπισκόπως ἀκοντίζειν, Themist. Ἐν τῷ μελετῇ συνεχῶς, εὐτόνως ἅμα καὶ ἐπισκόπως πέμπειν τοὺς οἰστοὺς. Ibid. ἐπίσκοπα τοξεύειν. [Ἐπισκοπώτερα βάλλειν, Themist. 116.] Itidemque ap. J. Poll. (6, 205.) synonymως ponunt εὐστόχως, ἐπισκόπως, εὐτυχῶς, ἐπιτυχῶς: cum oppositis ἀστόχως, ἀσκόπως, ἀτυχῶς, δυστυχῶς, * διημαρτημένως. Ubi iterum ΝΟΤΑ Ἀσκόπως pro Ita ut aberres a scopo, scopum non contingas. AT Ἐπισκοπία, pro Attingere scopum, Dexteritas attingendi scopum, idem dici posse negat.

Ἀποσκοπέω, ET Ἀπόσκοπεύω, utroque enim modo dicitur, Intueor scopum, aliquid tanquam scopum. Sic Aristot. usus est et Dionys. Theol. Propter quod ἀποσκοπῶ etiam pro Diligenter considero ponitur et Intueor, Lucian. (1, 443.) Ἀποβλέπειν δεῖ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους, Plato de Rep. 9. Ὅσπερ πρὸς μέλαν, φαῖον ἀποσκοποῦντες, ἀπειρία λευκοῦ ἀπατώνται. Bud. 340. Sciendum est autem, jungi non solum cum accus. simpliciter, sed et cum præp. eis: nam Dionys. Areop., ἀποσκοπεύειν εἰς τι dicit pro Collimare, Tanquam scopum intueri, Bud.

Σκόπιμος, Qui veluti scopus spectatur, Quem veluti scopum nobis proposuimus, Ad quem veluti scopum oculos et actiones nostras dirigimus. Apud Suid. Τὰ τε ζῶα καὶ τὰ φυτὰ ἐπὶ τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος παραγίνονται. Paulo post pro τὸ σκοπιμώτατον τῆς φύσεως τέλος, dicitur τῆς φύσεως ὁ τελικώτατος σκοπός. ["Villois. Anecd. Gr. 2, 197. Suid. 2, 354." Wakef. Mss. Orig. Philoc. 676. Paris. 1619. Nicet. Annal. Præf. et 3, 1. τέλος σκοπιμώτατον.]

Σκόπελος, ὁ, Scopulus, Locus editus, e quo circumjacentia oculis lustrari queunt, ut sunt excelsæ in montibus ac pelago rupes. Od. M. (73.) Οἱ δὲ δύν σκοπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει Ὀξείη κορυφή. Et niox, Μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος: in quo sc. Scylla habitat. Alter autem huic oppositus, in quo Charybdis habitat, χθαμαλώτερός ἐστι. Et II. B. (396.) κύμα μέγ' ἴαχεν impactum illisumque Προβλήτη σκοπέλῳ. Aristoph. N. (273.) σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος. Hesychio σκόπελος est ὑψηλὸς τόπος, ἢ πέτρα, ἢ ἀκρόρεια, ἀφ' ἧς ἐστὶ σκοπεῖν τὰ κύκλω. Item, ἐξέχουσα εἰς θάλασσαν πέτρα, Rupes in mare prominens. Addit, a quibusdam exponi etiam ἀκρόπολις, i. e. Arx. Solent enim arces in editoribus locis et rupibus ædificari, ex iisque circumjacentia oculis lustrari possunt, non aliter ac e specula. ["Σκόπελος Ἀθάνας, Valck. Hipp. p. 165. Diatr. 165. * Σκόπελον, Σκόπελος, Wakef. Ion. 284. 726. 1600. Musgr. 274. 714. 1434. Jacobs. Antb. 8, 5." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 640. Schleusn. Lex. V. T. * Σκοπελοειδής, Schol. Pind. Π. 4, 370. Contracte * "Σκοπελώδης, Eust. II. 1169, 51 (= 1125, 50.) Schol. Theocr. 13, 22." Wakef. Mss. * Βαθυσκόπελος, Orph. Arg. 462. 635. * "Εὐσκόπελος, Rupibus plenus, Steph. B. 498." Wakef. Mss. * Heyn. Virg. 4. p. 238. Ed. 1. Toup. Opusc. 1, 274." Schæf. Mss. * "Πολυσκόπελος, Scopolosus, Marc. (70.) Sid. (5.) in Fabr. B. Gr. 1. p. 15. * Φιλοσκόπελος, Circa scopulos libenter morans, Idem (70.) ibid. p. 19." Kall. Mss. "Wakef. S. Cr. 2, 145. Jacobs. Anth. 8, 384. 9, 321. Agathias 29." Schæf. Mss. "Nonn. D. 5, 230." Wakef. Mss.]

ΣΚΕΠΩ, Tego, Operio, Alex. Aphr. Ἐπὶ σκεπομένων λεβήτων, In opertis lebetibus, Herodian. 8, (1, 13.) de Alpihus, Σκέπεται δὲ ὕλαις δασελαῖς καὶ πυκναῖς, Conteguntur densis spissisque sylvis. Idem aetiva quoque voce utitur, 3, (3, 2.) Τὸ ἕτερον μέρος ὕψιστον ὅρος σκέπει, Cujus pars altera monte altissimo defenditur, Polit. Potius Protegitur. Idem Herodian. magis proprie 5, (4, 12.) Τὴν κεφαλὴν αἰεὶ σκέπων, Caput semper oprensens et convelans. Et cum dat. (3, 12.) Τα σκέλη σκέπων πάντα ἀπ' ὀνύχων εἰς μηροὺς ἐσθῆσιν, Cruraque tota convelans. Significat etiam Prætexo. [Σκέπειν et Σκέπτειν conf., Greg. Cor. 748. Schæf.]

Σκέπη, ἡ, Tegumentum, Tegmen, Philo V. M. 3. Οἱ δὲ λοιποὶ παρὰ τὰς πλευρὰς ἐκατέρωθεν ἐννέα πρὸς σκέπη ἀποτείνονται τῶν κίωνων, Ad latera tenduntur, Ad tegumentum columnarum. Dicitur et de corporis integumento, i. e. vestimento, Greg. Naz. Or. eis τὴν καὶνὴν Κυριακὴν habita, Μετάδος τῷ δεομένῳ στέγης, σκέπης, τροφῆς, Impertiaris indigenti tectum, indumentum, s. corporis operimentum, cibum. Item Integumentum quo aliquid obtegimus et abscondimus, ne conspiciatur, Prætextus, Herod. (1, 143.) Ἐν σκέπῃ τοῦ φόβου, Metus prætextu, Valla. Exp. etiam Tutamen, Præsidium. Suidas σκέπη ab Herod. accipi ait pro θήκη, δέρμα. ["Toup. Opusc. 1, 422. ad Herod. 71. 586. Wakef. S. Cr. 3, 146. 4, 71." Schæf. Mss. Herod. 7, 172. 215. Ἐν σκέπῃ τοῦ πολέμου: Ἐλιαύ. H. A. 7, 6. 9, 57. Ἐν σκέπῃ τοῦ κινδύνου, τοῦ κρύους. Schleusn. Lex. V. T.]

Σκεπνός, Munitus, Tectus, Bud. ["Tectus, Opertus, Munitus, a σκέπη, ut ἀκμνός ap. Hom. Od. Ψ. 191. ab ἀκμή. Nehem. 4, 13. Ἐν τοῖς σκεπνηοῖς, In locis bene munitis. Hanc lectionem unice veram habeo. Juxta all. Editt. legitur * σκεπεινοῖς, sc. τόποις, In locis tectis s. munitis. Etiam ap. Suid. σκεπεινός τόπος legitur sine addita explicatione. Quam scribendi rationem si amplectimur, descendit a * σκέπος, ut σκοτεινός a σκότος. Sed σκέπος nusquam extat, unde Sturz. de Dial. Alex. p. 194. præferendum arbitrat̃ur σκεπνός, quæ vox legitur ap. Oribas. de Fract. ex Archigene 25. in Cocchii Chirurg. Vett. 118." Schleusn. Lex. V. T. Cf. nott. ad Geop. 11, 5, 5. Scribitur etiam * Σκεπανός, Opp. Ἀ. 3, 636. κενθμῶσι, Anal. 3, 235. ὑφόρμους. Cf. Σκέπανον. * Σκέπανος autem est Nomen piscis, Lat. Umbra, Opp. Ἀ. 1, 106. Σαῦροί τε σκέπανοί τε καὶ ὄσος ἐνι-

PARS XXV.

Α τέτροφε πηλοῖς, qui * Σκεπνός, s. * Σκεπινός, Dorioni ap. Athen. 322.]

Ἀσκεπής, Qui tectus opertusque non est, Tegumento operimentoque carens, ["Wakef. S. Cr. 3, 144." Schæf. Mss.] Affertur ET Ἀσκεπος, itidem pro Non tectus, quod compositum potius est e σκέπη quam σκέπομαι, ["Jacobs. Anth. 11, 184." Schæf. Mss. Lucian. 3, 608.]

Εὐσκεπής, Bene tectus s. protectus, Bonum tegumentum habens, opp. præcedenti ἀσκεπής. Bud. εὐσκεπής χώρα accipit pro εὐδεινῇ, i. e. Ager sub cælo clementi situs, ap. Theophr. C. Pl. 1, (13, 11.) Ὁ καὶ νῦν ἐπὶ τινῶν στεφανωμάτων συμβαίνει, τόπους ἔχοντων εὐσκεπεῖς καὶ προσείλους: (12.) Μεγάλῃν ῥοπὴν ὁ τόπος παρέχει, πρόσηλος ὢν καὶ εὐσκεπής. Sic alibi, Τόπους ἔχοντων εὐσκεπεῖς καὶ πρόσηλους, [—είλους] Ubi Gaza, Eorum quæ in locis circumseptis apricisque continentur.

* Πολυσκεπής, Elian. N. A. 14, 26.]

Φιλόσκεπος, ὁ, ἡ, Tegmine gaudens: e Theophr. C. Pl. 2, (7, 3.) affertur φιλόσκεπα δένδρα pro Arbores quæ frondibus obseptæ servantur.

* Ἀποσκέπω, Detego, Hes. v. Ἀποσκόλυνται.

Ἐπισκέπη, Intego, Superne tecto et operio, Epigr. ["Philippi 17. Wakef. S. Cr. 5, 28." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 226. Protr. 310. Apollod. 1, 6, 2. "Musæus 258. Geop. 4, 1." Kall. Mss.] Ἐπισκεπής, Superne tectus: τόπος, Locus contextus et opacus, remotusque a ventis. Aristot. H. A. 9. Καθίζει δὲ θέρους ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος δ' ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκεπεῖ. ["Ad Diod. S. 1, 211." Schæf. Mss.]

* Κατασκέπω, Jacobs. Anth. 9, 428. Rufin. 6." Schæf. Mss. Nonn. D. 2, 110. * Κατάσκεπος, Tectus, Schol. Opp. Ἀ. 3, 636." Wakef. Mss.]

* Παρασκέπω, Mathem. Vett. 29." Schn. Lex.]

Περισκέπω, Circumtego, Circumquaque obtego, ["Wakef. S. Cr. 3, 143. Georg. p. 9." Schæf. Mss. Mosch. 2, 61.] Περισκεπής, Circumtectus, Circumquaque obtectus, κατάσκιος, Opacus, Umbrosus, utitur Dionys. P. (245.) περισκεπής τῷ αἵρι, Gaza vertit Cælo circumdatus. ["Ruhn. Ep. Cr. 150. Brunck. ad Æsch. Pr. 446. ad Herod. 731." Schæf. Mss. Callim. H. in Del. 23. in Jov. 11.]

* Προσκέπω, unde * Προσκέπη, Anonym. Anthol. Jacobs. 13, 679." Boiss. Mss.]

* Συνσκέπω, Gl. Cooperio, Hes. v. Συνερέφων.]

Σκεπάω, ET Σκεπάζω, idem cum suo prim. σκέπω significant, i. e. Tego, Operio, Xen. Ἰππ. (12, 8.) Τὸν κενεῶνα δεῖ σκεπάζειν, K. Π. 8, (8, 9.) Οὐ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπᾶσθαι. Utitur et Diosc. 5, 89. Τὸ λοιπὸν σκεπάσας ὀθονίῳ, Reliquum linteo obtectum opertumque. Apud Eund. eod. l. Σκεπάσας τοὺς ῥῶθνας, pro Obstruens nares. [Σκεπῶ, Theocr. 16, 81. κόρυν σκεπᾶουσιν ἔθειραι. "Σκεπάζω, Diod. S. 2, 599." Schæf. Mss.] Ceterum pro Σκεπάω Poëtice DICITUR Σκεπῶ, ut ὀρώ pro ὀράω, κομῶ pro κομᾶω, Od. N. 99. Αἶψ' ἀνέμων σκεπῶσι δυσσάων μέγα κύμα Ἐκτοθεν.

Σκέπασμα, τὸ, Tegumentum, Tegmen, Operimentum, Id ipsum quo quid operitur et integitur, Aristot. Polit. 7, 17. ait Celtas infantibus nuper natis solere σκέπασμα μικρὸν ἀμπίσχειν, ut ad toleranda frigora assuesciant, cum alii soleant eis ποταμὸν ἀποβάπτειν τὰ γινόμενα ψυχρόν. ["Casaub. ad Athen. 98. Wakef. S. Cr. 3, 142. Georg. p. 9. Schneid. Anab. 45. (1, 5, 10.)" Schæf. Mss. Cf. Plat. Polit. 21. 22. p. 294. Bekk.] Poëtice DICITUR Σκέπας indeclinabiliter pro σκέπασμα: et PLUR. Σκέπα pro σκεπάσματα. Od. Z. (212.) Καδδ' ἄρ' Ὀδυσσῆ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν, Tegumentum corporis ei induerunt, ut jusserrat. Et H. 281. τῇ δὴ μοι ἐέλτατο χώρος ἄριστος Λεῖος πετράων καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο: Tegmen contra venti injuriam. Et Hesiod. Ἔργ. (2, 150.) Οἱ σκέπα μαϊόμενοι πυκινούς κενθμῶνας ἔχουσι, Tegumenta quærentes. Vide et Κανσίη. ["Σκέπας, Antip. Thess. 10. Jacobs. Anth. 9, 115. Σκέπα, Heyn. Hom. 5, 441. Ruhn. ad H. in Cer. 12." Schæf. Mss.] [* Σκέπασις, Protectio, Operimentum, LXX. Deuter. 33, 27.]

Σκεπαστής, Qui tegit et operit. Item Protector, Defensor. Qui corpus alicujus contra hostium tela et ictus tegit. [LXX. Exod. 15. 2. Ps. 22, 9. 70, 7.] Σκεπαστικός, Tegendi et operiendi vim habens, Qui libenter tegit s. protegit, ["Σκ. ὅπλα, Arma tegendo corpori inservientia, ut clypeus, thorax, ocreæ, Athen. 193." Schw. Mss. * "Σκεπαστικῶς, Hippocr. de Medic. § 4. p. 47. T. 1. Lind." Boiss. Mss.]

[* Σκεπαστήρ, unde * "Σκεπαστήριος, ad Diod. S. 1, 28. 356." Schæf. Mss. Dionys. H. 1. p. 102, 21. 103, 31.] Σκεπαστήριον, Opertorium, Seneca Exp. et Defensaculum. Per sync. DICITUR Σκέπαστρον, [LXX. Job. 24, 15. Conf. c. στέγαστρον, ad Greg. Cor. 540.] Ἀσκέπαστρος, ὁ, ἡ, Qui opertorio tectus non est, Opertorio et tegumento carens, i. q. ἀσκεπής. Alii, Non operculatus, tectus. AT Σκεπάστρα dicitur Fasciæ quoddam genus ad operiendum et deligandum caput. Operculum a Gal. Interpr. vertitur. Gorr. ["Cocchii Chir. p. 24." Kall. Mss.]

Σκεπαστός, Tectus, Opertus. Item Σκεπαστὰ dicuntur Lecticæ opertæ pellibus, teste Hieron. Comm. in Es. 66, (20.) qua voce Aquilam usum fuisse scribit in Bibliorum Versione. [Cf. Schleusn. Lex. V. T. "Herodian. Philet. 444. et n., Jacobs. Anim. 187. * Σκεπαστή, ad Mær. 228." Schæf. Mss. * Ἀσκέπαστος, Gl. Intectus, Diosc. 5, 132. Geop. 7, 19, 3. * Εὐσκέπαστος, Thuc. 5, 71. Dio Cass. p. 591, 12.]

Σκέπανον, Tegumentum s. Tegmen, Operimentum, i. q. σκέπη et σκέπασμα. Apud Suid. Καὶ πῖλον κεφαλῆς οὐχ ὁσίης σκέπανον. ["Jacobs. Anth. 7, 73. 8, 161. Toup. Opusc. 1, 422." Schæf. Mss.]

Ἀποσκέπάζω, Operio, [Gl. Detego, Retego. LXX. Thren. 42. ἀπεσκέπασας, al. * ἐπεσκέπασας. * Διασκέπάζω, Dio Cass. 682. Ἐπισκέπάζω, Gl. Adperio, Cooperio, Schol. Aristoph. A. 663. Schleusn. Lex. V. T.] Κατασκέπάζω, Protego, ["Artem. 121." Wakef. Mss. * "Κατασκεπαστός, Coopertus, Aqu. sec. Hexapla, LXX. sec. Oxon. et Lips. Num. 7, 3." Schleusn. Lex. V. T. * "Ἐγκατασκέπάζω, Obtego, Schol. Eur. Hipp. 191." Kall. Mss. * Παρασκέπάζω, unde * Παρασκέπασμα, Clem. Alex. 239. sed Codd. παραπέτασμα.] Περισκέπάζω, Circum operio, Adoperio, Obumbro, ["Pierson. Veris. 98. Heyn. Hom. 6, 587. Jacobs. Anim. 122. Marcus Arg. 3." Schæf. Mss. * Προσκέπάζω, unde * "Προσκέπασμα, Protegmen, (Vestibulum,) Cyrill. Hier. 191(=144.)" Wakef. Mss.] Συσκέπάζω, Cooperio, Contego, ["Schol. II. Θ. 368." Wakef. Mss.]

ΣΚΕΥΟΣ, τὸ, Vas, ἀγγεῖον χωρητικόν: interdum et Instrumentum. Latissime enim patet hoc vocab., infinita sub se comprehendens: ut ap. Athen. (648.) σκεὺς ὅμοια quidam ista enumerat, Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀκταία, βάθρον, Σπόγγος, λέβης, σκαφεῖον, ὀλμος, λήκυθος, Σπυρίς, μάχαιρα, τρυβλίον, κρατήρ, ραφίς: quæ omnia supellectili accensentur, sed Vasis nomine non omnia itidem vocantur, verum potius Instrumenti: ut et ap. Plut. in Lyc. (9.), cum σκεὺς πρόχειρα et ἀναγκαῖα vocat κλιντήρας, δίφρους, τραπέζας. Vasorum enim nomine Receptacula ut plurimum intelligentur, sive aurea ea sint, s. argentea, s. ærea, stannea, lapidea, lutea, lignea, testacea, aut cujusvis alius materiæ: qualia sunt Vasa vinaria, olearia, salsamentaria: item Vasa culinaria, nautica: ab usu additis epithetis, ut et ap. Græcos: ut τὰ ἀμφὶ θυσίαν σκεὺς, Plut. γεωργικὰ σκεὺς, J. Poll. Vasa et instrumenta rustica: quibus adde τὰ σκεὺς τῶν βοῶν, Instrumenta bouum, ut sunt juga, lora, et similia: 2 Reg. 24, (22.) Et τὰ τῶν ἵππων σκεὺς ap. Xen. K. II. 4, (5, 18.) ut sunt habenæ, frena, phaleræ, ephippia, ac hujusmodi alia. Item μαγειρικὰ σκεὺς, ap. Athen. et alios: et τὰ τοῦ θαλάμου σκεὺς: de quibus aliisque ejuscemodi lege J. Poll. 10., quo omnis generis σκεὺς ac σκευοθήκας, quorum in re familiari usus, proluxe persequitur. Item ναυτικὰ σκεὺς et τριηρικὰ [—αρχικὰ] σκεὺς ap. Demosth. (1145.), de quibus vide infra in Σκεὺς. Et πολεμικὰ σκεὺς ap. Thuc. Instrumenta bellica: qui 6, (31.) p. 207. dicit etiam, "Ὀπλων, καὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα σκευῶν: ut sunt Thoracæ ferreæ, Loricæ, Brachialia et Femoralia ac Tibialia

e lamina ferrea. Sic 1 Reg. 16, (21.) Ἐγενήθη αὐτῷ αἶρων σκεὺς αὐτῷ, pro Factus est armiger ejus. A materia autem, σκεῦος ὀστράκινον, Vas fictile, testaceum, Levit. 14. Et Herodian. 4, (7, 8.) Ἐυλίνοισ ἐς ποτὸν καὶ ἐδέσματα χρώμενος σκεῦεσι, ubi Polit. Ligneis poculis vasisque esculentorum. Et 3, (9, 10.) Σκεὺς κεράμου πεποιημένα, Vasa fictilia, ["Bergler. ad Alciph. p. 8. Apoll. Dysc. 102. ad Charit. 289. Wakef. S. Cr. 3, 83. 5, 135. Trach. 12. Jacobs. Anim. 218. Anth. 8, 165. ad Diod. S. 2, 211. Instrumentum nauticum, Toup. Opusc. 1, 8, Pudenda, 1, 303. Emend. 1, 461. Add. in Theocr. 409. Jacobs. Anth. 11, 242. Aristius 2. Conf. c. σκέλος, Thom. M. 500. Non est Tragicorum, Wakef. Ion. 1198." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 17, 11. Aristot. Rhet. 3, 8. Schn. Lex. Schleusn. Lex. V. T. Suicer. Thes. Eccl. "De ministro, per contemtum, σκ. ὑπηρετικόν, 13, 5, 7. 15, 25, 2. Τὰ σκεὺς τῶν νεῶν, Armamenta, Instrumenta navium, 22, 26, 13." Lex. Polyb. Valck. Schol. in N. T. 1, 451.]

Σκευοθήκη, ἡ, Vasorum instrumentorumque supellectilis repositorium, Armarium, ubi ἀποτίθεται τὰ χρηστῆρια σκεὺς καὶ ἀπόθετα, Vasa usus quotidiani, et Vasa itidem quæ usus quotidiani non sunt, sed quæ tantum ornamento sunt domui, quas πολυτελεῖς σκεῦας appellant. J. Poll. 10. init. Σκεὺς τὰ κατ' οἰκίαν χρήσιμα ἢ κατ' ἀγροὺς ἢ τέχνας, ἐδοξέ μοι καλῶς ἔχειν συναγαγεῖν, ἵν' ἔχῃς, ὅπου ἂν ἐκάστοτε χρήζῃς, ὥσπερ ἐκ σκευοθήκης λαβὼν, Promens velut ex armario et repositorio utensilium. Athen. 11. dicit etiam ποτηρίων σκευοθήκη: quod ibid. κυλικεῖον nominatur. Item Armamentarium, Repositorium τῶν πολεμικῶν σκευῶν. Æschin. (57.) Ἦρχον δὲ τὴν τῶν ἀποδεκτῶν καὶ νεωρίων ἀρχὴν, καὶ σκευοθήκην φοδόμον. [Bekk. Anecd. 1, 303. A Photio exp. τόπος τις, ὅπου ἀπετίθετο τὰ σκεὺς τῶν δημοσίων τριηρῶν.]

[* Σκευοπλαστός, unde "Σκευοπλαστία, * Σκευοπλαστικός, Suid. 2, 362." Wakef. Mss.]

Σκευοποιός, Qui σκεὺς, i. e. Vasa et instrumenta diversi usus, fabricat. Peculiariter autem σκευοποιός dicitur Qui scenica vestimenta conficit, personas et alia scenica indumenta parat: idem cum προσωποποιός, teste J. Poll., qui antiquum vocab. esse ait. Aristot. Poet. Κυριώτερα περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ὄψεων ἢ τοῦ σκευοποιῶ τέχνη, τῆς τῶν ποιητῶν ἐστὶ. Itidem Plut. c. Colot. Εἰκάσματα καὶ παίγνια, ἃ οὐδεὶς σκευοποιός ἢ πλάστης θαυμάτων ἢ γραφεὺς δεινὸς ἐτόλμησε μίξαι πρὸς ἀπάτην. Usus est Aristoph. quoque Ἰππ. (232.) ostendens se non diffidere ingenio spectatorem, quin Cleonem cognituri sint, quamvis histrio, qui partes ipsius ageret, undique simulatus non esset: quia metu opum ipsius artifices imaginem ejus effingere recusant: Ὀὐδὲν τοῦ θεοῦ γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελεν. Τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι, i. e. Opificum qui fabricant instrumenta scenæ. ["Kuster. Aristoph. 106. Argum. 2. Aristoph. Ἰππ." Schæf. Mss. "Ælian. V. H. 105." Wakef. Mss.]

Σκευοποιεῖω, Vasa et instrumenta diversi usus fabricor. Cum vero accus. ei jungitur, significat, Fabricor, Conficio, σκενάζω: ut Athen. (497.) de eo calice loquens, qui κέρας et ῥυτὸν dicitur, Δοκεῖ δὲ σκευοποιηθῆναι ὑπὸ πρῶτον τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου, φορήματα γενέσθαι τῶν Ἀρσινόης εἰκόνων τῇ γὰρ εὐνύμῃ χειρὶ τοιοῦτον φέρεται δημιούργημα, πάντων τῶν ὥραιων πλήρες, quasi cornu Amaltheæ, ut ipse dicit. Ubi nota σκευοποιεῖσθαι et δημιουργεῖσθαι esse posita ἰσοδυνάμως. Sic Plut. (Marcello 16.) Ὀργὰνα ἐσκευοποιεῖτο, Fabricabantur. Ubi nota vocem pass. passiva signif. usurpatam. Pro Fabricor, Machinor: ap. J. Poll. ex Isæo, Διαθηκῶν δὲ τεττάρων ὑπ' αὐτοῦ ἐσκευοποιημένων. Ex Eod., Τοιαῦτα μὲν τοιοῦτοις ἐπὶ τῷ τεθνεῶτι σκευοποιούντες. Harpocr. quoque annotat, Hyperidem σκευοποιούντα τὸ πρᾶγμα dixisse, pro σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον. || Bud. Σκευοποιῶ pro Armō, Instruo, annotat usurpari a Plut. et ab Athen. pro Conficio et apparatu edulia: quod σκενάζειν dicitur. [Plut. 6, 217. Τοῖς τοῦ φίλου σκευοποιούμενος καὶ ἀναπλαττόμενος ἐπισήμοις καὶ συμβόλοις. "Ad Timæi Lex. 188. Thom. M. 797." Schæf. Mss.]

Σκευοποίημα, τὸ, Opus quod ὁ σκευοποιὸς fabricavit. Plut. (Crasso 33.) ponit pro Instrumento scenico, s. Cultu apparatusque sceniorum: a σκευοποιὸς significante Fabrum instrumenti scenici. Citat J. Poll. ex Hyperide, sed non addit qua signif. accipiat.

[* Σκευοποίητα, J. Poll. 10. p. 1156. "Habitus, Philostr. 245." Kall. Mss. "Bottiger Quid sit etc. 1. p. 14." Schæf. Mss.]

[* Σκευοπώλης, Gl. Vascularius.]

[* Σκευότριψ, Arcadius p. 94.]

Σκευοφόρος, Vasa s. Instrumenta portans: ξύλον, J. Poll. Quo vasa et utensilia portantur: alio nomine σκευοφορεῖον et ἀνάφορον dictum. Xen. K. Π. 6, (3, 11.) "Ὅς ἀρχεῖς τῶν σκευοφόρων ἀρμαμαζών, Qui præes curribus vasa instrumentaque bellica vehentibus, s. Curribus arma impedimentaue vehentibus. Et σκευοφόροι dicuntur in exercitu Qui sarcinas et impedimenta heris suis bajulant, ut lixæ et calones, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 22.) Τῷ ἀρχοντι τῶν σκευοφόρων, Plut. (9, 191.) Λέοντι χρώμενον σκευοφόρῳ παρὰ τὰς στρατέας. Sicut vero Xen. dicit σκευοφόροι ἀρμάμαζαι, ita Herodian. σκευοφόρα ὄχηματα: et Jumenta ejusmodi vellicula trahentia, σκευοφόρα κτήνη: ut 8, (1, 4.) Τὰ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνη τε καὶ ὄχηματα ἐν μέσῳ τάξας. Ubi Polit. vertit, Impedimenta exercitus: alii Jumenta currusque sarcinarios. Plut. Othone (12.) σκευοφόρα dicit pro σκευοφόρα κτήνη καὶ ὄχηματα s. ἀνδράποδα: Πολλὴν ἀταξίαν τὰ σκευοφόρα τοῖς μαχομένοις ἐμπλαζόμενα παρεῖχε: paulo ante dicit ἀναμεμιγμένων ὑποζυγίων καὶ ἀκολουθῶν: ut satis manifestum sit, eum ibi σκευοφόρων nomine intelligere ὑποζύγια et ἀκολούθους σκευοφόρους. Perperam igitur VV. LL. σκευοφόρα hic interpr. Impedimenta et sarcinæ bellicæ. ["Σκευοφόρον, τὸ, Jumenta sarcinas portantia, Ipsæ sarcinæ, Impedimenta, 3, 79, 2. Ἀφροντίστως εἶχε περὶ πάντος τοῦ σκευοφόρον: 12, 19, 5. Ἀγων πρῶτον μὲν τὴν φάλαγγα, μετὰ δὲ ταυτα τοὺς ἱππεῖς, ἐπὶ πᾶσι τὸ σκευοφόρον. Sic Cod. Vat. cum sua familia dat τοῦ σκευοφόρον διαφθαρέντος, 3, 51, 6. pro vulgato σκευοφορικοῦ. Sic et in plur. 3, 53, 1. et 7. Τὰ σκ. καὶ τοὺς ἱππεῖς εἶχον ἐν τῇ πρῶτο πορείᾳ: 6, 40, 3. Ἀνατιθέασι τὰ σκευοφόρα τοῖς ὑποζυγίοις." Lex. Polyb. "Σκευοφόρος, Zeun. ad Xen. K. Π. 606. ad Charit. 588. Fischer. ad Weller. Gr. K. 3, 251. Diod. S. 2, 426. Schneid. Anab. 94. Τὰ σκευοφόρα παιδάρια, Philostr. 148. Boiss." Schæf. Mss. Aristoph. B. 497. Herod. 1, 80.]

Σκευοφορία, ἡ, Vasorum sarcinarumque bajulatio, s. Impedimentorum bajulatio.

Σκευοφορικὸς, Ad σκευοφόρον pertinens. Xen. K. Π. 6, (1, 28.) σκευοφορικὸν βῆρος vocat Onus s. Sarcinam, quam ὁ σκευοφόρος s. τὸ σκευοφόρον ζευγὺς bajulat trahitve: τὸ σκευοφορουμένον. [Ad Polyb. 3, 51, 6.]

Σκευοφορίτης, ὁ, i. q. σκευοφόρος. Annotat J. Poll. (9, 17.) Eupolin σκευοφορίτην in suis Ταξιαρχοῖς per jocum vocasse τὸν σκευοφόρον: [leg. * Σκευοφοριώτης, q. v. formatur ad normam τοῦ εἰραφιώτης.]

Σκευοφόριον, τὸ, Lignum e quo vasa suspensa feruntur s. bajulantur, τὸ ξύλον ᾧ τὰ σκεύη ἐκομίζετο, J. Poll. 10, c. 2. ubi etiam addit ab Aristoph. vocari σκευοφρίαν et ἀνάφορον. Exemplum hoc affert, Κράτινον εἶχε σκευοφόριον, e Plat. Comico, qui τὸ τόξον ἐν παιδίᾳ sic παρεικάζει: nam et τὸ τόξον et τὸ σκευοφόριον sunt καμπύλα, Incurva. Sed nota, hoc loco simplici τ, alibi diphthongo ei SCRIBI Σκευοφορεῖον, mutato etiam accentu: sc. 7, c. 29. Τὸ δὲ ξύλον ἐφ' οὗ τὰ σκεύη κατηρημένα ἔφερον, σκευοφορεῖον ὑπὸ Πλάτωνος ἐν Διὰ καλονμένῳ ὠνόμασται. [Phot. Σκευοφορεῖον καὶ ἀναφορεῖον· τὸ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀμφέκοilon ξύλον· οὗ ἑξάρτως τὰ βάρη.] Alibi σκευοφόρον ap. J. Poll. legitur: ut 7, c. 30. ubi cum dixisset, τυροφορεῖον vocari τὸ ξύλον τὸ ἐκατέρωθεν φέρον τὰ τυροκομεῖα, s. τοὺς ταλάρους οἱς ὁ χλωρὸς τυρὸς ἐμπήγνυται, Fiscellas et vimina in quibus caseus recens cogitur, subjungit, Το δὲ τὰλλα σκεύη φέρον, οὐ μόνον σκευοφόρον, ἀλλὰ καὶ ἀνάφορον ἐν Βαρράχοις Ἀριστοφάνης φησί.

Σκευοφορέω, Vasa et instrumenta fero, s. bajulo: ut in exercitu faciunt calones et lixæ, in familia autem, famuli et mancipia. Plut. (8, 511.) e Xen. Τὶ δ' ἂν ἡ γυνὴ σκευοφοροῦντα ἀκούσῃ; Pass. Σκευοφοροῦ-

μαι, Vasa et impedimenta mihi bajulantur, bajulanda curo, Plut. (Crasso 21.) Ἐξήλανε δὲ χιλίαις σκευοφορούμενος καμήλοις, Utens ad impedimenta vehenda, Bud. ["Brunck. Aristoph. 3, 183." Schæf. Mss.]

[* Συσκευοφόρος, unde * Συσκευοφορέω, Una cum aliis sarcinas porto, v. T. H. ad J. Poll. 10, 14. Xen. K. Π. 8, 3, 4.]

DICITUR ET Σκευοφόρος, ac Σκευοφορέω, ut testatur Schol. Aristoph. Sic γραμματηφόρος, et similia. ["Σκευοφορέω, Brunck. Aristoph. 1, 150. (B. 15.) 3, 183." Schæf. Mss.]

Σκευοφύλαξ, Vasorum s. Utensilium custos, [LXX. 1 Reg. 17, 21. "Ad Charit. 589." Schæf. Mss. "Theodorus Anagnosta Ecl. 2. Inscriptio Epistolæ 74. ap. Phot. 122. Ἐδλαμπίω Ἀρχιεπισκόπῳ καὶ Σκευοφύλακι." Suicer. Thes. Eccl.] Σκευοφυλακέω, Vasa et utensilia s. Sarcinas custodio, [Plut. Alex. 32.] Σκευοφυλάκιον, τὸ, Locus custodiendis s. asservandis vasis et utensilibus destinatus, i. q. σκευοθήκη. Legitur ap. Suid., itemque ap. Evagr. Hist. Eccl., ubi Bud. interpr. Sacrarium templi et Ecclesiæ.

Σκευαγωγός, i. q. σκευοφόρος: ut σκευαγωγοὶ ἄμαζαι, J. Poll. (10, 14.) quæ Xenophonti σκευοφόροι. Dicuntur et σκευαγωγοὶ sicut σκευοφόροι, Qui vasa et utensilia castrensia bajulant aut vehunt, Qui impedimenta s. sarcinas suorum herorum portant vehuntve. Xen. K. Π. 8, (5, 3.) Ἀμα πάντες ἔρχονται οἱ σκευαγωγοί, ἐπὶ τὰ τεταγμένα ἄγειν. ["Xen. Eph. 79 (= 58)." Schæf. Mss.]

Σκευαγωγέω, i. q. σκευοφορέω, Vasa et utensilia castrensia bajulo s. veho, Sarcinas et impedimenta veho; vel simpliciter Vasa et utensilia veho. Greg. Naz. Ταῖς ναυσὶ σιτηγούσαις τε διὰ τοῦ ποταμοῦ καὶ σκευαγωγούσαις. Et ap. Dem. (237.) ac Æschin. (46.) σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν, Vasa et utensilia ex agris collecta in urbem vehere, ut fit metu incurrentium hostium. Ibid. paulo post dicitur, Κατακομίζειν τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν πάντα, Deportare omnia quæ in agris essent. Synes. accusativum quoque addidit, simpliciter accipiens pro Portare, Vehere, s. Vehere quemadmodum sarcinæ convasatæ veli solent: de Insomn. Ἀπανταχὸν βαδίζοντας σκευαγωγεῖν τὰ ἐπὶ ταύτην ἐφόδια, Comportare ad eam utilia viatica. [Arrian. Anab. 1, 10, 4. "Ad Herod. 388." Schæf. Mss.]

[* Σκευαγωγήμα, Nicet. Annal. 4, 1.]

Σκευαγωγία, ἡ, Vasorum utensiliumque castrensium bajulatio, vectio. Sunt tamen qui σκευαγωγίας interpr. Sarcinas.

[* Σκευουργός, unde * Σκευουργία, Plato Polit. 299.]

Σκευωρός, Vasorum utensiliumque custos: ut J. Poll. 10, (16.) c. 1. annotat Cratinum in Πανόπτταις videri τὸν σκευοφύλακα nominare σκευωρόν.

Σκευωρέω, sive Σκευωρόμαι, Vasa et utensilia custodio: sequendo primariam signif. nominis σκευωρός. Item Satago, Plut. Symp. Septem Sap. de tragœdia, Σκευωρουμένην πραγμάτων ὑποκρίσεις πάθος ἐχόντων καὶ οἶκτον, Tractantem et molientem, vel Satagentem circa ea, Bud. Sic σκευωρία signif. Curiosam observationem et diligentem occupationem circa aliquid. Nisi malis Architectantem, σκευοποιούσαν. Signif. enim σκευωροῦμαι, Struo, Molior, Machinor, Architector, Dem. (884.) Τοιαυτὰ γε ἐσκευωρημένοι καὶ πέποιηκότα, Qui talia coutechnatus esset, hujusmodi incepta insidiosa suscepisset atque adortus esset. Et alibi, (885.) Ὡς καὶ τὰ τοῦ Μικκαλίωνος πράγματα ἐσκευώρηται: (115.) Ἐν Εὐβοίᾳ τυρανίδα κατασκευάζοντα, καὶ νῦν ἐπὶ Θράκην παρόντα καὶ τὰ ἐν Πελοπόννησῳ σκευωρούμενον, Struentem, Molientem, Machinantem, Bud. 582., ubi etiam inter alia addit, σκευωρεῖσθαι esse quod Cic. dicit Telam texere. Ibid. pro eo quod Cic. dicit, Architecti hujusce legis, ipse sic Græce, Οἱ τόνδε τὸν νόμον ἐσκευωρημένοι, et, Οἱ τουνόνι τὸν νόμον συνεσκευασμένοι, sive σεσοφισμένοι. Virg. dicit Doli fabricator Ulysses, ut Cic. Architecti hujusce legis. Ibid. pro Testium copia a matre adornata est, idem Bud. dicit ἐσκευώρηται, παρεσκευάσται, κατεσκευάσται, συνεσκευάσθη: utens pass. signif. verbo ἐσκευώρηται: ut et Demosth. Καὶ γὰρ ἐκ τῆς μισθώσεως καίπερ ἐσκευωρημένης, ὄψεσθαι τὸ πρᾶγμα ὕλον ἐστὶ, Quamquam ficta

et imposturæ plena: ἐσκευοποιημένης: usurpantur enim ἰσοδυνάμως duo illa comp. σκευωρεῖσθαι et σκευοποιεῖσθαι. Videre autem hæc fusius tractata poteris ap. Bud. Comm. 582. Σκευωρούμαι, inquit idem Bud., ibid., Satago, Perscrutor et excutio omnia sagaciter et curiose, et prædonum more expilatorumque. Plut. de Corfinio, Τὴν Πομπηίου σκευωρούμενος οἰκίαν. Cic. vero Antonium dicit in copias Pompeii se subito ingurgitasse, et insolenter statim invasisse in ejus viri fortunas. Idem Plut. Camillo, (32.) Σκευωρούμενοι δὲ καὶ καθαίροντες τὸ χωρίον, Perscrutantes excutientesque omnia, et locum converrentes. Idem de Deo Socr. (323.) Ζητούσα καὶ σκευωρουμένη τὰ ἐνδόν: [al. σκαίωρουμένη]. Σκευωρούμενος, inquit Bud. 583., dicitur etiam Captator, et qui imminet occasione prædæ, et intentus est, instansque custodum negligentæ: qua signif. usus est Aristot. (H. A. 9, 32.) de aquilis loquens, Τύπτουσι δὲ ταῖς πτέρυξι καὶ τοῖς ὀνυξί, εἰάν τινα λάβωσι σκευωρούμενον περὶ τὰς νεοττίας. Ubi videtur σκευωρεῖσθαι translatum esse ab iis, qui vasâ et utensilia aliena insidiosè observant, occasionemque ea surripiendi captant. In priore autem signif. sumta esse metaph. ab iis, qui itidem σκευή attente observant, quæ arripiant ut animi cogitata perficiant: utendo sc. iis ad hostes aut invadendos aut supplantandos. ["Furor, Compilo, Diog. L. (2, 61.) in Æschine p. 71, 4. HSt." Seager. Mss. Strabo 8. p. 281., 9. p. 511., 16. p. 264. "Ad Timæi Lex. 254. Thom. M. 508. 797. Schneider. Præf. ad Vitruv. lii. ad Aristot. H. A. 2. p. 149." Schæf. Mss. "Insidior, Socr. Hist. Eccl. 1, 3." Wakef. Mss.]

Σκευώρημα, τὸ, Machinamentum quod ὁ σκευωρούμενος fabricavit et architectatus est, Tela quam texuit ὁ σκευωρούμενος. Bud. exp. κατασκευή, κατασκευασμα τὸ γινόμενον εἰς βλάβην, Insidiosum inceptum, Subdolum inventum, Molimen malignum, Comimentum fraudulentum: subjungens e Dem. (955.) Ἄλλ' εἶναι τοῦτο πλάσμα εὐρήσετε καὶ σκευώρημα ὅλον, Molimen fraudulentum et captiosum: [1035. "Thom. M. 797. Mær. 357. et n." Schæf. Mss.]

* Σκευωρητός, unde Ἀσκευώρητος Sagaci curiosaque perscrutatione non excussus, metaph. ab iis, qui vasa et utensilia domus alicujus sagacibus oculis lustrant et perscrutatione diligenter excutiunt. Strabo, de Corinthi eversione loquens, Θανμάζοντες δὲ τὴν κατασκευὴν τῶν τορευμάτων καὶ χαλκωμάτων, οὐδένα τάφον ἀσκευώρητον εἶσαν: ut Plut. dicit, Τὴν Πομπηίου σκευωρούμενος οἰκίαν. Dicit igitur Strabo (p. 586.) eos nullum prætermisisse monumentum, in quo vasa et utensilia Corinthiaca non scrutarentur diligenti sagacique indagatione.

Σκευωρία, ἡ, Vasorum utensiliumque custoditio: quæ quoniam diligens et attenta ut plurimum esse solet, factum est ut pro Curiosa observatione et custodia accipiatur. Aristot. H. A. (9, 49.) de gallinaceis, Ἢδὲ καὶ τῶν ἀρρένων τινὲς ὥφθησαν ἀπολομένης τῆς θηλείας, αὐτοὶ περὶ τοὺς νεοττοὺς ποιοῦμενοι σκευωρίαν, περιάγοντες τε καὶ ἐκτρέφοντες, Visi sunt ipsi pullos custodire, educere, et alere. Simile quid refert Plin. 10, 55. Narrantur et mortua gallina mariti earum visi succedentes invicem, et reliqua fœtæ more facientes. Accipitur et pro Solerti diligentique ac vehementer occupatione, s. captatione et affectatione, ut Bud. interpr. ap. Aristot. de Gener. Anim. 1, (7.) ubi de serpentum coitu sermo fit, Ἐπεὶ οὖν ἔχουσι μόρια, οἷς περιλήφονται, ἀντὶ τούτων τῇ ὑγρότητι χρῶνται τοῦ σώματος, περιελιττόμενοι ἀλλήλοις: διὸ καὶ δοκοῦσι βραδύτερον ἀπολνεσθαι τῶν ἰχθύων, οὐ μόνον διὰ τὸ μήκος τῶν πόρων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν περὶ ταῦτα σκευωρίαν: Captationem et affectationem, s. Vehementem occupationem. Gaza vertit Solertiam. Signif. et Delatoriam insidiosamque observationem et custodiam: quamobrem ab Hes. quoque et Suid. exp. κατασκευή, ἐπιβουλή. Itidem et Bud. σκευωρία interpr. Insidiæ et machinamenta subdola: afferens e Dem. (1272.) Περιγενομένον μου τῆς τούτων σκευωρίας, Cum absolutus essem ab eorum calunniosis actionibus et quadruplatoriis persecutionibus. Plut. Dione (30.) Ἦν δὲ δόλος ἡ προσποίησις αὐτῇ τοῦ τυράννου, καὶ σκευωρία κατὰ τῶν Συρακουσίων, Et captatio fraudulenta-

que machinatio, qua Syracusanos invadere conabatur. ["Σκ. τεχνική, Tractatio artificiosa, Dionys. H. Jud. Thuc. 5. p. 820. Mox p. 887. σκ. ποιητική, καὶ διθυραμβική. Hes. σκευωρία, κατασκευή," Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.: Dionys. H. de C. VV. 402 (=240.) Ἠλίθιος μέντ' ἂν εἴη εἰς τοσαύτην σκευωρίαν καὶ φλυαρίαν ὁ τηλικούτος ἀνὴρ ἑαυτὸν διδούς. "Cassaub. ad Athen. 117. Mær. 357. et n., Thom. M. 508. 797. Wakef. Phil. 652. Diod. S. 2, 593. Dionys. H. 5, 207. Schneid. ad Aristot. H. A. 2. p. 149. Hutten. ad Plut. T. 3. p. 166." Schæf. Mss.]

Διασκευωρέω, Captiose machinor, Insidiosè fabrico et architector, Dolose occupor in, tracto, e Plat. Epist. (3. p. 316.) Ἀκούω γὰρ ὑστερον ὑμῶν τινὰς αὐτὰ διασκευεῖν, Audio enim vestrum quosdam in iis subdole occupari, Ea per fraudem tractare, Idem Plato διασκευεῖσθαι videtur ponere pro Tuegi et conservare, Bud., de Rep. 7. fin. Καὶ τούτῳ δὴ ὑπηρετούντες, καὶ αὐξόντες αὐτὸ, διασκευώσονται τὴν ἐαυτῶν πόλιν;

* "Μετασκευωρέω, Plato Polit. 276(=288. Bekk.)" Routh. Mss.]

Συσκευωρέω s. Συσκευεῖν, Una dolose machinari, Insidiosè fabricantem et architectantem technas dolosve juvo, Demosth. (313.) Καὶ τὰ ἄλλα συνεσκευεῖτο: (883.) Ἀδίκημα τοιαυτοῦ μετ' ἐκείνου συνεσκεύαστο.

Ἀσκενος, ὁ, ἡ, Vasis utensilibusque carens, Inops, J. Poll. exp. ψιλὸς, ut qui in exercitu sarcina impeditentisque nudus est. Greg. Naz. de Basilio, Ἀκτησίαν τις ἐπαινεῖ, καὶ βίον ἄσκενον καὶ ἀπέριτον; ἐκείνῳ δὲ τί ποτ' ἦν πλὴν τοῦ σώματος; Suidas ἄσκενον exp. ἀπαράσκενον, ἀνευ ὀπλῶν: nam arma solent vocari σκευὴ πολεμικά, et τὰ ἀμφὶ σώμα σκευή. Itidem Ἀσκενοῖς Hes. ex Æsch. Ag. affert pro ψιλοῖς, ἀπαρσκενοῖς. ["Cum gen., Valck. Phœn. p. 115. Brunck. Œd. T. 191. El. 36." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1029. Paus. 8, 50, 2.] AFFERTUR ET Ἀσκενής, pro Imparatus: quod e Σκευή potius videtur esse compositum. [Herod. 3, 131. Ἀσκενής ἐὼν καὶ ἔχων οὐδὲν τῶν ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἐστὶ ἐργαλίῃα.]

Ἀντόσκενος dicitur ὁ ἀπαράσκενος καὶ λιτὸς, Nullo artificio constans, sed rudis, simplex et inconditus, Synes. Ἀντίον τι ποιμενικόν, λιτὸν καὶ αὐτόσκενον, Bud. 578. Αὐτόσκενος J. Poll. 10, c. 1. exp. ὁ αὐτοργός: quod αὐτοργός et activam et pass. habet signif. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 39. Jacobs. Anth. 7, 409." Schæf. Mss. * "Αὐτοσκεύς, Synes. de Regno p. 16." Kall. Mss.]

"Ἐσκενα, Hesychio sunt τὰ παρεπόμενα πρόσωπα "ἐπὶ σκηνῆς," [J. Poll. 4, 141. * "Ενσκενος, ibid.]

Εὔσκενος, Vasis utensilibusque bene instructus: oppositum superiori ἄσκενος.

Εἰσκενέω, Vasis utensilibusque bene instructus sum, Sarcinis et σκεύεσι ad iter necessariis bene instructus sum, cum de viatore dicitur aut milite; ii enim sua σκευή secum ferre solent, et συσκευάζεσθαι ad iter ineundum. Item Ajax ap. Soph. (Aj. 823.) p. 49. se interfecturus, cum ensis capulum solo infixisset, beneque firmasset, ut mucro erectus staret, ait, Οὕτω μὲν εἰσκενοῦμεν, i. e. καλῶς παρεσκευάσμεθα, Bene parati instructique sumus, καὶ ἔχομεν πάντα, ὧν δεῖ πρὸς θάνατον: ac si diceret, πάντων τῶν πρὸς θάνατον σκευῶν εὐποροῦμεν.

Κουφόσκενος ab Hes. exp. ὁ βαστάζων τὴν πανοπλίαν: significat tamen potius Levibus σκεύεσιν indutus s. onustus, Levis armaturæ.

"Ομοῖσκενος, Eod. cultu s. habitu utens," [Strabo 17. p. 1184.]

Ὁμόσκενος, Qui iisd. σκεύεσιν s. armis utitur, Simile armorum genus gestans, Thuc. 2, (96.) Καὶ οἱ ταύτῃ ὅμοροι τε τοῖς Σκύθαις καὶ ὁμόσκενοι, Eodem cultu armaturaque eadem utuntur: qui locus ab J. Poll. quoque citatur, sed mendose in vulgatis ejus. Edd. scriptus. Sic idem Thuc. 3, (95.) "Ὅντες ὁμοροῖς τοῖς Αἰτωλοῖς καὶ ὁμόσκενοι. ["Dionys. H. 5, 302." Schæf. Mss.]

Σκενάριον, τὸ, Vasculum, Aristoph. Πλ. (808.) Ἀπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίον καὶ χρυσίον Τὰ σκενάρια πλήρη 'στι, Omnia nobis argento et auro vascula plena,

sunt, i. e. Nullum domi nostræ est ne angustum quidem vasculum, quod non argento atque replemur. Utitur Plut. quoque. Dicuntur σκευάρια reliqua quoque utensilia et supellectilis minutæ, ut σκευός. ["Tā σκ., Valck. Adoniaz. p. 292. Cornar. Eclog. p. 54. Toup. Opusc. 2, 162." Schæf. Mss. Buttm. Ind. ad Plat. Alcib. 1. p. 132.]

Σκενῶν, Suis σκεύεσι instruo: Hes. σκενοῦσθαι, ἐτοιμάζεσθαι.

Σκενάζω, itidem significat Suis σκεύεσιν instruo et orno: peculiariter autem τοῖς περὶ τὸ σῶμα σκεύεσιν: quo nomine omnia gestamina totiusque corporis cultus intelligitur, ut sunt vestimenta et arma; de utrisque enim σκενάζω dicitur, quemadmodum et σκευή: ut Appian. B. C. 4. de quodam proscripto, Ἡ δὲ γυνὴ ὠκὴν θρακὰ ἐσκεύασε, sc. αὐτὸν: sicut ap. Plut. (Cæs. 31.) Ἐπιδεικνύμενος ἄνδρας τοῖς στρατιώταις ἐπὶ μισθίων ζευγῶν πεφηνότας ἐν ἐσθῆσιν οἰκετικαῖς οὕτω γὰρ ἀπὸ Ῥώμης σκευάσαντες ἑαυτοὺς διὰ φόβον ὑπεξέησαν: ubi nota expresse vestes contineri τῆς σκευασίας s. σκευῆς nomine. Aristoph. vero dicit (B. 523.) ἐσκεύασά σε Ἡρακλέα, pro Herculis habitu te indui, Herculis gestaminibus te exornavi, Feci ut Herculem referres habitu cultuque corporis: indutus sc. pelle leonina, et gestans clavam. Pass. Σκενάζομαι, Instruor, armorque meis σκεύεσι: accipiendo illud σκεύεσι de omnis generis gestaminibus, tam armis quam vestimentis. Plut. (6, 614.) Ἐσκευασμένος οὖν, de Arione, i. e. τὸ σῶμα κοσμήσας, καὶ λαβῶν ἐντάφιον αὐτῷ τὸν ἐναγώγιον ἐτι ζῶν κόσμον, ut paulo ante loquitur, Cinn igitur esset accinctus. De eod. vide in Σκευῇ. Thuc. 4, (32.) p. 132. Ὡς ἑκάστοι ἐσκευασμένοι ἦσαν, Ita ut singuli erant armati, ὠπλισμένοι, Schol. Loquitur autem de nautis e nave in hostes invadentibus. Plut. Anton. Ἐσκευασμένοι παραπλησίως Πάρθοις, Parthico induti habitu et armati Parthica armatura. De ornatu corporis ap. Synes. Ep. ad Evopt. Καὶ αἱ γυναῖκες αὐταὶ τε ἐσκευάζοντο, καὶ τοῖς δεομένοις ἀρπεδόνας διένεμον: sc. quodam edicente ἐξαρκᾶσθαι χρυσίον οἷς ἐστί. Interdum additur dat. instrumentalis, ut Plut. (Sertorio 3.) Ἐσθῆτι Κελτικῇ σκευασάμενος, Celtico cultu ornatus, s. Celtica gestans et indutus vestimenta. Appian. B. C. 6. Σκευασάμενοι τόξοις, Arcubus instructi armatique. || Σκενάζομαι exp. etiam Colligo necessaria ad iter, Σκεύεσιν ad iter necessariis me instruo: qua signif. συσκευάζομαι usurpatur. || Paro, i. e. Conficio. Apud Athen. 7. (p. 322.) coquus ait, Ἐπίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκενάσαι; Quomodo parandus s. apparandus sit. Et subjungit, ἐξελὼν τὰ βραγχία, Πλύνας, περικόψας τὰς ἀκάνθας τὰς κύκλῳ, Παράσχισον χρηστῶς, διαπνύξας θ' ὅλον, Τῷ σιλιφί μαστίξον ἐν γε καὶ καλῶς, Τυρῶ τε σάξον, ἀλσί τ' ἠδ' ὀριγάνῳ. E quibus verbis patet quid sit σκενάσαι. Et l. 9. Σκενάσαι ἡδύσματα, Condimenta ciborum parare. Plato quoque hoc verbo utitur pro Paro, Conficio, sed pass. voce, activa tamen signifi. de Rep. 2. Ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἀλφита σκευάζομενοι. Item ap. Gal. ad Gl. Σκενάζεσθαι φάρμακα, Conficere et componere medicamenta, ut Latini loquuntur. Exp. etiam Molior, Struo, Construo. ["Valek. Adoniaz. p. 397. Ilgen. ad Hymn. 431. ad Herod. 380. 429. Paus. 1, 418. ad Lucian. 1, 478. ad Diod. S. 2, 17. 90. 534. Brunck. Aristoph. 3, 63. Philostr. 184. Boiss. Conf. c. σκεδάζω, ad Mær. 218. Koen. ad Greg. Cor. 156. ad Herod. 547. ad Dionys. H. 3, 1928. De augm., perf., ad Lucian. 2, 348." Schæf. Mss. Hymn. Hom. 2, 285. Σκενάζοντα κατ' ὄκον ἀτερ ψόφου, exp. Rimanem. De cibis, Append. ad Bast. Ep. Cr. 52.]

* Σκεναστῆον, Diosc. 2, 90. "Brunck. Aristoph. 3, 142." Schæf. Mss.]

Σκεύασμα, Confectio, Compositio: accipiendo passive pro Eo ipso quod confectum compositumque est, ut et σκευασία interdum de cibis et medicamentis dicitur. Bud. dicit i. esse hic q. διασκευῇ, ut est instratum et phaleræ. Vide et Σκευῇ. ["Toup. Opusc. 2, 217." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. A. 664.]

Σκευασία, ἡ, Apparatus, ut qui in vestibis et armis cultuque corporis dicitur, Athen. (200.) Τῶν δὲ ὄνων οἱ μὲν χρυσᾶς, οἱ δὲ ἀργυρᾶς προμετωπίδας καὶ σκενα-

σίας εἶχον. || Item de Apparatione s. Confectione ciborum dicitur, Plato Min. Τὰ περὶ ὄφον σκευασίας συγγράμματα. Sic Athen. (368.) Περὶ βολβῶν δ' ἀρτύσεως καὶ σκευασίας τὸν λόγον ποιεῖται, Plut. Flamin. Εἰπεῖν δὲ τὸν ξένον ὅτι πάντα τὰ κρέα χοίρειά ἐστιν, ἡδύσμασι δὲ καὶ σκευασίαις διαφέροντα, Gal. ad Gl. Σκευασίαι φαρμάκων, Confectiones s. Compositiones medicamentorum. Sæpe reperitur itidem ap. Medicos ἡ διὰ ῥόδων σκευασία, s. ἡ διὰ κολοκυνθίδος, aut alia similia: quibus in ll. σκευασία non active amplius accipitur, sed passive pro σκεύασμα, i. e. Medicamentum e rosis confectum. Similiter Scrib. Larg. in libello quem inscripsit Compositiones medicas, dicit, Ad capitis dolorem bene facit hæc compositio: pro Medicamentum hoc modo compositum s. confectum. ["Valck. Oratt. 390. Anim. ad Ammon. 222. Toup. Opusc. 2, 294. Athen. 25. (107.) Σκ. ἀπλῇ, Casaub. p. 140. * Σκεύασις, Valck. l. c." Schæf. Mss. Append. ad Bast. Ep. Cr. 52.]

* "Σκεναστής, Const. Manass. Chron. p. 52. Meurs." Schæf. Mss.]

Σκεναστὸς, Paratus, Factus, Confectus, Compositus, Factitius, Composititius: oppositum habens τὸ κατὰ φύσιν γεγονός, quod natura tale creavit. Plato de Rep. 6. Τὰ τε περὶ ἡμᾶς ζῶα, καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ σκευαστὸν ὅλον γένος. Sic Epist. 7. Περὶ σώματος ἅπαντος, σκευαστοῦ τε καὶ κατὰ φύσιν γεγονότος, De quovis corpore et ficto et naturali; seu, Et naturali et artificiali; seu, Arte facto et composito, Arte laborato, ut Virg. loquitur. Et σκευαστὰ θυμιάματα, Suffimenta factitia s. composititia. Sic 5. Οἱ σκευαστοὶ οἶνοι, Factitia vina, ut Plin. loquitur. [LXX. Es. 54, 17. * Ἀσκεύαστος, Philostr. 826. "Schol. Callim. L. P. 25." Kall. Mss. "Abresch. Lectt. Aristæn. 36." Schæf. Mss. * Ἀυτοσκεύαστος, Schol. Opp. A. 1, 22. 178. Hes. v. Αὐτόστολος. * "Χρυσόσκευαστος, Const. Manass. Chron. p. 103." Boiss. Mss.]

Σκευῇ, ἡ, i. q. σκευασία, i. e. τὰ σκευή, quibus aliquis instructus est: Apparatus, habitusque et cultus corporis: comprehendendo omnia gestamina quæ, tam festis quam profestis diebus, tam pacis quam belli tempore, corpora nostra et tegunt et ornant. Herodian. 4, (10, 12.) Ἐν τε διαίτῃ καὶ σκευῇ διαφέρουσιν ἀλλήλων, Victu habituque inter se distantibus. (12, 11.) Τὴν σκευὴν ἡνιόχου ἀνεληφώς. Thuc. 1, (130.) Σκευὰς Μηδικὰς ἐνδύμενος, Ornatu vestituque Persico indutus. Sic Herod. 1, (24.) de Arione, Ἐνδύντα τε τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην: et mox, Ῥίψαι μιν ἐς τὴν θάλασσαν ἐωυτὸν ὡς εἶχε σὺν τῇ σκευῇ πάσῃ. Unde Gell. 16, 19. De more cinctus, amictus, ornatus. Et mox, Cum fidibus ornatusque omni, sicut stabat, eiecit sese procul in profundum. Ubi nota eum sub ἐνδύναι σκευὴν comprehendere tria, Cingi, Amiciri, Ornari; eoque pertinentem locum Plut. vide in Σκενάζομαι. Lucian. Ἐχει τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους, pro ἐσκευάσθη ὡς Ἡρακλῆς. Thuc. vero 1, (6.) dicit, Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε, Ionum seniores iste cultus occupavit, Ionum seniores ejusmodi habitum gestare solebant. Et Deut. 22, (5.) Οὐκ ἔσται σκευὴ ἀνδρὸς ἐπὶ γυναικί, Non induetur mulier veste virili. Rursum Herodian. 6, (4, 11.) Παρελόμενος πάσης τῆς περικειμένης σκευῆς, Omui adempto cultu quo indutus erat. Et Aristoph. (Eip. 763.) τὴν σκευὴν ἀράμενος, Ablato habitu, ornatusque scenico. Equis etiam tribuitur. Socr. Rhod. ap. Athen. (148.) Καταργήσας σκευαῖς κεκοσμημένους ἵππους. Ubi Bud. Equos instratos argenteis ephippiis. Cui similem locum ex eod. l. habes supra in Σκευασία. Dicitur de bellicis etiam gestaminibus, Thuc. 6, (94.) p. 229. Τοὺς ἱππέας ἥκοντας ἀνευ τῶν ἵππων μετὰ σκευῆς, Sine equis quidem, sed cum apparatu armorum. Et alibi, (3, 94.) Σκευὴ ψιλῇ χρώμενος, Levi armatura utens. At l. 1. dicit, Γνωσθέντες τῇ σκευῇ τῶν ὀπλων, Genere armorum quo instructi erant. Hes. quoque exp. στολῇ, et ὀπλισίς: itidemque et J. Poll. 1., ubi etiam ait milites ἀπὸ τῆς σκευῆς dici πελτοφόρους, γυμνήτας s. ψιλοὺς, σφενδονήτας, λιθοβόλους, τοξότας, ἱππακοντιστάς, δροατοφόρους, κοντοφόρους, μαχαροφόρους, ὑπα-

σπιστάς, aliisque alios nominibus. Navibus quoque sua est σκευή, Suum instrumentum, Sua armamenta, ut Plaut. Cic. Ovid. loquuntur: itemque Colum. Navigia consummata instruunt armamentis ministrisque. Act. 27, (19.) Τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐρρίψαμεν pro τὰ σκευὴ τοῦ πλοίου, quæ Hom. ὅπλα appellat: itidemque J. Poll. 1, (94.) Τὰ δὲ σύμπαντα τῆς νηὸς σκευή, ὅπλα καλεῖται. Et ap. Xen. sunt σκευὴ κρεμαστὰ καὶ ξύλινα: et ap. Thuc. Ἀποτρίβη σκευῶν. ["Ad Mær. 22. ad Corn. Nep. 286. ad Timæi Lex. 259. Toup. Opusc. 1, 226. 457. 2, 91. 274. Emendd. 2, 538. ad Lucian. 1, 37. 266. 308. 478. Herod. 517. 539. Thom. M. 797. ad Charit. 405. ad Diod. S. 1, 458. 703. 2, 279. et Ind., Jacobs. Anth. 11, 242. Lucillius 81. et Jacobs., Heyn. Hom. 6, 655. Vestis, Ruhnk. ad Velleium p. 8. Pudenda, Toup. Add. in Theocr. 409. Opusc. 1, 303. Emendd. 1, 461. Conf. c. σκηνή, Fac. ad Paus. 1, 73. Kuster. Aristoph. 211. ad Diod. S. 2, 303. Τὴν σκ. δοῦναι, Casaub. Athen. 1. p. 65." Schæf. Mss.]

Ἀνασκενάζω, Rursum struo, ædifico, Reædifico, Instauro, Ab integro restituo, ἀνοικοδομῶ, Schol. Thuc. (4, 116.) Strabo 16. Ἦν Ἀλέξανδρος ἐβούλετο ἀνασκενάζειν. Pono autem hanc verbi hujus signif. primo loco, non quod tam frequens sit quam altera, sed quod præp. ἀνὰ in ea usurpetur eo sensu, qui frequentior est in aliis itidem ex ea compositis verbis. || Ἀνασκενάζω, Destruo, Demolior, Diruo. Ἀνασκενάζειν τὴν τράπεζαν, vide Ἀνασκενάζομαι. || Interdum Labefacto dicta alicujus, Refello, Refuto: unde et ἀνασκευή, quæ opponitur τῇ κατασκευῇ ap. Rhetores. Fabius, Narrationibus non inutiliter subjungitur opus destruendi confirmandique eas, quod ἀνασκευή κατασκευήque vocatur. Alex. in Top. 1. Οὐ γὰρ εἰ αἱ ἀνασκευαὶ τῶν ἄλλων ἀνασκενάζουσι καὶ τὸν ὀρισμὸν. || Apud Diosc. ἀνασκενάζειν νόσον pro Destruere s. Labefactare s. Profligare morbum, usitatius: ut αἰγιλώπια, ἐλκη, σύριγγας ἀνασκενάζειν, (3, 142.) Quanquam in his et aliis hujusmodi ll. vertunt Interpret. modo In integrum restituere, modo Ad meliorem habitum transferre; vel Emendare, Tolerare, Abolere. || Ἀνασκενάζομαι, Reædificor, Instauror, juxta signif. activi ἀνασκενάζω in l. c. e Strab. paulo ante. || Destruor, Evertor. Suid. Τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης, ap. Dem. (p. 895.) πρὸς Ἀπατούριον exp. ἀνασάτου γενομένης. Qui foro cedunt, inquit Bud., ἀνασκενάζειν τὴν τράπεζαν dicuntur ap. Demosth. πρὸς Ἀπατούριον, et ἀνασκενάζεσθαι. || Ἀνασκενάζομαι, absolute positum, μετακίζομαι: nam Hes. ἀνασκευάζομενοι exp. μετακίζομενοι. Xen. κατασκευάζεσθαι et ἀνασκενάζεσθαι inter se opponit, scribens K. II. 8, (5, 1.) Εὐτάκτως μὲν κατεσκευάζετο καὶ πάλιν ἀνασκενάζετο. Bud. quoque ita scribit, Ἀνασκενάζεσθαι est Collectis vasis migrare, vel patria facessere: h. e. μετακικιζόμενον σκευαγωγεῖν, ut decoctores et patria extorres et qui solum vertunt. Paus. Bæot. (14, 1.) Ἔστι δ' ἐχυρὸν χωρίον ὁ Κερησός, ἐς δὲ πάλαι ποτὲ ἀνασκενάζαντο οἱ Θεσπιεῖς, μετὰ τὴν ἐπιστρατεῖαν τῶν Θεσσαλῶν, Quo omnia sua pigra exportarunt, emigrantes patria. Plut. Cæsare, (23.) Τῶν Σουήβων εἰς βαθεῖς καὶ ὑλῶδεις αὐλῶνας ἀνασκευασμένων. Hæc Bud., subjungens et Dem. locum in quo τραπέζιτας dicit ἀνασκευασμένους. Vidimus autem paulo ante in Ejusd. loco τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης, ubi ἀνασκενάζεσθαι aliter sumitur quam cum ipsi τραπέζιται dicuntur absolute ἀνασκενάζεσθαι: nam iidem et μετακικιζεσθαι dicuntur, ut ait Bud., i. e. Solum vertere. ["Fischer. ad Palæph. 128. Ammon. 19. ad Herod. 634. Musgr. El. 602. Villosion. ad Long. 294. ad Diod. S. 2, 391. Paus. 3, p. 44. ad Dionys. H. 2, 871. Aufugio, 1, 120. De mensariis, Coray Theophr. 189." Schæf. Mss. "Vasa colligo, Dionys. H. 1, 56." Wakef. Mss. Xen. K. A. 6, 2. 8. Geop. 5, 33, 3. Ἀνασκενάζειν τὴν βλάβην οὕτω. "Ἀνασκενάζειν, Refellere, Aristot. 2, 24, 19. vide Κατασκενάζειν. Unde ἀνασκευή et κατασκευή, de quibus Hermog. Progymn. 5. Quintil. 2, 4, 18. Destruere et confirmare, cf. Theon. Progymn. p. 64. Cam. Et Schol. Aphthon. in T. 2. Ald. Rhæt. Ἀνασκευή ὠνόμασαι ἀπὸ τῶν ἀνασκενάζο-

μένων καὶ ἀπολυομένων οἰκοδομημάτων, ὅπερ ἐναντίον τοῦ κατασκενάζειν." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhæt. "Athen. 537. Ἀνασκευασθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν ἀπάντων τῶν Ἑρετριῶν, Translati alio, μετακικιζέμενων, Cas." Strong. Mss.]

["Ἀνασκευαστός, unde Ἀνασκεινός, Alex. Trall. 12. p. 241=776.]

Ἀνασκευαστικός, Instaurativus, Ad instaurandum aptus, Instaurandi vim habens. || Destructivus, Diosc. (26.) Ἀνασκευαστικὸν τῆς ἐμβλυωπίας, Destructivum s. Profligativum hebetudinis oculorum. Sunt qui vertant, Hebetudinem oculorum instaurans; sed inepta est hæc versio, meo quidem judicio; quomodo enim esset remedium morbi id, quod morbum instauraret? Apud Alex. Aphr. in Top. 1. ἀνασκευαστικός et κατασκευαστικός pro Astruens et Destruens evertensque. ["Greg. Nyss. 3, 251." Wakef. Mss.]

Ἀνασκευή, ἡ, Reædificatio, Instauratio, ἀνοικοδόμησις. || Destructio, Eversio. Instauratio, ἀνοικοδόμησις. Refutatio, Confutatio: cui opp. κατασκευή. Quintil. 2, 4. Narrationibus non inutiliter subjungitur opus destruendi confirmandique eas, quod ἀνασκευή καὶ κατασκευή vocatur. Ab Eod. 10, 5. appellatur destructio, ubi ait, His confinis est destructio et confirmatio sententiarum. Quo e loco apparet, (ut hoc obiter adnotem,) non male in proxime præcedente loco legi Destruendi confirmandique: licet Bud. legat Construendique, non Confirmandique. Diosc. Πρὸς ἀνασκευὴν τῶν περιοδικῶν πυρετῶν, dicit pro Ad profligationem et quasi destructionem febrium. || Ἀνασκευή, inquit Bud., est etiam ἀναζωγή, Cum castra moventur et vasa colligunt: cui opp. κατασκευή, Castrorum metatio. ["Thom. M. 508." Schæf. Mss. Arrian. Epict. 4, 1, 175. "Euseb. Pr. E. 267." Wakef. Mss. Vide Ἀνασκενάζομαι. * Ἀνασκεινός, Basil. Cæs. in Greg. Naz. p. 75. T. xi. Notit. Mss." Boiss. Mss.]

Προανασκενάζομαι exp. Præparo, Præstruo, Mulso ante comperto, Provideo, ["Joseph. 989. 993." Wakef. Mss. * Συνανασκενάζω, Sext. Emp. adv. Math. 7, 214.]

["Ἀντισκενάζω, E contrario instruo suppellectili, Xen. Ay. 8, 6.]

Ἀποσκενάζω, vel Ἀποσκενάζομαι, Vasa aufero: ἀποσκενάζειν τὴν τράπεζαν, Vasa auferre e mensa, Bud. quod Suidas exp., τὸ καθαρὰν ποιεῖν. Apud quem etiam legitur, ἀποσκευάσασθαι significare proprie, ἀπορρίψαι τὰ σκευή, καὶ τοῖς πολεμίοις ἀκολουθεῖν, Abjicere impedimenta, et hostes persequi. Capitur autem generaliter pro Abjicio, Depono, Excutio, Bud. e Basilii Hom. 10. Ἀποσκευάσον τῆς καρδίας φαντάσματα ἀπρεπῆ. Suidas quoque hunc locum affert, Τὰ δὲ πολλοῦ ἄξια μετὰ πλείστων ἀνθρώπων ἐκέισε ἀποσκευάσατο: in quo ἀποσκευάσατο exp. ἀπέθηκεν. Idem alibi, ἀποσκευάζομενοι exponens ἀποτιθέμενοι βάρους καὶ ἀποβάλλοντες, ait esse metaph. a nautis, qui propter tempestatem ejiciunt e nave ipsa σκευή. Hoc autem, quod dicit Suid., cum hoc Basilii loco convenit in Oratione περὶ τοῦ μη Προσηλωθῆναι τοῖς Βιωτικοῖς: nam hic de jactu loquens, qui fit propter tempestatem, ita scribit, Ἐὰν δὲ κλύδων ἐπαυαστῇ ζέων ἐκ τοῦ πελάγους αὐτοῖς, ὅπως ἔχουσι τάχους τὸ πολὺ τοῦ βάρους ἀποσκευάζουσι, Abjiciunt in mare, Exonerant, Bud. Sed observandum est, ἀποσκευάζομενοι sine adjunctione explicari a Suida ἀποτιθέμενοι βάρους: quod nomen βάρους in loco illō Basilii adjungitur. Sic φορτίον ἀποσκευάζειν ap. Greg. Naz. Opus levare, Exonerare, Ep. ad Anysium, Ἰδοὺ καὶ δεύτερός σοι γαμβρός καὶ τὸ γλυκὺ φορτίον ἀποσκευάζει, καλῶς ποιῶν. Est etiam Excutio, cum dicitur aut de onere aut de re aliqua nobis molesta: quemadmodum Proclus dixit ὀχλήσιν ἀποσκευάσασθαι: nam res molestas non secus ac onus quoddam excutimus. || Peculiariter etiam ἀποσκενάζομαι est Onus ventris depono, Exonero alvum; nam J. Poll. ἀποπαῖσαι et ἀποσκευάσασθαι et χέσαι eadem facit. Herodian. tamen non simpliciter dicit ἀποσκευάσασθαι, sed ἀποσκευάσασθαι τὰ ἐνοχλοῦντα, (4, 13, 9.) Κατὰ δὲ τὴν μέσσην ὁδὸν ὑπαχθεῖς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, ἀπεχῶρει ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Hoc quidem certe con-

stat, J. Poll. τὸ ἀποσκευαζόμενον simpliciter et sine adjectione ponere pro Excrementis humanis. || Ἀποσκευάζω, vel Ἀποσκευάζομαι, Rejicio, Repudio, Non admitto, Themist. Τὰ μὲν οἰκεία προσίεται, τὰ δὲ ἀλλότρια ἀποσκευάζεται. Item Amolior, De medio summoveo, Synes. Τὸν κατήγορον αὐτοῦ ἀποσκευάσας. Et Ablego, Amando, Herodian. (1, 9, 1.) Ὁ δὲ Περένιος ἀποσκευασάμενος πάντας, οὓς καὶ ὁ Κόμμοδος ἠδεῖτο, καὶ ὅσοι πατρῶϊαν αὐτῷ εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο, κ. τ. λ. : 7, (1, 7.) Εὐθὺς οὖν τοὺς τε φίλους πάντας ἀποσκευάσατο, καὶ οὓς μὲν εἰς κ. τ. λ. || Aliquando autem est De medio prorsus tollo, Neco, (1, 17, 3.) Τοὺς μὲν πρεσβυτέρους καὶ λοιποὺς πατρῶους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἠθέλην, αἰδοῦμενος ἔχειν αἰσχροῦν ἔργων σεμνοὺς ἐκρίπτας, Lucian. (2, 670.) Καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν ἐπὶ τῷ πράγματι, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα. Herodian. alicubi dat. φόνῳ adjunxit, ad tollendam, ut credo, ambiguitatem, (2, 10, 7.) Ἀλλὰ τοιοῦτους ἄνδρας φόνῳ ἀποσκευάσατο. Lucian. autem copulavit ἀποσκευασάμενος et φονεύσας, hoc in loco, Μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων μᾶλλον πληγῇ δύο πονη- B ρους ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας. || Ἀποσκευάζω, vel Ἀποσκευάζομαι, Demolior, Everto : ap. Bas. περι Πλεονεξίας, ubi scribit, Ἀφάνισον πάντα οἶκον πλεονεξίας φύλακα, ἀποσκευάσον ὀρόφους, περιέλε τοίχους. Plut. Popl., Τὴν ὀροφὴν ἀποσκευασάμενον τῆς καμίνου. || Everto, Destruo, i. e. Refuto, Refello, Convinco, Greg. Naz. Ἐπειδὴ δὲ ἀποσκευασάμεθα τοῦ λόγου τὸ ἀλλότριον, δὲ δεύτερον ἐστὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἴδωμεν. Et rursus, Ἐπειδὴ δὲ ἀποσκευασάμεθα τὸ ἀλλότριον, φέρε καταρτίσωμεν τὸ ἡμέτερον. || Ἀποσκευάζομαι, in Act. 21, (15.) ponitur pro Sarcinas tollo, colligo, Μετὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀποσκευασάμενοι ἀνεβαίνομεν εἰς Ἱερουσαλὴμ, Sublatis sarcinis ascendimus in Jerusalem, Erasm. : alii, Collectis sarcinis. Sed unum ex iis exemplaribus scriptis, quibuscum pater meus Edd. typographicas contulit, habebat παρασκευασάμενοι : quam etiam vet. Interpres secutus est lectionem. In quinque autem legebatur ἐπισκευασάμενοι : cum alioqui dicatur potius ἀνασκευάζομαι aut συσκευάζομαι in ejusmodi signif. Sed C E-cumenius quoque illam lectionem ἐπισκευασάμενοι agnoscit. || Passiva autem signif. Ἀποσκευάζομαι, Excutor, Summoveo, Diosc. 7. Αὐτὴν ἀποσκευασθῆναι τῶν σωμάτων. Passiva accipit itidem J. Poll. partic. ἀποσκευαζόμενον, ubi dicit esse Hominis excrementa. Nam ἀποσκευαζόμενον est ea signif. Quod deponitur s. excutitur a corpore, tanquam molestum illi onus. ["Ad Mær. 36. ad Xen. Eph. 189. ad Lucian. 1, 49. Amolior, De medio summoveo, 2, 141. Med., Kuster. V. M. 71. ad Diod. S. 1, 613. 614. Dionys. H. 3, 1807." Schæf. Mss. "Joseph. 1096." Wakef. Mss. Heliod. 203. 235. 246. 403.] "Ἀποσκευαστος, Inextractus, si non mentiuntur "VV. LL."

Ἀποσκευή, ἡ, Vasa viatoria et sarcinæ, Supellex viatoria, τὰ πρὸς ὁδὸν χρησιμεύοντα σκεύη. Secundum Suid. ἡ τῶν ἐπιτηδείων κομιδή. Lucian. (2, 623.) Ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν, ναὺν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐρεθέμεθα. || Sic etiam appellantur Impedimenta exercitus : ut Ἀποσκευῆς διαρπαγείσης, ap. Plut. : Athen., inquit Bud., ἀποσκευὴν vocavit Instrumentum aulæ viatoricæ et imperatoricæ in exercitu. Plut. numero etiam plnrali dixit ἀποσκευὰς in Themistocle, (p. 213. HSt.) Χρημάτων εὐρίσκειν πλῆθος ἐν ταῖς ἀποσκευαῖς ἀποκεκρυμμένον. Affert et Suid. exemplum signif. hujusce nominis. || Ἀποσκευή, Exoneratio alvi : sicut ἀποσκευάσασθαι diximus esse Exonerare alvum, Ventris onus deponere. Utrumque est ex J. Poll. [5, 91. Strab. 956. "Plut. Mor. 1, 690. ad Diod. S. 1, 160. 645. 2, 268. 389. 483. Heyn. Hom. 4, 465. Dionys. H. 2, 766. ad Phot. 149." Schæf. Mss.] "Ἀναποσκευή, Impedimentum, VV. "LL. nescio unde."

"Προσποσκευάζομαι, Insuper amolior, demolior," [Vocab. dubiæ fidei.]

Διασκευάζω, Adorno, Orno, Lucian. (1, 478.) Τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τῶν ἑπιθέσας, Plut. (8, 355.) Καὶ διασκευάζοντος ἡμᾶς ἐπὶ τὴν πρᾶξιν. Sed hic διασκευάζειν est potius In-

struere quam Adornare, aut Ornare : quibus Bud. utitur in interpretatione loci illius Lycianici. Sic certe et Pass. Διασκευάζεσθαι alicubi pro Instrui, s. potius Sese instruere aut etiam Sese parare, Synes. Ὡς εἰς μάχην διεσκευάζοντο, Tanquam ad prælium sese iustuebant, parabant. Non male etiam fortasse, Sese accingebant. Idem, participium passivum διεσκευασμένοι exp. Exornati, Compositi, ap. Plut. Antonio (24.) Ἄνδρες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διεσκευασμένοι, h. e. ἐσκευασμένοι et ἐνεσκευασμένοι. In Lex. vertit etiam Habitu satyrico. Idem ex Hermog. διασκευάζεται affert pro Ornatio fit. Et e Greg. Naz. pro Disponi ordinibus certis, Digeri. Præterea διεσκευασμένος pro Armatus, Sub armis existens, et quasi Accinctus, Comm. 570. Sed et aor. med. διασκευασάμενοι p. 313. eorundem Comm. affert pro διεσκευασμένοι e Dem., Armati et instructi ad oppugnationem. [Plut. 7, 365. Οἱ δ' ἰππεῖς διασκευασάμενοι καὶ προσεξελάσαντες.] Ibid. διασκευάζομαι interpr. Sarcinas compono, Colligo vasa, ut qui foro cessuri sunt, aut alio migraturi. Verum in loco quem e Dem. (845.) subjungit pro exemplo, non habetur simpliciter διασκευασάμενος, sed διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν. Atque adeo minime ei assentior in eo, quod ita interpretatur hoc verbum, tanquam per se et sine adjectione signif. hanc includens. || Διεσκευασμένη ἐπιστολή, Suid. e Polyb., pro μετὰ δόλου γεγραμμένη, Dolose et fraudulenter conscripta epist. ["Ad Phalar. 313. Thom. M. 508. ad Diod. S. 1, 9. 432. 2, 225. 477. Jacobs. Anth. 7, 207. Heyn. Hom. 6, 340. 7, 72. 487. 677. 8, 70. 322. 619. 811. Æsopus p. lxx. Ed. Fur. Lips., ad Mær. 218. Valck. Diatr. 89. ad Lucian. 1, 286. ad Herod. 380. Wolf. Proleg. Hom. 131. 152. Opus, Fabulam iterum recenseo, perpolio, Valck. Præf. ad Hipp. p. xviii. Δ. eis, Argum. Aristoph. 'A.' Schæf. Mss. "Schol. Pind. II. 7, 1. Corrigo, Diod. S. 1, 5. De fabulis renovatis, Suid. 2, 466. et Kust." Wakef. Mss. Vide Διασκευή.]

* "Διασκευάσμα, Hes. v. Διάγματα. * Διασκευασία, Apparatio et confectio ciborum, Orig. c. Cels. 382." Kall. Mss. * "Διασκευαστής, Heyn. Hom. 5, 277. 428. Wolf. Proleg. Hom. 152. 157. * Διασκευαστικός, 152." Schæf. Mss. "Eust. 128, 30." Seager. Mss.]

Διασκευή, ἡ, Adornatio, Ipsa adornandi actio. Aut etiam, Ipse adornationis modus. Item Ornamentum, Apparatus. Necnon Instrumentum, ut lectisternia, et lecti strati, ap. Athen. Bud. Et ap. Rhetores διασκευή in narratione, Ornamentum dictionis, ut Idem interpr. p. 573., ubi ETIAM Ἐνδιάσκευος λόγος habetur, quem idcirco ita vocari tradit, quia ab ornamento dictionis invalescit. Ubi vide plura. ["Διασκευή, Thom. M. 508. T. H. ad Plutum 8. Kuster. Aristoph. 1. ad Lucian. 1, 478. Athen. 1. p. 3. Heyn. Hom. 7, 677. 694. Iterata recensio, Casaub. 67. Fabric. Bibl. Gr. 3. p. 423." Schæf. Mss. "Suid. 2, 473." Wakef. Mss. Dio Chrys. 1. p. 699. "Ὡς περ ἐν ταῖς κωμωδαῖς καὶ διασκευαῖς. " Δ. τῆς βίβλου, Dispositio libri, Athen. p. 1. Præsertim notandus usus vocabuli, quo signif. Novam et emendatam libri s. dramatis editionem. Athen. 110. et alibi. Vide omnino Casaub. ad l. c. Sic διεσκευασμένον δράμα, Athen. 663." Schw. Mss. "Διασκευή dicitur Peculiaris modus tractandi argumenta et confirmandi is, qui vim movendi habet, et est παθητικός : cf. Ἐνδιάσκευος : vide Hermog. περὶ Εὐρ. 3. p. 148. Sopatr. Διαφ. 373., ubi διασκευή et σχήματα junguntur in epilogo παθητικῶν. Est igitur Illustris expositio rei, de qua controversia agitur, cum gravitate quadam et dignitate, pertinetque ad rem, modum, et personam. A Poetis hæc διασκευή ad oratores traducta est. Schol. ad Hermog. l. c. 370. Τὰ τῆς διασκευῆς κῶλα κομματικά τε ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀσύνδετα καὶ πάθη κινουῦντα : τὰ γὰρ τῆς κατασκευῆς σχοινοτενὴ καὶ μακρὰ εἰσι. Itaque quoniam in hac voce et derivatis inest notio artificii cujusdam, studii, et accurationis, Polybius διεσκευασμένην ἐπιστολήν dixit Commentitiam, dolose confictam epistolam. Q. l. attulit Suid., et explicat μετὰ δόλου γεγραμμένην. Philostr. V. S. 2. p. 590. de Adriauro,

Τὰς διασκευὰς τῶν ὑποθέσεων ποικιλώτατος ἐκ τῆς τραγῳδίας τοῦτο γρηκῶς: cf. omnino Casaub. ad Athen. 3, 26. Fortunatianus Rhet. p. 62. Pith. iuter varias diηγῆσεως species numerat διασκευὴν, quæ res gestas non tam doceat, quam exaggeret, quæ aliis dicitur ἐγκατάσκευος ἑκφρασις: vide Διήγησις." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. "Δ. νομαδική, Pastoritius cultus, vestitus, 8, 31, 7. Liberti habitus, 30, 16, 3. πολυτελεσάτη δ., 31, 4, 3. αἱ δ., Ornatus orationis, Apparatus verborum, 15, 34, 1." Lex. Polyb. "Ἐνδιάσκευος, Thom. M. 508." Schæf. Mss. "Ἐνδιάσκευος τρόπος διηγῆσεως, Ea ratio narrandi causam, cum orator rem narrandam exaggerat figuris illis orationis, quæ animus auditoris commoveant et πάθος habeat, ut hoc modo συμπάθεια quædam excitetur, et res in invidiam adducatur. Hermog. περὶ Εὐρέσ. 1. p. 62. sqq. Hanc uno verbo διασκευὴν vocat 3. p. 148., ubi tamen non de narratione, sed de tractandorum argumentorum artificio sermo est. Quintil. 4, 2. Ego narrationem, ut si ullam partem orationis, omni, qua potest, gratia et Venere exornandam puto. Nempe hæc illa ipsa est ἐνδιάσκευος διήγησις." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. *Ἐνδιασκεύω, Eust. II. A. p. 758, 29. Od. A. p. 52, 37.] "Ἀδιάσκευος, Qui exornatus et politus non est: Suidæ ἀκόσμητος, ἀνεπιμέλῆτος, in h. l., cujus Auctorem non nominat, Λαβὼν ἵππον ἀδιάσκευον καὶ καθοπλισμὸν *ἀνεπίφαντον, βάδην προσήλανεन eis τοὺς πολεμίους. Ubi ἀδιάσκευος ἵππος intelligi potest Qui suis σκεύεσι et suo apparatu instructus non est."

[*Ἐνδιασκεύαζω, Schol. Ven. II. Γ. 395. "Heyn. Hom. 4, 534." Schæf. Mss. Ἐπιδιασκεύαζω, vide in seq. v. Ἐπιδιασκεύασις. "Casaub. ad Athen. 67. ad Lucian. 1, 539. Wolf. Proleg. Hom. 152." Schæf. Mss.] "Ἐπιδιασκεύασις, ex Hippocr. pro Recognitio et Retractatio. Gal. certe annotat ἐπιδιασκεύασθαι dici βιβλίον ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον τὴν αὐτὴν, καὶ τὰς πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτὰς, τινὰ μὲν ἀφρημένα τῶν ἐκ τοῦ προτέρου συγγράμματος ἔχει, τινὰ δὲ προσκείμενα, τινὰ δὲ ὑπὸ πηλαγμένα. Quomodo dicit Eupolidis Αὐτόλυκον τὸν δεύτερον ἐκ τοῦ προτέρου διασκεύασθαι. Sic vero, inquit, et τὰς Κνιδίας γνώμας Cnidii Medici ἐπὶ ταῖς προτέραις δευτέρας ἐξέδωσαν, τινὰ μὲν ἔχουσας τὰ αὐτὰ πάντῃ, τινὰ δὲ προσκείμενα, τινὰ δὲ ἀφρημένα, καθάπερ γε καὶ ὑπὸ πηλαγμένα. Dicit itaque Hippocr. de Victu in Morb. Acut. Oἱ μέντοι ὕστερον ἐπιδιασκεύασαντες, ἡττικώτερον δὲ τι ἐπὶ ἄλλων περὶ τῶν προσίστην ἐκάστοισι: significans, τὸ δεύτερον βιβλίον ἡττικώτερον συγκεῖσθαι τοῦ προτέρου." [*Προδιασκεύαζω, Phot. Bibl. 479.]

Ἐκσκευάζω, vel Ἐκσκευάζομαι, Exporto, Strabo 15. (p. 213.) Πάντα δὲ τὰ ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεσκευάσατο eis τὰ Σοῦσα, Exportavit, Bud. Habet certe hoc verbum signif. Auferendi et tollendi de medio, sicut et ἀποσκευάζω: et perinde esse puto hic ἐξεσκευάσατο, ac si diceretur, Vasa, in quibus erant pecunia, inde sumimota exportavit. [Dem. 872. Ἡ γεωργία ἐξεσκευάσθη.]

Ἐνσκευάζω, Instruo, Orno, Adorno, Induo, Lucian. (1, 466.) Ἐμὲ δὲ τοῦτοισι φέρων ἐνσκευάσας, τῷ πύλῳ, τῇ λεοντῇ, καὶ τῇ λύρῃ. Sic Plut. Lyc. (15.) Ἰματῶν δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάζει. Itidem pass. partic. ἐνσκευασμένος ap. Eund. Othone (6.) Ἐνσκευασμένος ἀναξυρίσι. At ἐνσκευάζεσθαι cum accus. ap. Plat. Critone (15.) Σκευὴν τινα περιθέμενος, ἢ διωθέραν λαβὼν οἷα δὲ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες. Apud Aristoph. autem ἐνσκευάζεσθαι sine adjectione casus, Ἄ. (383.) εἴσατε Ἐνσκευάζεσθαι μ' οἷον ἀθλιώτατον, Sinite me adornari et amiciri in modum hominis egentissimi, aut calamitosissimi, ut vertit Bud. Qui etiam affert Ἐνσκευάζεσθαι pro συσκευάζεσθαι positum, i. e. Compilare et intervertere: ap. Plut. Sulla (26.) ubi de bibliotheca Apelliconis loquitur, Λέγεται δὲ ταύτης εἰς Ῥώμην κομισθείσης, Τυραννίῳ τὸν γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλά. Sequendo autem id quod dixi de ἐνσκευάζω, existimo ἐνσκευάσασθαι hic sonare q. d. Intulisse et importasse in suas ædes vasa in quibus libri erant. [Schæf. ad Longum 425. "Villoison. 294. Aristoph.

A. 1096. Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. lxxv. Wakef. S. Cr. 3, 83. Valck. Hipp. p. 274." Schæf. Mss. "Max. Tyr. 14, 2." Wakef. Mss. Xen. K. II. 8, 5, 11. Polyæn. 7, 21, 6. Artemid. 2, 3.]

Ἐπισκευάζω, Sarcio, Instauro: nt sc. sarcitur ædificium dirutum et instauratur. Sic autem et ἀνασκευάζω pro Instauro nonnunquam ponitur; at κατασκευάζω est Extruo, Ædifico. Isocr. Panegy. "Ὅτι ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηράσαντο εἰτινες οἰκοδομήσαιεν οὐκ ἀπορουντες ὅθεν ἐπισκεύασουσιν, ἀλλ' ἵνα ὑπόμνημα τοῖς ἐπιγιγνόμενοις ᾖ. Sed generalius etiam usurpatur pro Instaurare s. Sarcire: ut ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς ap. Thuc. non semel, (ap. quem tamen et aliter exponi docebo paulo post,) itidemque ap. Dem. E quo affertur etiam τὰς ὁδοὺς ἐπισκευάζειν, et φρουρία ἐπισκευάζειν. Bud. 579. postquam dixit ἐπισκευάζειν significare Sarcire ædificium dirutum et instaurare, idemque esse cum ἀνοικοδομεῖν et ἀνακτᾶσθαι, paulo post subjungit, esse etiam Reconcinare et sarcire quod fractum est; et in exemplum affert h. Luciani I. (1, 118.) Καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκεύασω κατεαγμένοι γὰρ αὐτοῦ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγιστα. Plato autem, inquit, passiva voce pro activa usus est, de LL. 5. Οὐτ' ἂν καινὴν ἐξ ἀρχῆς τις ποιῇ πόλιν, οὐτ' ἂν παλαιὰν διεφθαρμένην ἐπισκευάζηται. || Ἐπισκευάζω, Insterno, Impono clittellas, iumentis et onera superpono, (sicut ἀποσκευάζω, Exonero,) ut Ἐπισκεύασας τὰς ἡμίονους, Aristot. Œcon. 2, (24.) Et pass. Ἴππους ἐπεσκευασμένους, Xen. Ἑλλ. 5, (3, 1.) Vide Bud. 580. Ubi etiam tradit ἐπισκευάζω poni interdum pro ἐπιφορτίζω et ἐπιτίθημι, subjungitque in exemplum e Thuc. Ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς. Sed hoc mihi suspectum est. || Ἐπισκευάζομαι in alia signif. habent quædam exempl. Act. (21, 15.) Vide Ἀποσκευάζομαι. ["Aristoph. Ἑκκλ. 1147. Coray Theophr. 285. Brunck. Aristoph. 1, 32. 44. Kuster. 238. Cattier. Gazoph. 79. ad Diod. S. 1, 5. 131. 577. 2, 402. 440. Tzetz. Exeg. in Il. p. 13, 16. Coray in Thuc. par Levesque 1. p. 318." Schæf. Mss. Resarcio, Geop. 14, 6, 5. Κἄν τι πεπονηκὸς εἴη τῶν ἔνδον ἐπισκευάζειν. Vide Lex. Xen. Valck. Schol. in Act. Apost. 21, 15. *Ἐπισκευασία, Gl. Reparation. "Ad Lucian. 2, 188." Schæf. Mss.] Ἐπισκευαστής, Instaurator, [Demosth. Athenæi 235. "Thom. M. 729. Tzetz. Exeg. in Il. p. 13, 11." Schæf. Mss.] Ἐπισκευαστὸς, Instauratitius, Redivivus, Bud. 579. e Plat. Politico [p. 31. *Ἐπισκευαστῶς.] Ἀνεπισκευαστος, Minime instauratitius, Qui talis est ut instaurari non possit, Irredivivus, Irreparabilis. [*Ἐπισκευαστικός, Creuzeri Iuit. Philosoph. ac Theol. 1, 8.] Ἐπισκευή, ἢ, Instauratio, Refectio. Ut ἐπισκευὴ τῶν τειχῶν, Dem. Γενόμενος ἐπιμελητῆς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς. Et ἐπισκευὴ τῶν νεῶν, Thuc. 1, (52.) (ὁρῶντες) ἐπισκευὴν οὐκ οὖσαν τῶν νεῶν ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ. Et, Ἐκδιδόναι τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευὰς, Locare sarta tecta tuenda. Vide Bud. 579. e Polyb. ["Phalar. p. 16. ad Herod. 388." Schæf. Mss. Demosth. 819. Ἐλέφαντα καὶ μαχαίρων λαβὰς καὶ ἄλλας ἐπισκευὰς, Isocr. Areop. 234. Lang. Τὰς οἰκῆσεις καὶ τὰς ἐπισκευὰς τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, Polyb. 1, 72, 3. Χορηγίας καὶ ἐπισκευὰς. Vide Lex. Polyb.]

[*Προεπισκευάζω, Joseph. A. J. 8, 6, 1. *Συνεπισκευάζω, Procl. Paraphr. Ptol. 1, 2. p. 14.]

Κατασκευάζω, Instruo: ut κατασκευάζειν τὴν οἰκίαν τοῖς σκεύεσιν, ["Diog. L. in Aristot. p. 169, 29. HSt." Seager. Mss.] vel κατασκευάσασθαι, ex J. Poll. 369. Tale est πλοῖον κατασκευάζειν, sequente dat., ap. Dem. Πᾶσι κατασκευάσας τὸ πλοῖον, ἀφ' ὧν ὑπελάμβανε σωθήσεσθαι, Cum instruxisset omnibus armamentis. Idem (1208.) Ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν, καὶ σκεύεσιν ἰδίῳ τὴν ναῦν κατασκευάσα. Eundemque usum habet et pass. Κατασκευάζομαι, Thuc. 6, p. 228. Οἷς τε γὰρ ἡ χώρα κατεσκευάσται, Quibus regio instructa est. Alicubi reddi potest non solum Instruo, sed etiam verbo mius generali, Armo, Xen. K. II. 6, (1, 26.) Τοὺς δ' ἵππους τοῦ ἄρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάσατο. Sed et non sequente dat., alicubi redditur itidem Instruo, Orno, Adorno. Xen. Καὶ βασιλεῖον κατεσκεύασε: sed Bud. in hujus loci interpretatione ablativum addidit; vertit enim, Re-

giam instrumento regio adornavit. Sic et ap. Athen. *κατασκευάζω* sine adjectione, poni testatur pro Instruo suppellectile. In VV. LL. *συμπόσιον κατασκευάζειν* e Plat. de Rep. l. 2. Convivium adornare.

Κατασκευάζω, Extruo, Construo, Ædifico, Herodian. 5, (6, 21.) *Πύργους τε μεγίστους καὶ ὑψηλοτάτους κατασκευάσας*, Paus. Lac. (12, 9.) *Τούτο δὲ τὸ οἰκοδόμημα Ἐπιμενίδην κατασκευάσαι λέγουσι*. Et pass. *κατασκευάζεσθαι* itidem Extrui, ap. Eund. (14, 4.) *Τὸ δὲ ἱερὸν τῆς Θέτιδος κατασκευασθῆναι φασιν ἐπ' αἰτία τοιαύτη*. Thuc. dixit et sine adjectione *κατεσκευάσαντο* pro Ædificia extruxerunt, Ædificarunt: 2, (17.) *Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τευχῶν πολλοί*. Quidam tradunt *τὸν ναυπηγὸν* dici *κατασκευάζειν τὴν ναῦν*: at *κατασκευάζεσθαι*, eum, qui sumtus eis *κατασκευὴν* suppeditat.

Κατασκευάζω, Astruo, Argumentis astruo, Probo, Philo de Mundo, *Κατασκευάζει δὲ τὸ μὲν πρῶτον, οὕτως*. Et *κατασκευάζοντες λόγοι* ap. Eund. *Τοὺς δὲ ἀγέννητον καὶ ἀφθαρτον κατασκευάζοντας λόγους, προτέρους τακτέον*: quæ Bud. ita reddit, Verum eam disputationem, quæ mundum ortus et interitus exortem astruit, satius est ut loco primo commemoremus. Idem Comm. p. 574. e Philop. affert *κατασκευάζοντα* pro Astruentem argumentis et probantem. Alibi e Plut. quoque pro Astruere, et Affirmare ac ponere, Conficere: cui opp. *ἀναίρειν*.

Κατασκευάζω, Struo, in ea signif. qua hoc de fraude et subdola molitione dicitur: unde redditur etiam Molior. Dem. (1103.) *Μηχανάται καὶ κατασκευάζει ταῦτα*, κ. τ. λ.: (1107.) *Πάν το πρᾶγμα κατασκευάσας*, Omne hoc negotium e composito ab ipsis structum est, Bud. 574. quem vide. Idem p. 576. esse ait *κατασκευάζειν*, quod Plaut. vocat *Confechnari*, (*τεχνάζειν*, ad verbum,) Cic. Contexere.

Κατασκευάζω, Efficio, Reddo: ut *κατασκευάζειν ὑγιά*, Bud. ex Aristot. et Diosc. i. q. *παρασκευάζειν ὑγία*, Efficere s. Reddere sanum. Affertur autem pro Efficio, et infinitivo junctum, *Κατεσκευάσαν αὐτοῖς ἐξείναι*, Effecerunt ut eis liceret. Item Conficio, Facio: ut *κατασκευάζειν στέφανον*. Vide pass. vocem *Κατασκευάζομαι*.

Pass. *Κατασκευάζομαι* act. voce pro *κατασκευάζω*, et quidem in mediæ vocis aoristo præsertim, ut vides in quibusdam locis quos in *Κατασκευάζω* protuli. Meminit et Bud. 578. ubi inter alia affert e Xen. (Eλλ. 6, 4, 34.) *Κατεσκευάσατο δὲ τάγεται τυραννίδι ὁμοίαν*, et interpr. Effecit et reddidit similem. Sed existimo verti etiam posse Constituit. Ibid. *Κατασκευάζομαι* usurpari tradit pro Conficio, Compono, Fabricor, et affert ex Aristot. *Φασὶ δὲ καὶ Φειδίαν κατασκευαζόμενον τὴν ἐν ἀκροπόλει Ἀθηνῶν*. In VV. LL. *κατασκευάζομαι* affertur et pro Comparo, Acquiror, e Xen. *Συμμάχους κατασκευάζονται*. In iisd. habetur et, *Κατασκευαζόμενος τὴν βασιλείαν*, ex Eod., pro Regnum appetens et occupare volens. Sed fortasse potest et hic reddi Comparans, certe Moliens, quod malim: sic tamen ut aliquantum diversum habeat usum hic verbum istud Moliri ab eo quem habet supra in *Κατασκευάζω*. Sic et in isto loco qui ibi subjungitur, *Κατασκευάζεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ κρηπίδα*, non dubitem reddere Moliri in animo fundamentum: ut dixit Cic. Amorem et odium in iudicio animis oratione moliri. At in illis redditur, Jacere fundamentum.

Κατασκευάζομαι, passiva ut voce, ita enim signif. Instruor, item Extruor, Ædificor, ut vides in *Κατασκευάζω*. Sed exemplo prioris signif. addere potes e Plut. Cam. *Πόλις ἡπασι κατασκευασμένη*, et e Plat. de LL., *Κατεσκευασμένος οἰκέταις*. Item *κατεσκευασμένον χωρίον*, Fundus instructus. Posterioris autem, e Luciano Anachars. *Οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένῳ*. Quinetiam sicut *κατασκευάζω* ponitur pro Struo habente signif. fraudis et subdolæ molitionis, sic etiam *κατασκευάζεσθαι* dicitur, quod ita struitur. Atque adeo *κατεσκευασμένον* pro Ficto ponitur et Compositio. Vide Comm. Bud. 576. In VV. LL. affertur etiam *κατεσκευασμένος κλῆρος* e Plat. de LL. pro Constituta sors.

[*Κατασκευάζω*, Thom. M. 507. 797. ad Diod.

PARS XXV.

S. 1, 9. 362. 451. 729. 2, 10. 109. 134. 176. 278. Dionys. H. 1, 161. 5, 303. Schneid. Anab. 158. Boiss. Philostr. 552. ad Herod. 187. 729. 749. Wyttenb. Select. 366. 389. 403. Zeun. ad Xen. K. II. 570. ad Lucian. 1, 535. Quid proprie, Thom. M. 508. Astruo, Probo argumentis, Confirmo, Dawes. M. Cr. 353. Matth. Anecd. 1, 48. Reficio, Diod. S. 2, 476. Adorno, Dionys. H. 1, 582. (ad Eund. de C. VV. 422. Schæf.) Xen. Hier. 2, 2. 11, 2. Æc. 4, 7. Schneid. p. 25. Plut. Mor. 1, 550. ad Diod. S. 1, 55. 339. ad Herod. 446. 634. Colo, Schneid. ad Xen. Anab. 74. Æc. 25. Præparo, Dionys. H. 3, 1509. Suborno, Immitto, ad Mær. 218. Med., Diod. S. 1, 710. De act. et med., ad 2, 260. ad Dionys. H. 1, 69. *Κατασκευάσασθαι, ut διδάσασθαι*, Docendum curo, Valck. ad Xen. Mem. 250. ad Herod. 550. Conf. c. *ἐργάζομαι*, ad Dionys. H. 1, 256. *Κατεσκευασμένος*, Bast Lettre 148." Schæf. Mss. "Reparo, Appian. 1, 541." Wakef. Mss. Plut. Pericle 16. *Εὐ πεφυκὼς ἢ κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Περικλέους πρὸς οἰκονομίαν*. Thuc. 4, 75. 8, 24. Jambl. Adhort. 170. Lysias p. 754. Fr. 4. et ap. Athen. 611. "*Κατασκευάζειν*, Confirmare aliquid argumentis, Aristot. Rhet. 2, 23. Contrarium est *τὸ ἀναίρειν*, Negare, et *ἀνασκευάζειν*. Eodem sensu Longin. 12, 2. *τὸ κατασκευαζόμενον*, Id quod argumentis tractatur. Deinde Aristot. 3, 19. *Κατασκευάζειν πρὸς ἑαυτὸν τὸν ἀκροατὴν*, dixit pro Auditorem sibi conciliare, dum causam tuam laudes, adversarii autem deprimas aut vituperes: vide *Ἐπιχαλκεύειν*. Porro *τὸ κατασκευάζεσθαι* adhibetur de oratione cum aliquo artificio adornata, ut fiat *λέξις ῥητορικὴ*, Dionys. H. Jud. Isæi c. 7. Compositam orationem, et ornatam et artificio aliquo et expolitione distinctam appellat Crassus ap. Cic. de Orat. 1, 12. cf. Cresoll. Theatr. 3, 23. p. 320. et quæ dicta sunt ad vv. *Κατασκευή, Κατασκευαστόν*." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. Conf. c. *κατασκευαζόμενον*, ad Greg. Cor. 338. "*Κατεσκευασμένον* populum vocat Lucas lis dotibus instructum, quibus summi Imperatoris mandata decet excipere. Ponitur proprie v. *Κατασκευάζειν*, de domo, vel ædificio, quod necessaria quis instruat suppellectili." Valck. Schol. in N. T. ad Luc. 1, 17. "*Κατασκευάσας*. Viri docti interpretantes, Qui construxit, verbi non videntur vim animadvertisse, in seq. §. pulcrius conspicuam. Architectus dicitur Domum construere: sed hoc Græce non est *κατασκευάσαι*, verum *οἰκοδομεῖν*. *Οἶκον κατασκευάσαι* notat Domum constructam instruere necessaria suppellectili atque ornare; Vasa et Quæcumque instrumenta domestica *Σκευή* dicuntur. Plene Domesticam suppellectilem Eupolis, in Adulatoribus, dixit *σκευὴ τὰ κατ' οἰκίαν*, J. Poll. 10, 10. Eadem dicebantur *οἰκητήρια* et *χρηστήρια* *σκευή*. Utensilia vulgus Græcorum vocabat *ἐνδομενίαν*, Kuhn. ad J. Poll. In eund. ferme usum dicebant *κατασκευήν*: hinc *Κατασκευάζειν*, eximie Ornamentis instruere. Ædes instructæ suppellectili Xenophonti dicuntur *κατεσκευασμέναι οἰκίαι*, K. 'A. 4, (1, 6.) p. 187. Urbem Templis et Ædificiis publicis ornare, qua parte eminuerat Pericles, sumtuosis in primis Minervæ Propylæis extractis, Eid. dicitur *κατασκευάσαι πόλιν*, p. 536. Navim ornare, ut loquuntur Romani, i. e. Necessaryis rebus omnibus instruere, Demostheni dicitur *κατασκευάσαι πλοῖον*, Or. de Cor. 182. Patet ex his vera verbi dos." Idem ibid. in Ep. ad Hebr. 3, 4. Vide Eund. ad 11, 7.]

[*Κατασκευαστόν*, Conducendum, Conscribendum, Xen. 'Eλλ. 3, 4, 15. 'Aγ. 1, 23. Plato de LL. 12. p. 964. "Diog. L. 6, 13." Boiss. Mss. "Orig. c. Cels. 119. 126. Geop. 18, 2." Kall. Mss.]

[*Κατασκευάσειν*, Wyttenb. Select. 403." Schæf. Mss. Morus ad Xen. 'Eλλ. 2, 3, 18. p. 95.]

Κατασκευάσμα, τὸ, Id quod structum est, Structura, Molimen, Machinamentum, Bud. Et *τὰ μηχανικά κατασκευάσματα*, Machinales fabricæ, e Gaza ap. Aristot. Item, Quod extractum est, s. ædificatum, Ædificium, Polit. ap. Herodian. [4, 2, 15. 22. "Luzac. Exerc. 163. Kuster. Aristoph. 59. Diod. S. 1, 107. 2, 552. Toup. ad Longin. 353. Ædificium, Dionys. H. 1, 490. ad 4, 2347." Schæf. Mss.

"Hippolochus ap. Athen. 128. Χαλκοῦς πίναξ τῶν Κορινθίων κατασκευασμάτων, Æneus discus operis Corinthii, s. fabricæ Corinthiacæ." Schw. Mss.]

Interdum Κατασκευάσμα, sicut et κατασκευασμός, Commentum, Commentitius actus et falsus, Molimentum subdolum, Molimen excogitatum, Deu. (624.) Καὶ τοῦτ' ἦν τὸ κατασκευάσμα αὐτοῖς, E composito factum ab ipsis et structum. Pro Commentitio autem actu et falso, ut cum dicitur κατασκευάσμα τῆς διαθήκης. In bonam quoque partem pro remedio excogitato. Aristot. Polit. 6. "Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατασκευάσματα, χρήσιμα πρὸς τὴν δημοκρατίαν τὴν τοιαύτην: quod ipse alibi κατανόημα et σόφισμα dixit. Vide Bud. 576. [Κατασκευασμός, Callida machinatio, Demosth. 705.]

[* Κατασκευασία, Suid. v. Κύβη, Lobeck. Phryn. 501.]

Κατασκευαστής, ὁ, Extractor, Structor, Molitor, Opifex: Θεὸς τοῦ κόσμου κατασκευαστής, Deus opifex mundi. ["Hes. Malo seusu, Suid. 2, 557." Wakef. Mss. * Κατασκευαστήρ, unde * Κατασκευαστήριος, e quo * Κατασκευάστρια, Schol. brev. in Lycophr. 578.]

Κατασκευαστός, Extractus, Structus, Conditus, Fabricatus. Vel q. d. Extractitius, Structitius. Compactus et fabrilis, Bud. affersens e Plut. Apophth. de Agesilao ita loquente, (p. 790.) "Ἐμὸν μηδεμία εἰκὼν ἔστω μήτε γραπτὴ, μήτε πλαστὴ, μήτε κατασκευαστή. Item Suboruat, Appositus, Allegatus, Adornatus, Summissus, Aristot. Ecou. 2. Κατασκευαστοὶ δ' αὐτῶν ἄνδρες ἐπηγγέλλαντο ὅσον ἐξοίσει αὐτῶν ἕκαστος. ["Ad Dionys. H. 1, 193. 3, 1335. Toup. Opusc. 1, 484." Schæf. Mss. "Κατασκευαστὸν, τὸ, Quicquid e præparato, et cum aliquo artificio et studio dicitur, contrarium τῷ αὐτοφνεῖ, formæ dicendi nativæ et simplici, Dionys. Jud. Isæi c. 11.: Auctor ad Herenn. 1, 7. Apparatum orationem dicit, et mox Nimium apparata verba eodem sensu commemorat." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * "Κατασκευαστός, Parate, Euclid. 601." Wakef. Mss.]

* Ακατασκευάστος, ὁ, ἡ, Inconditus, Infabricatus. Apud Synes. pro Inelaborato. In VV. LL. ἀκατασκευάστος ὅλη, Rudis et informis materia. [LXX. Gen. 1, 2.] Ibid. ADV. Ακατασκευάστος ex Hermog. pro Imparate, (sicut nomen ἀκατασκευάστος pro Imparatus,) cum alioqui, sequendo signiff. nominis, sonet Incondite, Infabricate, Inelaborate. [* Αὐτοκατασκευάστος, Schol. Æsch. Pr. 298. 301.] Δυσκατασκευάστος ET Εὐκατασκευάστος, Conditu s. Fabricatu difficilis, Conditu s. Fabricatu facilis, aut Confectu, ut in VV. LL. ["Εὐκατασκευάστος, Schol. Od. E. 60." Wakef. Mss. * "Νεοκατασκευάστος, Recens fabricatus, Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 10. T. 4. p. 60, 34. Τὰ γὰρ ἐκτετριμμένα τῶν ἱματίων, μᾶλλον ἀνίσχονται τὸ σῶμα· τὰ δὲ νεοκατασκευάστα, καὶ ἀράχνης ἢ λεπτότερα, οὐχ ὁμοίως." Seager. Mss. Schol. Aristoph. Σφ. 646. Schol. Apoll. Rh. 1, 775. * Πολυκατασκευάστος, Schol. Il. F. 258.]

Κατασκευαστικός, q. d. Astructivus, i. e. Astruendi vim habens, Aptus ad astruendum. Cui opp. ἀνασκευαστικός ap. Hermog. Bud. illud vertit Astruens, ut hoc, Destruens, Evertens. ["Ad Lucian. 1, 717." Schæf. Mss. "Athen. p. 11. Οὐκ ἔστι τοῦτο τοῦ προκειμένου κατασκευαστικόν, Hoc non conficit id de quo quæritur, Ex hoc non conficitur, non tuto colligitur id quod propositum est." Schw. Mss. * Κατασκευαστικῶς, Aristot. Analyt. Prior. 46, 10.]

Κατασκευή, ἡ, Extractio, Constructio, Structura, Opificium: ut κατασκευή νεὼς, item ποτηρίου ap. Athen. pro Opificio et opere. Et ἡ τῶν Ἀχιλλέως ὀπλῶν κατασκευή, ex Aphthonio. Apud Thuc. κατασκευαὶ sine adiectione pro Ædificiis etiam. Et ap. Rhetores, κατασκευή τοῦ λόγου, sive κατασκευή simpliciter, itidem Structura, vel Artificium. Vel, Structura orationis et compositio. Vide Bud. 572. Idem p. proxime præced. docet κατασκευήν pro Constitutione poni, et quidem interdum pro Constitutione corporis, ut ap. Gal. sæpe: nonnunquam pro Constitutione animi, s. Constitutione vitæ et morum, ut ap. Plat. Apud quem tamen additur uno in loco gen.

της ψυχῆς, in altero, τοῦ βίου: quem gen. habes et ap. Isocr. Sed ex hoc affertur κατασκευαὶ τοῦ βίου pro Institutionis vitæ. At ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευή pro Vitæ cultu, e Plut. Per. Sic autem et ap. Philon. Constitutionem interpr., ubi dicit, Ἐξαιρέτον τῆς κατασκευῆς λαχεῖν ἄνθρωπον. Et plur. ap. Aristot. Δρώντων μὲν πάντων οἰκείως ταῖς σφετέραις κατασκευαῖς. Invenitur et νόμων κατασκευή ap. Plat., ubi vox Constitutio retineri potest. Redditur alioqui non Constitutioni legum, sed Legum latio et positio. Sed et κατασκευή contrarium τῇ ἀναζυγῇ, Castrorum positio, metatio. Quemadmodum autem in illo Plut. loco quem modo protuli, ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευή redditur nou solum Vitæ cultus, sed et Apparatus, sic etiam Bud. testatur κατασκευήν dici Apparatum et copias sine quibus commode aliquid administrari nequit, ab Isocr. (Paneg. 5.) Ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ἐν ᾗ κατοικοῦμεν, καὶ μεθ' ἧς πολιτευόμεθα, καὶ δὲ ἦν ζῆν δυνάμεθα. Sed in hoc loco aliisque hujusmodi commodius reddi posse videtur κατασκευή Apparatus, quam in illo Plut. ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευή, Vitæ apparatus. Peculiaris vero κατασκευή, Supellex, Vasa et instrumentum domus, vel fuudi, Thuc. 6, (46.) p. 213. μετὰ Ed., Φάλας τε καὶ οἰνοχόας, καὶ θυμιατήρια, καὶ ἄλλην κατασκευήν οὐκ ὀλίγην. Sic et alibi. Usus est ita et Xen. In Pand. ἡ κατασκευή τοῦ ἀγροῦ, et ἡ κατ' ἀγρὸν σκευή, pro eod. Strabo plurali quoque usus est in hac signif. Sciendum est porro, et in illo Isocr. 1. quem modo protuli, κατασκευήν Budæo videri posse dictam quasi Supellectilem imperii s. Reip. Græcorum instrumentum. || Κατασκευή, Astructio, Probatio, Demonstratio, Pars ejus astructoria, ut docet Idem p. 574. e Philop. et Proclo. Sic Philo. Τοιοῦτο πρὸς κατασκευήν λόγῳ χρῶνται, Ad astruendam opinionem suam. Narrationibus quoque ap. Rhetores adhibetur κατασκευή, oppositam habens ἀνασκευήν. Fab. 2, 4. Narrationibus non inutiliter subjungitur opus destruendi construendique eas, quod ἀνασκευή κατασκευήque vocatur. Ita enim legit Bud. hic, non Destruendi confirmandique. ["Thom. M. 508. 797. Schol. Aristoph. Πλ. 252. 593. Steph. Dial. 33. ad Diol. S. 2, 116. Brunc. Aristoph. 3, 205. 208. Elog. de Thuc. p. 15. Dionys. H. 1, 370. 3, 1457. 1463. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 3. Toup. Opusc. 2, 298. Plut. Mor. 1, 571. ad Lucian. 1, 478. ad Herod. 729. Metatio castrorum, Xen. K. Π. 776. K. ὑπὲρ —, Heind. ad Plat. Theæt. 315. 320. 327." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 166. Elian. H. A. 5, 38. Thuc. 1, 10. Plut. Timol. 20. "Κατασκευή, triplici potissimum sensu a Rhetoribus adhibetur. Nam 1. notat Structuram et compositionem, sive ea in verbis, sive in sentiis et argumento orationis versetur. Sic Dionys. de Comp. 16. p. 100. Jud. Lys. 24. Jud. Isocr. 3. Et ap. Plut. de Aud. Poët. 2. ἄμυθος κατασκευή est Ea carminis compositio, quæ caret fabularum vel mythorum mentione. 2. Κατασκευή dicitur, ubi Artificiosa orationis instructio significanda est, quam Cic. de Invent. 1, 8. Apparationem, et Artificiosam diligentiam appellavit. Sic ἐκ παρασκευῆς λέγειν dicitur orator, si e præparato, et cum artificio orationem instruit. Dionys. Jud. Isæi 16. Et ap. Diog. L. 7, 1, 40. κατασκευή e disciplina Stoicorum rhetorica est λέξις ἐκπεφυγνυῖα τὸν ἰδιωτισμὸν, adeoque artificiosa elegansque orationis conformatio. Unde et opponitur τῇ ἀληθείᾳ, ut in illa artificii, in hac autem simplicitatis notio significetur. 3. Quemadmodum, ut supra vidimus, τὸ κατασκευάζειν dictum est pro Confirmare s. Tractare aliquid argumentis, ita κατασκευή simpliciter de Confirmatione, et Ea orationis dispositione dicitur, qua argumentis et probationibus pugnatur: cf. Dionys. Jud. Lys. 24. Art. Rhet. 10, 13. ubi αὐξήσεις jungit. Longin. 11, 2. Sic et Hermogeni κατασκευαὶ sunt Confirmationes quæ fiunt causis et rationibus, quæ ratio propria est λόγοις πολιτικοῖς, περὶ Ἰδ. 1. p. 390. de Thucydide, Δικανικός ἐστι καὶ συμβουλευτικός, κατὰ τὸ μηδὲν ἀκατασκεύως εἰσάγειν. Deinde mox: Ταῖς ἐννοίαις, εἴπερ τις ἄλλος, πολιτικός ὁμοῦ καὶ σεμνός· οὐδὲν γὰρ ἀκατάσκευον ἐν ἱστορίαις ἀπολείπει. Ita et Cic. ad Att. 1, 14. commemoraturus artificia

quibus in laudando Pompeio usus fuisset, περιόδους, *ἡμαρπὰς, ἐπιχειρήματα, (ἐνθυμήματα,)* et κατασκευὰς nominat, quorum duo priora ad elocutionem, posteriora ad confirmandi amplificandique studium retulit. Deinde κατασκευὴ etiam dicitur Hermogeni Altera pars exordii, b. e. Causarum expositio, quibus res antea propositæ confirmentur, *περὶ Εὐρεσ.* 1. p. 28., quem λόγον, h. e. λόγον ἀπόδοσιν, Aristoteles dixit." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * "Κατάσκευα εἰλήματα, Composita involucria, Aqu. Ez. 27, 24. 'Ἐν κατασκευοῖς εἰλήμασιν. Sic enim leg. loco ἐγκατασκευοῖς εἰλ. Vide Drusium in Fragm. Vett. Intt. Gr. 631." Schleusn. Lex. V. T.]

HINC 'Εγκατάσκευος, ET 'Ακατάσκευος: hinc inquam, i. e. a NOM. Κατασκευή, sed ea in signif. sumto, qua ponitur pro Structura et artificio orationis ap. Rhetores. Hinc enim ἐγκατάσκευος λόγος dicitur Oratio cui inest illa κατασκευή, (i. e. Structura et artificium, aut Structura artificiosa, aut Artifex compositio,) contra ἀκατάσκευος, Quæ illa caret. Est enim ἐγκατάσκευος λόγος, Oratio concinna et composita, et ὀφικίου rhetorici plena, h. e., certam quandam structuram habens, periodisque circumscripta: ut interpr. Bud., qui alibi testatur a Plut. in Vita Homeri ἐγκατάσκευον λόγον vocari Figuratam et tropis distinctam dictionem. Vide Comm. 572. 578. In VV. autem Lexx. affertur ex Ejusd. Epist. prior. ἐγκατάσκευος φιλοσοφία pro Absoluta quædam et omnibus suis numeris instructa et conferta philosophia, accumulata et ornata. At de ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως, vide p. 573. 'Ακατάσκευον porro ab Hermog. vocari Non confectum argumentis, Non probatum, idem est auctor. [Vide Κατασκευή. "Ακατάσκευος, Elog. de Thuc. p. 15. Boiss. Philostr. 551. ad Diod. S. 1, 362." Schæf. Mss. "Athen. 511. Βίος ἀκατάσκευος καὶ καθάπερ ἀνάρπυτος, vulgo ἀνεύρετος." Strong. Mss. "'Ακατάσκευον, Inornatum, ὡς ἂν ἰδιώτης τις εἰπεῖν δύναιτο, Dionys. Jud. Isæi, 7.: vide Κατασκευάζειν. Menander etiam in Διαιρ. Ἐπιδ. 624. jungit hæc synonyma εἶδος ἀπαγγελίας ἀπλοῦν, ἀφελές, καὶ ἀκατάσκευον." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * 'Ακατάσκευος, Sine ulla arte, Polyb. 6, 4. 10, 11. "Ἐγκατάσκευος λέξις, Locutio artificiose elaborata, concinna, plena artificii oratorii, Dionys. Comp. 18. p. 118(=241.) Jud. Thuc. 23. p. 864. Sic et Demetrius Eloc. 15. cum mixtam periodis et membris non periodicis orationem commendasset, οὕτω γὰρ, αἶτ, καὶ ἐγκατάσκευος (quatenus nempe periodis constat, in quibus arte opus est) ἔσται καὶ ἀπλοῦς ἄμα. Eandem etiam mox σοφιστικὴν appellat, h. e. Doctam, Exquisitam, Arte factam. Hermogeni autem *περὶ Εὐρ.* 1. p. 62. ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως est, Cum orator in causa narranda non simplicia et nuda facta profert, sed etiam arte sua et ingenio utitur, ut res gestas in invidiam adducat etc.: unde talem διήγησιν etiam ῥητορικὴν vocat: cf. 2, 2. ubi narrationem ἐγκατάσκευον appellat, quæ confirmatione aliqua munita sit, ut ap. Quintil. 4, 2. Nonnunquam etiam argumento aliquo confirmabimus, quod proposuerimus, sed simpliciter et brevi. Ulpianus ad Dem. Cor. 216. λόγους ἐγκατασκευοῖς opponit τοῖς ἀπλοῦστερον λεγομένοις: vide Bud. Comm. Ling. Gr. 798." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * 'Ἐγκατασκευός, Eust. Od. A. p. 52, 37.]

[* Εὐκατάσκευος, Phav. 104, 1.]

[* Φιλοκατάσκευος, Phot. Bibl. 521. "Procl. Chrest. 375. Gaisf." Dindorf. Mss.]

[* Ἀντικατασκευάζω, Dio Cass. p. 596, 27. Dionys. H. 1. p. 4, 35. Athen. 540. Aristid. 3, 410.]

'Εγκατασκευάζω, vel 'Εγκατασκευάζομαι, Intus conficio et condo, et perficio, Bud. 579. e Themistio. ["Diod. S. 1, 712. 2, 124." Schæf. Mss. * "'Εγκατασκευαστός, Concinne perfectus, Iren. Fr. 15." Kall. Mss.]

[* "'Επικατασκευάζω, Reparo, Renovo, Orig. c. Cels. 6. p. 305(=423.)" Seager. Mss. "Adorno, Euseb. Hist. Eccl. 218." Kall. Mss. Dio C. p. 620, 27. "Argum. Or. 2. Demosth. c. Steph." Boiss. Mss.]

[* Παρακατασκευάζω, Etym. M. 637, 29. "Schol.

Pind. 'O. 6, 1." Mendham. Mss.]

Προκατασκευάζω, Ante s. Prius struo, molior, Præmolior et præstruo quidpiam ad id quod efficere volo, Bud., sed nullum afferens exemplum. Apud Herodian. 6, (8, 11.) Εἴτε λάθρα τοῦτο προκατασκευάσαντα, Polit. vertit Re prius composita. In VV. LL. προκατασκευάζω. ex Hermog. Propono. Ex Eod. Προκατασκευαζόμενος στοχασμός, Conjectura præprobata, i. e. ante probata. Vide Προκατασκευή. [Diod. S. 481. 542. "Ad Charit. 287." Schæf. Mss. "Greg. Nyss. 3, 192." Wakef. Mss. M. Anton. 10, 5. * "Προκατασκευάσμα, Butt. Schol. Od. A. 262." Elberling. Mss. * Προκατασκευαστός, unde * Ἀπροκατασκευαστος, Dionys. H. 2. p. 173, 29. * "Προκατασκευαστικός, Aptus ad efficiendum aliquid ante, prius, præviis rationibus, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 7. T. 4. p. 124, 33." Seager. Mss. * Προκατασκευαστικώς, Epiph. 1, 784.]

Προκατασκευή, ἡ, Præstructio, Præparatio. Apud Rhetores, Pars orationis præstruens ea, quæ astruenda sunt argumentationibus. Rufinianus προκατασκευὴν esse dicit Cum rei, de qua acturi sumus, colorem præparamus atque prætendimus: et Latine dici Præparationem: προκατασκευή ἡ καὶ θεραπεία καλουμένη, ex Hermog. in VV. LL. Ubi etiam traditur appellari προδιόρθωσις, et ἐπαγγελία, e Schol. Demosth.: Bud. certe itidem VERB. Προκατασκευάζειν, et VERB. Ἐπαγγέλλεσθαι pro eod. accipi tradit, p. 577. Ubi etiam scribit Hermog. T. 3 Invent. προκατασκευὴν vocare, quam Quintil. Propositionem vocat, vel Partitionem: h. e., vel nostrarum vel adversarii propositionum enumerationem. Et VERB. Προκατασκευάζειν ap. Eund. esse Proponere, i. e. Propositionem facere. In ea autem pag. quæ hanc proxime præcedit, annotat προκατασκευὴν vocari Expositionem rei altius repetitæ, ut historiæ principium τοῖς ἄνωθεν cobæreat, quasque attexta esse videatur. Usus autem hujus vocis e Polyb. et Dionys. H. ibi habes. [Eust. Il. A. p. 14. Schol. Lycophr. 14. Polyb. 1, 3, 10. et sæpius. * "Προκατασκευή, Prævia occupatio, qua efficitur, ut si quid in sequentibus minus probabiliter dictum fuerit, id ne offendant. Hermog. *περὶ Εὐρεσ.* 4. p. 214. Eadem etiam προδιόρθωσις, προθεραπεία, * πρόμαλξις Rhetoribus dicitur. Deinde προκατασκευή appellatur etiam veluti Vestibulum confirmationis, quam sequitur ipsa κατασκευή: vide Hermog. l. c. 2. p. 70. et 3. p. 70. Trapezuntius πρόδοον vel πρόσδοον appellat; Auctor Herenn. Partitionem, enumerationem, et causæ expositionem, Hermog. l. c. προέκθεσιν τῶν κεφαλαίων τοῦ πράγματος. Unde et Rhetoribus Græcis * προκατάσκευος διήγησις dicta est, Præstructiva narratio, h. e. Quæ in se quæstionum semina habeat, vide Fortunat. Rh. p. 63. Pith. et v. Σπερματικός. Eandem formam Oratores veteres etiam ὑπόσχεσιν dixere, Promissionem, quoniam pollicebantur, se de causæ suæ capitibus acturos esse. Schol. anon. ad Hermog. *περὶ Εὐρ.* 3. p. 361. Ald. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ προκατασκευή καὶ ἐκθεσις καὶ ἐπαγγελία, καὶ ὑπόσχεσις λέγεται: vide Voss. Instit. Rhet. 3. p. 365., cf. Dionys. Hal. in Jud. Lys. et Isæi 15." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Προκατασκευάζω, Insuper instruo, extruo, construo, struo. In VV. LL. Insuper paro. ["Ad Charit. 287." Schæf. Mss. "Joseph. 352. 459." Wakef. Mss. Diod. S. 11. p. 253, 32. 264, 38. 282, 42. Dionys. H. 2. p. 13, 30. Demosth. * Προκατασκευαστός, unde * Ἀπροκατασκευαστος, Jo. Climac. p. 304." Boiss. Mss.]

Συγκατασκευάζω, Una instruo, etc. sequendo signif. simplicis σκευάζω. In VV. LL. Simul præparo, Adjuvo parantem, Comprobo. At Bud. exp. simpliciter Instruo, afferens Plat. de LL. 11. Ἠφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς ἱερὸν τὸ τῶν δημιουργῶν γένος, οἱ τὸν βίον ἡμῖν συγκατασκευάκασι τέχναίς. Videtur tamen non esse simpliciter Instruxerunt, i. e. κατεσκευάκασιν: sed Instruendo nos adjuverunt; aut simplicius, Una nobiscum instruxerunt: ut intelligantur et ipsi homines ad instruendam artibus vitam aliquid contulisse. ["Ad Diod. S. 1, 336. 2, 164. ad Dionys.

H. 2, 968." Schæf. Mss. "Joseph. 683, 17. Una A concludo, Nemes. 49." Wakef. Mss.]

[* "Υποκατασκευάζω, Instruo, Instituo, Clem. Alex. 110(=131.) Præmunio, Orig. c. Cels. 6." Kall. Mss. Joseph. A. J. 15, 4, 2. 16, 1, 2. Demetr. Phal. c. 232. * "Υποκατασκευή, Subministratio, Intima constructio, eonstitutio, Orig. c. Cels. 4. p. 219 (=226.)" Seager. Mss. Jambl. Protr. 10.]

Μετασκευάζω, In aliam formam habitumque verto. Sed proprie Locum mutare facio, Traduco in alium locum, quasi ex uno in alium vasa transferendo: ut qui sedes mutant: cujus tamen signif. exemplum non affertur. At pass. Μετασκευάζομαι Bud. interpr. non solum Vitæ genus muto, sed etiam In alias sedes migro, et quasi vasa transfero. Antea autem μετασκευάζω erat interpretatus, In aliam formam habitumque verto. In h. tameu Synesii l., quem affert, Κάιτοι τίς οὐκ οἶδεν ὅτι καὶ τοὺς φύσει στρατιωτικῶς ἔχοντας τῶν ἀρχόντων μεταδιδάσκουσι καὶ μετασκευάζουσιν εἰς ἐμπόρους; v. μετασκευάζουσιν exp. μεταμορφοῦσιν: addens, Mutare genus vitæ vel ordinem faciunt. Sed malim, si magis exprimenda sit hujus significationis origo, interpretari, Mutato vitæ genere traducunt. Perinde est certe ac si diceretur, Faciunt ut ad illud vitæ genus migreut, quasi e superiore translatis ad illud vasis. In VV. LL. ex Aristide, Τὴν πόλιν εἰς τὰς τριήρεις μετεσκευάσαμεν, Mutavimus. Alia autem exempla tibi videnda relinquo ap. Bud. 580. ["Ad Herod. 662. Xen. Eph. 115. Thom. M. 508. Philostr. Her. p. 2. Boiss. 585." Schæf. Mss. "Diog. L. 1, 109." Wakef. Mss. Aristoph. "Ὀρν. 497. Dionys. H. de C. VV. 96. Polyæn. 6, 49. Schleusn. Lex. V. T. * Μετασκευαστικός, Schn. Lex. ἀμαρτύρος. * "Μετασκευή, conf. c. κατασκευή, ad Dionys. H. 5, 39. 42. (44, 3. et 5.?) cf. 47, 9." Schæf. Mss. "Μετασκευή, Omnis verbi vel nominis a recta forma mutatio, cujus tres veluti partes sunt, ἀφαίρεσις, προσθήκη, et ἀλλοίωσις. Dionys. Comp. 6. p. 39. ut si dicitur τουνονί pro τουντον, vel κατιδών pro ιδών, ἐνεχ pro ἐνεκα, ἔγραψεν pro ἔγραψε, χωροφιλήσαι pro φιλοχωρήσαι. Etiam μετασκευαὶ τῶν κώλων fiunt vel προσθήκαι vel ἀφαίρεσεις, quæ cum non sint ad sensum necessaria, ornatus et gratiæ causa adhibentur. Dionys. l. c. 9. p. 47. "Ἄς οὐκ ἄλλον τινὸς ἐνεκα ποιοῦσι ποιηταὶ τε καὶ συγγραφεῖς, ἢ τῆς ἁρμονίας, ἢ ἡδέια καὶ καλὴ γένοιτο." Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. * Προσμετασκευάζω, Dionys. H. de C. VV. 98. Schæf.]

Παρασκευάζω, Apparo, Præparo, Comparo, Paro, Thuc. 3, (49.) Παρασκευασάντων δὲ τῶν Μιτυληναίων πρέσβειων τῇ νηϊ οἶνον καὶ ἄλφια, Plut. (6, 26.) Καθάπερ ἐν εὐδία τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα προσήκε παρασκευάζειν, Herodian. 8, (6, 13.) Παρασκευάζοντι οὖν αὐτῷ τὴν δύναμιν ὡς πολεμήσουσαν τῷ Μαξιμίνου στρατῷ, 3, (14, 7.) Τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. Pro quo ap. Thuc. παρασκευάσασθαι τὰ πολέμια, 1, (18.) p. 7. Nisi quis leg. potius existimet πολεμικά. Apud Eund. παρεσκευάζετο activa itidem signif. 2, (56.) p. 65. Ἐκατὸν νεῶν ἐπίπλουν τῇ Πελοποννήσῳ παρεσκευάζετο, Schol., ἡτοιμαζε. Itidem voce pass. παρασκευάζεσθαι usus est Xen. pro Apparare, K. Π. 7, (2, 1.) Κλίμακας παρεσκευάζετο. Active et ap. Epicurum, Ὡν ἡ σοφία παρασκευάζεται εἰς τὴν τοῦ ὁλοῦ βίου μακαριότητα: quæ Cic. vertit, Omnium rerum quas ad beate vivendum sapientia comparat, ut videbis in meo Lex. Cic. Idem dixit Comparare exercitum, quod Thuc. στρατὸν παρεσκευάζεσθαι. Aliquando autem παρασκευάζεσθαι siue adjectione ap. Eund., pro Expeditionem parare. Vel, Se ad bellum accingere, s. comparare. Alioqui addi solet præp. πρὸς cum suo accus., ut ap. Eund. (3, 69.) Καὶ παρεσκευάζοντο ὃ, τε Βρασιδας καὶ ὁ Ἀλκίδας πρὸς ταῦτα. Et, Παρασκευάζόμενοι ὡς εἰς μάχην, Idem dixit: item Παρασκευάζοντο ὡς μαχοῦμενοι τοῖς ἐναντίοις. Nonnuquam sequente etiam accus. sine præp. παρασκευάζομαι redditur Me accingo: ut παρασκευάζομαι τὸν πλοῦν, Thuc. Ad navigationem s. Ad navigandum me accingo, cum sonet ad verbum, Navigationem paro, apparo. Generalius etiam ponitur παρασκευάζομαι pro Me accingo, Me comparo, vel cum adje-

ctione vel absque illa. Sed interdum in interpretatione possumus adjectione aliqua uti, licet in Græcia verbis non habeatur: ut ap. Xen. (K. Π. 3, 2, 4.) Καὶ ὁ Κύρος εἰπὼν, ὅτι ἤδη τοῦτο, παρηγγύησε τοῖς Πέρσαις, παρασκευάζεσθαι, ὡς αὐτίκα δεῖσον ἐπιδιώκειν, Accingere se itineri, Comparare se ad iter, ut loquitur et Livius. Qui autem se accinxit ad aliquid, dicitur παρεσκευασμένος, Accinctus. Sed plerisque in ll. commodius redditur Instructus. Quinetiam παρεσκεύαστο tanquam impersonaliter positum, Thuc. Ἐπειδὴ αὐτοῖς παρεσκεύαστο.

Παρασκευάζω alium quoque verbi Comparo usum habet; dicitur enim ab Isocrate, Τελευτήσασί δόξαν παρασκευάζει, Gloriam comparat, acquirit, Et παρασκευάζειν τινὶ εὐπορίαν, ap. Eund. Sed cum nonnullis accusativis junctum, reddi potius debet verbo Præbeo, Exhibeo, Præsto, Plato de LL. Παρασκευάζω εὐμαρίαν, Plut. Lyc. * Ἀ παρεσκεύασε τοῖς πολίταις Interdum autem Efficio, Facio: Παρασκευάζειν τοιοῦτοις ὥστε, Aristot. Probl. Tales efficere ut, etc, Interdum παρασκευάζειν ὅπως, Facere s. Efficere ut, Dare operam ut etc. Cum nonnullis etiam accus., reddi potest verbo Facio: ut παρασκευάζω σοι ἰδρώτα, Efficio tibi sudorem, Facio ut sudes. Alioqui pro Efficio reperiri possunt alia verba illi accusativi aptiora: quod et in aliis hujusmodi ll. observari debet. Et cum infiu. Aristot. Ethic. 8. Διὸ τὰς τοιαύτας τέχνας, ὅσαι παρασκευάζουσι τὸ σῶμα, χεῖρον διακεῖσθαι, βαναύσους καλοῦμεν. Synes. Καὶ τὴν Τρωϊκὴν ἑταῖρον παρασκευάσον ἐπιστέλλαι μοι, ὅτι κομισάμενος τυγχάνει τὰ βιβλία, Fac ut ad me scribat. At cum solo accus. pro Efficio, Reddo, ut παρασκευάζω σε εὐσεβῆ, Efficio s. Reddo te pium, Xen. (Ἀπ. 4, 3, 17.) Τοιαῦτα μέντοι λέγων τε καὶ αὐτὸς ποιῶν, εὖσε βεστέρους τε καὶ σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρασκευάζειν. Idem (EC. 5, 15.) Τὸν οὖν μέλλοντα καλῶς γεωργήσειν, δεῖ τοὺς ἐργαστήρας προθύμους παρασκευάζειν καὶ πείθεσθαι θέλοντας. At vero cum dicit idem Xen. (7, 22.) Παρασκευάσεν ὁ θεὸς τὴν μὲν τῆς γυναικὸς φύσιν ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα, non possit reddere παρεσκεύασεν simpliciter Effecit vel Reddidit, cum sonet potius Aptam effecit, vel Effecit ut comparata esset. Apud Colum. autem verso activo verbo in passivum, habetur tanquam e Cic. A natura comparata est opera mulieris ad domesticam diligentiam. Fortasse autem παρεσκεύασεν reddi queat Ita comparatam reddidit ut apta esset etc. Eodem certe sensu, licet simplicius, redderetur, Talem effecit ut apta esset etc. At cum dicitur, Οὕτως ἐμαυτὸν παρεσκεύασα, in hoc certe alisque hujusmodi ll. communissime possumus verbo Comparare uti, eo modo quo dicitur Latine, Ita me comparavi: et ut Cicero dixit, Sed te illud admoneo, ut te ante compares, quotidieque meditare, resistendum esse iracundiæ, Plut. in Cor. Οὕτω διανοῦν καὶ παρασκεύαζε σεαυτὸν, ὡς τῇ πατρίδι μὴ προσμίξει δυνάμενος πρὶν ἢ κ. τ. λ. Plato Apol. (30.) Αὐτὸν παρασκευάζειν ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος. Sed Isocr. Paneg. dixit etiam, Τὰς ἐαυτῶν ψυχὰς οὕτω παρασκευάσασιν ὥστε κ. τ. λ. Qui etiam dicitur aliquis τὴν ψυχὴν vel τὴν γνώμην alterius παρασκευάζειν a Xen., pro Ita comparatum eum reddere, vel animatum, ut censeat hoc vel illud esse faciendum. Hanc autem signif. sequitur et passiva vox, ut ap. Plat. Menex. (p. 248.) Τούτῳ ἀριστα παρεσκεύασται ἔην, Huic optime vivendi ratio comparata est, p. 7. mei Cic. Lex. Sed et ταῖς ψυχαῖς παρεσκευασμένοι, e Xen.

Παρασκευάζω et Παρασκευάζομαι, Struo, Conspiratione et coitione fingo et comminiscor. Vide plura ap. Bud. 520. et 578. e Dem. et Isæo.

Παρασκευάζεσθαι pro Ventrem purgare, VV. LL. ex 1 Reg. 24, (4.) Sed vide ne sit reponendum ἀποσκευάζεσθαι.

Pass. Παρασκευάζομαι interdum quidem activa signif. pro παρασκευάζω, ut antea ostendi: interdum vero Accingor, Me accingo: de quo etiam usu dictum a me fuit in Παρασκευάζω: ubi habuisti etiam non solum παρασκευάζεσθαι ὡς εἰς μάχην, (dicitur vero et παρασκευάζεσθαι εἰς μάχην, sine ὡς,) sed et παρεσκευάζοντο ὡς μαχοῦμενοι. Sic autem et ap. Xen. non

semel habetur cum ὥς, sequente participio futuri temporis. Jungitur alioqui sæpe infinitivo, ut παρασκευάζομαι ποιεῖν ap. Xen., ubi redditur Do operam ut faciam. Alicubi autem et Couor. At vero ap. Aristoph. (Πλ. 77.) παρασκευασμένος ἦν κρύπτειν, exp. ἐγνώκως ἦν, Decreram. Apud Eund. (410.) ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην, exp. ἐμελέτων, Meditabar, Studebam. At vero, Τούτῳ ἄριστα παρεσκεύασται ζῆν, docui paulo ante quomodo Cic. vertat ap. Plat. Secus certe ex eod. Plat. de Rep. 1. Ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη, Ars ad id comparata est. Παρασκευασμένον etiam dicitur Quicquid e composito factum est, et meditata fraude, Bud. 578. e Lys.

Παρασκευάσθαι pro Instructum esse; Πόλις παρεσκευασμένη πᾶσιν εἰς πόλεμον, Plut. Cam. Urbs instructa rebus omnibus ad bellum necessariis, VV. LL.

“Παρασκευάδατο, Ionice ap. Herod. pro παρεσκευασμένοι ἦσαν, Instructi erant.”

[“Παρασκευάζω, Zeun. ad Xen. K. Π. 287. 518. 660. ad Herod. 698. 735. Thom. M. 508. ad Diod. S. 1, 443. Schneid. Anab. 158. Heyn. Hom. 8, 322. Παρασκευάζομαι, Xen. K. Π. 43. Wyttenb. Select. 389. Med., de constr., Diod. S. 1, 686. 2, 498. Xen. K. A. 3, 2, 24. Cum inf., Diod. S. 1, 687. Bergler. ad Alciph. 91. Cum inf. fut., Herod. 8, 97. Π. ὥς, seq. particip. fut., Zeun. ad Xen. K. Π. 88. (1, 3, 13.) Act. et med., Kuster. V. M. 38. 101. ad Diod. S. 1, 723. Conf. c. κατασκ., Schneid. ad Xen. Cēc. p. 46. Π. εἰς, περι, Heind. ad Plat. Gorg. 9. Π. ἐαυτὸν, 209. Παρασκευασμένος, active, ad Dionys. H. 3, 1540. 1904. 1907.” Schæf. Mss. Lex. Xen. Schleusn. Lex. V. T., Æsch. Choeph. 1031. * Παρασκευασμένως, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Παρασκευαστέον, Comparare s. Conciliare necesse est, Xen. Ἀπ. 1, 7, 2. Efficiendum est, Ἰππαρχ. 1, 7. Plato 1, 480. 3, 89. “Arrian. Epict. 1, 27.” Kall. Mss. “Heind. ad Plat. Gorg. 209.” Schæf. Mss.]

Παρασκευάσμα, τὸ, Apparatus, Præparatio, Provisio, Instructio, VV. LL., sed absque ullo exemplo. [Meditatio, Exercitatio, Xen. Cēc. 11, 19. * Παρασκευασμός, Schol. Aristoph. Θ. 37. * “Παρασκευάσις, Diod. S. 2, 491. et n.” Schæf. Mss.]

[* “Παρασκευαστής, Plato Gorg. 247(=518.)” Schæf. Mss. “Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 23. T. 4. p. 548, 44. Ὡς γὰρ * ἐτοιμαστὴς καὶ παρασκευαστὴς ὁ Θεὸς ἀγαθῶν, ποῖα εἰκὸς εἶναι ταῦτα;” Seager. Mss. * Παρασκευαστὸς, Plato Prot. 319. 324.] Παρασκευαστικός, q. d. Præparativus. In VV. LL. Qui præparare novit. Et, Παρασκευαστικός εὐχροίας, e Diosc. Colorem commendabilem reddens. Sed verti potest simplicius, et melius, meo quidem iudicio, Boni coloris efficiens. [Xen. Ἀπ. 3, 1, 6.]

Παρασκευή, ἡ, Apparatus, Præparatio. Apud Thuc. aliosque Historicos sæpe de apparatu bellico: 2, (100.) Καὶ τὰλλα διεκόσμησε, τὰ τε κατὰ τὸν πόλεμον, ἵπποις καὶ ὄπλοις, καὶ τῇ ἄλλῃ παρασκευῇ κ. τ. λ.: 3. Ἴππους τε παρέχοντες καὶ παρασκευὴν ὅσην οὐκ ἄλλοι τῶν ζυμμάχων. Sic Herodian. (6, 4, 7.) dixit ἵππων καὶ τόξων παρασκευὴν. Rursum Thuc. (2, 80.) dixit Τὸ ναυτικὸν ἐν παρασκευῇ ἦν, pro Classis apparatus, comparabatur. At in VV. LL. ex eo affertur, Ἐν παρασκευῇ ἦν, non addito nominativo, pro Instruebatur, Erat in procinctu. Subjungiturque, Ἐν παρασκευῇ ἦσαν, pro In armis erant. Dicitur etiam μάχη ἐκ παρασκευῆς, quod ibi redditur Justum prælium, Thuc. 5, (56.) p. 184. Μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, i. e. ἐκ φανεράς παρατάξεως. Interdum vero ἐκ παρασκευῆς alium usum habet, de quo postea dicitur. Affertur et οἵτου παρασκευῇ e Plat. de Rep. 2. Usurpatur generalius et de aliis rebus. || Παρασκευή, Coitio hominum qui apparatu et ambitu in litibus uti optime possunt, Factio et coitio hujusmodi hominum appositorum vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos, contra æquitatem juris legumque interdicta, Dem. (1059.) Καὶ αὕτη ἐνίκησε τοὺς ἀμφισβητοῦντας οὐδεμίᾳ παρασκευῇ οὐδὲ συνωμοσίᾳ. Æschin. quoque est usus in exordio Or. c. Ctes. || Παρασκευῇ pro Instructione affertur ex Isocr. in VV. LL. Et pro Institutione, ex isto Plat. loco, Τὰ

A γὰρ τῶν νομῶν αὐταῖς σχεδὸν ἀνιάτως ἔχοντά ἐστιν ἄνευ παρασκευῆς θαυμαστὴς. || Παρασκευή, Præmunio, Figura ap. Rhet. VV. LL. ex Julio Firmico. || Παρασκευὴ πυρετῶν in iisdem e Diosc. 5, 29. vel 27. ut alii numerant, Indicia febrium adventantium: Ποιοῦσι καὶ πρὸς πυρετῶν παρασκευὴν, Contra febrium adventantium indicia valent, Ruell. Febris enim adventans velut se parat et accingit. || Παρασκευή, Dies quæ sabbatum antegreditur, velut expectat sabbatum adventans et se accingens. Hanc enim istius appellationis vim esse, fas est fortasse suspicari; atque ita significationis hujus ratio, proxime præcedenti similis fuerit. At in VV. LL. ideo dicitur significare Diem quæ sabbatum præcedit, quod ea die præparabant victui necessaria pro sabbato. Quam rationem magis verisimilem visum iri non ignoro. Marc. 15, 42. Ἐπεὶ ἦν παρασκευή, ὅ ἐστι προσάββατον. || Ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur, quod fit Consulto, et E composito, s. De industria, et quasi Præmeditate, Plut. (9, 204.) περὶ σκόμματος καὶ γελοίου verba faciens, Μάλιστα δὲ εὐδοκιμεῖ τὰ τοιαῦτα περὶ τὰς ἀμείψεις καὶ τὰς ἀπαντήσεις· τὸ γὰρ ἐκ παρασκευῆς καὶ κατάρχοντα, γελωτοποιοῦντός ἐστι. Sed hic τὸ ἐκ παρασκευῆς opp. proprie ei quod est extemporaneum. Affertur autem et ex Æschine, Ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι, pro E composito ad id allegati adornatique ut leges ferentibus perniciosas astipulentur et subserviant. Sed hoc genus loquendi isto in loco referendum est potius ad eam nominis παρασκευῆ significationem, de qua in secundo tmematium dictum est. Et vicissim ἄνευ παρασκευῆς e Plat. Epist. pro Non de industria. [“Ad Herod. 729. “Thom. M. 508. 817. ad Charit. 450. 464. ad Diod. S. 1, 458. 2, 389. 594. Heind. ad Plat. Gorg. 182. Wakef. S. Cr. 4. tit. Dionys. H. 1, 555. Conf. c. κατασκευῇ, ad Diod. S. 2, 466. Ἐκ παρασκευῆς, Dionys. H. 2, 736. Aristot. H. A. 284. Schneid. ad p. 475.” Schæf. Mss. Lex. Xen. et Polyb. Strabo 14. p. 564. Τῶν παρασκευῶν ἐν τοῖς ὄμβροις ἐπαφιεμένων, interpr. Repositoriiis. “Παρασκευή, Artificiosior orationis tractatio, ut μετασκευῇ, et διασκευῇ, opposita τῷ αὐτοσχεδιασμῷ, ut ap. Alex. περὶ Σχημ. p. 576. adeoque etiam Meditatio, Præparatio et μελέτη in universum, ut Plut. Demosth. 8. et 9., ubi σκέψεις et παρασκευὰς opponit τῷ * σχεδιασμῷ Demadisi Rhetoris, qui dicebatur τῇ φύσει χρώμενος, Non arte, sed natura eloquens: cf. Sext. Emp. Antirrh. 2. p. 291. Quintil. 2, 17. Deinde παρασκευαὶ dicuntur Præparationes quibus in narrationibus inprimis locus est, ad causæ utilitatem augendam. Dionys. Jud. Isæi 15. Πολλὰς δ' ἂν ἔχοιμι καὶ ἄλλας παρασχέσθαι διηγήσεις πρὸς τὸ συμφέρον ὠκονομημένας ὑπὸ τοῦ ῥήτορος, προκατασκευαῖς, παρασκευαῖς, μερισμοῖς etc. Unde Idem Art. Rhet. 10, 13. simpliciter ait παρασκευάζειν τὸν ἀκροατὴν ἐν προοιμίῳ, Auditoris animum in proœmio præparare. Et Jul. Rufin. Fig. 32. παρασκευὴ vel * προεπεργασία est Præmunio qua ante utimur, ut confirmet id quod subjecturi sumus: ut, si testem producturi sumus, ante est, ei fidem habendam esse, doceamus.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Ἀπαράσκευος, ὁ, ἡ, ITEM Ἀπαρασκευάστος, Imparatus. Herodian. 2, (14, 11.) Ὅπως ἀπαράσκευον αὐτὸν λάβοι, Thuc. 1, (99.) Ἀπαράσκευοι καὶ ἄποροι ἐς τὸν πόλεμον καθίσταντο. Eidem ἀπόστασις ἀπαράσκευος, Quæ facta est nullis rebus ante comparatis instructisque ad bellum. A Bud. Comm. ἀπαράσκευος et ἀπαρασκευάστος exp. Qui simplici et frugali more utitur, imparatus occupatur et opprimitur. Idem in Lex. suo ἀπαρασκευάστος a Xen. (Ἑλλ. 7, 1, 5.) povi testatur pro Præventus, Deprehensus. Inveniri etiam dicit pro Inelaboratus; sed Auctoris nomen non addit. Apud Herodian. certe ἀπαρασκευάστοι non videtur aptius reddi posse quam Imparati: 3, (9, 19.) Προσπεσόντες δὲ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπαρασκευάστοις τοῖς βαρβάρους. [“Ἀπαράσκευος, Valck. ad Ammon. 127. Eran. Philo 157. ad Diod. S. 1, 362. 526. 2, 227. ad Xen. Mem. 3, 4, 11. Schneid. Anab. p. 4. ad Charit. 450. Ἀπαρασκευάστος, D. R. ad Longin. 242. Valck. l. c. Eran. Philo l. c. ad Diod. S. 1,

526. Schneid. l. c. * Ἀπαρασκευάστως, ad Diod. S. 1, 462." Schæf. Mss. "Chrys. in Matth. Hom. 77. T. 2. p. 483, 8. Οὐ μένετε ἐγγηγορότες, φησὶ, καὶ παρεσκευασμένοι, ὥστε μὴ ἂ. ἐντευθεν ἀπενεχθῆναι;" Seager. Mss. * Ἀπαρασκευασία, Hippocr. 395, 7.] Ἀπαρασκευώς, Imparate, Absque apparatu. In VV. LL. Immeditate, e Gell. Item Sine præmeditatione. ["Ad Diod. S. 2, 227." Schæf. Mss.]

"Ἐμπαράσκευος, Præparatus, Paratus, Instructus, "εὐτρεπῆς, παρεσκευασμένος, Basil. Hom. 6. Ἐμπαρά- "σκευος ἦκει ἀκροατῆς καὶ πρέπων τῷ πληρώματι τοῦ "σεμνοῦ τούτου καὶ μακαρίου θεάτρου," [Theophyl. Epist. * "Ἐμπαρασκεύως, Suid. v. Ἐτοιμώς." Wakef. Mss. "Heind. ad Plat. Hipp. 173." Schæf. Mss.]

"Ἀντιπαρασκευάζομαι, Vicissim instruor, Paro "me et ipse, E contrario me instruo. Aliis, Do "operam ut par sim. Thuc. 1," [80. Xen. K. Π. 5, 1, 26. Dionys. H. 1. p. 101, 12. Dio Cass. 160, 33. "Demosth. 139." Seager. Mss. "Kuster. V. M. 101. Zeun. ad Xen. K. Π. 85." Schæf. Mss.] "Ἀν- "τιπαρασκευή, Apparatus qui fit e parte contraria, B "Thuc. 1. Πολεμεῖν δὲ μὴ πρὸς ὁμοίαν ἀντιπαρασκευὴν "ἀδύνατοι, Non possunt bellum gerere adversus "disparem apparatusum."

["Ἐμπαρασκευάζω, Schol. Aristoph. N. 288. Ἄ- "neas Comm. Poliorc. 1653, 10. Stob. Serm. 1. p. 18.]

"Ἐπιπαρασκευάζω, Insuper paro, apparo, præ- "paro," [Xen. K. Π. 6, 3, 1.]

Προπαρασκευάζω, Ante paro, Longe ante paro, Præparo, Xen. Ἀπ. 2, 2, 5.] Τοῖς μέλλονσιν ἔσσεσθαι παισὶ προπαρασκευάζει πάντα, Isocr. Archid. Ἀλλὰ βουλόμενος ὑμῶν προπαρασκευάσαι τὰς γνώμας, ὥς καὶ ταύτας καὶ πολὺ τούτων δεινότερας συμφορὰς ὑπομενε- "τέον ὑμῖν. E Galeno autem ad Gl. 2. affertur pro Præmunio, Προπαρασκευάζω τὸν μηρὸν διὰ τούτων. [* Προπαρασκευαστέον, Plut. 6, 471. * Προπαρασκευά- "σμα, Schol. Eur. Ion. 671. * Προπαρασκευαστικός, Eust. Od. I. p. 340, 43. "Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 3. T. 4. p. 20." Seager. Mss.] Προ- "παρασκευή, ἡ, Præparatio. Extant Eusebii libri Εὐ- "αγγελικῆς Προπαρασκευῆς.

"Προσπαρασκευάζειν, pro Una apparare, affertur "e Dem." [94. 445. Philo J. 2, 232." Wakef. Mss.]

Συμπαρασκευάζω, Simul apparo, comparo, paro, Adjuvo in apparando, s. comparando, Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Εἰ δὲ ὦν μὲν μάλιστα ἄνθρωποι ἐπιθυμονοῦσιν, ὁ δαίμων ἡμῖν ταῦτα συμπαρεσκευάσεν. E Dem. affertur pro Simul efficio. ["Wakef. Phil. 315." Schæf. Mss. "Joseph. 199, 35." Wakef. Mss.]

Συσκευάζω, In fasciculum colligo, In unam sarcinam connecto, Bud. e Dem. (358.) Διόπερ ταῦτα πάντα εἰς ἓν ψήφισμα οὗτοι συνεσκευάσαν. Possumus autem, opinor, συσκευάζειν interpretari itidem Colligere, ubi jungitur accus. δύναμιν, aliive hujusmodi. Nam Lat. dicunt etiam Colligere exercitum. Apud Herodian. tamen non active, sed passive habetur, Δύναμις συνεσκευάσθη, 2, (14, 13.) Utitur vero Idem passiva voce et in activa signif., cum scribit 3, (6, 6.)

"Ὅπλα καὶ στρατὸν ἐφ' ἡμᾶς συσκευάζεται, ubi possumus etiam uti verbo Comparare, sicut et iu illo συσκευάζειν δύναμιν. Interdum vero συσκευάζω est Struo subdole, Molior subdole, Comminiscor fraudulenter, Fingo; unde pass. συσκευάζεσθαι, Strui subdole, Fingi, Confinigi, ut ap. Herodian. (7, 1, 18.) Ἡ διαβολῆς φήμη συσκευασθεῖσα, ubi Polit. vertit Composita fraude. At de συσκευάζω pro Compilo, dicam in Συσκευάζομαι. || Συσκευάζομαι voce pass., activa tamen signif., magis usitatum est; exponiturque Bud. et ipsum cum aliis modis, tum etiam verbo Colligo, sed cum accus. Vasa; dicit enim poni pro Colligo vasa, atque etiam Cibaria mecum porto. Quidam interpr. Cibariis necessariis ad viam et viatico me instruor, et mecum porto, ut ap. Xen. K. Π. 4, (5, 8.) Καὶ σὺ μὲν, ἔφη, συσκευάζου, καὶ τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε, Collige vasa, et ad viam accingere. Et 5, (3, 16.) Ὅσῳ δ' ἂν κοφύτερον συσκευάζωμεθα καὶ εὐτελέστερον. Et cum accus. ap. Eund. Ὅπως ἂν συνε- "σκευασμένοι πάντα ὥσι πρὶν καθεῦδειν, Ut omnia neces- "saria comportent. Et in Symp. Συσκευάσατο δὲ πάντα, Abiens secum exportavit. Lys. (873.) Συσκευασάμενος

γὰρ τὰ ἐαυτοῦ ἐνθάδε, εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐξήκωσε, Sar- "cinis suis collectis et huc comportatis. Et, Συσκευά- "ζεσθαι πρὸς τὴν φυγὴν, Lucian. (1, 107.) Sarcinis suis collectis se ad fugam comparare, accingere. Quæ Bud. minime exprimit, cum reddit Fugam adornare, Greg. Naz. autem cum dat. dixit, Τῷ θανάτῳ συσκευά- "ζεται. Hinc partic. Συσκευασάμενος, Ad viam ac- "cinctus sarcinis compositis, Suffarcinatus. Ceterum ab hac signif., qua ponitur συσκευάζεσθαι pro Vasa colligere et sarcinas componere, manavit ea, qua pro Compilo ponitur: quo Terent. respiciens, usus est verbo Convasare, ad exemplum hujus Græci prorsus facto, in Phorm. (1, 4, 13.) Sic certe hodieque non- nulli jocosè ὑποκοριζόμενοι in quadam Galliæ parte, dicunt suum Dérober, i. e. Furari, non esse Dérober, sed Serrer bagage, i. e. συσκευάζεσθαι, Vasa colligere. Ceterum activæ quoque vocis hic usus affer- tur ex LXX. Exod. 3, (22.) Καὶ συσκευάσατε τοὺς Αἰγυπτίους: ubi observa etiam cum accus. personæ. || Συσκευάζομαι, ab iis translato, qui vasa colligunt, comparentes se ad iter, s. accingentes, ponitur gene- ralius pro Comparo, Apparo, Institutuo, Plut. Catone. Ἢδη τοιοῦτον εἰς ἡδονὴν καὶ σχολὴν συσκευασάμε- "νόν βίον, Inde jam sese ad voluptatem consecretandi comparantes, Xen. K. Π. 8, (5, 1.) Συσκευάζεσθαι τὴν ἐς Πέρσας πορείαν. Ab iis vero qui vasa colligunt furtim, utpote aliena, non sua, (i. e. qui convasant quæ possunt, et se protinus in pedes conjiciunt, ut ille ap. Terent.,) manasse mihi verisimile est eam signif. verbi συσκευάζεσθαι, qua ponitur pro Moliri, Struere, Adornare, Captare, Insidiis aggredi, et ne- gotium captiosum iusidiosumque adornare: quæ interpr. suut Budæi; qui etiam subjungit e Dem. (438.) Τίς ὁ συσκευάζεσθαι τὴν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόν- "νησον βοῶν, Insidiis petere, Imminere per insidias et captare. Et e Xen. (K. Π. 5, 1, 8.) Συσκευάζεσθαι ἄνθρωπον, pro Captiose tenere et laqueis capere. Et e Plut. (Phoc. 32.) Συσκευαζόμενος τὴν πόλιν, Captare et urbi insidias reique publicæ struens. Passivæ quoque signif. ex Herodiano (1, 10, 1.) Ἐγὼ τὴν ἐπιβουλὴν κατὰ τὸ αὐτὸ συνεσκευάσθη, Altera adornata instructaque est conjuratio. ["Act. Traj. 1. p. 250. Thom. M. 508. ad Diod. S. 2, 90. Dionys. H. 1, 515. Med., Wakef. Phil. 577. Villosion. ad Long. 294. ad Diod. S. 2, 17. 245. 372. 391. 397. 399. 468. 604. Heind. ad Plat. Theæt. 399. Insidias struo, Toup. Add. in Theocr. 404. ad Lucian. 1, 216." Schæf. Mss. "Jo. Malal. 46." Wakef. Mss. Demosth. 91. 365. 764. 772. 1356. Plut. Cæs. 21. Lex. Xen. Schn. Lex.]

Συσκευασάμενος, Collectim, Confertim, Simul; Bud. e Greg. Naz. [Xen. Cæc. 11, 19.] Ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ σ. χρῆσθαι τοῖς πρὸς τὴν ῥώμην παρασκευασμένοις, κ. τ. λ.

Συσκευασία, ἡ, Apparatus, Xen. K. Π. 4, (2, 17.) Διὰ τὸ ἄμφι συσκευασίαν ἔχειν, Circa ea apparanda, quæ curandis corporibus necessaria sunt, Bud., qui etiam tradit nomen hoc signif. suo verbo convenientes habere.

Συσκευαστής, ὁ, Molitor, Structor, Machinator, ab ea verbi συσκευάζεσθαι signif., de qua dictum paulo ante fuit. [Schæf. ad Greg. Cor. 916. "Clem. Alex. 268." Wakef. Mss. Schneidero inmerito susp. * Συσκευαστός, unde] "Ἀσυσκεύαστον, Non com- "plicatum ut sarcina, Inconditum, Non digestum; "Xen. (Cæc. 18, 13.) Οὔτε ἀσυσκεύαστά εἰσιν, οὔτε "δυσλύτως ἔχει, Bud. Itidem J. Poll. 10, (16.) inter "derivata a σκεῦος, ait, ἀσυσκεύαστον, ὡς ὁ Ξενοφών. "Ita enim reponendum."

Συσκευή, ἡ, Molitio fraudulenta, Subornatio, Cap- tatio, Insidiarum adornatio, Bud. ex Herodiano 3, (12, 7.) Αὐτὸς δὲ συσκευήν τινα τοῦ πράγματος ὑπώπτευεν (21.) Πάντα φάσκων ψευδῆ εἶναι, καὶ συσκευήν κατ' αὐτοῦ καὶ δρᾶμα ἐσκευάσθαι. Ubi Polit. vertit, Falsa illa omnia, commentum id in se fabulamque excogi- tatam. At priorem illum locum ita reddit, Quin esse id totum negotium compositum ac fabulosum suspecta- bat. Verum scieudum est, in hæc interpr. reddi etiam nomen σκηνήν, quod a Bud. omittitur. Ita enim le- gitur ap. Herodian. locus integer, Συσκευήν τινα καὶ

σκηνην τὸ πρᾶγμα ὑπώπτενε. Ubi et hoc observa, A copulari συσκευὴν et σκηνην, eod. modo, quo in illo proxime præcedente συσκευὴν et δρᾶμα. ["Theod. Hist. Eccl. 1, 8. Euseb. Hist. Eccl. 10, 8. "Mendham. Mss. "Ad Lucian. 1, 478. Mær. 357. et n., Thom. M. 508. 797." Schæf. Mss.]

["* "Ἀποσυσκευάζω, Vasa aufero, Compilo, Spolio, Al. Exod. 3, 22. ἀποσυσκευάζετε sec. Ms. Clem., ubi alii habent σκυλεύσατε, * συσκυλεύσατε, συσκευάσατε, et * ἐπισυσκευάσατε." Schleusn. Lex. V. T.]

["* "Υποσκευάζω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 563." Elberling. Mss. * "Υποσκευή, Gl. Substructione.]

ΣΚΗΝΗ, ἡ, Tabernaculum, Tentorium, Domicilium temporarium e frondibus, culmis, tabulis, pellibus, pannis lineis aut laneis, aut simili materia: qualia in castris, interdum et in hortis, erigi solent ad faciendam umbram aut arcendas pluvias: qualis fere erat Achilles κλισίη ap. Hom.: Hes. exp. ἡ ἀπὸ ξύλων ἢ περιβολαίων οἰκία. Thuc. (2, 34.) Σκηνην ποιήσαντες, Cum fecissent struxissent tabernaculum. Sic Athen. 12. Σκηνην αὐτῷ Περσικὴν ἐποιοῦν, Persicum tabernaculum s. Tentorium. Plato de LL. σκηνας πηγνυσθαι, Tentoria figere: itidemque ap. Suid., Σκηνην ἐπήξατο, quod exp. * τένδαν, Tentorium eo vocab. significans: sicut et nos vulgo id significamus voce Tente. Eadem signif. ἱστάναι σκηνην, Erigere tentorium: unde ap. Xen. K. Π. 8, (5, 2.) p. 133. Πρὸς ἔω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνην, Erigi tentorium quod ad ortum solis spectaret. Et paulo ante, "Ὅπου γὰρ ἂν στρατοπεδεύηται ὁ βασιλεὺς, σκηνας μὲν δὴ ἔχοντες πάντες οἱ ἀμφὶ βασιλείᾳ στρατεύονται καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. Sic Athen. 5. Σκηνας εἶχον βαρβαρικάς. Herodian. 8, (5, 9.) Μενόντες ὑπὸ σκηναῖς αἰπροσχεδίοις, Sub tumultuariis tentoriis agitantes: 5, (2, 13.) Ὑπὸ σκηναῖς καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ διατῶμενοι, In tabernaculis procul a patria. Polyb. (6, 40, 2.) Καταλύουσι σκηνας, Tentoria solvunt, Vasa colligunt, Bud. A forma autem et materia, ap. Athen. 2. Σκηνην οὐρανόροφον ἀνθίνην. Et Plut. Ὀκτάγωνον τινα σκηνην κατασκευάσας. Rursum Athen. 5. Σκηναὶ λευκοῦ κίττου καὶ ἀμπελώνων, Umbraculum ex hiedera alba et vitibus. Bud. periphrasticως, Hederæ vitesque opacabant, pampinis ac corymbis eum inumbrantes. Nec enim hic reddere qneas Tabernaculum, quod e tabulis potius construitur; nec Tentorium, quod e pannis lineis laneisve aut pellibus tensis; sed Umbraculum, quod e frondibus, culmis, aut etiam stirpibus confici solet, interdum in fornicis s. tholi modum, interdum forma quadrangularem: palis iu terra fixis, per quos plantæ repant, et in summo concurrentes, suis frondibus aut pampinis umbram faciant. Vide et Σκηνοπηγία. Quoniam vero convivari et compotare milites in suis σκηναῖς solebant, ideo interdum σκηνη pro Ipso convivio et compotatione accipitur, Xen. K. Π. 3, (2, 15.) Διαλύσαντες τὴν σκηνην ἀνεπαύοντο, Dimisso convivio; nam συνεδείπνουν. Et 2, (3, 1.) Σπονδὰς ποιήσαντες καὶ εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τὰ ἀγαθὰ, τὴν σκηνην ἐς κλῆτην διέλκουν: nam Cyrus militem quendam in suam σκηνην σύνδειπνον ἡγάγετο.

Σκηνη in theatro quoque erat, sive Tabernaculum, s. Tentorium, s. Umbraculum. E tabulis ligneis fieri solitas σκηναῖς constat e Val. Max., qui l. 2. ait, Claudius Pulcer scenam varietate colorum adumbravit, vacuis ante pictura tabulis extentam. Servius vero scribit, scenam theatralem ap. antiquos, parietes non habuisse, sed de frondibus umbracula quæsitâ fuisse: quemadmodum Placidus quoque Grammaticus tradit esse cameram hinc inde compositam, quæ in umbræ locum in theatro erat, in quo ludi actitabantur. Item scenam dici, arborum in se cubantium quasi concaemeratam densationem, ut subter positos tegere possit. Et Ovid. quas tulerant nemorosa palatia, frondes Simpliciter positæ, scena sine arte fuit. Verum distinguui solebant scenæ et materia et structura ornataque. Tragicæ enim deformabantur columnis et fastigiis, et signis, reliquisque regalibus rebus: comicæ autem, ædificiorum privatorum inenianorumque habebant speciem, prospectusque fenestris dispositos:

satyricæ vero ornabantur arboribus, speluncis, montibus, reliquisque agrestibus rebus, in topiarii operis speciem deformatis, ut Vitruv. tradit 5, 8. Tragœdia ergo tentoriis potius, comœdia tabernaculis, satyrica fabula umbraculis utebatur. Suidæ σκηνη est ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου, Media theatri janua. Vitruv. paulo post l. c., Ita tribus centris ampliorem habent orchestram Græci, et scenam recessiorem, minoreque latitudine pulpitiū, quod λογεῖον appellant. Ideoque ap. eos Tragici et Comici actores in scena peragunt: reliqui autem artifices suas per orchestram præstant actiones: itaque ex eo scenici et thymelici Græce separatim nominantur. Unde τὰ ἀπὸ σκηνης, Scenica, Herodian. (5, 7, 12.) Et Οἱ ἐπὶ τῆς σκηνης, Scenici histriones, i. e. Actores qui in scena peragunt. Et Lucian. (3, 126.) Τὰ πλείεστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν, Plurima scelera quæ in scenam producuntur, scenis agitantur. Virg. scenis agitaturs Orestes. Cic. Dignus, qui in scena spectetur. Et, Scena referta sceleribus. Solebant enim scelera in scena θεατρίζεσθαι, quod et σκηνοβατεῖσθαι dicitur. Aliquando Σκηνη, Scena, pro Ipsa actione scenica ponitur; aliquando pro Ostentatione scenica: ut Chrys. Comm. in Epist. ad Hebr. Οὐχὶ σκηνη ταῦτά ἐστι καὶ ὑπόκρισις. Dionys. quoque pro Ostentatione et pompa, dicens iu Eccles. Hier. Τὴν ἀπότομον ταύτην τῶν ἀγγελικῶν ὀνομάτων σκηνην. Bud. Idem similiter annotat, Suet. dixisse Scena minore, pro Minore apparatu et ostentatione. Præterea quoniam fabulosa in scenam produci solent, hinc fit ut σκηνη pro Re fabulosa ponatur: quo modo ap. Herodian. (3, 12, 7.) συσκευὴν τινα καὶ σκηνην τὸ πρᾶγμα ὑπώπτενε, Polit. vertit, Esse id negotium compositum et fabulosum suspectabat. Vide et Συσκευή.

Apud Dem. (1031.) videtur σκηνη esse σκεῦος quoddam, quod alii κόσμον τινὰ γυναικεῖον esse dicunt, alii σκιάδειον, ut Harpocr. [item Phot.] scribit. Itidem Umbraculum pro Umbella ponitur. Ovid. Aurea pellebant nitidos umbracula soles.

["Σκηνη, Valck. Adoniaz. p. 189. Diatr. 278. ad Charit. 226. (444. 699.) Musgr. Hipp. 577. Ion. 806. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Alciph. 436. Thom. M. 797. ad Diod. S. 1, 438. 447. 2, 454. Add. ad p. 424. Simmias Epigr. 1. Wakef. S. Cr. 4, 71. Jacobs. Anth. 9, 238. 10, 246. T. H. ad Plutum p. 368. Vestis stragula, Aulæum, ad Xen. Eph. 155. Σκ., ubi merces exponuntur, Valck. Adoniaz. p. 309. In navi, Fischer. ad Palæph. 124. Conf. c. σκευή, 123. Casaub. ad Athen. 1. p. 65. ad Timæi Lex. 259. Sine artic., Plut. 2, 196. 4, 328. Cor. Τραγικὴ σκ., Timæi Lex. 259. et n., Bibl. Crit. 3, 1. p. 42. Σκ. δοῦναι, Casaub. ad Athen. 50. Σκ. καταλαμβάνειν, Aristoph. Fr. 265." Schæf. Mss. "Totus habitus externus, Philostr. 537. Fastus, Synes. 14. Dolus, Commentum, Joseph. 1108, 38." Wakef. Mss. Cf. Ἀσκήνω. Phot. Σκηνη ἡ οἰκία καὶ καταγωγή ὡς Ἀσιαγενῆ τὴν λέξιν οὕτως Μένανδρος. Τὰ ἀπὸ σκηνης, Aristot. Poët. 12. Hermann. p. 143. Probl. 19, 15. Οἱ ἀπὸ σκηνης, Schæf. Meletem. Crit. in Dionys. H. p. 27.]

Σκῆνος, i. q. σκηνη, Tentorium, Tabernaculum, D Umbraculum, σκῆνωμα, Suidas: Hes. autem σκῆνος generalius οἰκητήριον: sicut et Σκηνας, καταγωγὰς, οἰκήματα. Metaph. 2 ad Cor. 5, (1.) Ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκῆνος καταλυθῇ, Si terrestris hujus domus nostræ tabernaculum dissolutum fuerit: cui σκῆνει opp. οἰκοδομὴν τὴν ἐκ θεοῦ, Ædificium quod e Deo habemus: utens illo, ad structuræ hujus corporis imbecillitatem, mortalisque vitæ fragilitatem et caducam conditionem significandam: hoc, ad cælestis ædificii s. habitationis stabilitatem firmitatemque sempiternam indicandam. Sunt qui σκῆνος accipiant h. l. pro σῶμα: itidemque ab Hes. quoque Σκῆνος exp. σῶμα. Et sic in Axiocho (p. 366.) Τὸ δὲ σκῆνος πρὸς κακοῦ περιήρμοσεν ἢ φύσις, interpr. Hoc autem corpus, quod circumdedit animo natura, ipsi animo danimo est. Exp. vero σκῆνος σῶμα, quoniam τὸ σῶμα est σκηνη s. σκῆνωμα (i. e. οἰκητήριον) τῆς ψυχῆς: quomobrem et σῶμα nonnulli dictum putant quasi σῆμα καὶ τάφον, in quo animus conclusus et velut sepultus sit. Ab Eod. exp. etiam πάθος ἐν με-

λίσσαι, ὅταν ἐν τῷ σμήνει γένηται σκώληξ: quod Idem et σκληρόν appellat, ut supra videre est in Σκληρός. ["Valck. Phœn. p. 306. Corpus, ad Rōv. 65. Diatr. 284. Benth. Opusc. 26. Wakef. S. Cr. 1, 111. 3, 83. Eum. 637. Giovenazz. ad Liv. p. xli. Jacobs. Anim. 115. 285. Anth. 8, 411. 12, 30. Antiphil. 29." Schæf. Mss. Nicander Θ. 742. Ælian. H. A. 5, 3, 12, 17. Valck. Schol. in N. T. 2, 540. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Dorice Σκάνος, Timæus Locr. 5, 17.]

[* Σκηνοβάτης, unde]

Σκηνοβάτew, In scenam produco et spectatoribus ostendo, In scenam productum, omnium oculis expono, traducoque et infamo, i. q. θεατρίζω et παραδειγματίζω. Solebant enim scelerati in scenam ficta persona produci, eorumque scelera ob oculos poni spectatoribus, ad exemplum aliis præbendum: unde ap. Virg. scenis agitur Orestes. Heraclit. Ep. ad Herm. Σκηνοβατῶσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, metaph. pro Suam ipsi flagitiosam vitam infamant. Pass. Σκηνοβατοῦμαι, In scenam producor. Cum vero fabula aliqua dicitur σκηνοβατεῖσθαι, reddideris potius In scena peragi: ut cum Strabo 5, p. 102(=356.) dicit, "Ὅσων ἐκλειοπτόων ἡ διάλεκτος μένει παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ὥστε καὶ ποιήματα σκηνοβατεῖσθαι κατὰ τινὰ ἀγῶνα πάτριον καὶ μιμολογεῖσθαι, Ita ut Osca lingua poemata recitentur et fabulæ peragantur in scena. Cic. Mario, l. 7 Epist. Non enim puto te Græcos aut Oscos ludos desiderasse, præsertim cum Oscos ludos vel in senatu vestro spectare possis. Lucian. pro σκηνοβατεῖσθαι dicit τῇ σκηνῇ ἀναβαίνειν. [Heracl. Alleg. c. 30. Πολλὴ καθ' Ὁμήρου τραγωδία σκηνοβατεῖται, Schol. Ven. II. E. 136. σκηνοβατεῖ habet. Synes. p. 20. Οὐδὲ σκηνοβατῶν οὐδὲ τέρατουργὸς ὁ θεός. "Clem. Alex. 293. Alciphr. 252. Galei Myth. 449." Wakef. Mss.]

Ἐνσκηνοβάτew, In scenam produco omniumque oculis expono, eis τὴν σκηνὴν ἀναβιβάζω. Inter Epistolas Alciphronis, (2, 4.) Glycera ad Menandrum Comicum ita scribit, postquam expetitus et accersitus a Ptolemæo fuit, Πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργῶν, καὶ ἐρώτων, καὶ δεισιδαιμόνων, καὶ πατέρων, καὶ νύων, καὶ θεραπόντων, καὶ παντὸς ἐνσκηνοβατουμένου, Et omnis personæ in proscenium prodire in comædia solitæ, Rud. Comm. 868.

[* Σκηνοπαγῆς, Suid. ex Anal. 2, 1133. σκηνοπαγεῖς θαλάμας, sed hodie legitur κηροπαγεῖς.] Σκηνοπηγῶ, Tabernaculum pono. Athen. vero (442.) cum ait jussisse Leonidem τὰ καπηλεῖα ἐπὶ τῶν τειχῶν σκηνοπηγεῖν, significat imperasse Leonidem Phigalensibus, ut cauponas in mœnibus loco tabernaculorum s. tentorium ponerent: erant enim bibaces et cauponis addicti. Rud. iuterpr. Tabernæ cauponarias in muris excitare. * "Σκηνοπαγέομαι, * Σκηνοπήγνυμι, Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 36." Kall. Mss.]

Σκηνοπηγία, ἡ, Tabernaculi compactio; Cum e tabulis tabernaculum compingitur, vel Cum tentorium figitur. Nam πηγνυμι significat et Figo et Compingo s. Coagmento: σκηνὴ autem et Tentorium et Tabernaculum: quorum illud dicitur proprie figi, item et poni: hoc vero, potius poni aut collocari, quam figi: licet Beda σκηνοπηγία exponat Fixio tabernaculorum. Erasmus autem iuterpr. Tabernaculorum compactio. Ceterum erat Σκηνοπηγία Festum ap. Hebræos, a figendis tentoriis s. ponendis tabernaculis dictum: quod ab ipsis agebatur in memoriam pristinæ vitæ, quam in tentoriis s. tabernaculis egerant. Hieronymo vocatur Festivitas tabernaculorum, qui et Græco vocabulo utitur, l. 2 in Jovin. Sanctius esse sabbatum et neomenias et scenopegiam quam reliquos dies. Zach. 14, (18.) Ἡ τῆς σκηνοπηγίας εὐροτή. Instituit hoc festum Moses jussu Dei, Levit. 23, (40.) ut meminissent posteri Israelis, majores suos olim in deserto agitasse ἐν σκηναῖς. Instituerat autem his verbis, Ἀθήσεθε ἑαυτοῖς τῇ ἡμέρᾳ τῇ πρώτῃ (sc. post diem 14 septimi mensis,) καρπὸν ξύλου ὠραῖον, καὶ καλλύνθρας φοινίκων, καὶ κλάδους ξύλου δασεῖς, καὶ ἱτέας, καὶ ἄγνου κλάδους ἐκ χειμάρρου· καὶ εὐφρανθήσεσθε ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν ἐπὶ τὰς ἡμέρας. Idem festum intermissum restituit Esdras,

A Nehem. 8, (15.) jubens reduces Judæos exire in montes, et afferre frondes oleaginas, cyparissinas, myrti, palmarum, omnis denique ligni spissi, ad faciendā tabernacula, ut Deus jussisset. Continuo igitur ἐξῆλθεν ὁ λαὸς, καὶ ἤνεγκαν, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς σκηνας, ἀνὴρ ἐπὶ τοῦ δώματος αὐτοῦ, καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς αὐτῶν, καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς οἴκου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐν πλατείαις καὶ πυλαῖς. Mentio fit hujus festi ap. Plu. quoque, Probl. ult. libri 4 Symp., ubi tamen fingitur in Bæcchi honorem agitari tempore vindemiæ: Τραπεζὰς προτίθενται, inquit, παντοδαπῆς ὀπώρας, ὑπὸ σκηναῖς τε καθιᾶσιν ἐκ κλημάτων μάλιστα καὶ κυτοῦ πεπλεγμέναις· καὶ τὴν προτέραν τῆς εὐροτῆς, σκηνὴν ὀνομάζουσι. Ibid. dicit agitari ab Iisd. et aliud e professo in Bæcchi honorem festum, sc. κραδροφορίαν et θυρσοφορίαν, ἐν ᾧ θυρσοὺς ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίσαισιν. Mentio fit ejusd. festi et Joan. 7, (2.) ubi annotat Theophyl. celebrari solitum fuisse mense Septembri, εὐχαριστήριον ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν: solitosque fuisse Judæos. tunc σκηνας, i. e. καλύβας, πηγνύναι, καὶ ὡς ἐν ἀγροῖς διάγοντας εὐφραίνεισθαι: ac Psalmos quosdam Davidicos, e quorundam sententia, ὑπὲρ τῶν ληνῶν inscriptos, a Davide in hoc festum fuisse compositos, quibus sc. vindemiatores tunc uterentur ad gratias Deo agendas. Significat igitur h. l. σκηνὴ non Tentorium e sindone consutum, sed Tabernaculum potius s. Tugurium e frondibus ramisque contextum, s. Umbraculum. Hieron. in Amos 5, (26.) Rursum pro מִשְׁכָּן Aquila σσκιασμός, i. e. Umbraculum, Symmachus et Septuaginta, σκηνὴν, Tabernaculum transtulere. Dicitur et PLUR. NUM. Σκηνοπήγια, τὰ, ut ἱερομήνια, Πιθοῖγια, et similia. At ἡ τῆς χελιδόνος σκηνοπηγία dicit Aristot. H. A. 6. pro Solertia hirundinis in confingendo nido, sc. * συγκαταπλεκούσης τοῖς κάρφεισι πηλόν, Luto construentis, stramentoque roborantis. Vide et in Ἐχέκολλος. ["Wessel. ad Jud. Arch. p. 9. Jacobs. Anth. 11, 89." Schæf. Mss. Schleusn. Lexx. V. T. et N. T.]

Σκηνοποιός, Qui tentoria conficit, s. Tabernaculorum fabricator, ὁ τὰς σκηνὰς ποιῶν, s. κατασκευάζων. Act. 18, (3.) Ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην. Erat enim ars illorum, conficere tabernacula. J. Poll. (7, 189.) annotat σκηνοποιούς in vet. Comædia fuisse dictos τοὺς μηχανοποιούς. [Schleusn. Lex. N. T. Suicer. Thes. Eccl. 2, 981. Cf. Σκηνορράφος.]

Σκηνοποιία, Tabernaculorum fabricatio, [Rat. ponendorum tabernaculorum, Polyb. 6, 28, 3. H. liod. 10. p. 481. τῆς τέχνης. Inc. Deut. 31, 10. LXX. Lev. 23, 24.]

Σκηνοποιέw, Tabernacula conficio, Umbracula fabricor, Greg. Naz. Μη στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεν σκηνοποιούντες τῇ γαστρὶ τὰ τῆς θρύψεως, Ventri nostri veluti tabernacula delicata fabricantes. Frequenter passiva voce utuntur, Diosc. 2, 175. de smilace hortensi, Καυλοὺς δὲ ἔχει λεπτοὺς καὶ ἑλικας περιπεπλεγμένους τοῖς παρακειμένοις θαμίνοις, αὐξανόμενοι τε ἐφ' ἱκανόν, ὥστε καὶ σκηνοποιεῖσθαι. Ubi Marcell. vertit, Ut scenas etiam et tentoria inumbrent; Herm. Barb. Ut sufficiant operi topiario; Ruell. Ut topiarium quoddam tabernaculum efficere videantur; alii, Ut topiarias scenas repræsentare videantur. Vitruv. certe scribit satyricas scenas solitas fuisse ornari arboribus, montibus, speluncis, reliquisque rebus agrestibus in topiarii operis speciem deformatis. Possis etiam reddere, Umbracula topiarii operis efficiant. Utitur et Herodian. 7, (2, 8.) Συμπηγνύντες ξύλα καὶ ἀρμόζοντες σκηνοποιοῦνται, Confixis coagmentatisque lignis quædam quasi tabernacula adificant, Polit. Idem tamen Polit. hæc ejusd. Herodiani 8, (4, 8.) Δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν σκηνοποιήσας, sic reddidit, Cum biduum aut triduum in tentoriis fuisset. ["Ad Diod. S. 1, 194." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.]

Σκηνορράφος, Qui tentoria consuit, e panno nimirum lineo aut latæo aut pellibus. Suid. exp. ὁ δερμάτα συνράπτων, Qui pelles consuit. [Ælian. V. H. 2, 1. Theodoret. Therap. Serm. 9. Τῶν δὲ ἀλιέων τε καὶ τελωνῶν καὶ τοῦ σκηνορράφου τοὺς νόμους. * Σκηνορράφew, Nicet. Annal. 8, 7.] Σκηνορραφεῖον, τὸ, Officiū τοῦ σκηνορράφου, Locus ubi tentoria consue-

tur. [* “Σκηνοβραφικός, Nicet. Eug. 1, 115.” Boiss. A Mss.].

Σκηνοφύλαξ, Tentorii s. Tabernaculi custos, Xen. Έλλ. 3, (2, 4.) Τους σκηνοφύλακας τῶν Ὀδρυσῶν Θράκων ἀποκτείναντες. [Plut. Pomp. 72.]

Ἀπόσκηνος, ὁ, ἡ, Semotum s. Remotum ab aliis suum habens tentorium, s. tabernaculum, Generaliter autem Qui procul ab alio habitat: unde et ap. Xen. opponitur τῷ συσσίτῳ, Sodali et contubernali: K. Π. 8, (7, 3.) Καὶ πολῖται τοὶ ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι, καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων. [Codex autem Stobæi * Αὐτόσκηνος exhibet.]

Ἀσκηνος, Tentorio s. Tabernaculo carens: ἄσκη- nos δῖαιτα, cum aliquis non ὑπὸ σκηναῖς διατῆται, i. e. in tentoriis, tabernaculis, umbraculisque agit, sed sub dio. || Non fictus, a σκηνή, quod interdum pro Re fieta accipitur. Ἀσκήνως, Non fecte, Synes. Ep. 138. (274.) Σαυτὸν ἀφέλκων τῶν ἀδολώτατα καὶ ἀσκή- νως ἡγαπηκότων, Ab iis qui sincerissime et sine simu- latione te amarunt.

[* Ἐσκηνος, Sext. Emp. 9, 73.]

Ἐπίσκηνος, Qui super scena est aut fit. Apud Soph. Aj. (579.) p. 35. Ajax Tecmessæ μηδ' ἐπι- σκήνους γούους Δάκρυε, Schol. τοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς θρή- νους. Accipi autem ibi σκηνή duobus modis potest; vel pro Tentorium Tabernaculumve, et significabit, Nec in tentorio s. tabernaculo lamenteris, s. Nec tentorium s. tabernaculum tuis remugiat lamentis fletibusque; vel pro Scena theatra, ut significet, Nec ita super scena s. in scena lamenteris, s. Nec ita scena tuis fletibus lamentisque personet. At ἐπίσκηνα Hes. teste est ἐορτὴ ἐν Λακεδαιμονίῳ. [Præ- sidiarius, v. Reisk. ad Plut. Sertor. 24. “Musgr. Heracl. 44. Dionys. H. 2, 1160. ad 3, 1888. coll. Reiskio, Lobeck. Aj. p. 313.” Schæf. Mss.].

[* Καοσκηνῆς, (σκήνος,) Anal. 2, 150. ἀνὴρ. “Ja- eobs. Anth. 8, 411.” Schæf. Mss.].

Ὀμόσκηνος, Qui in eod. tentorio s. tabernaculo ha- bitat, Contubernalis, [“ad Charit. 372.” Schæf. Mss.]. Ὀμοσκηνία, ἡ, In eod. tentorio s. tabernaculo habitare, Contubernium. Xen. [K. Π. 2, 1, 13.] Ὀμοσκηνώ, In eod. tentorio s. tabernaculo habito, Contubernalis sum in militia, Xen. K. Π. 2, (1, 12.) Ἐν δὲ τῷ Ὀμοσκηνοῦν ἐδόκουν αὐτῷ ὠφελεῖσθαι πρὸς τὸν μέλλοντα ἀγῶνα. Suid. h. l. citans in Συσκηνία, legit ὁμοῦ σκηνοῦν. Idem, (l. c.) Ἀλλήλοις Ὀμοσκη- νοῦντες. Quod Ὀμοσκηνοῦντες potest deduci ETIAM AB Ὀμοσκηνώ, ut συσκηνώ.

Σύσκηνος, i. q. ὁμόσκηνος, Xen. K. Π. 2, (2, 16.) Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ σύσκηνοι: Λ. (9, 4.) Κακὸν σύ- σκηνον παραλαβεῖν. Plut. Alcib. (7.) Σωκράτη σύσκη- νον εἶχε καὶ παραστάτην ἐν τοῖς ἀγῶσι: [Lucullo 8. “Lobeck. Aj. p. 313.” Schæf. Mss. “Cf. Jacobs. in Litter. Anal. 1, 107.” Boiss. Mss. “Idem Anth. Pal. 3, 971.” Mendham. Mss. LXX. Exod. 16, 16. al. * Συσκήνιος.] “Σύσκανα, Hes. esse ait τὸ συσσί- “των.” [Vide nott.] Συσκηνία, ἡ, Contubernium, Vivere sub eod. tentorio s. tabernaculo, συνοικία, Suid. [Xen. Έλλ. 5, 3, 20. Stob. Serm. 141.] AF- FERTUR ET Συσκήνιον itidem pro Contubernium. Utitur eo Xen. pro συσσίτιον, Λ. (5, 1.) Εἰς τὸ φανε- ρὸν ἐξήγαγε τὰ συσκήνια. Συσκηνώ, i. q. ὁμοσκηνώ, Sub eod. tentorio s. tabernaculo vivo, Contubernalis sum, Xen. K. Π. (3, 2, 12.) p. 44. Συσκηνοῦντων δὲ εἶπε τις τῶν Χαλδαίων: sic enim quidam Codd. ha- bent pro συνδειπνοῦντων: [2, 2, 1. Έλλ. 3, 2, 7, 7, 1, 26.]

Ἐπισκήνιον, τὸ, Hesychio est, τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κα- ταγώγιον, Domicilium super scena. Alii interpr. Superior scenæ pars. Utitur Vitruv. 7, 5. loquens de scena ab Apaturio Alabandensi ficta, Præterea supra eam nihilominus episcenium, in quo tholi, pronai, semifastigia, omnisque tecti variis picturis fuerat ornatus. Apud Eund. legitur ETIAM Ἐπί- σκηνος, substantivè itidem pro Episcenium, 5, 7. Item si tertia episcædos futura erit, mediani plutei summum sit dimidia parte.

[* Παράσκηνος, unde] Παρασκήνια, τὰ, Aditus ad scenam ferentes, αἱ εἰς τὴν σκηνὴν ἄγουσαι εἰσοδοί, ut PARS XXV.

in meo vet. Lex. exp., itidemque Didymus ap. Har- pocr. παρασκήνια esse ait τὰς ἐκατέρωθεν τῆς ὀρχή- στρας εἰσοδοὺς: Suid. τὰ ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς μέσης θύρας, i. e. τῆς σκηνῆς. Harpocratiōν παρασκήνια diei videtur ὁ περὶ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένος τόπος ταῖς εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευαῖς: aliis. Locus juxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos ne- cessaria imponebantur. Dem. (520.) “Παρασκήνιον “vero J. Poll. (4, 109.) dictum fuisse scribit ὅποτε ἀντὶ “τετάρτου ὑποκριτοῦ δέει τινὰ τῶν χορευτῶν εἰπεῖν “ἐν ᾧδῃ:” [cf. 4, 126. Wolf. Anal. Liter. 1, 3. p. 118. Schn. Lex. et Suppl. “Barnes. ad Eur. de Trag. p. 40. 41.” Kall. Mss.].

[* Περίσκηνος, unde * “Περὶσκήνιον, Cratinus Bekkeri p. 367, 7.” Boiss. Mss. Theophyl. Epist. 25. Τὸ θνητὸν π., Corpus. Περὶσκήνια, τὰ, Etym. M. τὰ ἐνδοθεν τῆς μέσης θύρας χαλκὰ κάγκελλα καὶ ἵνα σα- φέστερον εἰπω, σκηνὴ ἢ μετὰ τὴν σκηνὴν εὐθύς, καὶ τὰ περὶσκήνια, ἡ ὀρχήστρα, quibuscum cf. quæ habet Suid. v. Παρασκήνια.]

B [* Πρόσκηνος, unde] Προσκήνιον, τὸ, Vestibulum sce- næ, Plut. Lyc. (6.) Προσκήνια θεάτρων. Utitur Vitruv. tum alibi, tum 5, 6. Ab eo loco per centrum parallelos linea ducatur, quæ disjungat proscenii pulpitum et orchestra regionem. Et Virg. (Georg. 2, 381.) veteres ineunt proscenia ludi. Bud. dicit esse Locum ante scenam porrectum, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent: ita ut scena altior esset pulpito, pulpitum autem altius orchestra: quæ ipsa locus erat saltantium. In qua signif. idem ferè est cum παρασκήνιον: nam παρασκήνιον, Locus est ab utraque parte scenæ, ante ipsam scenam, in cujus medio pulpitum s. ἡ θυμέλη erecta est, ut e Suida et Vitruv. colligitur. Sic accipitur et in h. l., qui a Suida citatur, Ἡ δὲ τύχη παρελκομένη τὴν πρόφασιν καθάπερ ἐπὶ προσκήνιον, παρεγύμνωσε τὰς ἀληθεῖς ἐπι- νοίας, In proscenium protrahens. Ipse tamen exp. τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς παραπέτασμα, Velum quod scenæ obtenditur, Ankleum scenæ. [“Abresch. Add. ad Aristæ. 116. Musgr. Hipp. 58. Alciph. 248. Wa- gner. 2, 224. Jacobs. Anth. 11, 298.” Schæf. Mss. Polyb. 30, 13. Fr. 113. Vestibulum tentorii, LXX. Judith. 10, 24. * Πρόσκήνιος, Qui ante scenam est, affertur ἀμαρτύρως.]

[* Ὑπόσκηνος, unde] * Ὑποσκήνιον, Athen. 631. “Phryn. Ecl. 64.” Schæf. Mss. J. Poll. 4, 123. 124. Wolf. Anal. Liter. 1, 3. p. 133. Locus scenæ pro- prie dictæ, i. e. extremo proscenii parieti, ab ante- riore parte proximus, partim a fronte, partim ab utroque latere. Vide Schn. Lex. “Barnes. ad Eur. de Trag. p. 40. 41.” Kall. Mss.]

Σκηνήτης, ὁ, sive Σκηνίτης, In tentoriis s. taberna- culis habitans, Sub umbraculis degens: σκηνηται Αἰβύες, ap. J. Poll. 4, c. 10. Plin. Arabum Scenita- rum meminit. Idem 6, 28. Nomadas infestatoresque Chaldæorum Scenitæ claudunt, et ipsi vagi, sed a tabernaculis cognominati, quæ ciliciis metantur ubi libuit. Quo loco ΝΟΤΑ, Σκηνή ab eo Latine reddi Tabernaculum, quo vocab. in exponendo Græco constanter utuntur Hieronymus quoque et Beda, et alii Theologi Lat. Verum et Tentorium reddi posse, Jul. Solinus ostendit in suo Polyhistore, c. 46. ubi ait, Scenitæ causam nominis inde ducunt, quod ten- toriis succedunt, nec alias domos habent. Ipsa autem tentoria cilicina sunt: ita nuncupant vela- menta e caprarum pilis texta. Mentionem Σκηνιτῶν Νομάδων Strabo quoque facit l. 10. p. 327., ibidem- que ab eo MEMORANTUR Σκηναί: quod Σκηναὶ Steph. B. dicit Persicæ urbis nomen esse, ejusque cives dici Σκηνίτας. Σκηνίτης κισσός, Hedera taber- nacula s. umbracula integens, Hedera topiaria. Suid. exp. ὁ ἐπὶ τῇ σκηνῇ, afferens Epigr. Αἰεὶ τοὶ λιπαροὶ ἐπὶ σήματι, διὲ Σοφόκλεις, Σκηνήτης μαλακοὺς κισσὸς ἄλλοιτο πόδας. Apud Isocr. autem in Trapez. (17.) Πυθόδωρον γὰρ τὸν σκηνήτην καλοῦμενον, hoc σκηνήτης Harpocr. videtur esse ἐπώνυμον, idemque significare velle, quod ἀγοραῖος, quoniam sc. ἐν σκηναῖς πολλὰ ἐπιπράσκετο τῶν ὀνίων. Tabernarium igitur velle dicere videtur. [“Σκηνήτης, ad Diod. S. 1, 153.

Jacobs. Anth. 9, 363. Σκηνίτης, 6, 331. 9, 180. 363. Huschk. Anal. 25. ad Diod. S. l. c. Brunck. Soph. 1. p. xi. Ed. 4. Σκηνίται, Heringa Obs. 26." Schæf. Mss.]

Σκηνικός, Scenicus, Scenaticus, Scenalis: ἀγῶνες, Athen. 8, 14. (p. 630.) Ludi scenici: ποίησις, ap. Eund., cujus tres esse ὀρχήσεις scribit, τραγικὴν, κωμικὴν, σατυρικὴν: sicut Vitruv. tria scenarum genera facit, tragicum, comicum, satyricum. Apud Eund. 13. (p. 561.) Eur. vocatur σκηνικός φιλόσοφος: unde et illud, Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης: ob crebras sc. sententias, propter quas Quintil. eum ait proxime accedere oratorio generi. Item οἱ σκηνικοί, Scenici, i. e. Actores s. Histriones scenici: οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ciceroni dicuntur Artifices scenici, Statio Plebs scenica. Vide Σκηνή. ["Bottiger quid sit docere Fab. 1. p. 2. Eur. Phœn. p. xxii. Valck." Schæf. Mss. "Σκηνικώτερος, Greg. Naz. Carm. p. 14." Kall. Mss. * "Σκηνικός, Eust. II. A. p. 15. Polit." Boiss. Mss. * "Σκηνικεύομαι, Memnon (c. 51.) p. 76. Orell." Schæf. Mss.]

Σκηνίδιον, sive Σκηνύδριον, τὸ, Tentoriolum, Parvum tabernaculum s. umbraculum, Tuguriolum, Casula; nam σκηνύδριον per καλύβη exp., quo vocab. Theophyl. utitur in exponendo etiam σκηνή supra in Σκηνοπηγία. [Σκηνίδιον, Thuc. 6, 37. Σκηνύδριον, Plut. Mario 37.]

[* Σκηνίς, ἰδος, ἡ, i. q. σκηνή, Joseph. A. J. 18, 4, 5.]

Σκηνάω, sive Σκηνέω, Tentorium figo, pono, habeo, Habito, Thuc. 1, (89.) Ὀλέγαι δὲ περιῆσαν οἰκίαι, ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν οἱ δυνατοὶ τῶν Περσῶν, In quibus habitabant, sedem et domicilium suum habebant. Et Xen. A. (5, 2.) ait Lycurgum Spartanos ceterorum Græcorum ritu οἴκοι σκηνοῦντας assuefecisse συσκηνοῖς, Contuberniis: quæ Plut. et alii vocant συσσίτια, a communibus epulis s. convictu quotidiano. Idem Xen. 'Ελλ. 5, (1, 17.) "Ἴδεις, ὅτι κατὰ ναῦς ἐμελλον οἱ ναῦται σκηνήσκειν, In navibus sua tabernacula, s. sua tentoria et domicilia, vel suas sedes fixuros esse. Ibid. Ἐγίνωσκεν ὅτι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθεδήσειεν, οἱ δὲ ναῦται, ἄλλος ἄλλη. Athen. magis proprie usus est quam Thuc. et Xen. ubi dicit, Ἐτυχε γὰρ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ σκηνῶν ὁ στρατηγός, pro Habebat tentoriū, s. Tendebat, ut Virg. loquitur: Tentorium s. Tabernaculum suum posuerat. Pass. quoque vox et media pro activa usurpatur, Plato de Rep. 10. in fine, Σκηνᾶσθαι οὖν σφᾶς ἤδη ἐσπέρας γινόμενης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμὸν, Sua tentoria et tabernacula posuisse ad fluvium Ameletem, Suas sedes fixisse. Thuc. (2, 52.) Τὰ τε ἱερὰ, ἐν οἷς ἐσκήνηντο; νεκρῶν πλεῖα ἦν, In quibus tabernacula et sedes suas habebant. Et Aristoph. 'A. (68.) διὰ τῶν * Καύστριων Πεδίων ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι, Palantes per campos Caystrios, ibique sua tentoria et tabernacula habentes. Thuc. rursum 1, (133.) cum accus. junxit, dicens, Σκηνησαμένου διπλὴν διαφάγματι καλύβην, pro Qui excitarat distinctum septo tuguriolum. || Σκηνῶντες, Hes. σύσκηνοι, σκηνωταί, Contubernales. Accipitur igitur ibi σκηνᾶν pro composito συσκηᾶν s. ὁμοσκηνεῖν. ["Σκηνάω, ad Charit. 633. Σκηνέω, Zeun. ad Xen. K. Π. 755." Schæf. Mss. Schn. Ind. ad Xen. Anab.]

Σκηνήμα, τὸ, Tentorium, Tabernaculum, Habitaculum et domicilium, quod aliquis sibi loco tabernaculi excitavit. A Suida exp. οἴκησις, hoc loco, Χειμέριον νύκτα τηρήσαντες ἐξῆλθον, ἐν ᾗ οὐδ' ἂν τις τῶν βαρβάρων τῶν ἡθάρων ἀνευ τινὸς ἐξαισίου ἀνάγκης ἐξῶ τῶν σκηνημάτων ἐγένετο, Extra tabernacula quæ sibi struxerant. Utitur et Xen. pro Tabernaculum s. Umbraculum: (Ελλ. 5, 3, 19.) Ἐρως αὐτὸν τὸτ' εἶχε τῶν σκιερῶν σκηνημάτων. [Nidus, Æsch. Ch. 249. "Wakef. S. Cr. 5, 17." Schæf. Mss.]

Σκηνήτης a Σκηνάομαι derivari potest, ut πλανήτης a πλανάομαι, ἀλήτης ab ἀλάομαι, Qui in tentoriis s. tabernaculis agit: de quo et paulo ante. AFFERTUR ET Σκηνευτής ex Etym. pro In scenas tentorio habitans, Scenam inhabitans s. Umbraculum. [Bekk. Anecd. 304.] Quod verbale esset formatum a VERBO

A Σκηνεύω, i. significante q. σκηνῶ.

Διασκήνῶ sive Διασκηνέω, Deversandi causa tabernacula s. tentoria pono, Disperior tentoria. Unde διασκηνητέον, quod Suid. exp. * καταλυτέον, i. e. Devertendum est: afferens e Xen. (K. 'A. 4, 4, 9.) Ἐδὲ κει διασκηνητέον εἶναι εἰς τὰς κώμας. Alii exp. Castrametandum esse: [5, 20. "Zeun. Ind. ad Xen. K. Π." Schæf. Mss. * "Διασκηνίζω, forte — έω, Leo Diac. p. 243. (343.)" Kall. Mss.]

Κατασκηνάω, et Κατασκηνάομαι, Tentorium defigo, i. q. σκηνῶμαι, Plato de Rep. 10, (12.) paulo ante l. in Σκηνῶμαι c. Τὰς αἰεὶ ἀφικνουμένας ψυχὰς ὅσπερ ἐκ πολλῆς πορείας φαίνεσθαι ἔκειν, καὶ ἀσμένως εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας, οἷον ἐν πανηγύρει κατασκηναῖσθαι, Sedem et domicilium suum ponere. ["Wakef. S. Cr. 4, 159." Schæf. Mss.]

Παρασκηνάω, sive Παρασκηνέω, Tentorium s. Tabernaculum habeo juxta, Juxta metor tabernacula s. castra. Unde παρασκηνησάι ap. Xen. K. 'A. [3, 1, 18. "Wakef. Eum. 637. Abresch. Æsch. 2, 92. B * Περισκηνέω, Wakef. l. c." Schæf. Mss.]

Συσκηνάω, Tentorium s. Tabernaculum meum habeo cum alio, Cum alio tendo, s. Sub uno eodemque tabernaculo tentoriove habito, Contubernalis sum. IDEM est Συσκηνέω, quod tamen συσκηνέω et a σύσκηνος derivari potest, ut ὁμοσκηνέω ab ὁμόσκηνος. [* Συσκηνητήρ, unde * Συσκηνητήριος, e quo * Συσκηνητρία, Aristoph. Θ. 624.]

Σκηνῶ, i. q. σκηνάω s. σκηνέω, Xen. K. Π. 8, (5, 2.) Πόσον δεῖ ἀπολιπόντας σκηνῶν τοὺς δορυφόρους τῆς βασιλικῆς σκηνῆς, Quam procul satellites debeant tendere s. tentoria et tabernacula sua habere aut collocare a tentorio et tabernaculo regio: (6, 1, 25.) Παρ' ἐμοὶ δέησει σε σκηνῶν, Apud me tendere, sedem et habitaculum tuum figere, simpliciter Apud me habitare, Contubernalem mihi esse: sicut, Ἐσκήνησεν ἐν ἡμῖν ap. Joann. 1, (14.) redditur Habitavit s. Commoratus est inter nos: pro quo Nonn. habet Καὶ θεὸς οἶκον ἑναίεν ἐν ἀνδράσι, Inter homines sedem et domicilium habuit. Plut. Camillo (31.) cum accus. quoque junxit, ut Thuc. σκηνήσασθαι, dicens σκηνῶν ἐρείπια, Rudera habitare, In ruderibus domicilium et sedem suam habere. Sicut vero Σκηναῖσθαι et Σκηνεῖσθαι usurpantur pro activis σκηνᾶν et σκηνεῖν, ita et σκηνοῦσθαι pro σκηνῶν: quo utitur Plato, sed improprie et metaphorice, de Rep. 10, (10.) loquens de anima, Οὕτω πόρρω που ἐσκήνωται τοῦ θανάσιμος εἶναι, pro Tantum abest ab eo, ut sit mortalitate prædita. ["Bergler. ad Alciph. 180. Toup. Emend. 1, 153. Zeun. ad Xen. K. Π. 755. Schneid. ad K. 'A. 113. Thom. M. 798. Musgr. Herc. F. 557. Wakef. Eum. 637. Sch. eis, Schneid. ad Xen. K. 'A. 98." Schæf. Mss. Polyæn. 7, 21, 6. Τὰς μεγίστας καὶ ὑψηλοτάτας σκηνὰς κατὰ πρόσωπον σκηνώσας.]

Σκηνῶμα, τὸ, i. q. σκηνήμα, Tentorium, Tabernaculum, Habitaculum, Domicilium, οἴκημα, οἶκος, Hes. Et ap. Suid. σκηνῶμα τοῦ Θεοῦ, pro ναὸς τοῦ Θεοῦ. Ædes enim sacræ Deo, templa sunt. ["Paus. 1, 406. Wakef. S. Cr. 1, 113. Thom. M. 797. Musgr. Heracl. 690. Schneid. ad Xen. K. 'A. 99. * Σκηνώσις, ad Diod. S. 1, 185." Schæf. Mss. Symm. Ps. 42, 3, 77, 16, 51.] Σκηνωτής, i. q. Σκηνήτης, In tentorio degens, In tabernaculo habitans, Tentorio s. Tabernaculo utens domus loco. Hesycho vero Σκηνωταί sunt οἱ σύσκηνοι s. συσκηνοῦντες, Qui eod. tentorio s. tabernaculo utuntur, Contubernales.

Ἀποσκηνώ, Longius tentorium s. tabernaculum meum posui aut positum habeo, Longius tendo et habito, Seorsum tentorium habeo s. Longe remotum. Bud. interpr. Seorsum tendo, Longo interstitio tentorium habeo, citans l. Plut. l. in Eumene, Ὡστε τοὺς ἐσχάτους τῶν πρώτων ἀποσκηνοῦν ὁμοῦ τι χιλίους σταδίους. Aliquando generaliter pro Seorsum habito, Themist. ad Nicomedenses, Οὐδὲ ἀποσκηνοῦσι πόρρωθεν που αἱ θεαὶ τῶν ἡμετέρων μουσείων. Cui similis est hic, qui e Luciano citatur locus, ubi itidem Musarum fit mentio, et itidem gen. habet hoc verbum, sed cum audaciori metaphora, Ἀπεσκηνώκει μακρὰν τὰ ὦτα μουσῶν, quæ quidam sic interpr.

Aures habebat a Musis abhorrentes: [cf. Plut. 7, 319.] || Ἀποσκηνοῦν, Tentorium s. Tabernaculum movere, Gen. 13. In fine, Καὶ ἀποσκηνώσας Ἀβραμ, ἐλθὼν κατέκτισε περὶ τὴν δρὺν τὴν Μαρμάρῃ, i. e. τὴν σκηνὴν ἀναστήσας: nam ἐσκήνωσεν ἐν Σοδόμοις, ante id tempus vero ἔστησε τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ἐν Βαβυλῶν, ut ibid. habetur. [Xen. K. A. 3, 4, 21. "Valck. Callim. 280." Schæf. Mss. "Synes. 118." Wakef. Mss.]

Διασκηνώ, Xen. (K. A. 4, 4, 6.) videtur accepisse pro eo, quod alibi dicit σκηνὴν διαλύειν, de quo supra in Σκηνή.

[* Ἐνσκηνώ, Tabernaculum figo in, Tendo in, Chrys. in Gen. Or. 45. T. 1. p. 366, 41. Πόθεν ἐκίνησεν; ἀπὸ τοῦ τόπου ἐνθα ἦν ἐνσκηνούμενος." Seager. Mss. "Timario in Notit. Mss. 9, 176." Elberling. Mss. "Athan. 1, 817." Kall. Mss.]

Ἐπισκηνώ, Tentorium s. Tabernaculum meum figo in, Sedem et domicilium pono in, Habito in, s. Inhabito. Metaph. 2 ad Cor. 12, (9.) "Ὡς ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμέ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, Ut inhabitet in me virtus Christi. [Polyb. 4, 18, 8. 72, 1.]

Κατασκηνώ, Tentorium defigo s. depango, Tabernaculum et sedem colloco, Xen. K. Π. 6, (2, 2.) Κελεύω τοῖνυν ὑμᾶς, μένοντας ἐν ᾧ κατασκηνώκατε, φυλάττειν τὰ χρήματα, Ibi ubi tentoria posuistis: 4, (5, 14.) "Ὅστις δὲ εἰς ἐνδεόμενά που κατεσκήνωσε, τοὺς ὑμεῖς σκεψάμενοι, τὸ ἑλλείπον ἐκπληρώσατε, Si quis tentorium s. tabernaculum suum collocarit in loco aliquo cui quid desit. Et Marc. (4, 32.) metaphorice, "Ὡστε δύνασθαι ὑπὸ τὴν σκίαν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνοῦν, Ut sub umbrosis ejus ramunculis volucres: aeris possint sedes suas figere, s. Nidificare. Ceteri Evangelistæ pro illo ὑπὸ τὴν σκίαν αὐτοῦ, habent ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ. Transitive etiam ponitur pro Tentorium s. Tabernaculum præbeo: quo pertinet κατασκηνώ, quod e Xen. affertur pro In tabernaculum s. tentorium recipio: item hoc, quod e Greg. Naz. citatur, Εἰς τόπον χλόης κατασκηνοῦν, pro In loco compascuo habitacula præbens. Sic Συγκατασκηνώ. Rursum neutraliter exp. Quiesco: quia sc. fixis tentoriis, collocatisque tabernaculis, quiescere solemus. Act. 2, (26.) e Ps. 15, (9.) Ἡ σὰρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, Caro mea requiescet in spe. ["Kuster. Aristoph. 211. Diod. S. 2, 391. Zeun. ad Xen. K. Π. 401. Wyttenb. Select. 366.: eis, Schneid. Anab. 98.]

[* Κατασκήνωμα, Æsch. Ch. 998. "Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 213. v. 44." Boiss Mss.]

Κατασκήνωσις, ἡ, Tabernaculorum et tentoriorum collocatio. Accipitur et pro Ipso tentorio s. tabernaculo et habitaculo: sicut οἰκησις significat non modo Habitationem, verum etiam Ipsum habitaculum: οἶκημα, s. σκήνωμα. Et sic volucrum κατασκηνώσεις dicuntur ipsarum Sedes et domicilia, i. e. Nidi. Matth. 8, (20.) Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, Nidos in quibus κατασκηνοῦσι. [Polyb. 11, 26. "Wakef. S. Cr. 5, 17." Schæf. Mss. * Κατασκηνωτός, unde * "Ἀκατασκηνωτός, Ones. Strat. 54." Kall. Mss.]

Συγκατασκηνώ, Una tentorium defigo, In uno eodemque tabernaculo habito: ut i. sit q. ὁμοσκηνώ s. συσκηνώ. Item Transitive pro In uno eodemque tentorio s. tabernaculo colloco. Xen. (K. Π. 5, 4, 9.) Τοὺς δ' ἄλλους συγκατεσκήνου. Bud.

[* Μετασκηνώ, Tabernacula alio transfero, Diod. S. 14. p. 414, 3. Joseph. A. J. 3, 5, 1.]

Παρασκηνώ, Tentorium s. Tabernaculum colloco juxta, Tentorium juxta fixum habeo, Tabernaculum vicinum habeo: ut παρὸικῶ significat Juxta habito. Xen. K. Π. 4, (5, 4.) Αὐτὸς τε ἐμεθύσκετο μεθ' ὧν παρεσκήνου, Ad ebrietatem usque potabat cum iis quibus vicinum tentorium habebat. Item Habitare apud, Sedem et domicilium suum figere apud, ut παρασιτεῖν, Cibus sumere apud: qua signif., sed metaphorica, usus est Plut. (6, 189.) Ταύτην πρῶτον ἐπιχειρεῖ πλησιάζειν ἐκάστῳ καὶ παρασκηνοῦν, pro Familiaritatem cum eo contrahere. Idem usus est pro Vicinus et proximus sum, (8, 932.) Οἱ φυλλοχόοι μὴνες ἤδη τῷ χειμῶνι παρασκηνοῦντες. ["Wakef. Eum. 637. Abresch. Æsch. 2, 92. Zeun. Ind. ad

Xen. K. Π." Schæf. Mss.]

[* Συσκηνώ, Ælian. H. A. 4, 9. "Lobeck. Aj. p. 313." Schæf. Mss.]

ΣΚΗΠΤΩ, Nitor, Innitor, Incumbo. Pass. vox frequentius occurrit: cujus partic. aliquoties ap. Hom. σκηπτόμενος, pro Baculo nitens s. incumbens inter eundum: ut qui vulneratus est, aut corpore debilitatus. Sic Od. P. 337. Πρωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἡδὲ γέροντι, Σκηπτόμενος. Solent enim senes corpora debilia, et mendici corpora imbecillia itidem aut manca, inter eundum scipione aliquo fulcire: sicut Il. T. (47.) Ulysses et Tydides vulnerati σκάζοντε βάτην Ἐγχει ἐρειδομένῳ, Claudicantes incedebant, nitentes scipione. Idem duo versus leguntur eodem Od. l. 203. Idem Poeta cum dat. quoque junxit, Il. E. 457. καὶ μιν οἶῳ Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον αἶδος εἰσω, Ipsum puto incumbentem s. innitentem jaculo a Panthoida emissio ad orcum descendere. Et Apoll. Rh. 2, (198.) Βάκτρῳ σκηπτόμενος, Nitens s. Incumbens baculo. Suidas quoque Σκηπτόμενος exp. ἐπερειδόμενος, στηριζόμενος. Metaphorice etiam pro Nitor et Fulcio me, ut se aliquis dicitur fulcire et tueri, argumento et ratione aliqua niti, Dem. (69.) Πῶς τῷ δίκαια νομίζειν ταῦτ' εἶναι πεποιημένοι, σκήψαιτο; Eo nitatur et eo se fulciat ac tueatur, quod justum esse putaret hæc fieri? Sic (921.) Ὁ Λάμπρις, ᾧ οὗτος σκήπτεται, Quo iste teste nititur. || Prætexo, nitens aliqua ratione: nam οἱ προφασιζόμενοι soleant suis λόγοις σκήπτεσθαι, i. e. ἐπερειδεσθαι, ut in Σκηρίπτομαι docet Hes., qui etiam Σκήψας exp. προφάσεις: Frequentior est vox passiva: unde et ap. Eund., Σκήπτοιο, προφασίζοιο. Usus est ea signif. Thuc. 6, (18.) p. 203. Τί ἂν λέγοντες εἰκός, ἢ πρὸς τοὺς ἐκεῖ ἐμμάχους σκηπτόμενοι, μὴ βοηθοῖμεν οἷς χρεών; ubi Schol. quoque exp. προφασιζόμενοι, Prætexentes et excusantes. Idem Æschin. (88.) Οὐ γὰρ δὴπον τοῦτο γε σκήψῃ ὡς οὐ δυνατός εἰ λέγειν, Non enim hoc prætexes et excusabis. || Fingo, Simulo, ut ap. Aristoph. Πλ. (904.) sycophanta roganti viro justo an sit ἔμπορος, respondet, ναί, σκήπτομαι γ', ὅταν τύχω, Ita, pro re nata fingo me talem esse. Item cum accus. vel infin. Plut. Solone, Ἐσκήψατο ἑκστασιν τῶν λογισμῶν, Furere se simulavit. Et Herod. Σκήπτομαι τὸ μὴ εἰδέναι, Simulo me nescire, Dissimulo me scire: nisi malis in præcedente signif. Prætexo me nescire. Rursum Plut. Cam. Σκήψάμενος ἀρρώστειν ἐξωμόσατο τὴν ἀρχὴν, Simulata corporis adversa valetudine, magistratu se abdicavit. || Exp. etiam Defendo, afferturque e Plat. de LL. Σκήπτομαι ὑπὲρ σου, pro Defendo te, Sum tibi patronus. || Σκήπτω, Cado, Decido in, Irruo. Hes. σκήψαι exp. πεσεῖν: sed signif. Vehementi impetu decido et irruo: σφοδρῶς καὶ ραγδαίως, ἡγώνυ βιαίως, καταφέρομαι: unde σκηπτὸς significans Fulmen. Soph. Œd. T. (28.) p. 149. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς, Σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, Et pestis, ignifera illa dea, ingruens urbem exagitat: ubi tamen potius tmesis est, pro ἐνσκήψας. Schol. σκήψας ibi exp. ἐμβαλὼν, cui Suid. eum locum citans, addit ἐπιφέρων. ["Σκήπτω, Wakef. Trach. 1221. Eum. 804. Abresch. Æsch. 2, 112. Cado, Incido, Æsch. Pr. 756. Σκήπτομαι, ad Anton. Lib. 275. Verh., Timæi Lex. 232. et n., Ammon. 128. ad Xen. Eph. 210. 235. ad Od. P. 203. T. H. ad Plutarchum p. 206. Heyn. Hom. 6, 609. Fingo, Simulo, Villosion. ad Long. 185. Bast Lettre 164. (Ep. Cr. 201.) Conf. c. σκέπτομαι, Fischer. ad Plat. Euthyphr. 34. Σκήψεις, Toup. Opusc. 1, 163." Schæf. Mss. "Perf. ἔσκηφα, Diog. L. 1, 118." Wakef. Mss. Il. E. 457. Od. 365. Æsch. S. c. Th. 414. Ag. 312. 318. 320. Ως. Orph. Arg. 781. Opp. A. 3, 155. Eur. Hel. 840.]

Σκήψις, ἡ, Prætextus. Conjungitur sæpe cum aliis quoque vicinæ signif. vocabulis. Chrys. de Sacerd. Σκήψεις ταῦτα καὶ προφάσεις ραθυμίας, Dem. (373.) Σκήψεις καὶ προφάσεις ἐρεῖ: (540.) Τοσαύτας τέχνας καὶ σκήψεις οὗτος εὐρίσκων ἐκκρούει: (10.) Οὐδὲ γὰρ λόγος οὐδὲ σκήψις τοῦ μὴ τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθέλειν, ὑπολείπεται. Et Cic. ad Att. 1, 11. σκήψις atque ἀναβολαί, Prætextus atque procrastinationes. Aristoph. Ἄλλ' εἰσόρα μὴ σκήψιν οὐκ οὔσαν τιθῆς, Ne falsum

prætexas. Item, Σκήψιν παιεύμενος τὴν ξενίην, ap. A Herod. Hospitium prætexens. ["Toup. Opusc. 2, 274. Jacobs. Exerc. 1, 211. Bergler. ad Alciph. 190. Valck. Callim. 225. Bast Lettre 164. (Ep. Cr. 201.) Eur. Ion. 734. et Wakef., Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss. Herod. 1. 147. Eur. Med. 746.] || Nomen urbis Troicæ, ap. Dem. Xen. Plin. et alios: cuius civis DICITUR Σκήψιος, ut ap. Athen. (552.) Μηρόδωρος ὁ Σκήψιος. Sed hæc diversa esse videtur ab ea quæ VOCATUR Παλαίσκηψις, quam una cum Percope rex Persarum Themistocli donavit, στρωμνῆς χάριν καὶ ἱματισμοῦ. Eust. 840.

Σκηπτὸς, ὁ, Fulmen quod in terram impetu violento illius decumbit, a σκήπτω significante βιαίως καὶ ῥαγδαίως καταφέρομαι, Aristot. de Mundo, (4.) "Ἐκαστον δὲ τούτων, (sc. κεραυνῶν, πρηστήρων, τυφῶνων,) κατασκήψαν εἰς γῆν, σκηπτὸς ὀνομάζεται, Bud. Horum quicquid in terram decubuerit impetu, σκηπτὸς nominatur. Facit autem σκηπτὸν speciem fulminis præcipue: sic enim ibi, Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλῶδεις, ψολόεντες λέγονται· οἱ δὲ ταχέως διάττοντες, ἀργῆτες· ἐλικίαι δὲ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι· σκηπτοὶ δὲ, ὅσοι κατασκήπτουσιν εἰς τι, h. e., Κεραυνῶν, i. e. Fulminum: alii DICUNTUR Ψολόεντες, Qui fuligiem contraxere: ALII, Ἀργῆτες, Qui raptim emicuerint: ALII Ἐλικίαι κεραυνοί, si lineari specie conformati sint: Σκηπτοὶ autem vocantur Quæcunque fulmina in quidvis illisa sunt. Est igitur σκηπτὸς Fulmen quod impetu devehitur in terras, ut Apul. loquitur in suo libro de Mundo: ubi, occasione sumta e supra citatis Aristot. verbis, ait, Σκηπτὸς, generale omnibus quæ de nubibus cadunt, nomen est. Herodian. 1, (14, 4.) Σκηπτοῦ νύκτωρ κατενεχθέντος, Nocturni casus fulminis. Theophyl. Ep. 24. Ῥαγδαῖος σκηπτὸς ἡμῖν ἐπεδήμησε, Plut. de Fort. Alexandri, Ὡς σκηπτὸς ἀπέκοψε τοὺς ἄλλους. Longin. (1, 4.) Δίκην σκηπτοῦ πάντα διεφόρησε. Qui II. explicant Aristotelicam definitionem. Item Vortex procellosus qui impetu in terram devehitur, σκηπτὸς nominatur, ut manifesto apparet e verbis Aristot. paulo ante citatis, itemque ex Apul.: præterea e Soph. Ant. (418.) p. 231. Τυφὼς αἰέρας σκηπτὸν, Typho turbine in altum educens s. attollens, quem cum impetu autem deturbarat, ubi Schol. ait σκηπτὸν dici πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ, καὶ πάλιν ἀνω αἶρη: idemque a nonnullis ἀτρόβιλον nominari, παρὰ τὸ στροβεῖν. ["Toup. ad Longin. 308. Valck. Hipp. p. 212. Wytttenb. Select. 399. ad Herod. 670. ad Charit. 692. Jacobs. Anth. 6, 233. Bast Lettre 82. Heyn. Hom. 6, 510. Differt a κεραυνός, Longinus p. 82. Mor. Σκηπτὸς πόθος, ap. Athen., v. Bergler. ad Alciph. 54." Schæf. Mss. Οἷα σκ. ἀφανῶς ἐμπίπτων, καὶ ἐς ἀφανὲς ἀναχωρῶν, Appian. B. C. 5, 101. olim mendose * Σκηπτοφανῶς. "Σκηπτὸς nempe Græcis cum de Fulmine, ut vulgo Interpr., tum de Turbine repente immisso, tum de Luis, s. Pestilentia afflatu dicitur, ut postremo sensu ap. Æsch. Pers. v. 717. λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτὸς, Venitne immissa quædam pestilentia? unde de Lue, quæ inopinate Thebanos invaserat, ait Soph. Œd. Tyr. v. 28. ἐν δ' ὁ πυρφόρος Θεὸς Σκήψας, ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, Deo autem ignifero immitte, sævissima lues depascitur, quomodo distingui debet ille locus, et, quod non observarunt veteres, aut recentiores Interpr., (præter H. Steph., quem vide in Σκήπτω,) illa præp. ἐν ad verbum σκήψας sequentis versus, nempe pro ἐνσκήψας, more ap. Poetas ac Tragicos inprimis passim obvio, referri. Ita geminus huic ap. Josephum, ac ubi simul ad ea Tragici verba respexisse credi posset, locus, Orig. 4, 6. Ἐφθάρησαν δὲ πάντες καὶ λοιμῶ, ταύτην ἐνσκήψαντος αὐτοῖς τοῦ Θεοῦ τὴν νόσον, ac similiter de optione Davidi Dei jussu facta, 7. p. 244. Ed. Gen. Ἡ λοιμὸν ἐνσκήψαι καὶ νόσον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τοῖς Ἑβραίοις: cum alioquin verbum σκήψαι pro Jaculari usurpet alibi Æsch., ut Agam. 374. βέλος ἡλίθιον σκήψεγεν, Telum irritum jacularetur, imo prout fulmen, Διὸς ἔριν σκήψασαν, vocantem Capaneum inducit S. c. Th. 435. οὐδὲ τὴν Διὸς ἔριν πέδω σκήψασαν ἐκποδὼν σχέθειν, ubi inter veterum Criticorum glossas legitur, οὐδὲ τοῦ Διὸς σκηπτὸν εἰς γῆν κατενεχθέντα: sic ap. Soph. Trach. 1103. ἐνκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυ-

νοῦ, ac prout alioquin opportunius ap. Joseph. dicitur Orig. 3, 4. Καὶ κεραυνοὶ κατενεχθέντες ἐδήλουν τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ. Hinc ap. Lycophr. 182. καταβάτης σκηπτὸς, Præceps fulneus dicitur. Ita etiam σκηπτὸς pro Turbine, s. Procella quæ repente ingruit, dictus, ut ap. Soph. Antig. 1. c. τυφὼς αἰέρας σκηπτὸν.—Haud aliter Demosthenes Philippum, post victoriam ad Chæroneam partem, totam turbine instar Græciam vastantem innuens, ait de Cor. 341. Εἰ δ' ὁ συμβᾶς σκηπτὸς, ἢ χειμῶν, μὴ μόνον ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἄλλων Ἑλλήνων μείζων γέγονε, Si autem ingruens turbo, non delatum fulmen, cum eruditissimo Wolfio, vel tempestas, nou modo vobis, sed aliis etiam Græcis fuit superior: adde Eur. Rhes. 674., ubi Minerva Diomedem ac Ulyssem, ut hostes accinctos ad ulciscendam cæsi ab iis Thracum regis mortem, repente effugiant, hortatur, Σκηπτοῦ πῶντος πολεμίων, σῶσαι βίον, Turbine (non, ut ibi Canterus, Fulmine,) veniente hostium, servare vitam: ac similiter Andr. 1046., ubi σκηπτὸς στολάσσων Ἀἶδα φόνον, Procella, aut Nimbus stillans Plutonia neces, non, juxta eund. Interpretem, Fulmen stillans: neque vero hisce immorarer, ni inde et adductis Juliani verbis, et aliis etiam insignium auctorum locis, quæ non ceperunt eruditi Interpr., lux aliqua simul accederet." Spanh. Obs. ad Juliani Imp. Orat. I. p. 227.]

Σκήπτρον, τὸ, Scipio, Baculus, βάκτρον: quo sc. innitimur, s. quo nos fulcimus inter eundem: ut Od. E. (31.) Ulysses nolens abigere canes irruentes cum latratu, "Ἐξέτο κερδοσύνη, σκήπτρον δὲ οἱ ἔκπεσε χεῖρος. Itidem 195. cum idem Ulysses Eumæo dixisset, Δὸς δὲ μοι, εἴ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐστὶ, Σκηρίπτεσθαι, Des mihi si quem ex arbore resectum habes fustem, ut eo me fulciam, quoniam via lubrica est: Eumæus οἱ σκήπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν, eumque in urbem deduxit Πρωχῶ λευγαλέω ἐναλγικίῳ ἰδὲ γέροντι, Σκηπτόμενον, Nitentem s. Fulcientem se sc. scipione, in modum mendici aut senis. Ubi nota synonymiis poni ῥόπαλον et σκήπτρον, item σκήπτεσθαι et σκηρίπτεσθαι, quorum causa σκήπτρον gestatur. Jovi quoque σκήπτρον tribuitur, regis majestatis signum, quo et in concionibus utebatur, si quando concilium vocasset, et ad cœlicolas verba facturus esset: ut et ap. Ovid. Met. 1. diis convocatis, Cel-sior ipse loco, sceptroque inuixus ehuno—ora indignantia solvit. Itidemque Jovis simulacrum quoddam ap. Paus. in Att. Σκήπτρον καὶ νίκην ἔχει. Erat regum quoque et imperatorum, insigne gestamen; quippe qui eorum vicem in terris gerant: imo ipsi dii regibus imperatoribusque dicuntur id in manus dare, cum eis rerum humauarum moderamen committunt: ut Il. B. (206.) εἰς κόρανος ἔστω, Εἰς βασιλεὺς, γὰρ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω Σκήπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, "να σφίσι βασιλεύῃ [σφίσιν ἐμβασιλεύῃ.] Ipsi autem reges et imperatores renuntiati capiunt: ut ap. Athen. 12. Τὸ σκήπτρον ἕτεροι λαβόντες ἀνεκρήχθησαν. Sic Ovid. Perenni sceptro potiri et regem esse, et, Sceptra loci rerumque capit moderamen. Idem reges et imperatores in publicum prodituri, populumque ad concionem convocaturi, sceptra gestabant: ut Il. B. (46.) ad naves descendurus Agamemnon, Εἰλετο σκήπτρον πατρώιον, ἄφθιτον αἰεὶ. Itemque Ulysses Agamemnoni occurrens Δέξατό οἱ σκήπτρον πατρώιον ἄφθιτον αἰεὶ, Ejus accepit sceptrum, eoque, velut regio insigni accepto, regis vice ad naves soluturas descendit: et si quem βασιλῆα ἢ ἑξοχὸν ἄνδρα κικεύη, hortabatur ut et ipse maneret et suos abitu parantes manere juberet: parentisque rerum domino Agamemnoni, cui Jupiter Saturnus ἔδωκε Σκήπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας. Sed et si quem a vulgo videret clamantem, eum σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ. Idemque aliquanto post Thersitem convitia dicentem Agamemnoni, σκήπτρῳ μετὰ φρενον ἠδὲ καὶ ὦμῳ πλῆξεν. Præterea Telemacho verba facturo, tanquam viro principi, σκήπτρον ἐμβαλε χεὶρὶ κήρυξ, Od. B. (37.) Sed et Chryses Apollinis sacerdos, filiam suam redempturus, in castra Græcorum venit Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνος. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ: quod sceptrum et ipsum aliquid auctoritatis et majestatis referebat. Quinetiam

per sceptrum iurabant vel ad iurandum adigebantur in foederibus aut pollicitationibus, II. K. 321. Ἄλλ' ἄγε μοι τὸ σκήπτρον ἀνάσχεο, ἥδ' ἔμορσον. Pro Ipso regno accipit Schol. Eur. Or. (1058.) ἐπὶ σκήπτρῳ ἔχων τὴν ἐλπίδ', exponens ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ: ut sit Sperans se regno potiturum. Pro eod. accipi potest supra in illo Homeri, ὃ Ζεὺς σκήπτρον ἔδωκε ἥδ' ἔθεμιστας: et in illo Athenæi, τὸ σκήπτρον ἑτέροι λαβόντες: itidemque cum Virg. dicit In sceptra ponere. ["Ilgen. ad Hymn. 473. Heyn. Hom. 5, 564. 6, 67. 7, 532. 533. 8, 468. Eur. Herc. F. 253. Jacobs. Anth. 6, 137. 8, 268. 306. Bast Lettre 82. Markl. Iph. p. 167. Sceptrum, ad Xen. Mem. 3, 9, 10. De sceptro temporum heroicorum, Wolf. ad Hesiod. p. 64. ad Horat. p. 26. Zeun. Baculus, Heyn. ad Apollod. 622." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 74. 1236. * Σκηπτροκράτης, unde * "Σκηπτροκρατέω, Const. Manass. Chron. p. 42. 54. 56. 71. 89. 114. * Σκηπτροκράτωρ, 105. 110. 129. Theodos. Diac. Acr. 5, 24. 105. * Σκηπτροκρατορέω, Const. Manass. Chron. p. 62. * Σκηπτροκρατορία, 58. 63. 78. 83. 102." Boiss. Mss. * "Σκηπτοκρατέω, Idem p. 80. 246. Meurs. Σκηπτοκρατέω, 103. 106. 134. * Σκηπτοκρατορέω, 118. Bonum verbum: sed versus docet, leg. esse σκηπτοκρατήσας. * Σκηπτοκρατορία, 109. 111. 120." Schæf. Mss. * "Δωδεκάσκηπτον, Duodecim tribus, Clein. Rom. Ep. 2. ad Cor. s. 31." Kall. Mss. * "Χρυσίσκηπτον, Chamælio albus, Diosc. Noth. 452." Boiss. Mss.]

INDE Σκηπτούχος, pro Σκηπτρούχος, Sceptritenens, ut dicitur Arcitenens; i. e. Sceptrum manu tenens, Sceptrum in manibus tenens. II. B. (86.) et Od. Θ. (41.) Σκηπτούχοι βασιλῆες, de principibus et ducibus exercitus, II. Ξ. (93.) ὅστις Σκηπτούχος τ' εἴη, καὶ οἱ πεπιθότατο λαοὶ, Qui regia sceptra gerat, et cui pareant populi ipsius ditioni subjecti. Item ap. Xen. comitantur Κύρυμ σκηπτούχοι: ut K. II. 8, (3, 8.) Ἐφέποντο δὲ οἱ περὶ αὐτὸν σκηπτούχοι ἐφ' ἵππων κεκοσμημένοι σὺν τοῖς πελτοῖς. Et aliquanto post, Ὑποπέμφας τινὰ τῶν σκηπτούχων, εἰπεῖν ἐκέλευσε πρὸς αὐτὸν ὅτι οὐδὲν ἔτι δέοιτο. Qui videntur fuisse caduceatores, s. ῥαβδούχοι, ῥαβδοφόροι, κήρυκες, σκηπτοφόροι. [Strabo 11. p. 391. ad Greg. Cor. 462. 681. I. q. εὐνούχος, ad Xen. K. II. 7, 3, 16. "Markl. Iph. p. 415. (Iph. T. 235.) Meleager 123. * Σκηπτουχία, Monum. Byz. 35." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 403=762. Æsch. Pers. 295. Lycophr. 111. "Asclepius ad Ammon. p. 99. Ed. Par. 1554. Psellus ad Fabric. B. Gr. T. 10. p. 93." Boiss. Mss.] Omittitur autem ρ in hoc Σκηπτούχος, euphoniae gratia, ut putant nonnulli: retinetur IN Σκηπτοφόρος, i. e. Sceptrum ferens s. gestans manu: quod itidem regis epitheton est aut principis imperatorisve exercitus. Quin Hes. σκηπτοφόρος exp. βασιλεὺς, sicut Σκηπτούχοι, βασιλῆες. Ovid. dicit Sceptrifera manus. ["Ruhnk. Ep. Cr. 297. Valck. Anim. ad Ammon. 226. Meleager 37. * Σκηπτοροφέω, Anal. 1. p. 6. ad Charit. 512." Schæf. Mss. Eust. Od. H. 125. p. 1574, 20.] Retinet ITEM Μονόσκηπτος, quo significatur Solus sceptra gerens, Monarcha. [Æsch. Suppl. 379. * Δι-σκηπτος, Ag. 42. * Πολύσκηπτος, Agathias Proem. in Epigr. v. 63. * Φιλόσκηπτος, Anth. 4. p. 509.] Dorice autem DICITUR Σκάπτον pro σκήπτρον: et illo Pind. utitur, teste Eust., qui etiam addit, σκηπτούχος inde derivari posse: ut sc. pro Σκήπτον DICATUR Σκήπτον, formeturque inde comp. Σκηπτούχος. Exemplum τοῦ σκάπτον ap. Pind. est, Ὁ. (1, 18.) σκάπτον ἀμφέπει: [Schæf. ad Greg. Cor. 462=218. "Brunck. Phil. 140. Wakef. 139." Schæf. Mss. * "Σκηπτοβάμων, Sophoclis Fragm. Victoria-num ad Aristoph. Ὀρν. 515. αἰετὸς, κύων Διός." Schn. Lex. * "Σκαπτοφόρος, Meleager 123." Schæf. Mss.]

Σκήπων, Scipio, Baculus, i. q. σκήπτρον, ejusdemque originis, sc. a σκήπτομαι, quoniam eo inter eundem nos fulcimus, si via lubrica sit, aut corpus debile. Suidas exp. ῥόπαλον, citans hunc versum, Ἦστ' ἤδη τὴν ὁργὴν χαλάσας, τοὺς σκήπωνας καταβάλλω: sicut Od. B. Telemachus χυόμενος ποτὶ σκήπτρον βάλε γαίῃ. Locus autem ille desumptus est ex

A Aristoph. Σφ. (727.) ubi σκίπωνας habetur, [Br. σκίπωνας. "Jacobs. Anim. 133. Anth. 7, 71. 295. 8, 77. 12, 228. Antip. Sid. 80. Phanias 2. Ariston 3. Brunck. ad Eur. Hec. 65. * Φιλοσκήπων, Toup. Opusc. 2, 168. Jacobs. Anth. 8, 383." Schæf. Mss.]

Σκηπάνιον, τὸ, Scipio, Baculus, Sceptrum, βακτηρία ἢ σκήπτρον, Hes.: II. N. (59.) σκηπανίῳ γαίηχος ἐννοσίγαιος Ἀμφότερῳ κεκοπῶς πλῆσεν μένεος κρατεροῖο, Ω. 249. σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας. ["Ruhnk. Ep. Cr. 126. Jacobs. Anth. 9, 360. Callim. 1. p. 439. Heyn. Hom. 6, 381. 8, 642. * Σκηπάνιον, Jacobs. l. c." Schæf. Mss.] Apud Hes. post Σκηπάνιον LEGITUR ET Σκηπάνιον, quod itidem exp. βακτηρία, τρίαινα, σκήπτρον, κηρύκιον, ῥάβδος, Scipio s. Baculus, Tridens, Sceptrum, Caduceus, Virga. NECNON Σκαπάνιον ap. Eund. habetur, quod similiter exp. βακτηρία: ab aliis vero σκίπωνας exponi annotat, i. e. Baculum, Scipionem. Legitur idem Σκαπάνιον et ap. Suid. in Σκήπων. Synonymum Ὀκχή. [* Σκηπάνιον, Σκηπάνιον, ad Greg. Cor. 29.]

B "Σκάπος, Ramus, et Ventus quidam, Hes." [Lat. Scapus.]

Ἀνασκήπτω, Irruo, Ingruo, Herod. Ἀνέσκηψαν λίθοι φερόμενοι. Qua signif. usurpatur et sequens comp.

Ἀποσκήπτω, Decumbo, Decido, Allidor, Plut. (Pomp. 19.) Συμπεσόντων δὲ εἰς ταυτὸ, καὶ γενομένων ἐν λαβαῖς, ἀπέσκηψαν αἱ πληγαὶ τῶν ξυφῶν εἰς τὰς χεῖρας ἀμφοῖν. Item Evado, Erumpo, Bud. e Basilio, 597. 620. Item Desino, Alciph. Ep. Ἀλλ' ἀμφιβάλλειν εἴθε τὰ φίλτρα, καὶ ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον, In exitium desinere, vel etiam Tendere. Herod. de Astyagis insomnia, (1, 120.) Νῦν δὲ ἀποσκήψαντος τοῦ ἐνυπνίου εἰς φάυλον, Cum in nihilum s. in frivolum eventum reciderit. || Transitive signif. e Dionysio H. 6. affertur, Ἀποσκήπτειν τὴν ὁργὴν εἰς αἰτίους, pro Iram in auctores effundere. ["Alciph. 170. Valck. Hipp. p. 212. ad Diod. S. 1, 81. 2, 592. ad Herod. 513. Jacobs. Anth. 11, 182. Dionys. H. 2, 1164. 3, 1440." Schæf. Mss. * Ἐναποσκήπτω, Orig. 3. p. 474. Cassii Probl. 30. * "Ἐναπόσκηψις, Bekk. Anecd. 455." Kall. Mss. * Ἐναποσκηπτικός, Cassii Probl. 15.]

Ἐνσκήπτω, Irruo, Invado, Cum impetu ingruo, βαρέως ἐμπίπτω, qua in signif. Herod. 3. (8, 39.) usurpat. Itidemque Hes. ἐνσκήψαντες exp. ἐφορμήσαντες. Sæpe δὲ κεραυνὸς dicitur ἐνσκήπτειν, itidemque ἄνεμος: sicut σκηπτοὶ κεραυνοὶ et σκηπτοὶ τυφῶνες, Fulmina et procellæ quæ impetu in terram devehuntur ex aëre. Alex. Aphr. Πνεῦμα δὲ κοῦφον ἐνσκήψαν εἰς αὐτὴν, In ipsam irruens et decumbens. Damascenus de dæmone tentante dixit ἐνσκήπτειν, pro Invadere s. Incessere. Sed et cupiditas alicujus rei aliquem invadens s. incessens, ἐνσκήπτειν dicitur, Greg. Naz. Στῆλ. κ. I. de Constantino magno, Οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω πώποτε πράγματος ἔρως θερμὸς ἐνέσκηψεν, ὥς ἐκείνῳ Χριστιανὸς ἀνέστηναι, Nullum nunquam ullius rei tantus incessit amor tantaque cupiditas, quantus illum, Christianos augendi. Item et morbus ἐνσκήπτει, Inruit et invadit: cujus signif. exemplum habes in Σκήπτω. Itidemque Bud. ait dici τὸ πάθος ἐνσκήπτειν κατὰ τοῦ σώματος, cum sc. in aliquam partem incumbit, in eam decumbens s. ingruens. Signif. etiam Illabor: quomodo accipi potest ap. Damascenum de Defunct. init. Καὶ ὁ σοφὸς παρέδραμε, ἰδιώταις ἐνέσκηψε καὶ ὁ διδασκάλους διέλαθε, μαθηταῖς ἐπεφοίτησε. Ubi nota ἐνέσκηψε et ἐπεφοίτησε vicina signif. usurpari. Bud. interpr. Incubuit et sedit. || Innitor, Incumbo, Fulcio me iu: accipiendo tamen neutraliter. Hes. Ἐνσκήψαι exp. ἐνερεῖσαι. || Accipitur Ἐνσκήπτω transitive quoque pro Immitto, s. potius Impetu immitto, Impetu devectum immitto, βιαίως καὶ ῥαγδαίως ἐπιφέρω, Herod. 1, (105.) Τοῖσι τούτων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ὁ Θεὸς θήλειαν νόσον, Deus muliebrem malum immisit: [cf. 4, 79.] SIC ET Σκήπτω videtur accipi interdum transitive pro Immitto, Cum impetu immitto: INDEQUE Σκηπτός accipi pro Impetu immisus, devectus immisusque: ut σκηπτός κεραυνός,

πρηστήρ, τυφών. ["'Ενσκήπτω, Valck. Hipp. p. 212. A Zeun. ad Xen. K. Π. 339. Koen. ad Greg. Cor. 200 (=427.) Brunck. ad CEd. T. 28. ad Herod. 637. Bergler. ad Alciph. 54. Schol. Aristoph. Πλ. 1055. Boiss. Philostr. 504. 533. Heyn. Hom. 7, 242. 355. 368. Wakef. Alc. 127. Trach. 1087." Schæf. Mss., Schol. Apoll. Rh. T. 1. p. 321. Vide Σκηπτός.] "'Ενσκήπτω, i. q. ἐνσκήπτω, Incumbo, Nicander Θ. 23. Οἷσιν ἐνσκήψει βλοσυρὸν δάκος, pro Influxerit dentem. Inde et ἐνσκήφθη, quod Suidas exp. "κατηνέχθη. Apud Hes. legitur etiam 'Ενσκήμψαντες, expositum ἐνερείσαντες. De quo in 'Ενσκήμπτω." ["Ad Timæi Lex. 105. ad Il. P. 437. Brunck. Apoll. Rh. 122." Schæf. Mss. * "Κατενσκήπτω, Incesso, cum accus., Andr. Cr. 332." Kall. Mss.]

'Επισκήπτω, et PASS. 'Επισκήπτομαι, idem cum simplici significant, i. e. Inniior, Fulcio me, Dem. (915.) Σὺ δ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, Tu hoc teste niteris, in eoque totam causæ fiduciam reponis, qui tibi socius est injuriæ et fraudis: ut Cic. Niti et confidere videtur invidia inveterata judicii Juniani. At ἐπισκήπτεσθαι μαρτυρίαις aliud significat, ut paulo infra dicitur. Bud. 127. Itidem fortassis accipi possit ap. Chrys. de Sacerd. Τῆς ἀληθείας οὐκ οὐσης, ἐπισκήψαι τι τοῖς πρὸς χάριν λεγομένοις, ut sit Aliquo modo niti et fulcire se rationibus plausibilibus, quæque auribus gratæ sunt. Bud. tamen pro Affingere accipit, Comm. 129. || Irruo, Ingruo, Incesso, Incumbo aut Decumbo in: et proprie de iis dicitur, quæ violento impetu in aliquid devehuntur: ut ὁ σκηπτός κεραυνός, Fulmen quod impetu in terras devehitur. Herod. (7, 10, 5.) 'Επισκήπτει εἰς δένδρεα, In arbores impetu devehitur, Arbores ferit, icit et percutit: ut Horat. feriuntque summos Fulmina montes. Item et morbi dicuntur ἐπισκήπτειν, sicut ἐνσκήπτειν et ἐγκατασκήπτειν, cum divinitus immissi invadunt homines, et in partem aliquam corporis decumbunt, Plut. Theseo (15.) Νόσος ἐπέσκηψε, Morbus invasit. Sic Chrys. 'Επισκήπτοντα αὐτῇ νοσήματα. Et ap. Suid., Τὸν λοιμὸν ἐπισκήψαντα εἰς τὴν ζύμψαν. Inde sunt metaphora Theodorit. Hist. Eccl. 4. de Arianismo loquens, ait, 'Επισκήψαν αὐτοῖς τὴν λύμην ταύτην μαθὼν, Illum tractum invadere pestem illam. Et in 5. 'Εν τῇ χώρᾳ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ τὴν Μαρκίωνος νόσον κώμης τισὶν ἐπισκήψαι μαθὼν, Marcionis hæresin pestiferam quosdam invasisse: seu, ut Bud. interpr. p. 128., Marcionis pestem et hæresin grassari et incubuisse. In quo l. posteriore nota constr., similem Plutarchianæ paulo ante, in priore autem, similem superiori Herodoteæ. Similiter ἐγκατασκήψαι pro βαρέως ἐπερείσασθαι de morbo itidem Thuc. dicit. || Item in judicio aliquis ἐπισκήπτεται, cum in aliquid incubit, idque premit et urget, et instat: sc. crimen aliquod intendendo: ut ἐπισκήπτεσθαι ταῖς μαρτυρίαις, quod Bud. 127. interpr., Testimonia falsi accusare, κατηγορεῖν ψευδομαρτυριῶν: fusius proferens locos illos quos breviter citabo. Dem. Θεομένης αὐτοῖς ὡς ἀληθῆ μεμαρτυρηκόσιν οὐκ ἐπεσκήψατο, οὐδ' ἐπέξέρχεται τῶν ψευδομαρτυριῶν, Eos testes ut vera testificatos, nec tum falsi postulavit Theomenes, nec nunc eo nomine reos facit, Inter reos referre contendit, Eo crimine urget. Idem, Οὐδενὶ τῶν ψευδομαρτύρων ἐπεσκημμένος. Plato de LL. 11. 'Εὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, Si quis testem insimulet falsi testimonii. Ibid. 'Επισκήπτεσθαι δὲ τῶν ἀντιδίκων ἑκάτερον ὅλη τῇ μαρτυρίᾳ, ἢ μέρει, εἴν τὰ ψευδῆ τινα φῆ μεμαρτυρηκέναι, Insimulare autem et actori et reo licet aut in totum testimonium, aut in partem. Sic idem Bud. ap. Isæum (98.) 'Επισκηψαμένων δ' ἡμῶν verfit, Cum ementitæ contestationis experiri cum ipso institissemus. [Æschin. 142. "Ἦν οὐδὲ ψευδομαρτυριῶν θέμις ἐστὶν ἐπισκήψαι.] Item 'Επισκήπτεσθαι dicitur, qui injuriarum judicium intendit iu aliquem, ob verbera aut vulnera consulto illata, Lys. 'Ο γὰρ ἀδίκηθεῖς καὶ ἐπιβουλεύθεῖς ὑπ' ἐμοῦ, οὐκ ἐτόλμησε τεττάρων ἐτῶν ἐπισκήψασθαι εἰς ἡμᾶς, (156.) Καὶ ἄλλα πολλὰ ὑβρισμένους ὑπὸ Σίμωνος, καὶ κατεαγείς τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι. Plato de LL. 11. 'Ο δὲ ἐπισκηπτόμενος, ἅμα καὶ κατεγγνάτω τὸν ᾧ

ᾧ ἐπισκήπτεται: ubi ἐπισκηπτόμενον pro Accusatore cædis posuit, hoc est insimulante cædis admittæ, Bud. 128. Utriusque hujus signif. meminit Lex. nieum vet., annotans ἐπεσκήψατο poni pro ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν: addensque, interdum etiam, sed raro, poni pro ἐνεκάλεσε φόνον. || Improbo, Reprehendo, Refello: quæ signif. vicina est præcedentibus duabus, imo fere eadem cum priore. Plato Theæt. (8.) 'Αλλὰ μὴ ἀναδύον τὰ ὁμολογημένα, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ μαρτυρεῖν, πάντως γὰρ οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ: Nemo refellet ejus testimonium. Greg. Simplicia, 'Ὡς ἀναξίου τοῦ ἀνδρὸς ἴσως ἐπιλαμβάνεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐπισκήπτειν τῇ καταστάσει, Reprehendere hominem et indignum sacerdotio dicere, ob idque ejus creationem institutionemque accusare et improbare. Sic Chrys. Comm. in Ep. ad Rom. 8. Εἰ γὰρ, ἐπειδὴν πωλοδάμνης πολλοὺς ἐκλέχεται ἐπιτηδεύουσας πρὸς τὸν δρόμον, οὐδεὶς ἐπισκήψαι δύναται, πολλῷ μᾶλλον ὅταν ὁ θεὸς ἐκλέγεται ψυχάς. Bud. 129. Quibus adde hoc Soph. Ant. (1313.) p. 267. 'Ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων, sc. Antigonom, Πρὸς τῆς θανούσης τῆς δ' ἐπεσκήπτου μόρων, ubi Schol. exp. κακῶς ἐλέγου, ἐπεγράφον.

'Επισκήπτω, Mando, Injungo: in qua signif. cum infin. construitur. Eur. (Rhes. 840.) πόλλ' ἐπισκήπτων μολεῖν, Frequenter mandans ut veniremus, Plut. Themist. 'Επισκήπτων: διὰ γραμμάτων, Per literas mandans. Qui ll. aperte docent, non perpetuum esse discrimen quod Ammon. statuit inter ἐπιστεῖλαι et ἐπισκήψαι: dicens ἐπιστεῖλαι fieri διὰ γραμμάτων, i. at ἐπισκήψαι, διὰ λόγων. 'Επισκήπτειν, inquit Bud. 128., est etiam Obtestari et mandare: ususque ejus verbi extremis mandatis accommodatus est, hominumque morientium precibus, quippiam ab amicis et necessariis hæredibusve contendendum, quasque fides eorum committentium. Cujus signif. exemplum prolixum habes ibi e Dem., itemque hoc e Lys. (510.) 'Αποθνήσκοντες γὰρ ὑμῖν ἐπέσκηψαν καὶ ὑμῖν καὶ ταῖς ἄλλοις ἅπασι, τιμωρεῖν ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν 'Αγόρατον τουτονί, ὡς φορέα ὄντα, i. e. μετὰ ἐπιθειασμοῦ ἐνετείλαντο, Cum imprecatione, ni pareatur, mandarunt. Cujus rei exemplum est ap. Herod. 3, (65.) de Cambyse loquentem, Καὶ δὲ τελευτῶν τὸν βίον, 'Ὡ Πέρσαι, ὑμῖν τὰδε ἐπισκήπτω, θεοὺς τοὺς βασιλείους ἐπικαλέων: deinde imprecationem mandatis addit. Item generaliter pro Obtestor, Obsecro: itidem cum infin. Æschin. (76.) Κλαίοντας, ἱκετεύοντας ὑμᾶς ἐπισκήπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν τῆς 'Ελλάδος ἀλιτήριον στεφανοῦν. Sic Basil. Ep. ad Eccl. Neoc. 'Επισκήπτω ὑμῖν πρὸς τῶν πατέρων, πρὸς τῆς ὁρθῆς πίστεως, διαναστῆναι τὴν ψυχὴν. Cui quamsimillimum est hoc Thuc. 2, (73.) 'Επισκήπτουσι τε ὑμῖν πρὸς τῶν ὀρκων, οὓς οἱ πατέρες ὤμοσαν, μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν. Vosque obtestantur: qua in signif. utitur et 3, (59.) ubi Schol. ἐπισκήπτουσι exp. παρακελεύονται, p. 72. Itidem pro Peto et Flagito accipi potest ap. Soph. Aj. (566.) p. 34. 'Υμῖν τε κοινῇ τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν, Κεῖν φ' ἔμην ἀγγεῖλατ' ἐντολήν: nisi cum Schol. χάριν dictum malimus pro ἐντολήν: ut sit, Hoc vobis injungo mandati, exacto etiam juramento: sicut in Lex. meo vet. exp., μετὰ τινος ἐπιθειασμοῦ λέγω, καὶ οἷον ἐξορκίζω. Itemque in CEd. T. (2523) p. 162. 'Υμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν, dicit pro ἐνὸρκως ἐντέλλομαι, ut Schol. exp. Quibus simile hoc Ejusd. Tr. (1223.) p. 374. ubi Hercules morti vicinus Hyllō filio ait, τοσοῦτον δὲ σ' ἐπισκήπτω, τέκνον, Ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὖσεβεῖν Βούλει, πατρῶν ὀρκίων μεμνημένος, Πρόσθου δάμαρτα. Schol. exp. itidem, ἐντέλλομαί σοι, παρεγγυῶ, Mando s. Injungo et fide a te accepta postulo. Itidem Eur. Phœn. (786.) Πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον, Mando et injungo, ἐπιτέλλομαι: Alc. (366.) 'Εν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις Σοὶ τάσδε θεῖναι πλευράς. Nam mandabo ut in iisdem tecum cedrinis loculis hæc ponantur latera: ἐντελοῦμαι γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς σοοῖς σὺν σοὶ ἐμὲ θέψαι. Q. l. perperam exp. in VV. LL. Sic enim ibi, ἐπισκήψω με ἐν κέδροις, In cedris me prosternam, acclinabo, i. e. Procumbam. Et jungendus infin. cum ἐπισκήψω, et σοὶ cum ταῖς αὐταῖς. Hes. 'Επισκήπτει exp. non solum μέμφεται

ἐπιτιμῶ, (itidemque Ἐπισκηπτέτω, ἐπιμεμφέσθω,) ἐντέλ-
 λεται: sed etiam προνοεῖται, item σημειοῦται, itidem-
 que Ἐπισκηψάμενον, ἐπισημειωσάμενον. Idem Ἐπι-
 σκήψασθαι exp. ἐπιβαρῆσαι: item Ἐπισκήπτω, ἐπαρῶ-
 μαι, et ἐνερείδω τὴν γνώμην: cum quo ultimo con-
 venit Ἐπισκήψω, quod Suidas exp. σημειώσομαι, ἐπι-
 στήσω τὸν νοῦν: eandemque Hes. quoque exp. affert,
 ut paulo ante videre est. In Etym. ἐπέσκηψε exp.
 nou solum ἐνερείλατο, sed etiam προεφασίζετο. Qua
 signif. ἐσκήψατο usurpari, suo loco docui.

[“Ἐπισκήπτω, Pierson. Veris. 69. Mær. 162. et
 n., Toup. Opusc. 2, 201. Eur. Hec. 830. Rhes. 402.
 Ammon. 55. Valck. Hipp. p. 212. 255. ad Herod.
 295. 513. Brunck. Ind. Soph. Jacobs. Anim. 38.
 Coray Theophr. 333. ad Lucian. 1, 629. 696. Boiss.
 Philostr. 504. Heind. ad Plat. Theæt. 293. Thom.
 M. 340. Wakef. Eum. 485. Mando, Meurs. ad
 Apoll. Dysc. 41. Teuch., ad Lucian. 1, 231. 391.
 Obtestor, Eur. Iph. T. 701. 1077. Accuso cædis,
 Stanl. Eum. 588. Fischer. ad Plat. Euthyphr. p. 34.
 Ἐπισκήπτω θεόν, Dionys. H. 4, 2010.” Schæf. Mss. B
 Heliod. 4. p. 183. Ἰκέτευεν ἐπισκήπτουσά μοι πολλὰ
 τὸν Ἥλιον ὄρκον. Herod. 4, 33. Τοὺς πλῆσιον ὄρκους
 ἐπισκήπτειν, κελεύοντας κ. τ. λ. “Ἐπισκήψαι signif.
 verbis alicui quid injungere, ἐπιστεῖλαι notat Per
 literas aliquid significare. Auctor differentiae Ammon.
 ab Atticis plerumque observata.” Valck. Schol. in
 N. T. 2, 600.]

Ἐπίσκηψις, ἡ, Incubitus, (si hoc uti liceat pro Ipsa
 incumbendi et ingruendi actione): habebis e Schol.
 Thuc. in Κατασκήπτω. || Actio illa judiciaria, qua
 testi falsi testimonii crimen intendere insistimus, in-
 juriarumve aut cædis aliquem accusamus. Prioris
 signif. meminit Suid., a quo ἐπίσκηψις exp. δίκη κατὰ
 τῶν ψευδομαρτυρησάντων. Utriusque J. Poll. men-
 tionem facit l. 8. nbi cum ἐπίσκηψιν esse dixisset εἰ
 τις τὴν διαμαρτυρίαν ὡς ψευδῆ αἰτιώτο, subjungit,
 Ἰσῶν πρᾶτρεα τὸ ἐπὶ φόνο προειπεῖν dixisse eis “Ἀ-
 ρεῖον πάγον ἐπίσκηψαι: ejus hæc verba subjungit,
 eis “Ἀρεῖον πάγον αὐτὸ ἐπέσκημαι. Sed perperam
 ap. J. Poll. pro Ἐπίσκηψις et Ἐπισκήψαι, LEGITUR
 Ἐπίσκεψις ET Ἐπισκέψαι: itidemque perperam ap.
 Hes. Ἐπισκεπτέτω et Ἐπισκεψάμενον, pro Ἐπισκηπτέ-
 τω et Ἐπισκηψάμενον: quod vel alphabetica series
 ostendit. || Elogium morientis, Greg. Naz. de Basilio
 moriente, Οὐκ ἀηδῶς ἐναπέψυξεν, ἐστὶν ἂ τοὺς παρόν-
 τας μυσταγωγήσας, καὶ βελτίους ποιήσας ταῖς ἐπίσκη-
 ψεσι. Est autem ἐπίσκηπτειν peculiariter morientum,
 cum a circumstantibus aliquid aut efflagitant aut
 etiam eis mandant, jurisjurandi quoque fide ab eis
 exacta, dirisque obnuntiatis, ni extremæ suæ volun-
 tati satisfiat: ut satis manifestum est ex iis quæ in
 Ἐπισκήπτω attuli exemplis, Sophoclis præsertim et
 Eur. [“Ad Lucian. 1, 231. Mandatum, Valck. Hipp.
 p. 255. Actio judiciaria, ad Diod. S. 1, 485.” Schæf.
 Mss.]

“Ἐνεπισκήπτεσθαι, Incumbere. Peculiariter cre-
 ditores ἐνεπισκήπτεσθαι dicebantur, Qui, publicatis
 bonis cujuspiam, experiebantur contra populum,
 “ut hodie contra fiscum, actione pignoratitia in
 pignora incumbentes. Dem. (1197.) Δημευθέντων
 τῶν Ἀντιμάχου, ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκέ-
 λον, Cum bona Antimachi publicarentur, in bona
 ipsa oppignerata incumbere. Hæc inter alia Bud.
 184., ubi et ἐνεπισκηψάμενος interpr. Si ad pigne-
 randa publicata bona incubuisset, in pignoratitiam-
 que actionem sponsione contendere institisset. Me-
 minit J. Poll. quoque hujus verbi. Tradit enim
 libro 8. ἐνεπισκήψασθαι dictum fuisse ὅποτε τις ἐν
 τοῖς δημευθεῖσιν εὐαντῶ τι ὀφείλεσθαι ἢ προσήκειν
 λέγει: et hanc rem fuisse VOCATAM Ἐνεπίσκημμα.
 Itidem Suid. cum Harpocr. annotat, ὅποτε δημευ-
 θεῖν τινὸς οὐσία, ἐξεῖναι προελθεῖν τῷ φάσκοντι γε-
 γνησθαι δανειστῇ τοῦ ἀνδρός, καὶ λέγειν ὡς ὀφείλε-
 ται αὐτῷ ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος: atque hoc dictum
 fuisse ἐνεπίσκημμα et ἐνεπισκήψασθαι et ἐγγύην
 καταβαλεῖν. [Cf. Etym. M. et Bekk. Anecd. 250.
 “Ἐνεπίσκημμα, Callim. 1. p. 472.” Schæf. Mss.
 “Κατεπίσκηπτω, Eumath. 221. 394.” Boiss. Mss.
 “Προεπισκήπτω, Heliod. 4, 18. p. 164=255.]

Κατασκήπτω, Impetu devehor, Impetuose irruo s.
 ingruo: ut fulmina, presteres, typhones. Cujus
 signif. exemplum ex Aristot. de Mundo, habes in
 Σκηπτὸς supra. Simile est hoc Plutarchi Lycurgo (31.)
 Λέγεται κεραυνὸν εἰς τὸν τάφον κατασκήψαι, Dicitur a
 fulmine in ipsum devecto tactum s. ictum esse. Iti-
 dem pro Deferor, ap. Eund. Themistocle, Νεφὸς ἐδο-
 ξεν ὑπονοστεῖν καὶ κατασκήπτειν εἰς τὰς τριήρεις, Ne-
 bula visa est recidere et in triremes deferri. Morbi
 quoque κατασκήπτουσι, cum cælitus quasi delati
 homines invadunt s. incessunt, et in partem aliquam
 corporis incumbunt. Herod. (7, 137.) Κατέσκηψε ἐς
 ἀγγέλους, Nuntios invasit et corripuit. Thuc. 2, (49.)
 de morbo pestifero, Κατέσκηψε γὰρ καὶ ἐς αἰδοῖα, καὶ
 ἐς χεῖρας, καὶ πόδας. Ibid. dicit τῶν ἀκρωτηρίων ἀν-
 τίληψις αὐτοῦ, (quod Schol. exp. ἐπίσκηψις,) synony-
 μως accipiens κατασκήπτειν εἰς ἀκρωτήρια et ἀντιλαμ-
 βάνειν ἀκρωτηρίων, Summas partes invadere et corri-
 pere. Gal. Κατασκήπτει εἰς κυρσοὺς, In varices fertur
 et decumbit, Varices corripit et invadit. Diversa
 constr. affertur ex Aristot. Probl. 2. Κατασκήπτειν
 τῷ ὀδόντι, In dentem incumbere, pro ἐγκατασκήπτειν.
 Diversa item e non nominato Auctore, Κατασκήπτει
 νοῦν, Mentem invadit et incessit: pro κατασκήπτει
 εἰς νοῦν. Alia etiam mala et infortunia κατασκήπτουσι,
 ut ap. Philon. V. M. 2. Πολέμοις, ἢ τυραννίσιν, ἢ τι-
 σιν ἄλλοις ἀβουλήτοις, ἢ νεωτερισμῷ τύχης κατασκή-
 πτει, Quæ fortunæ insolentia invexerit, Turn. ele-
 ganter. Item et fama dicitur κατασκήπτειν, cum
 aliquo delata invadit s. pervadit omnes cætus et late
 serpit, Appian. B. C. 3, (25.) Ἀφῶν δὲ φήμη κατέ-
 σκηψε, Γέτας τὸν θάνατον τοῦ Καίσαρος πυθομένων
 Μακεδονίαν πορθεῖν. [“Toup. Opusc. 1, 163. 2, 271.
 Valck. Hipp. p. 212. Eurip. 3. p. 296. Wakef. S.
 Cr. 2, 121. ad Diod. S. 1, 239. 395. ad Herod. 563.
 Aristoph. Fr. 273. Dionys. H. 1, 420. 481. 556.
 3, 1853.” Schæf. Mss. Heliod. 8. p. 398. Sophr. Cæd.
 C. 1008. ἰκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς, Parthen. 18.
 Κατέσκηψεν εἰς ὀμότητα, Eur. Med. 93. πρὶν κατα-
 σκήψαι τινα, pro εἰς τινα.]

Κατάσκηψις, Invasio, Decubitus, ut cum morbus
 dicitur invadere et decumbere in partem aliquam
 corporis: pro quo Thuc. dicit ἀντίληψις, Schol.
 ejus ἐπίσκηψις. Diosc. præf. l. 7. Πρὸ τῆς κατασκή-
 ψεως τῶν παθῶν ποικίλως διαγωνιστέον, μέχρι τοῦ
 παντελῶς αὐτὴν ἀποσκευασθῆναι τῶν σωμάτων, Ante-
 quam ad ima decumbant morbi, variis modis est
 decertandum, donec vis tota corporibus excutiat.
 Ubi τῷ κατασκήπτειν vicinam signif. habent, εἰς τὸ
 βάθος ἀπελθεῖν καὶ σπλάγχχνων ἄψασθαι, item καθάπτε-
 σθαι τῶν σωμάτων.

[* “Κατάσκηπτὸς, Eurip. 3. p. 296.” Schæf. Mss.
 “Ἐγκατάσκηπτος, Hippocr. 772. sed —σκεπτος in
 Cod. Medic.]

Ἐγκατασκήπτω, Invado et decumbo in, κατασκήπτω
 εἰς. Proprie de fulminibus aut ventis impetu deve-
 ctis; item de morbis, aliisque malis quæ inferuntur
 s. invehuntur. Thuc. 2, (47.) de morbo pestifero,
 paulo ante l. in Κατασκήπτω c., Λεγόμενον μὲν καὶ
 πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκήψαι καὶ περὶ Λήμνον καὶ
 ἐν ἄλλοις χωρίοις οὐ μὲντοι τοσοῦτὸς γε λοιμὸς, Gras-
 satum esse. “Ἐγκατασκήψασαν, Hesychio ἐμπεσοῦ-
 σαν.” [“Valck. Hipp. p. 212. ad Herod. 513. ad
 Diod. S. 1, 239. Wakef. Trach. 1087.” Schæf. Mss.
 “Infigo, Clem. Alex. 290.” Wakef. Mss.] UNDE
 Ἐγκατάσκηψις dicta, Cum morbus decumbit et inva-
 dit in partem aliquam corporis, aut totum corpus
 cum ipso etiam animo, Diosc. 7, 4. Ἡ τοῦ ὑδροφύβου
 πάθους ἐγκατάσκηψις οὐδὲ ὠρισμένην ἔχει προθεσμίαν,
 Pavor aquæ non statim definitoque tempore invadit.
 [* “Ἐπικατασκήπτω, Repente ingruo, Euseb. Hist.
 Eccl. 7, 22. (p. 268.)” Mendham. Mss.] Συγκατα-
 σκήπτω, Uno impetu ingruo, Una invado, incesso.

Παρασκήπτω, Juxta s. A latere ingruo et irruo.
 Bud. interpr. Decumbendo et ingruendo aberro:
 afferens hunc Luciani locum (1, 119.) Ὁ δὲ κεραυνὸς
 εἰς τὸ Ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκείνῳ τε κατέφλεξε, καὶ
 αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. Idem, Πα-
 ρασκήψας εἰς τὸ Ἀνάκειον, interpr. Detortum et obli-
 quans.

Περὶ σκήπτω, Circumcirca irruo: Hes. περισκήπτειν, A
* περιθλίβειν.

Προσκήπτω, Prædico, Præsignifico. Nisi error est
ap. Hes. πρόσκηπτε exponentem προσήμανε, πρόλεγε,
προμήνυε.

¶ Σκήπτω, i. q. Σκήπτω: ut πιμπλώ i. q. πιπλώ.
“Σκήμψις, ἢ, Actio ipsa incumbendi s. ingruendi, ut
“ap. Hippocr. de humore dicitur in partem aliquam
“incumbente s. ingruente. Quidam Decubitum
“interpr.” Pro quo scribitur ETIAM Σκήπτω: unde
ap. Hes. Σκήπτει, ἐρείδεται: et pass. Σκίμψασθαι,
ἐρείσασθαι: quemadmodum Σκήπτω et Σκήπτομαι,
Nitor, Innitor, Fulcio me; itidemque e Pind. (II. 4,
399.) affertur pro ἐπερείδομαι, στηρίζομαι. Signif.
etiam Incumbo, Decumbo in, Ingruo, Irruo, perinde
ut Σκήπτω. Unde ap. eund. Hes. Σκήπτει, ἐπιπίπτει:
quo modo accipi potest II. II. (612.) τὸ δ' ἐξόπιθεν
δόνυ μακρὸν. Οὐδὲ ἐνὶ σκίμφῳ: nisi malis in sequenti
signif. Fixum s. Infixum est. Nam idem Hes. Σκίμ-
ψαι exp. ἐμπαγῆναι: item ἐμπελάσθηναι: itidemque
Σκίμφῳ, ἐγγίση, προσπελάσθηναι. Præterea Σκίμψαι exp.
ἐκπλαγῆναι: itidemque med. Σκίμψασθαι, ἐκπλαγῆ-
ναι, Terrore dejici s. prosterni. Eidem tamen σκίμ-
ψασθαι activam quoque signif. tribuit, exponens
πλῆξαι, Verberare, Icere, Ferire. Rursum Σκήπτει
exp. χαλεπαίνει. Legitur hoc verbum et ap. Hip-
poer., ap. quem Gal. Lex. Σκίμφῳ annotat duo si-
gnificare, nimirum et διηρέθηναι et ἐμπελάσθηναι: cujus
posterioris exp. mentionem paulo ante etiam feci
ex Hes. Idem Σκίμψαι exp. κατασχάσαι, διελεῖν,
τῦσαι, (ut Hes. σκίμψασθαι exp. πλῆξαι,) quo in l. de
vena dici videtur. SED LEGITUR Σκύμψαι eo in
loco: quod mendosum est. SCRIBITUR ET Σκίμ-
πω, sine τ: unde ap. Hes. Σκίμπεται. Habetur et in
Gal. Lex. Σκίμπέσθω, κατακλειέσθω. Ubi tamen et
Σκίμπέσθω habent quidam Codd. SED ET Σκίμπῶ
pro σκίπτω reperitur. Unde ap. Hes. Σκίμπῶναι, ἐρεί-
δεται, ἐπιπίπτει, χαλεπαίνει: quo modo et Σκήπτει
idem Hes. exp. [“Σκήπτω, Phryn. Ecl. 20. Thom.
M. 799. Heyn. Hom. 7, 356.” Schæf. Mss.] “Κίμ-
“πτω pro σκίπτω dicitur, ut κεδάω pro σκεδάω: unde
“κίμψαντες, quod Hes. exp. ἐρείσαντες, στηρίζαντες.”

Σκίπων, ὠνος, ὁ, Scipio, Baculus: cui sc. inter
eundum ignitur et nos fulcimus: i. q. σκήπων,
σκηπάνιον, σκήπτρον, βακτηρία, Schol. Aristoph. Σφ.
(727.) “Ὅστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας, τοὺς σκίμπωνας
καταβύλλω: q. l. Suidas citans, exp. et ipse ῥόπαλον,
sed scribit σκήπωνας. Itidem ap. Eur. Hec. (65.)
Κἀγὼ σκολιῶ σκίμπωνι χερὸς διερειδομένα, σπεύσω
βραδύπουν. Ἦλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσας. Incurvo sci-
pionem manum fulciens, Incurvo manus fulcimento
innixa. Athen. 12. Σκίμπωνί τε στηρίζετο χρυσᾶς
ἐλικας ἐμπεπαρμένω. Similiter ap. Herod. 4, (172.)
Ἐπεὰν σκίμπωνα [al. σκίπ.] προσήσωνται, Scipione
prætentato, vertit Valla, ubi de Nasamonibus sermo
est. Gal. quoque in Lex. Hippocr. exponens quid
sit Ἀντικόντως, synonyma facit σκίμπωνα et κοντόν:
unde quidam Contum et Ridicam interpr. [“Musgr.
Hec. 65. Porson. ib. ad Herod. 357. Thom. M. 799.
Brunck. Aristoph. 2, 232.” Schæf. Mss. Corai. ad
Plut. Camill. 22.] “Σκίμπιον, Scipio. Vel potius
“Parvus scipio.” SED ET Σκίπων scribitur in Lex.
meo vet., ubi locus Eur. supra citatus, sic legitur,
Κἀγὼ σκολιῶ σκίπωνι διερειδομένα, exponiturque iti-
dem βακτηρία. Itidemque ap. Suid., Σκίπωνος, τῆς
ράβδου. Ubi habetur et Σκίπανος, quasi a NOMINE
Σκίπων. Scripturam illam ap. Eur. sine μ, ut in
Lex. meo vet. habetur, confirmat Hes. quoque:
quippe ap. quem legitur, Σκίπωνι χειρὸς, βακτηρία
χειρὸς. Itidemque ap. Eund. Σκίπων, βακτηρία, ρά-
βδος. [“Brunck. ad Eur. l. c. Porson. ibid. “So-
lemni errore σκίπωνι Ald. et plerique Mss. Sed
Brunckii membr. Ms. Reg. Soc. et Hesychius a
Brunckio indicatus σκίπωνι habet.” Toup. Opusc. 1,
388. Bergler. ad Alciph. 210. ad Herod. 357.
Thom. M. 799. Jacobs. Anth. 7, 71. 295. 8, 77.
Brunck. Aristoph. 2, 232.” Schæf. Mss.] UNDE
Ἀσκήπων, Scipione non nitens, Qui sine baculo in-
cedit: unde pro Eo accipitur, qui viridi adhuc est
senecta. [“Antiphil. 33. ad Mær. 409. Toup. O-

pusc. 1, 452. Emeadd. 2, 213. * Βαρύσκιπων, Ja-
cobs. Anth. 8, 58.” Schæf. Mss. Schol. Pind. p. 349.
Callim. Fr. 120. p. 488.] ITEM Σκίπων, Cognomen
Corneliæ gentis, Macrobi. Saturnal. 1, 6. Non aliter
dicti Scipiones, nisi quod Cornelius, qui patrem lu-
minibus carentem regebat pro baculo, Scipio cogno-
minatus, nomen e cognomine posteris dedit. Alio-
qui et Scipio pro Baculus passim ap. Latinos usita-
tum est, a Græcis mutuo sumtum. Cum vero
cognomen Corneliorum est, in Græcis Codicibus sæpe
REFERTUR ET Σκηπίων, tum ap. Plut., tum ap.
Suid., idque sine mendo: sicut enim hoc Σκίπων
originem a Σκίπτω s. Σκίπων traxit, ita illud Σκη-
πίων a Σκήπτω s. Σκήπων. [“Σκίπων, Jacobs. Anth.
7, 71. ad Diod. S. 1, 614. Σκηπίων, ad 2, 626. Conf.
c. Καίπ., ad 2, 524.” Schæf. Mss.] “Σκίπωνις, i. q.
“σκήπων. Item Radius, VV. LL.”

Ab eadem origine MANAVIT Σκίμπους, ὁδος, ὁ,
quod ab J. Poll. 10, c. 7. inter κλινῶν genera refertur,
a Suida autem et Hes. exp. κράββατος: quo nomine
Lectus humilis intelligi putatur, quo accumbebant;
quales thori erant. Ovid. Discubere thoris, et ap.
Plin. Discubitorii lecti. Aristoph. N. (254.) Κάθιδε
τοῖνον ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα. Ubi Schol. annotat,
Atticos κράββατον vocare σκίμποδα. [“Euseb. H. E.
6, 40. v. Vales.” Mendham. Mss. “Ad Mær. 581.
354. Phryn. Ecl. 20(=62. Lobeck.) Thom. M. 799.”
Schæf. Mss. Mercurialis de Gymn. 178. Lipsii Elect. 1,
19.] Inde est DIMIN. Σκιμπόδιον, τὸ, Lectulus
discubitorius, in quo reclinare cervicem possumus:
ut fieri solet corpore aut lasso aut debilitato. Dion.
Νοσησάντα δὲ ἐπὶ θάνατον, ἐν τε σκιμποδίῳ καταστέγγει
ὁποῦν αἱ τῶν βουλευτῶν γυναῖκες χρώνται, ἐς τὴν γε-
ρονσίαν ἐσεκέμισε, ubi exp. Lectica. Hesychio autem
Σκιμπόδιον est εὐπελὲς κλινίδιον, * μονοκλίτιον, Lectu-
lus in quo quis solus cubat. Quo modo accipi
potest ap. Athen. (550.) de Pythone, “Ὅταν ὁμονοῶ-
μεν, (ego sc. uxorque mea, qui ambo parvæ sumus
staturæ,) καὶ τὸ πυχὸν ἡμᾶς σκιμπόδιον δέχεσθαι: ὅταν δὲ
στασιάσωμεν, οὐδὲ ἡ σύμπασα οἰκία. [Lobeck. Phryn.
62. * Σκιμπόδισκος, Synes. 23.] Schol. Aristoph. Lg.
annotat, σκιμπόδιον proprie dici τὸ χολὸν κράβ-
βατον: NAM Σκιμπάζειν Atticos dicere τὸ χολαίνειν,
Claudicare, Claudum esse, παρὰ τὸ σκαμβόους εἶναι
τοὺς πόδας. PRO QUO Σκιμπάζω alii HABENT Σκιμ-
βάζω, ut Hes. Σκιμβάζει, χολεῖν: a NOMINE Σκιμ-
βός, quod Idem exp. χολός, Claudus. Itidemque
Suid. σκιμπόδιον et σκίμπους a Σκιμβάζω derivat.
Σκίμπους exponens etiam Scamnium, Scabellum. An-
notatur in Lex. meo vet. pro Σκίμπους, exemlὸ v.
DICI ET Σκίμπος, ut ἀέλλοπος, ἄριτος. [“Σκιμβά-
Σκιμβάζω, Σκιμπάζω, Thom. M. 799. * Σκιμβά-
Harles. ad Theocr. 277.” Schæf. Mss. Bekk. Anecd.
452.] “Κίμβαζε, Hes. affert pro στρατεύει: et
“κιμβάζει pro στρατεύεται, Militat, Bellat: deducens
“a nomine Κίμβαξ, q. e. ἀσπίς, Scutum s. Clypeus
[Leg. στραγγεῖν, et στραγγεῖται. Phot. * Ὀκιμβά-
ζειν, καὶ σκιμβάζειν, τὸ στραγγεῖσθαι. Hes. Ὀκιμ-
βάζειν διατρίβειν, καὶ στραγγεῖσθαι.]

[* Ἀποσκήπτω, Pind. O. 6, 170.] “Ἐνσκήπτω;
“i. q. ἐνσκήπτω: Hes. ἐνσκήπθην, ἐνεπάγη. Poetæ
“dicunt ἐνσκήμψαι, ut Apoll. Rh. 3, (764.) Εἰ κεν
“ἐνσκήμψης κούρη βέλος Αἰήταο, Immiseris s. Infixe-
“ris, Schol. ἐνεργήσης, ἐπιβάλῃς.” [“Ad Il. P. 437:
Heyn. Hom. 7, 242. 355. 368. 794.” Schæf. Mss.;
Schol. Apoll. Rh. T. 1. p. 321.]
Ἀποσκήπτω, i. q. ἀποσκήπτω, Decumbo in, In-
cumbo, Innitor. UNDE Ἀπόσκημμα, τὸ, Hes. anno-
tat Æschylum usurpare pro * ἀπέρεισμα, Firmamen-
tum s. Fulcimentum in quod aliquid inclinatam
recumbit. || Decubitus, ut Ἀπόστημα, Abscessus:
Humor qui, relictæ ea parte quam infestabat, in
aliam transit. Gal. enim ad Gl. 2. (4. p. 73, 48.)
tradit Ἀποσκήματα nominari τὰς διαθέσεις ἐκεῖνας,
ὅταν χυμοὶ τινες ἐνοχλοῦντες πρότερον ἐτέρω μορίῳ
κατακτείνοντες ἐκεῖνο, εἰς ἕτερον μεταστῶσι. Ubi etiam
diversa esse annotat ἀποσκήματα et Ἀποστήματα:
NAM Ἀποστήματα dici τὰς διαθέσεις ἐκεῖνας, ἐν αἷ-
σιν ἀλλήλων ἀφίσταται τὰ πρότερον ἀλλήλων ψαύοντα σώ-
ματα: in quibus utique necesse esse χάραν ἐν τῷ

μεταξὺ γενέσθαι κενὴν, ἥτις ἦτοι πνευματώδη τινα οὐσίαν, ἢ ὑγρὰν, ἢ ἐξ ἀμφοῖν σύνθετον περιέχει. Latini Abscessus nominant. Gorr. Idem Gorr. ET Ἀπόσκηψιν pro Ἀπόσκημμα accipi scribit: id tamen ap. Hippocr. 1 de Morb. exp. a Gal. * ἀπόσχασις, Sca-rificatio: sicut Gal. Σκίψαι in eod. Lex. exp. κατασχάσαι. Verum Ἀπόσκημμα ab Ἀποσκήπτω quoque formari potest, multo magis ἀπόσκηψις.

¶ Σκηρίπτω, i. q. σκίπτω, ex eodemque formatum per epenthesein syllabæ ρι, ut mihi quidem videtur: licet Eust. contra illud σκίπτω ex hoc σκηρίπτω per syncopen factum putet. Significat autem Fulcio, Firmo, Figo. Apoll. Rh. (2, 667.) de hobus, οἱ δ' ἐνὶ γαλῇ Χηλὰς σκηρίπτοντε πανημέριοι πόνονται, ubi Schol. exp. ἐπερείδοντες, ἐμπείροντες: ut sit, Infigentes solo ungulas. Pass. Σκηρίπτομαι, Fulcior, Fulcio me, Nitor: cujus signif. exemplum ex Hom. habes in Σκήπτρον supra. Idem Hom. Od. A. (594.) σκηρίπτο-μενος χερσὶν τε ποσὶν τε, Innitens s. Fulciens se mani-busque pedibusque. Hes. quoque Σκηρίπτομενος exp. ἐπερείδόμενος, στηριζόμενος, ἐπαναπαυόμενος ῥάβδῳ: itidemque Σκηρίπτεσθαι, ἐπερείδεσθαι ῥάβδῳ ἢ ἄλλῳ τινί: ut ap. Virgil. Incumbens Damon tereti olivæ: [i. q. διερείδεσθαι, Dionys. H. de C. VV. 276. Schæf. "Heyn. Hom. 6, 609. Wakef. Herc. F. 347." Schæf. Mss. Nicander Θ. 721. * Διασκηρίπτω, Suid. 1, 579. "Jacobs. Anth. 9, 149. Toup. Opusc. 1, 285." Schæf. Mss.] Ἐπισκηρίπτω, i. q. ἐπισκίπτω, Hes.

ΣΚΙΑ, ἡ, Umbra: pro quo IONICE Σκίη. Od. A. (206.) σκίη εἶκελον ἡ καὶ ὀνείρω. Hesiod. Ἔργ. (2, 211.) Ἐν σκίῃ ἐξόμενον. Et in prosa: ut Plut. Probl. Hell. Τῶν ἀποθανόντων ψυχαὶ μὴ ποιοῦσι σκίαν. Sic Quintil. Corpus in lumine utique umbram facit. Et Celsus, Umbra quam parietes faciunt et viridaria. Xen. K. Π. 8, (8, 9.) Ἐτέρως σκιάς ἀνθρώποι μηχανώμενοι αὐτοῖς παριστάσι, cum sc. non sufficiunt arboreæ umbræ: Ἑλλ. (7, 1, 26.) Πλάτανος οὐχ ἱκανὴν τέττιγι σκίαν παρέχουσα, de aurea Xerxis platano: Virg. Ministrans umbram potantibus platanus. Rursum Xen. K. Π. 8. (l. c.) Αἱ τῶν δένδρων καὶ αἱ τῶν πε-τρῶν σκιαί, Arborum rupiumque umbræ, s. Umbræ quas arbores rupesque faciunt. Ovid. dicit Arboreæ umbræ, Nemorales umbræ, Levis umbra memoris. Plut. (8, 568.) Σκιά σμίλακος. Improprie autem et metaph. idem Plut. dicit ceteras amicitias esse σκιάς καὶ μὴμῆ-ματα καὶ εἰδῶλα τῆς φιλαδεφίας, et amoris erga parentes: ut Cic. Umbra et imago germanæ justitiæ. Et ap. Athen. (246.) dicitur quidam οὐκ ἄρτους ἐνη-νοχέειν, ἀλλ' ἄρτων σκιάς, Umbras panum. Meta-phorice et Pind. (Π. 8, 136.) dicit σκιάς ὄναρ ἀνθρώ-πος. Quibus adde et hoc Sophoclis ap. Athen. (547.) τῶν ἑγὼ καπνοῦ σκιάς Οὐκ' ἂν πριάμην, Non emerim fumi umbra, i. e. Ne hilo quidem: quo modo et ὄνου σκιά de re frivola et nullius momenti. Pro-copius Epist. "Οἶνον σκίαν, φασίν, ἐγκαλεῖς, De asini, ut ajunt, umbra litem moves. Lucian. (1, 813.) Πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιάς μάχονται οἱ φιλοσοφούντες, De asini umbra certant, i. e. de re frivola: (823.) Τὴν σκίαν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, Umbram sectari corporis, ipsumque corpus sinere elabi. Itemque ap. Plut. Symp. 7. σκίαν φο-βεῖσθαι, ut ap. Cic. Umbram suam metuere, timere. Est et coloribus sua σκιά. Plut. (9, 427.) Τὰ λαμ-πρὰ τῇ σκίᾳ τρανώτερα ποιοῦσι, sc. pictores. Idem, Τοῖς ἄγαν λαμπροῖς σκίαν τινα παραμυγνύουσι. Ubi aliquam obscuritatis etiam signif. habet, sicut et cum Idem de Orac. Pyth. ait, Ἀσάφειά τε καὶ σκίαν τῷ φράζομένῳ μὴ γνύουσαν. Sunt et defunctorum cor-porum umbræ, manes, Od. K. (495.) de Tiresia, Τῇ καὶ τεθνεῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἶω πεπνύ-σθαι τοὶ δὲ, σκιαί ἀΐσσουσι. Unde Cic. de Divin. 1. De Tiresia etiam ap. Inferos Homerus ait, Solum sapere, ceteros umbrarum vagari modo. Sic in l. Plutarchi supra c. Et ap. Lat. Poetas, Stygiæ, Infer-næ, Exangues umbræ, Rex umbrarum. Porro et conviva ad cœnam dicitur σκίαν suam adducere, cum amicnm aliquem non invitatum secum adducit. Plut. 7, 6. Τὸ τῶν ἐπικλήτων ἔθος, αὐτὸς νῦν σκιάς καλοῦσιν,

PARS XXV.

οὐ κεκλημένους αὐτοὺς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἀγομένους. Ubi vide plura de his σκιάς, et unde primum sic dictæ fuerint. Ibid. NOTA ET Ἐπικλήτος. Latinis etiam Umbræ dicuntur. Horat. Ep. l. 1. ad Torqu. Et nisi cœna prior potiorque puella Sabinum Detinet, assumam: locus est et plu-ribus umbris. Et Sat. 2, 8. quos Mæcenās adduxerat umbras. ["Dawes. M. Cr. 220. Wakef. Herc. F. 111. Alc. 1162. Eum. 302. S. Cr. 4, 73. Jacobs. Anth. 10, 372. Umbra, sc. convivii, Thom. M. 742. De barba, Valck. Adonias. p. 409. De quant., Dawes. M. Cr. 218. Brünck. Aristoph. 2, 80. Λόγος ἔργου σκ., Benth. Opusc. 18. Plut. Mor. 1, 34. ad Phalar. 260. ad Lucian. 1, 857. Καπνοῦ σκ., σκιάς ὄναρ, Brünck. Antig. 1170. Phil. 946. Σκιάς εἰδῶλον, Abresch. Lectt. Aristæn. 178. Wakef. Herc. F. 748. Brünck. Soph. 3, 456. Σκιάς γυμνάζεσθαι, Boiss. Philostr. 393. Δίαιταν ἔχειν ὑπὸ σκιάς, Dionys. H. 3, 1332." Schæf. Mss. Achill. Tat. 3. p. 118. 5. p. 209. Suid. 1, 266. Paul. Ep. ad Hebr. 10, 1. Σκίαν γὰρ ἔχων ὁ νόμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, οὐκ αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων. "Quando Lex dicitur futurorum bonorum habuisse tantum umbram, σκίαν, non vero αὐτὴν τὴν εἰκόνα, sciendum est, legem Mo-saicam considerari tanquam Rudem delineationem picturæ aliquando perficiendæ. Imago exemplari simillima hic et sæpe ap. Græcos dicitur εἰκὼν. Pictor-es Grr. Imaginis rudem delineationem dicebant σκίαν τῆς εἰκόνης, vel σκιαγραφίαν. Non aliter Pau-lus veteris Legis umbras vocat σκίαν τῶν μελλόντων, Coloss. 2, 17." Valck. Schol. in N. T. 2, 560. Vide Schleusn. Lex. N. T.]

Σκιαθήρας, ὁ, Umbræ indagator, Instrumentum architectonicum. Vitruv. 1, 6. Supraque ejus loci centrum medium collocetur æneus gnomon indagator umbræ, qui Græce σκιαθήρας dicitur. Vide et Γνώ-μων et Σκιάθρον.

[* Σκιμάχος, unde] Σκιμαχέω, Pugno cum um-bra: ut qui secum ipsi pugnā meditates, nemine repugnante, certant: ideoque ut plurimum in inaniter laborantes dicitur. Plato Apol. Socr. (2.) Οὐδὲ γὰρ ἀναβιβάσασθαι οἷον τ' ἐστὶν αὐτῶν ἐνταυθοῖ, οὐδὲ ἐλέγ-ξαι οὐδένα: ἀλλ' αἰάκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιμαχεῖν ἀπολογούμενον, καὶ ἐλέγχειν μηδενὸς ἀποκρινομένου. Sic de Rep. 7. et 8. Itidemque Plut. de Plac. Philos. 4, (12.) Πάθος ἐν τῇ ψυχῇ ἀπ' οὐδενὸς φανταστοῦ γινό-μενον, καθάπερ ἐπὶ τοῦ σκιμαχοῦντος καὶ κενὰς ἐπιφέ-ροντος τὰς χεῖρας, Cum umbra digladiantis depugnan-tisque, i. e. Inaniter brachia jactantis. Lucian. Her-mot. Σκιμαχοῦσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας. Dionys. Areop. σκιμαχεῖν usurpavit pro Meditari pugnam, et acriter quasi pugnātem vincentemque sibi placere, Bud. ["Scilicet Σκιμαχέω non tam signif. Cum umbra pugno, quam In umbra, i. e. non in aperto campo, sed in schola, in gymnasio: quare etiam generatim signif. Exercitationis s. Ostentationis causa pugno, ut ap. Athen. 154." Schw. Mss. "Jacobs. Anth. 8, 184. Wakef. S. Cr. 4, 141. Boiss. Philostr. 393." Schæf. Mss.] Σκιμαχία, ἡ, Dimicatio ejusmodi, quæ sc. cum umbra fit, non repugnante ullo adver-sario: [s. potius, Quæ in umbra, in gymnasio, in-stituitur, sive exercitationis s. ostentationis causa:] Plut. et Scribendi studium, quo garriendi pruritum sedari posse putat, σκιμαχίαν nuncupat. [Eust. Il. H. p. 530, 27. Ἐν σκιμαχίᾳ μαχόμενος, ὁ φασὶν ἀέρα δέρων. "Wakef. S. Cr. 4, 143. Heyn. Hom. 8, 520. Boiss. l. c." Schæf. Mss.]

Σκιάπους, Umbram sibi pede faciens, Umbra pedum se protegens. Sunt Σκιάποδες Populi quidam Libyæ, sic dicti quod majore æstu humi jacentes resupini umbra se pedum protegant, ut Plin. tradit supra in Μονοσκελής. Harpocr. e Ctesia Periplo Asiæ, Ὑπὲρ δὲ τούτων Σκιάποδες ὄνομα, τοὺς τε πόδας ὥσπερ οἱ χῆ-νες ἔχουσι κάρτα πλατέας: καὶ ὅταν θέρμη ᾖ, ὑπτιοὶ ἀναπεσόντες, ἀραντες τὰ σκέλη, σκιάζονται τοῖς ποσίν. Scribit inter alia Suid., hoc hominum genus ἔχειν βήματα τοῦ παντὸς σώματος μετέζονα: διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν οἴκους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ καύματος ἀναλίσκεσθαι, τετραποδη-δὸν βαδίζοντας ἀνορθοῦν τὸν ἕτερον τῶν ποδῶν, καὶ σκιάζειν τὸ λοιπὸν σῶμα. Vide ap. Eund. alia, et ap.

Hes. [Aristoph. "Ὀρν. 1553. "Act. Traj. 1. p. 249. Toup. Opusc. 1, 422." Schæf. Mss. "Philostr. 151." Wakef. Mss.]

Σκιατροφῶμαι SIVE Σκιατραφῶμαι, In umbra nutrior, Sub umbraculis educor, Umbratilem s. Umbraticam vitam dego. Dicitur tam de plantis quam hominibus, Theophr. C. Pl. 2, (7, 4.) Τῷ μὲν γὰρ ἡλίῳ παραδιδόμενος, ταχὺ καταξηραίνεται· σκιατροφούμενος δέ, καὶ μετρίως εἰσλάμποντος, σώζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ πεπαίνει: ubi nota opposita esse σκιατροφεῖσθαι et τῷ ἡλίῳ παραδίδωσθαι. Et ap. Xen. (Ec. 4, 2.) de artibus mechanicis, Καταλυμαίνονται τὰ σώματα τῶν ἐργαζομένων, ἀναγκάζονται καθῆσθαι καὶ σκιατραφεῖσθαι. Item σκιατραφῶνται, In umbraculis nutriuntur et in solem non prodeunt, quales delicati, qui a sole aduri timent. Athen. de Lydis, (515.)

Διὰ τρυφήν παραδίδουσι παρασκευασάμενοι ἐσκιατροφῶντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μὴδ' αὐτοῖς ὅλως ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγὰς. Et Plut. (6, 27.) Πολέμος ἐσκιατραφημένην σωματῶν ἐξίν οὐ δέχεται, Corpora vitæ umbratili et delicatæ innutrita. Præter perf. activæ vocis passivam signif. habet et ipsum. Nam DICTUR 'Εσκιατραφηκῶς pro ἐσκιατραφημένος, In vita umbratili educatus, In umbraculis nutritus, ut delicatulus aliquis aut qui sedentariam artem exercet. Plato de Rep. 8, (8.) p. 110. 'Ανὴρ πένης, ἡλιωμένος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ ἐσκιατραφηκῶτι. Sed videtur hoc VERBUM Σκιατραφῶ derivatum esse e NOM. Σκιατραφῆς, significante Qui in umbra s. vita umbratili educatus est, In umbraculis nutritus: ut σκιατραφῶ sit In umbra s. vita umbratica educatus sum, Sub umbraculis nutritus sum. [Suid. 1. p. 188. 'Ανδράριον σκιατραφῆς καὶ ἀβροδίατον. "Σκιατροφῶ, Heind. ad Plat. Phædr. 228. Schneid. ad Xen. Ec. p. 21. Σκιατραφῶ, ibid. Jacobs. Anim. 29. Aristoph. Fr. 285. Heind. l. c. Lucian. 2, 183. videtur leg. ἐσκιατραφημένα." Schæf. Mss. "N. Dam. 430. Stob. p. 18. Dio Chrys. 2, 373. Eur. Bell. 17." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 578. * "Εσκιατροφημένως, J. Poll. 6, 185." Kall. Mss.]

Ipsa autem Vita umbratilis s. umbratica DICTUR Σκιατροφία SIVE Σκιατραφία, ἥ: quod posterius ap. Plut. legitur, (6, 786.) Σωμάτων λευκῶν καὶ ἀπαλῶν διὰ τὰς σκιατραφίας. Alii interpr. Utium umbratile, Deliciæ umbratiles. Prius autem Σκιατροφία ap. J. Poll. legitur: 6, c. 39. περὶ τοῦ τρυφᾶν. ["Ad Diod. S. 2, 452." Schæf. Mss.] Σκιατροφίας, i. q. ἐσκιατροφημένος s. ἐσκιατραφηκῶς, In umbratili vita educatus, Sub umbraculis nutritus, s. Umbraticus: ut Plauto dicitur Umbraticus homo, qui in umbra sub tecto vitam otiosam agit J. Poll. 6, (185.) c. 39. Οἱ δὲ ἐσκιατροφημένοι, σκιατροφία καλοῦνται: [cf. 4, 147.] Ionice pro Σκιατροφῶμαι DICTUR Σκιητροφῶμαι. Herod. 6, (12.) Σκηνάς τε πηξάμενοι ἐσκιητροφέοντο, In umbra degebant, s. Umbraticam vitam agebant: [et in activo σκιητροφέουσι ead. notione ap. Eund. 3, 12. "Schneid. ad Plut. p. 34." Schæf. Mss.] 'Ενσκιατροφῶμαι, In umbra s. umbraculis nutrior, Vitam umbratilem s. umbraticam dego: i. q. σκιατροφῶμαι. Metaphorice autem Plut. (7, 862.) 'Ενσκιατροφούμενον πολλὰς ἐλπίσιν ἀπαλαῖς.

Σκιογράφος, i. q. σκιαγράφος, Umbrae pictor, Qui umbram alicujus rei depingit, rem aliquam adumbrat, [LXX. Sap. 15, 4. Lobeck. Phryn. 646.] Σκιογραφῶ, Umbrae rei deformat, Adumbro, Greg. Naz. ["1, 288. quem Boiss. ad Philostr. 661. ad communem consuetudinem (sc. σκιαγρ.) revocare studet, Phot. Bibl. 222. p. 596. Chronicon Georgii Ms. ap. Du Cang. v. Σκιστής." Lobeck. l. c.] Σκιογραφία, ἥ, Prior designatio, qua sc. prima lineamenta et rei umbra deformatur. ["Athanas. Or. 1. c. Arian. 29. p. 501. 677." Lobeck. l. c.]

Σκιοειδής, Umbrae similis, Umbrosus, Opacus. Apud Aristot. de Color. σκιοειδὴς χροιά, ut μελανοειδής. [Plato Phædone 30. Aristoph. "Ὀρν. 686. ubi v. Bergler, Orig. c. Cels. 100. 344. Philostr. 243. Greg. Naz. Carm. 1. p. 32. Amphilocho. p. 12. Clem. Alex. 492. "Jacobs. Anth. 11, 107." Schæf. Mss. "Manetho 1, 132." Wakef. Mss. * Σκιοειδώς, Amphilocho. p. 10.]

Σκίοθηρον, τὸ, Instrumentum Mathematicum ad

umbram indagandam: quod et σκιοθήρας appellatur. Alii interpr. Horologium, s. Instrumentum quo e ratione umbrarum horas aut alia etiam vestigamus. Plut. Marcello (19.) p. 562. meæ Ed., de Archimede, Κομίζονται πρὸς Μάρκελλον αὐτῷ τῶν μαθηματικῶν ὀργάνων σκίοθηρα καὶ σφαίρας καὶ γωνίας, αἷς ἐναρμόττει τὰ τοῦ ἡλίου μέγεθος πρὸς τὴν ὕψιν. Diog. L. (2, 1.) Εὐρε δὲ γινώμονα πρῶτος, καὶ ἔστησεν ἐπὶ τῶν σκιοθῆρων ἐν Λακεδαίμονι: quocum loco cf. quæ e Vitruvio citavi in Σκιοθήρας. Ptol. dicit etiam ὄργανα σκίοθηρα, ubi adjective accipitur, estque a NOM. Σκίοθηρος, Umbrae indagandæ idoneus. [* Σκιοθηρικὸς, Strabo 2. p. 187. * Σκιοθηρέω, Hes. v. Φρέαρ. * "Σκιολογέω, quod Schn. incertis annumerat, non aliunde ductum videtur, quam ex Athan. Or. 1. c. Arian. 25. p. 430=232. Τὸ φύσει γέννημα ὡς ποίημα σκιολογῶν λέγει, ubi Cod. Seguer. * σκιολογέω præbet; neutrum mihi apertum est, neque dubito quin ille * σκαιολογῶν scripserit, quo Eustathius utitur p. 1792, 22. unde et hoc et * Σκιοφανῆς 1699, 8. Lexicis accedat. (* Σκιομάχος, unde) * Σκιομαχέω, Philo de Plant. Noe p. 239." Lobeck. Phryn. 646. Autylus Oribasii p. 121. Matth. Δεῖ δὲ μὴ μόνον ταῖς χερσὶ σκιομαχεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκέλεσι.] Σκιομαχία, i. q. σκιομαχία. SIC Σκίοποδες iidem σκίαποδες: ET Σκιοτροφία, i. q. σκιατροφία. [* "Σκιοτροφέω, Aristoph. Fr. 285." Schæf. Mss.]

[* Σκιοφόρος, Gl. Σκιοφόρον· Umbriferum.]

[* Σκιοφῶς, Heliod. 5. p. 247. "Apud solum Theophanem hanc observavi vocem, qui Homil. 33. p. 239. post illa ex Jo. 20, 1. Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρῶτ', σκοτίας ἐστὶ οὐσῆς, eis τὸ μνημεῖον, addit, Βούλεται μὲν δηλωσαὶ τὸ τῆς νυκτὸς καὶ ἡμέρας μεταίχμιον, ὃ σκιοφῶς ὠνόμασται, Significare quidem vult noctis ac diei confinium, quod σκιοφῶς dicitur. Hujus vocis etymon ex ipsa compositione patet, σκιά, umbra, et φῶς, lux. Denotat illud tempus matutinum, quo aer sublustris est, et lux maligna, ut loquitur Virg.: Diluculum proprie, et communi appellatione Crepusculum, cum crepera lux, i. e. dubia, inter umbram noctis, et lucem exorientis, vel occidentis solis." Suicer. Thes. Eccl.]

[* Σκιοψυκτος, In umbra siccatus, Schol. Nicandri Θ. 97. 694. p. 102. Schn.]

Σκιανγέω, in VV. LL. exp. Cæcutio, ἀμβλυώτω, [Hippocr. 57, 11. 558, 21. v. Foes. Econ. 344.]

Σκίουρος, Cauda sibi umbram faciens, Umbra caudæ se protegens: ut σκίαπους Pede sibi umbram faciens, Umbra pedis se protegens. Est Nomen animalis ap. Ælian. et Opp. (K. 2, 586.) inde appellati quod quoties sub dio est, non sub tecto, cauda ei pro tecto est atque umbra. Lat. quoque utuntur hoc vocab., ut tum Martial., tum Plin. 8, 38. ubi inter alia ait, Ispis villosior cauda pro tegmento est. Hes. annotat alio nomine hunc σκίουρον DICI Καμψιουρον, a quibusdam ETIAM 'Ιππουρον. Significatautem καμψιουρος, Flectens caudam: 'Ιππουρος autem, Prægrandem caudam habens; cum enim prægrandem caudam habeat, ea reflexa reliquum corpus protegit.

1) 'Αμφίσκιος, ὁ, ἥ, Utrumque umbram habens, Utrumque umbrosus. Apud Strab. (2. p. 198.) opp. ἀμφίσκιοι et ἑτερόσκιιοι. Vide Περίσκιιοι.

[* 'Ανάσκιος, f. l. in Theophr. de Sensu §. 73. ἀνάσκια, leg. ἀν' ἄσκια.]

[* "Ἀντίσκιος, Nonn. D. 7, 311." Wakef. Mss.]

Ἄσκιος, Umbra carens, Plin. 2, 73. Quibus in locis Indiæ umbræ non sint, septentrionem non conspici; et ea loca appellari ἄσκια, nec horas dinumerari ibi. Itidem ap. Hes. ἄσκιον μὴ ἔχον σκίαν. Idem tamen Hes. ἄσκιος ἔλη exp. ἥ δασεῖα ὕλη, Densa s. Spissa sylva, e quo intelligitur Umbrosa, Opaca: ut ἄσκιος hoc loco sit Valde umbrosus, sicut ἄζυλος Poetice ponitur interdum pro πολύζυλος. ["Jacobs. Anth. 12, 129. Heyn. Hom. 7, 53." Schæf. Mss.]

Παντάσκιος, Omnino carens umbra, Nulla e parte umbrosus, ὃ πάντοθεν σκίαν οὐκ ἔχων, Hes.

Βαθύσκιος, Altam umbram faciens, s. Ingentem et longam umbram faciens, Umbrosus, Opacus, Epigr. et Musæus [111, "Wakef. Trach. 1195." Schæf. Mss.]

Δασύσκιος, Densam s. Spissam umbram faciens : A Virg. Densæ umbræ in montibus, Ovid. Spissæ umbræ noctis. ["Heyn. Hom. 7, 53." Schæf. Mss.] E quo δασύσκιος per sync. factum CREDITUR Δάσκιος, quo Hom. aliquoties utitur : alii tamen, qui πολύσκιος exp., ab alia deducere videntur origine. Utitur inquam eo Homerus aliquoties, ut Il. O. (273.) Τὸν μὲν τ' ἡλίβατος πέτρῃ ἢ δάσκιος ὕλη Εἰρύσαι, Od. E. (470.) Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβάς καὶ δάσκιον ὕλην, Θάμνοις ἐν πυκινότησι καταδράθω. Hes. δάσκιον exp. μεγάλως σκιάζον, διὰ τὸ * σύνδενδρον καὶ δασύ. ["Hymn. in Cer. 386., ubi v. Ruhnck., Mitsch. 202. Valek. Diatr. 159. Dawes. M. Cr. 218. 220. Brunck. Aristoph. 2, 80. Heyn. Hom. 7, 53. Δάσκιος, * Δασκός, ad Diod. S. 1, 552." Schæf. Mss. * Δίσκιος, Perumbrosus, Aq. Esai. 18, 1. sed leg. Δάσκιος aut * Διάσκιος.]

Δολιχόσκιος, Longam umbram faciens. E quo intelligitur Longus. Il. Γ. (346.) X. (273.) et Od. Ω. (518.) προίει δολιχόσκιον ἔγχος. Affertur et aliud etymon, esse sc. δολιχόσκιος dictum quasi δολιχὸν B κίων, i. e. μακρὰν πορευόμενος, Longe se extendens ; sed id vanum est.

Ἐπίσκιος, Quem umbra protegit, Umbra obtectus, Umbrosus : opp. τῷ Ἄσκιος. Dicuntur enim loca ἐπίσκια, Umbrosa, et in quibus æstate latent feræ umbram captantes, "ut subaudiatur χωρία." Item ἐπίσκιος βίος, Vita umbratilis, umbratica, quæ sub umbraculis agitur, i. q. σκιατροφία. Plut. (6, 512.) Εἰς ἐπίσκιον τινα βίον καὶ σχολαστὴν καὶ μονότροπὸν τινα καὶ ἄφελον καὶ ἄδοξον ἀπωτάτω πολιτείας καθιστάσιν ἑαυτοὺς : ut sc. faciunt qui in teuebris versantur, nec in publicum prodeunt ad reip. negotia capessenda, semper domi latitantes, et vitam agentes umbratilem. [Soph. Œd. C. 1650. Arat. D. 138. * Ἐπισκίως, J. Poll. 4, 51. * "Ἐπισκιδῶς τῶπος, Athan. 2, 355." Kall. Mss.]

Ἐτερόσκιοι, Quorum alterum latus umbram facit, Strabo 2. sub fin. Ἐτερόσκιοι δ', ὅσοις ἢ ἐπὶ τὴν ἄρκτον αἰεὶ πίπτουσιν αἱ σκιά, ὥσπερ ἡμῖν ἢ ἐπὶ τὰ νότια, ὥσπερ τοῖς ἐν τῇ ἐτέρᾳ εὐκράτῳ ζῶν. Igitur Ἐτερόσκιοι dicuntur Quorum umbra aut ad septentrionem aut ad meridiem spectat.

Εὔσκιος, Umbrosus, Opacus, Gratas umbras habens, [Salm. in Solin. p. 926. "Huschk. Anal. 232." Schæf. Mss. Pind. Π. 11, 33. Xen. Œc. 9, 4. "Cf. ad Nicet. Eugen. 9, 150. * Εὐσκιόφυλλος, Const. Manass. Chron. p. 5(=10.) Jo. Diac. in Bandini Anecd. v. 126. male editur εὐσχ." Boiss. Mss. Cf. Classical Journal 44, 370.]

Κατάσκιος, Umbrosus, Opacus, Herod. Δένδρεσι κατάσκιος, Arboribus umbrosus, umbrosis densus. Et ap. Hesiod. (Ἔργ. 2, 131.) λάχρη δέρμα κατάσκιον. [Herodian. 1, 12, 3. Soph. El. 422. "Villoison. ad Long. 14. ad Diod. S. 1, 205. Christod. Ecphr. 149. Cum gen., Mnasalc. 8. (sic enim leg. e Cod. Vat.)" Schæf. Mss., et Meletem. Crit. 138. * Ἀκατάσκιος, Non opacus, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Λιπόσκιος, Qui umbras reliquit tenebras, Clarus, e Nonno ["Jo. 1, 169. D. 2, 93." Wakef. Mss.]

* **Μακρόσκιος**, Hes. * **Μεγαλόσκιος**, Etym. M." Wakef. Mss.]

* **Ολόσκιος**, Eust. e Strab. 6. p. 399., ubi hodie παλίνσκιος.]

Παλίνσκιος, SIVE Παλίσκιος, itidem Umbrosus, Opacus, Qui inumbratur ab alio : ut in Lex. meo vet., παλίσκιον exp. τὸ ὑποσκιαζόμενον ὑπ' ἄλλον. Hes. autem dicens πάλιν significare interdum ἐπίτασιν, ut in παλεγκάπηλος et παλίμπρατος, exp. σύσκιος, σκοτεινός, ζοφώδης, Umbrosus, Tenebrosus, Caliginosus. Soph. χειμῶνι παλινσκίῳ : quod Suid. exp. ζοφερόν : Virg. Atræ hyems, Val. Flacc. Cæcæ hyems ; dies enim hyemales raro sunt serenæ : itidemque et Archil. pro σκοτεινός usurpasse traditur ab Harpocr., citante hæc ejus verba, πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ, et exponente ἐν σκοτεινῷ : quemadmodum et Plut. Numa, Ἐν παλινσκίῳ, In obscuro abditoque loco. Isæus autem, Eod. teste, παλίνσκιος accepit pro σύσκιος, Umbrosus, Opacus :

ut cum ἐν τῷ πρὸς ὀργεῶνας dicit, Μῆτε παλίνσκιον γίνεσθαι τὸ χωρίον. Itidemque Suidæ παλίνσκια πεδία dicuntur τὰ μὴ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενα : nam quæ sol radiis suis non calefacit, umbrosa et opaca utique sunt. Theophr. H. Pl. 1, 12. Ἐν παλίσκιοις καὶ νηνέμοις καὶ ἐφύδροις, In umbrosis et a vento silentibus locis. ["Pierson. ad Mær. p. 6. Toup. Opusc. 2, 43. Bergler. ad Alciph. p. 187. Hymn. Hom. 91. Jacobs. Anth. 6, 168. Cattier. Gazoph. 95. Porson. Or. 1259. T. H. ad Plut. p. 445. Brunck. Soph. 3, 525. Cattier. Gazoph. 95." Schæf. Mss.]

* **Πάνσκιος**, Penitus umbrosus, Geop. 3, 11, (8.)" Kall. Mss.]

Περίσκιος dicuntur Qui arcticum circulum eund. habent cum tropico, aut majorem ; nam τοῦ ἡλίου καθ' ὅλην τὴν τοῦ κόσμου περιστροφὴν ὑπὲρ γῆς φερόμενον, δῆλον ὅτι καὶ ἡ σκιά κύκλῳ περιενοχθήσεται περὶ τὸν γνῶμονα. Hæc Strabo 2. sub fin., ubi et de ἑτεροσκίοις, necnon de ἀμφισκίοις. Differunt autem ἀμφίσκιοι a περισκίοις. Nam dicuntur ἀμφίσκιοι, ὅσοι κατὰ μέσον ἡμέρας τοτὲ μὲν ἐπὶ τὰδε πίπτουσας ἔχουσι τὰς σκιάς, ὅταν ὁ ἥλιος ἀπὸ μεσημβρίας τῷ γνῶμονι προσπίπτῃ τῷ ὀρθῷ πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἐπίπεδον τοτὲ δ' ἐς τὸναντίον, ὅταν ὁ ἥλιος εἰς τὸναντίον περιστῇ.

* **Πολύσκιος**, Multum habens umbræ, Umbrosus, "Opacus," ["Soph. Bekkeri p. 347, 32." Boiss. Mss.]

* **Πρόσκιος**, Umbrosus : τὸ πρόσκιον, Adumbratio, ap. Strab." Lex. Hederici sec. Ed. Ern. ; Schneidero autem suspectum est.]

Σύσκιος, Umbrosus, Opacus, Arboribus condensis umbrosus : ut cum arbores condensæ aut rupes συννεύουσαι umbram faciunt, quasi conjunctis viribus. Xen. K. (8, 4.) Ἀεὶ δὲ ἡ πρὸς σύσκιον τόπον ἢ πρὸς ἀπόκρημον. Et ap. Athen. 12. σύσκοι δένδρεσι τόποι : ubi nota additum dat. δένδρεσι. Hes. σύσκια exp. * σύνδενδρα, Arboribus consita : Suidas δασέα, Densa s. Condensa, Spissa, afferens hunc locum, Πρώτα μὲν τὰ σύσκια τῶν χωρίων ἀνεκάθαιρον, ἔπειτα τῶς βασιλικούς παραδείσους ἐξέταμον. [Theophr. H. Pl. 9, 20, 6. "Wassenb. ad Hom. 34. Bergler. ad Alciph. 187. ad Diod. S. 1, 205." Schæf. Mss.]

* **Τανύσκιος**, Opp. K. 4, 356. "Nicet. Eugen. 3, 315." Boiss. Mss.]

Υπόσκιος, Umbrosus, Opacus, Umbra opacatus et obtectus, Plut. Alex. (7.) p. 1225. meæ Edit. "Ὅπου μέχρι νῦν Ἀριστοτέλους ἔδρας τε λιθίνας καὶ ὑποσκίους περιπάτους δεικνύουσι." [Bergler. ad Alciph. 187. Valek. Hipp. p. 184." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 656. στομάτων ἐξ ὑποσκίων, Ex ore ramis olivæ et infulis velato.]

Φιλόσκιος, Amans umbræ, Umbras captans, Qui sub umbraculis degere amat, ["Opp. A. 4, 422." Wakef. Mss.]

Σκιδῶς, Umbrosus, Opacus, Obscurus, Plut. (7, 96.) Τὸ δὲ αὐτόχρονον μέλαν οὐχ ὑπὸ τέχνης, ἀλλὰ φύσει βαπτόν ἐστι, καὶ μεμιγμένον τῷ σκιδῶδει κέκρται. [Inc. 1 Sam. 10, 2. "Heyn. Hom. 8, 379." Schæf. Mss.]

Σκιδέει, itidem Umbrosus, Opacus, Il. A. (157.) Οὐρεά τε σκιδέοντα, Odys. μέγαρα σκιδέοντα, i. e. σύσκια διὰ τὸ ὕψος. Reperitur ET Σκιδέειν pro σκιδέειν metri causa usurpatum, ap. Apoll. Rh. 2, (404.) Ἄλσος τε σκιδέειν Ἀρεος. ["Wassenb. ad Hom. p. 34. Jacobs. Anth. 10, 372. 11, 272. Macedon. 34." Schæf. Mss. Nicander Θ. 96.]

Σκιερὸς, itidem Umbrosus, Opacus, Hesiod. (Ἔργ. 2, 192.) Φενύγειν δὲ σκιερούς θώκους. Utitur et Xen. Ἑλλ. 5, (3, 19.) dicens σκιερὰ σκηνήματα, Umbrosa tabernacula, Umbracula opaca. ["Toup. Opusc. 2, 275. Wakef. Alc. 881. Trach. 223. Timon Phlias. 21. ad Dionys. H. 5, 171. Heyn. Hom. 6, 203." Schæf. Mss.] "Σκιερῶς, redditur Adumbratio, e Lucr." Affertur ET Σκιερὸς, itidem pro Umbrosus, Opacus, e Plat. ["Hæc forma vulgo Dorica dicitur : v. Maittair. de Dialect. p. 203. Ed. Lips. Pindarico Fragmento et Threnis p. 31. Ed. Heyn. nuper eam vindicavit Wytenb. ad Plut. Mor. 1, 472. E Greg. Naz. Carminibus excitat Hoeschelius ad Phryn. p. 74. Pauw." Schæf. ad Dionys. H. de

C. VV. 340. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 71. A Heyn. Hom. 6, 203." Schæf. Mss.]

[* Σκιακός, i. q. σκιώδης, Herodian. Epimer. 126.]

Σκιάς, ἄδος, ἡ, Umbraculum fornicatum, τὸ θολοειδές σκιάδιον ἐν ᾧ ὁ Διόνυσος κάθηται, Hes. Sic Atheu. (198.) in descriptione pompæ Bacchicæ, Ἐσπεφάνωτο κισσίνῳ χρυσῷ, καὶ βύτρυσιν διαλίθοις πολυτελέσιν· εἶχε δὲ σκιάδα. Itidem accipi potest ap. Plut. Themistocle (16.) de Xerxe prælium navale spectante, Καθήμενος ὑπὸ σκιάδι χρυσῇ, Sub aureo umbraculo : qualia umbracula s. σκηναὶ erant οὐρανόροφα, unde et οὐρανίσκοι. Et ap. Lacedæmonios σκιάδες erant Umbracula s. Tabernacula in quibus militari more contubernalia convivia exercebant, Bud. Locus est ap. Athen. (141.) ubi de festo quodam Lacedæmoniorum sermo est, quod Κάρεια appellant : e Demetrio Scepsio, Μίμημα εἶναι στρατιωτικῆς ἀγωγῆς· τόπους γὰρ εἶναι ἐννέα μὲν τῷ ἀριθμῷ· σκιάδες δὲ οὗτοι καλοῦνται, σκηναὶς ἔχοντες παραπλήσιόν τι· καὶ ἐννέα καθ' ἑκάστον ἄνδρες δειπνοῦσι. Idem Bud. interpret. etiam Tentorium, ap. Plut. Antonio (26.) de Cleopatra navigante, Αὐτὴ δὲ κατέκειτο ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάσῳ, κεκοσμημένῃ γραφικῶς. Sic Hes. σκιάς exp. σκηνὴ ὠροφωμένη, Tentorium concameratum et fornicatum : ut Athen. σκηνὴ οὐρανόροφος. Annotatur in Lex. meo vet. et ap. Etym., σκιάδα antiqua voce ap. Lacedæmonios vocatum fuisse τὸ ὠδεῖον : quoniam οἶκος fuit στρογγύλος : cuiusmodi domos, διὰ τὸ τὴν ὀρόφην ἔχειν μιμήματα τῶν σκιάδων, antiquos vocasse σκιάδας : vulgus autem Græcorum NOMINASSE Θολίας : necnon τοὺς οἶκους τοὺς περιφερεῖς, quosdam APPELLASSE Θόλους, quosdam, θολίας. Itidem Hes. σκιάς exp. τὸ πρηνανέιον, alio nomine θόλος Athenis dictum. Idem Hes. σκιάς exp. ἡ ἀναδεδνράς : quo nomine solet plerumque intelligi Vitis arbustiva, i. e. quæ arbores conscendit. Apud Athen. videtur esse Nomen herbæ. Sic enim ille (371.) e Phania de Plantis 1. Πετασώδη τὴν τῶν σπερμάτων ἀπέλληφε φύσιν, ἄνισσον, μάραθον, σταφυλῖνος, καυκαλῖς, κώνειον, κόριον, σκιάς, ἣν ἔνιοι μυηφόρον. Apud Latinos vero Umbella dicitur ipse πέτασος τῶν πετασῶδων plantarum : nominatur igitur hæc σκιάς, ab umbella s. petaso : illa autem Hesychii, quia arbores scandit et umbram facit. [* Fac. ad Paus. 1, 383. Jacobs. Anth. 10, 297. Tryphon Epigr. Vitis arbustiva, Mær. 341. et n." Schæf. Mss.]

Σκιαδοφόρος, ὁ, Umbraculum ferens, ὁ σκιάδα s. θολίαν φορῶν. Σκιαδοφορέω, Umbraculum gesto. Utrumque legitur ap. J. Poll. 7., ubi de muliebri σκιάδι. Apud Eund. LEGITUR ET Σκιαδηφόρος, eod. l., c. 29. in fine, Ἐκ δὲ τῶν φερόντων, καὶ Σκιαδηφόροι καὶ Λαμπαδηφόροι. Ubi innuit σκιαδηφόρος esse Qui umbracula illa concamerata s. fornicata, οὐρανόροφα, bajulare solent, quibus se delicati et umbratici quidam contra solis, ut videtur, injuriam protegent, quemadmodum τρυφερός ille Artemon, de quo vide et in Σκιαδίσκη. [Σκιαδηφόρα δένδρα, Umbelliferæ plantæ, Ælian. H. A. 16, 18. * Σκιαδηφορέω, V. H. 6. p. 442. "Brunck. Or. 1435. Musgr. 1428." Schæf. Mss.]

Σκιάδιον, τὸ, Umbraculum, Umbella, i. q. σκιάς : ut τὸ Διόνυσου σκιάδιον ap. J. Poll. et Hes., quod Athen. σκιάδα nominat. Et ap. eund. J. Poll. 7. Σκιάδιον γυναικεῖον, Umbella s. Umbraculum mulierum, quo faciem a sole protegent, ubi etiam ait θολίαν vocari solitum πλέγμα τι θολοειδές, ὃ ἀντὶ σκιάδιον ἔχρωντο αἱ γυναῖκες. SCRIBITUR ET Σκιάδειον, per diphthongum ει in penult., in manuscriptis etiam libris : quo modo et ap. Aristoph. Ὀρν. (1508.) Τουτὶ λαβάν μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε ἄνωθεν : ubi Schol. annotat, σκιάδειον esse κατασκευασμὰ τι, ὅπερ ἔχουσιν αἱ κανηφόροι ἀπιοῦσαι eis τὰ Ἐλευσίνια, ὑπὲρ τοῦ μὴ κέεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Apparet autem ex Aristoph. verbis, illud σκιάδειον mulieres non imposuisse capiti, ut solent petasos et pileos stramineos : sed a famulo aut famula id gestari solitum, et supra earum caput teneri : sicut Xerxes equitabat sub σκιάδι itidem s. οὐρανίσκῳ, aut umbraculo οὐρανορόφῳ : ut et in Σκιαδίσκῃ videbis. Habetque plicas hoc σκιάδειον, et, cum usus requirit, expanditur : cum usus non est, complicitur : ut intelligitur ex Aristoph. Ἰππ. (1348.)

Ἐσπεφάνωτο "Ὅσπερ σκιάδειον, καὶ πάλιν ἐννήγετο. Talia umbracula hodieque solent in Italia tempore æstivo ad arcendum solem gestare quidam equites. Rursum J. Poll. 10, 28. cum muliebria σκεῦη recensens, synonymiως videatur ponere σκιάδιον, ῥιπίδα, πτερὸν, videtur σκιάδιον pro Flabello etiam accipere. In Italia certe aliquæ ditiores matronæ pavonum pennis contextis uti solent æstivo tempore, non minus umbraculi loco, ad arcendum solem a facie, quam flabelli, ad muscas abigendas aut ventum sibi faciendum. || Σκιάδιον, ut et πέτασος, dicitur Umbella quæ in herbis nonnullis cernitur, ut fœniculo, cicuta, aniso, et ea quæ σκιάς propterea nominatur : Lat. Muscarium appellant. Diosc. 3, 68. de ligustico, Ἐπ' ἄκρου δὲ σκιάδιον, ἐφ' οὗ καὶ τὸ σπέρμα. Itidem cap. sequenti, de staphylino, Σκιάδιον ἔχοντα ἀνήθῳ παραπλήσιον. Et c. 55. de panace, Σκιάδιον δὲ ἐπ' ἄκρου ὡς ἀνήθου μακρόν. De quo Plin. 12, 26. Semine in muscariis dependente, ut scrulæ. [* Σκιάδιον, Græv. Lectt. Hes. 574. ad Lucian. 1, 472. Valck. Adoniaz. p. 343. ad Herodian. Philet. 444. Jacobs. Exerc. 2, 106. Spec. 50. Toup. Emendd. 1, 37. Brunck. Aristoph. 3, 53. Σκιάδειον, ibid. Valek. l. c. Jacobs. Exerc. l. c." Schæf. Mss. "Schol. Nicandri Θ. 661." Wakef. Mss. * Σκιάδριον, Gl. Libellum, Du-Cang. corr. Σκιάδιον, Umbellum : forte Σκιάδειον Umbellam.]

Σκιάδισκη, ἡ, Umbella, Umbraculum, i. q. σκιάδιον et σκιάς, Athen. (534.) ex Anacr. de Artemone, σκιάδισκην ἐλεφαντίνην Φορεῖ γυναῖξιν αὐτῶς, Umbellam eburneam gestat ut mulieres. Domi autem cum desidebat, Χαλκὴν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δύο οἰκέται ὑπερεῖχον. Vide Plut. Pericle 303. meæ Ed. [* Jacobs. Anth. 7, 391." Schæf. Mss.]

Σκιάδας, Rami majores et umbrosiores. Hes. in Σκιάς, Καὶ κλάδοι εὐμεγέθεις, Σκιάδαι λέγονται. Apud Eund. LEGITUR Σκιάδια, σκηνοπηγία· ἔστι δὲ τόπος ἐν ᾧ τὰ μεράκια καθέζετο. Sed puto REPONENDUM Σκιάδια, σκηνοπηγία : ut σκιάδια vocet, quæ Demetr. Scepsius ap. Athen. σκιάδας, Umbracula σκηναὶς similia, in quibus juvenus Spartana celebrabat Κάρεια : ut Judæi mense Septembri ἐν σκηναὶς, i. e. In tabernaculis, sua σκηνοπηγία agitabant. Vide Σκιάς. [* Jacobs. Anth. 10, 296." Schæf. Mss.]

Σκιάδεις autem Piscis genus est, qui a nonnullis VOCATUR Σκίανα, teste Hes. et Athen. (322.) ubi e Numenio, ὅτ' ἂν ἀγρόμενον σκιάδια. Ibid. ex Epicharmo locus citatur, in quo DICTUR Σκιάδης : [cf. p. 288. 307. * "Σκίανις potius leg. quam σκιάδης, unde contr. σκινίς, Gesner. Vide Umbra. Ex Epitome scianίδες, Casaub. 7, 21. : e Philotimo ap. Gal. σκινίδες." Gataker. Mss.] Plin. discrimen facit inter sciadeum et sciænam, sub finem libri 32. Scorpæna, scorpios : sciadeus, sciæna : scolopendra. Ac videtur sciadeum dicere masculum : sciænam, feminam : ut dicitur μύρος et μύραινα. Meminit σκίανης Aristot. H. A. 8, 19. [* Ad Diod. S. 1, 162." Schæf. Mss.] Eadem Σκίανα NOMINATUR ET Σκινίς, ut docet Gal. de Fac. Alim. 3, 30. ubi μαλακοσάρκους pisces enumerat, Καθ' ἑκάστην οὐδὲ σκινίδες, ἢ σκίαναι· διςσῶς γὰρ ὀνομάζονται. Et initio capitis κίθαροι καὶ σκινίδες. Sunt qui Umbras vulgo quoque appellari tradant. [* Dimin. * Σκινδάριον, Parva umbra, ap. Athen. 105." Schw. Mss. Glossæ : * Σκίος, ἰχθύς.]

Σκιάς, ἄσω. Obumbro, Inumbro, Umbra opaca obtego : pro quo Poetice DICTUR Σκιάω, ut κομῶ, pro κομάω. Od. B. (388.) Γ. (487.) et A. (12.) Δύσειός τ' ἡέλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγνυαί : [vide Schæf. ad Apoll. Rh. T. 1. p. 267. "Heyn. Hom. 4, 60. Wolf. Proleg. 242." Schæf. Mss. Nicander Θ. 30. * "Σκίαμα, Plut. 9, 651." Wakef. Mss. * Σκιάτῃρ, unde * Σκιάτῃριος, e quo * "Σκιάτῃριον, ad Lucian. 2, 322." Schæf. Mss.]

Ἐπισκιάω, idem, Lasc. ἐπισκιάει νέφε' ἡλίου, Obumbant obscurantque, [Nonn. D. 38, 20. ἐπεσκιάωντο κολῶναι : Arat. D. 4. Opp. K. 2, 590.]

Κατασκιάω, Obumbro, Opaco, Od. M. (436.) de ramis caprifici, κατασκίαον δὲ χάρυβδιν. [* Opp. A. 3, 467." Wakef. Mss.]

Ὑποσκιάω, idem, s. Aliquantum inumbro, Ali-

quatenus obumbro. Unde ap. Apoll. Rh. (1, 451.) A ὑποσκιάωνται, Obumbrantur.

Σκιάζω, i. q. σκιάω, ut σκεπάζω cum σκεπάω, Umbror, Inumbro, Obumbro, etiam Opaca umbra tego, Obscuro, II. Φ. (232.) εἰσόκεν ἐλθῆ Δελεος ὀφὲ δύνων, σκίαση δ' ἐρίβωλον ἄρουραν: possis tamen hoc σκίαση a σκιάω etiam formare. Ubi sicut dicit, εἰσόκεν δέλεος ὀφὲ δύνων σκίαση ἄρουραν, ita Cic. Cum terram nox opacasset. Item, Sol cum terras larga luce compleverit, easdem modo his, modo illis e partibus opacet. Lucian. (2, 326.) Γνώμων σκιάζει μέσον πόλον: (1, 842.) Σκιάσαι ἐς δέον, Umbræ addere quantum requiritur, s. Inumbrare picta quantum opus est. Pass. Σκιάζομαι, Umbror, Inumbro, Obumbro, Opaco, Plut. Camillo, Κλάδους σκιάζονται, Virg. Tempora umbrata quercu: [Alex. 67. "Cf. Reisk. ad Liban. 1, 410." Boiss. Mss. "Ad Mær. 267. Alciph. 306. (3, 4. 12.) Valck. Callim. 258. Markl. Iph. p. 372. Wakef. Alc. 35. 808. Jacobs. Anth. 10, 61. De barba, Valck. Adonias. p. 409. Beck. ad Eur. Phœn. (63.) p. 184. De quant., ad Mær. 71." Schæf. Mss. Eur. Hipp. 139.] Σκίασμα, τὸ, exp. non solum Umbra, sed et Adumbratio, ["Jacobs. Exerc. 2, 35." Schæf. Mss. Calistrati Statua 5. Τὸ σκ. τῆς εἰκότος. * Σκiasmòs, Schol. Arat. D. 138. Lobeck. Phryn. 512. * "Σκiasis, Hes." Wakef. Mss. * "Σκiasis, Saltator, ap. Lacedæmonios, Schol. Lycoph. 561. Gori Inscr. T. 1. p. 4." Schn. Lex. * Σκiasmòs, Schol. Soph. Œd. C. 318. Suid. 2, 55. * Σκiasmòs, unde * Ἀσκiasmòs, Schol. Soph. El. 1358. * Schol. Pind. 'O. 3, 35. 42." Boiss. Mss. * Ἐσκiasmòs, Soph. Œd. C. 1707.]

Ἀποσκιάζω, Obumbro. Pass. Ἀποσκιάζομαι, Obumbror. Greg. Naz. de Homine, Τὸ δὲ σκότος τῇ ἀντιφράζει τοῦ κατὰ τὴν γῆν σώματος ἀποσκιάζομενον γίνεσθαι, Interventu corporis terræ tenebras obumbrari, Bud. || Ἀποσκιάζω et Ἀποσκιάζομαι exp. etiam Ab umbra removeo, VV. LL. [Plato de Rep. 7. p. 163=532=441. "Heyn. Hom. 5, 136." Schæf. Mss. Longin. 17, 9.]

Ἀποσκίασμα, τὸ, VEL Ἀποσκiasmòs, ὁ, Obumbratio, Umbra: ut, τὸ τῆς γῆς ἀποσκίασμα, ὃ δὲ ἐμπεσοῦσα ἢ σελήνη ἐκλείπει, Terræ umbra vel obumbratio, in quam cum incidit luna, deliquium patitur. Plut. Pericle, (6.) Ὑόφους τε δίσκων, καὶ φῶτα πυρσῶν, καὶ γνωμόνων ἀποσκiasmòs. || Ἀποσκίασμα est etiam Adumbratio, ut ap. Greg. Naz. Τὸ τῆς ἀληθείας ἰνδαλμα καὶ ἀποσκίασμα. ["Steph. Dial. 35." Wakef. Mss.]

[* Διασκιάζω, Suid. v. Ἀποκρύπτω.]

[* "Ἐνσκιάζω, Greg. Nyss. Antirrh. 6, 1." Kall. Mss.]

Ἐπισκιάζω, Inumbro, Obumbro. Construitur non cum accus. solum, sed et cum dat. Matth. 17, (5.) Νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκiasεν αὐτούς: Lucæ 9, (34.) At Marc. 9, (7.) Ἐγένετο νεφέλη ἐπισκiasέουσα αὐτοῖς. Sic Act. 5, (15.) Κὰν ἡ σκία ἐπισκiasῇ τινὶ αὐτῶν. Et Luc. 1, (35.) Δύναμις ὑψίστου ἐπισκiasεί σοι. ["Frequens in Sacris Literis compositum ἐπισκiasεῖν. Ad nostrum locum apte respondet, quod extat Ps. 90, 4. Deus ἐπισκiasεί σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπίεις. Metaphora desumpta est ab avibus pullos sub alis fovētibz: quod vidit Theophyl., v. ἐπισκiasεῖν reddens * ἐπισκεπάσει, ὡς ὄρνις ἐπισκiasεῖ τὰ νεοσσία αὐτῆς, ὅλα ταῖς πτέρυξιν αὐτῆς περιλαμβάνουσα." Valck. Schol. in N. T. 1, 40.] Frequentius alias cum accus.: ut et Philo V. M. 1. Ὁρνυγομητρῶν νέφος συνεχεὲς ἐκ θαλάττης ἐπιφερόμενον, πᾶν τὸ στρατόπεδον ἐπεσκiasε, Tota castra inumbrabat. Metaphorice etiam accipitur pro Tenebras offundo, Obscuro. Philo V. M. 2. Τὰ γὰρ καλὰ κὰν φθόνῳ πρὸς ὀλίγον ἐπισκiasθῇ χρόνον, Aliqua umbræ obscuritate opprimuntur. Aliquanto post, Τὰ δὲ τῶν μὴ ἐν ἀκραῖς πέφυκε πως ἐπισκiasέσθαι, In obscuro latere solent eorum res, qui non florent. Sic Herodian. 2, (10, 5.) Τῇ εὐγενείᾳ καὶ τῇ τοῦ πατρὸς μνήμῃ ἐπεσκiasέτο, Vitis Commodi cum ipsius principis nobilitate, tum parentis memoria obscurabantur et obtegebantur, s. Obumbrabantur, ut ap. Ovid. Error obumbrat facti crimen. ["Ad Charit. 713. Wakef. Alc. 35. Trach. 914. S. Cr. 4, 44. Aristot. Pepl. 20. Dionys. H. 5,

296. Dawes. M. Cr. 220. Mær. 163. et n., Valck. Diatr. 258. Lucian. 1, 96." Schæf. Mss. Heliod. 500. cf. 516. Jambl. V. P. 14. Creuzeri Initia Philos. ac Theol. 1, 251. * "Ἐπεσκiasμένως, Obscure, Sub involucris, Involute, Chrys. in Ep. 1. ad Thess. Serm. 1. T. 4. p. 163, 12. Ἐνταυθα, καὶ τῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων ἀπτεται, ἀλλ' ἐπεσκiasμένως." Seager. Mss. "Euseb. Pr. E. 140." Wakef. Mss. * Ἐπισκiasμα, Procl. Paraphr. 112.] Ἐπισκiasmòs, Obumbratio: Hes. ἐπισκiasmòν, κάλυμμα, Tegumentum, Velamentum. [* "Ἐπισκiasis τῆς δόξης, Obumbratio, Method. 405. Andr. Cr. p. 17. Athan. 2, 282. Greg. Nyss. Antirrh. 27. p. 189." Kall. Mss. * Ἐπισκiasτὸς, unde * "Ἀνεπισκiasτος, Non obscuratus, obumbratus, Chrys. Hom. 156. T. 5. p. 945, 30. Ἀ. ὦφθῃ τὸ θαῦμα." Seager. Mss. Basil. 2. p. 534. Euseb. Laud. Constant. 549. "Pallad. V. Chrys. 178." Kall. Mss.]

Κατασκιάζω, itidem Obumbro, Opaco, Hesiod. Θ. (716.) κατὰ δ' ἐσκiasαν βελέεσσι Τιτῆνας: ut ap. Herod. 7, (226.) Trachinius quidam dicit, Ὡς ἐπεὰν οἱ βάρβαροι ἀπέωσι τὰ τοξεύματα, τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πληθέος τῶν οἰστῶν ἀποκρύπτουσι. Plato Tim. Κατεσκiasε πάντα σαρξὶ ἀνωθεν, pro Omnia desuper carne operuit. ["Jacobs. Anth. 6, 168. Aristot. Pepl. 40. De fut., Brunck. Œd. T. 138. C. 406." Schæf. Mss. * "Κατασκiasμα, Cyr. Alex. Glaph. 2. p. 253." Mendham. Mss. * "Κατασκiasmòs, Germanus in Dormit. B. Mar. p. 93." Boiss. Mss.]

[* "Παρασκiasέω Anna C. 5." Elberling. Mss.]

Περiskιάζω, Circumcirca obumbro, [Plut. 10, 642. "Ad Charit. 343." Schæf. Mss. * Περιεσκiasμένως, Theophyl. 3, 34. * Περισκiasmòs, Plut. de Is. et Osir. 52.]

[* Προσκιάζω, unde * Προσκiasμα, Nicet. Annal. 10, 3. τῶν κινήματων.]

Συσκιάζω, Obumbro, Opaco, Inumbro, Athen. 5. Αὐταὶ αἱ σκηναὶ συνεσκiasζον τοὺς περιπάτους. Et συσκiasζον δένδρον, Oseæ 4, (13.) Arbor umbrosa, Umbra sua opacans terram. Metaphorice quoque accipitur pro Occulo: ut ap. Chrys. de Sacerd. Συσκiasαὶ περιπετάσμασι, Obnubere et occultare velis obtensis. Dem. (23.) Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δεῖναι συγκρύψαι καὶ συσκiasαὶ τὰ τοιαῦτα ὀνειδῇ: itidemque (155.) verbis paucis mutatis, Αἱ γὰρ εὐπραξίαι δεῖναι συγκρύψαι καὶ συσκiasαὶ τὰς ἀμαρτίας εἰς τῶν ἀνθρώπων, Obtegere, Tenebris et caligine obducere. Simile loquendi genus vide in Ἐπισκιάζω. ["Brunck. ad Anacr. p. 107. Markl. Suppl. 1219. Iph. p. 372. ad Charit. 713. Signif. pass., Brunck. ad Eur. Bacch. 1041." Schæf. Mss. * "Συνεσκiasμένως, Obscure, Chrys. in Esai. 7. T. 1. p. 1076, 43. Προφητεία ἦν τὸ λεγόμενον, καὶ σ. ἀπαγγεῖλαι ἔδει." Seager. Mss. "Athan. 2, 178." Kall. Mss. Theophyl. 3, 28. "Anna C. 147." Boiss. Mss. * Συσκiasμα, Cyrill. in Jo. 19. p. 1072. Nicet. Ann. 10, 3.] "Συσκiasmòs, "Obumbratio. Redditur et Umbraculum," [LXX. Ps. 59, 8. Amos. 5, 26.] "Συσκiasis, Obumbratio," [Gl. * Συσκiasτὸς, unde * "Ἀσυσκiasτος, Qui oculi s. obtegi nequit, Chrys. Paneg. in Babyl. 2. Hom. 64. T. 5. p. 460, 12. Τὰ ἀ. συσκiasεῖν ἐπιχειρῶν." Seager. Mss.]

Ὑποσκιάζω, Obumbro, Athen. (130.) Τοῦ πότου δὲ προϊόντος, καὶ τῆς ὥρας ὑποσκiasζούσης, Et cum terris nox umbras induceret. Simile loquendi genus vide in Σκιάω et Σκιάζω. Apud Etym. inque Lex. meo vet. ὑποσκiasεῖν exp. etiam ὑπεξαιρεῖν, et ὑποσκiasεῖν τῆς ὁδοῦ, pro προκόπτειν. Nam qui progrediuntur, solum quod a tergo relinquunt, velut occulunt aut obumbrant. [* Ὑποσκiasis, Hippocr. 1275, 33. δένδρων.]

[* Σκιάω, unde * "Σκιωτός, Arrian. Peripl. Erythr. p. 13. ζῶναι." Schn. Lex.]

[* "Σκιάλλιος, Epith. Apollinis, Macrobian. Sat. 1, 17." Elberling. Mss.]

"Σκιδαρὸς, Exilis: σκιδαρὸν, ἀραιὸν, Hes." [Forte pro σκιδαρὸν. Horat. Domus exilis Plutonia.]

[* Σκοά, pro σκιά, unde * Σκοομάχος, e quo * Σκοομαχέω, J. Poll. 3, 160. * Σκοῖδιον, Hesychio σκιάδιον, et * Σκοῖα, Eid. σκοτεινὰ.] "Σκοῖον, Validum. Significat et alia varia, si Hesychio creditur: quem

"vide." [Inter alia exp. σύσκιον. Vide Schneid. ad A Nicandr. Θ. 660. Cf. Σκαίος.]

ΣΚΙΡΟΝ, τὸ, Umbraculum, Umbella. Et Σκίρα; τὰ, Festum Athenis in honorem Minervæ Σκίραδος celebrari solitum XII die mensis Σκίροφοριῶνος: alii vero in Cereris et Proserpinæ honorem agitari volunt. In quo festo sacerdos Erechthei gestabat σκιάδειον λευκὸν, Umbraculum s. Umbellam albam, quod σκίρον nominatur, ut ap. Schol. Aristoph. legitur, initio Ἐκκλησιαζουσῶν. Ibid. ab alio annotatur Schol. σκίρα esse Festum ap. Athenienses, a quo mensis Σκίροφοριῶν nomen acceperit; ac tradere eos, qui de mensibus et festis Atheniensium scripserunt, σκίρον esse σκιάδιον, μεθ' οὗ φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως εἰς τινα τόπον καλούμενον σκίρον, πορεύονται ἢ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα καὶ ὁ τοῦ ἡλίου: solitum autem gestari ab Eteobutadis; symboliceque eo significari τὸ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ σκέπας ποιεῖν, quippe quod id tempus ad ædificandum sit optimum. Hæc fere ibi annotantur in hæc Aristoph. verba, ξυνοίσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα "Ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις, festo τῶν σκίρων. Eadem ap. Suid. leguntur. Σκίρον, quodσκι Loci nomen est, meminit Paus. Att. (36, 3.) p. 27.: et Plut. in Præc. Connub. 250. meæ Edit. item et Steph. B. ["Valck. Adoniaz. p. 343. Kuster. Aristoph. 209. 222. (Θ. 834.)" Schæf. Mss. Plut. Thes. 17. Strabo 9. p. 347. Sreb., Schneid. Ecl. Phys. p. 89.]

[* Σκίροφρος, unde] Σκίροφροια, τὰ, idem Festum quod et Σκίρα, quo sc. umbraculum ex arce Athenis solemnī pompa deferebatur, signumque ædificandi dabatur. [Nomen Festi mulieribus celebrati, Clem. Alex. p. 11.] UNDE Σκίροφοριῶν dicitur Mensis ille quo festum istud solebat agitari, Maio Romanorum respondens, ut e Plin. quoque apparet, qui quod Theophr. ait, (H. Pl. 4, 15, 3.) Περὶ τὴν βλάστησιν ἐλάτης καὶ πεύκης, ὥτε λοπῶσι, τοῦ Θαρρηλιῶνος ἢ Σκίροφοριῶνος, ἂν τις περιέλῃ, παραχρῆμα ἀπόλλυται, sic vertit, Abieti et pino si quis detraxerit corticem, sole taurum vel gemitos transeunte, cum germinant, statim moriuntur. Idem tamen hæc Aristot. Τίκτονται δ' οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων ἐν τρισὶ μηνσὶ, Μουνυχιῶνι, Θαρρηλιῶνι, Σκίροφοριῶνι, sic reddit, Plurimi piscium pariunt tribus mensibus, Aprilī, Maio, Junio. Cum sequendo priorē interpretationem, debuisset dicere, Martio, Aprilī, Maio. ["Clem. Alex. 321." Kall. Mss.]

Σκίρας quoque Minerva a sciris dicta putatur, quod in ejus honorem agitentur: Philochorus autem a vate quodam Eleusinio dictam ait, qui fuit vocatus Σκίρος: [cf. Paus. Att. 36, 3.] Praxion, a quodam Scirone, qui in Salamine civitates condidit, ut Schol. Aristoph. annotat. Plut. certe Solone (9.) dicit Sciradium promontorium, seu Σκίραδιον ἄκρον, esse ad Salatinum insulam. Minervæ Σκίραδος meminit Paus. Att. p. 1. ["Σκίρας, ad Herod. 663. Σκίρος, Bergler. ad Alciph. 295." Schæf. Mss.]

Sed notandum pro Σκίρον reperiri ETIAM Σκίρρον, gemino ρ: ut ap. Schol. Theocr. (15, 39.) ubi quid θαλία sit, exponit, οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον, Σκίρρον καλοῦσι. Itidemque Σκίρρα, pro Σκίρα, i. e. Festum illud τῶν Σκίροφοριῶν: ut ap. Athen. (495.) Τοῖς σκίρροις ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμον. SIC ET Σκίρροφοριῶν passim legitur: [Etym. M. 718.] NECNON Σκίρδας, ut ap. Athen. I. c. Τοῦ τῆς Σκίρράδος Ἀθηνᾶς ἱερέω.

Verum et tertia scriptura reperitur, NIMIRUM Σκείρα, per diphthongum, simplici ρ: quod et ipsum Hesych. dicit esse Festum quoddam Athenis: exponens tamen etiam, χωρία ὕλην ἔχοντα εὐθετοῦσαν εἰς φύγανα. NECNON Σκειράς Ἀθηνᾶ ap. Eund. pro Σκίρας s. Σκίρρας.

PORRO Σκίρον, Loci nomen est, ut supra dixi, in quo lupanar erat et meretricum cætus, [Alciph. 3, 8. 25.] UNDE Σκίραφιον dictum videtur Stephano B. in Σκίρος, quod dicit esse τόπον εἰς ὃν οἱ κυβιστὰι (malim κυβευτὰι) συνίασι. ITIDEM Σκίραφιον Suid. exp. κυβευτήριον: addens e Theopompo, Ἐπειδὴ διέτριβον ἐν Σκίρῳ οἱ κυβεύοντες. Idem et Hes. paulo infra in Σκείραφιον. Priore σκίραφιον utitur Isocr. Areop. (18.) Οὐκ ἐν τοῖς σκίραφιοις οἱ νεώτεροι διέτρι-

βον, οὐδ' ἐν ταῖς αὐλητρίαις, Non in aleatorum nec tibicinum conciliabulis. Posterius autem Σκίραφιον, quod e Suida citavi, et ipsum mendo carere potest, ac formari a VERBO Σκίραφεῖω, (ut * κυβεῖω a κυβεύω,) a quo Σκίραφεῖω, i. e. Tesseriis ludo, FIT ET Σκίραφευτής, Qui tessera ludit. Citat J. Poll. hoc σκίραφευτής ex Amphide Κυβευταῖς. AT Σκίροφρος a Steph. B. (607.) exp. ὁ ἀκόλαστος. Porro ut Σκίρα Hes. in suo Lex. habet pro Σκίρα, ITA ET Σκείραφιον, τὸ κυβευτήριον, Locus in quo tesseriis luditur: ἴσως διὰ τὸ ἐν Σκίρῳ διατριβὴν ἔχειν. Apud Eund. LEGITUR Σκίραφεῖν, κακοπραγμονεῖν: ET Σκείρατες, οἱ προὔνικτοί καὶ κυβευταί. ["Toup. Emendd: 2, 172." Schæf. Mss.] Sed hæc et ab alia origine deducere nonnullis placet, ut infra docebo. [* Σκίραφος, Hipponax ap. Eust. Od. A. p. 1397=28. "Σκίραφεῖον, Mær. 343. et n., ad Lucian. 2, 336. Σκίραφιον, Lobeck. Aj. p. 350." Schæf. Mss.]

AT VERO Σκίρον, τὸ, SIVE Σκίρρον, Sordes caseis adhærentes, qui caseorum crustas occupant, Aristoph. Σφ. (925.) de cane quodam vorace et catillone, "Ὅστις περιπλεύσας τὴν θύραν ἐν κύλῳ, Ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίρρον [τὸν σκ.] ἐξεδήδοκεν. Ubi Schol. σκίρρον exp. τὸ ῥυπῶδες τῶν τυρῶν: addens hujus vocabuli usum ex Eupolide, Τροφαλὶς ἐκείνη ἐφ' ὕδωρ βαδίζει σκίρρον ἡμφιεσμένη. Et ab hoc σκίρρον reliqua etiam τὰ λίαν προσεχόμενα dici ἐνεσκιρῶσθαι, a VERBO Ἐνσκιρῶ. Et sic ἐνεσκιρῶσθαι dicerentur, quæ ita adhærescere ut sordes caseo. [Vide Ἐνσκιρῶ infra.] SIC Σκιρωθῆναι (a VERBO Σκιρῶ) in Lex. meo vet. annotatur dici ἐπὶ ῥύπον τοῦ σφόδρα ἐμμέλντος καὶ δυσεκπλύτου: ut ap. Sophronem, sed tropice, Πρὶν αὐτὰν τὰν νόσον ἐπὶ τὸν μυελὸν σκιρωθῆναι, Sed et σκίρον Cratinum vocasse τὸν ἀειδῆ ῥύπον, Enpolidem vero τὸν ἐν τῷ τυρῷ ῥύπον: quin et Xen. Iππ. Apud Hes. diversa scriptura et diverso genere HABETUR Σκείρος, cum his expositionibus, ῥύπος, et ὁ δριμύς τυρός. [Cf. Κίρρος.] Idem Σκείρος exp. etiam ἄλσος, δρυμὸς, Nemus, Dumetum. Exp. præterea e Philetæ auctoritate τὴν πυρρῶδῃ γῇ, Terram rufam. C Apud Suid. autem LEGITUR Σκίρρα, γῆ λευκὴ ὥσπερ γύψος, Terra alba in modum gypsi, Argilla. "Σκίρας γῆ, e Schol. Aristoph." ["Act. Traj. I. p. 249." Schæf. Mss.] SIC Σκίροφοριῶν, Mensis Atticus dicitur in Lex. meo vet. appellatus, παρὰ τὸ φέρειν σκίραν ἐν αὐτῷ τὸν Θεσέα, i. e. γύψον: nam Theseum proficiscentem adversus Minotaurum, Minervam e gypso fictam secum detulisse. Et quia id eo mense fecerit, mensem inde nomen id obtinuisse. ATQUE ITA Σκίρας Ἀθηνᾶ diceretur, quod e σκίρα s. gypso ficta a Theseo fuisset. Apud Suid. ET Σκίρρος, ὁ γύψος.

RURSUM Σκείρον ap. Hes. legitur, exponiturque λατύπη, aut σκληρόν. At in Σκίρεται ap. Eund. HABETUR, Σκίρρος, ἐστὶν ἡ λατύπη. EST AUTEM Λατύπη, Cæmentum, i. e. Fragmentum s. Frustum quod lapicida lapidem poliens malleo decutit: quo alii postea utuntur ad muros farciendos. Liv. Nec erat difficile murum subruere, quod cæmenta non calce durata erant, sed interlita luto. In lignis id DICITUR Πελέκημα, Latinis Assula. Ex hoc Σκίρος, quod exp. Scrupus, sunt qui DERIVENT Σκίραφιον, SIVE Σκίραφιον, ITEMQUE Σκίραφεία ET Σκίραφευτής: appellantes σκίραφείαν Lusum scruporum, qui in lateruncularia tabella (ut loquitur Seneca) exercetur, sive in abaco latrunculorum: σκίραφεῖον autem, Aleatorium, ut Sidonius nominat, s. Forum aleatorium, ut Suet. vocat. "Σκίρος, Marmoris fragmentum s. frustulum, quod excidit dum illud scalpitur. Inde σκίρος pro Scrupo sumitur: et Scruporum lus Σκίραφεία vocatur. VV. LL. Vide Σκείρον et "Σκίρρος ap. Hes." [* "Σκίρος, ad Il. Ψ. 332. Heyn. Hom. 8, 424." Schæf. Mss. Gypsus, Tab. Heracl. 158. Σκίρον καὶ ἀρρήκτου γῆς.]

RURSUM Σκίρος SIVE Σκίρρος, Medicorum vocab. est. Dicitur autem ita tumor præter naturam durus et doloris expers, ut veteres definiverunt, nulla habita ratione humoris a quo gigneretur. Sunt enim varix humorum species a quibus hujusmodi tumor excitari potest, ut atra bilis gemina, et crassior sic-

ciorque pituita: quibus omnibus commune est majorem quam pro ratione naturæ tumorem excitare, eundemque sine dolore et durum. Hæc inter alia Gorr., ap. quem vide plura, si plura requiras. Varie definitur a Gal.; nam Comm. 4. sect. 21. in Hippocr., de Vict. Rat. σκίρρον definit τὸν ἀντίτυπον ὄγκον καὶ ἀνώδυνον: at Meth. Med. 14, 6. ait σκίρρον se nominare ὄγκον σκληρὸν, ἀνώδυνον, οὐ μὴν ἀναίσθητόν γε πάντως: quoniam ejusmodi tumor ἀναίσθητος, sit ἀνίατος. In Defin. Med. traditur esse ὄγκον σωματίων μετὰ σκληρίας καὶ βάρους, καὶ δυσκινήσιος καὶ δυσαισθησίας. Rursum Gal. hoc discrimen inter οἰδήματα, σκίρρους, et φλεγμονὰς ab Hippocr. poni scribit, Comm. 1. sect. 2. in Hippocr. 1. 6. Epid. φαίνεται πολλάκις, iuquit, οἰδήματα τοὺς παρὰ φύσιν ὄγκους ὀνομάζειν, εἴαν τε ἀνώδυνοι καὶ σκληροὶ τυγχάνωσιν ὄντες, οὓς ὀνομάζουσιν ἰδίως σκίρρους: εἴαν τε ὀδύνην ἔχωσιν, οὓς ὀνομάζουσιν ἰδίως φλεγμονάς: εἴαν τε ἀνώδυνοι ᾧσι καὶ χᾶνοι: καλοῦσι δὲ μόνους τοὺς οἰδήματα. Tres autem præcipue partes corporis infestat hoc malum, hepar, lienem, uterum: unde σκίρρος τοῦ σπληνός, σκίρρος τοῦ ἥπατος, σκίρρος τῆς μήτρας. Quid autem a σκλήρωμα differat, supra videbis. [“Valck. Adoniaz. p. 343. Heyn. ad Apollod. 1062. ad Moer. 370. Brunck. Aristoph. 2, 238.” Schæf. Mss.: Gl. Callus. * “Σκίρρία, i. q. σκίρρος, Aret. 7, 14.” Schn. Lex. * “Σκίρρος, Durus, Wakef. Georg. 52. ad Diod. S. 2, 52. Lobeck. Aj. p. 317. Toup. Opusc. 1, 488. Villos. ad Long. 112. * Σκίρρος, Toup. 1. c.” Schæf. Mss. Schol. Soph. Aj. 651. * Σκίρρην, i. q. σκληρῶν, ibid. * Σκίρροπαίκτης, var. lect. Athen. 291. al. * σκληροπαίκτης. * Σκίρρον, Hesychio σκληρὸν, τραχύ: item * Σκίρρος, unde * Σκίρρῶσθαι, Eid. σκληρῶσθαι. Cf. Σκίρρον. * Σκίρρωμα, Hes. v. * Ἐνσκερῶθεις.]

Σκίρρῶδης, Similis σκίρρῳ: alii, Callosa duritie rigidus et induratus: ut σκίρρῶδεις ὄγκοι, Galen. Meth. Med. 14, 6. || Metaph. pro Durus, Contumax: ex eod. Gal. de puero epileptico, Σκίρρῶδης νόσος.

Σκίρρῶ, Induro in σκίρρον, Tumefactum induro. Alex. Aphr. pass. utitur, dicens ὁ σκίρρούμενος σπλῆν, Lien qui duro tumore vitatur. Itidem Diosc. 1, 161. Πρὸς σπλῆνας ἐσκιρρῶμενος, Ad præduros lienes, Ruell. Sic Σκίρρῶθεις: vide seqq. [“Heyn. ad Apollod. 1062.” Schæf. Mss. * Ἐσκιρρῶμενος, Dio Chrys. 1, 269.” Wakef. Mss. “Σκίρρῶ, Method. 316.” Kall. Mss. “Toup. Opusc. 1, 432.” Schæf. Mss. Lex. Xen., Barker. ad Etym. M. 1032. Vide supra in Σκίρρον.] Σκίρρῶμα sive Σκίρρωμα, τὸ, i. q. σκίρρος. Suidæ σκίρρωμα est πάθος περὶ τὸ ἥπαρ ἀνίατον: quibus addit, ὅθεν καὶ ἥπαρ τὸ σκιρῶν τῇ πάθους ἀχθῶντι.

Ἀποσκιρρῶ, In scirrhum induro; et generaliter Induro: unde pass. Ἀποσκιρρῶμενος et ἀποσκιρρῶθεις, In scirrhum induratus, s. simpl. Induratus. Bud. Annot. in Ep. Occallescere dicuntur partes, quæ obdurescunt, h. e. τὰ τετυλωμένα τε καὶ ἀποσκιρρῶμενα, ut callosa genua et pedum vestigia, quæ sensum ægre percipiunt. Ubi unico ρ scribitur: sicut et ap. Hes. LEGITUR Ἀποσκιρῶν, * ἀποσκληρῶν: ET Ἀποσκιρῶσθαι, ἀποσκληρῶσθαι. Sic ET Σκίρρος, Σκίρρωμα. [“Ἀποσκιρρῶ, Theod. Hist. Eccl. 1, 4. vide nott.” Mendham. Mss.] UNDE Ἀποσκιρρῶμα, τὸ, Durities quæ in scirrhum abiit: ἀποσκιρρῶμα τῶν γονάτων exp. τύλωμα. [Schol. Aristoph. A. 552. * “Ἐναποσκιρρῶ, Induro in, Chrys. in Dav. et Saul. 1. T. 8. p. 10. “Ὅταν χρονία τις καὶ σκληρὰ φλεγμονὴ τοῖς σώμασιν ἐναποσκιρρῶθῃ τῶν τύχων.” Seager. Mss.]

[* “Ἐνσκιρρῶ, Induro, Callum obduco, Xen. Iππ. (4, 2.) p. 740. “Ὅταν ἐνσκιρρῶθῃ τὰ νοσήματα, Quando indurueret. In Lexx. nullum affertur testimonium. Porphy. in Isag. Aristot. περὶ Διαφ. init. “Ἡ οὐλὴ ἐκ τραύματος ἐνσκιρρῶθῃσα. Suid. aliam sequitur orthographiam, per ei scribens, sicuti et Hes. “Ἐνσκερῶθεις” ἐμπαγῆς. Σκίρρωμα γὰρ τὸ ἀνίατον πάθος. Plura ap. Eosd. vide in Σκίρρος et Σκίρρωμα.” Gramm. Spec. Suppl. Lexx. e Xen. 130.]

[* “Ἐπισκιρρῶ, Poeta de Virib. Herb. ap. Fabr. B. Gr. 3. p. 636.” Kall. Mss.]

[* “Κατασκιρῶ, * Κατασκιρῶ, Heyn. ad Apollod. 1061. 1062.” Schæf. Mss. * “Ἐγκατασκιρῶ, exp. In scirrhum induro, Invetero, Induro, Hipparchus,” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611. * “Προκατασκιρῶμαι, Antea occalleo, Inveteror, Obduresco, Veterasco, 3 Macc. 4, 1. προκατεσκιρῶμενης, Inveterati odii. In Cod. Alex. legitur * προκατεσκιρῶμενης, ubi scr. videtur * προκατεσκιρῶμενης. Al. legisse videtur κατεσκιρῶμενης. Inde enim fortasse ap. Hesych. * Κατεσκιρῶμενης: πεπεπαιωμένης.” Schleusn. Lex. V. T.]

Σκίρρος est præterea κατοικία quædam Arcadiæ: UNDE Σκίρρις, ὁ, Qui inde est, ET Σκίρρις, ἡ, E Sciro oriunda. Et Σκίρρις, pro Σκίρρις γῆ s. χώρα. Xen. Ἑλλ. 7, (4, 21.) Τῆς Ἀρκადίας καὶ τῆς Σκίρριδος. || Σκίρρις ap. Spartanos erat λόχος quidam, Schol. Thuc. (5, 67.) p. 187. Meminit et Xen. Ἑλλ. 5, (2, 16.) et A. (12, 3.) quo e libro traditur fuisse excubitores, qui observareut ne quis noctu extra phalanga progrediretur, et qui primi inirent pugnam. Apud Hes. LEGITUR Σκίρρις, sicut σκίρρα pro σκίρα, qui dicit σκίρριον λόχον vocari τὸν προκινδυνεύοντα: fuisse autem Arcadicum, s. e militibus Sciritis collectum. AT Σκίροι, Gens Galatica: UNDE Σκίρεὺς ET Σκίριεὺς, Steph. B. [“Σκίρρις, ad Diod. S. 2, 27. Σκίρρις, * Σκίρρις, ad Timæi Lex. 232. Zeun. ad Xen. K. Π. 339. Σκίρρις, ibid.” Schæf. Mss. Lex. Xen.]

“Σκίρρος, ὁ, Frustula quæ e marmore exiliunt, dum “inciditur. Redditur etiam Scrupus, item Salebra.” [Tab. Heracl. 232.] “Vide T. 3., c. 1161. ubi ET “Ἐπίσκυρος. Ab eodem est Σκυρῶδης, quod redditur Petricosus. Apud Hes. est etiam Σκυρῶθις, “quod exp. λιθῶθις.” [“Heyn. ad Apollod. 1062.” Schæf. Mss.] “Unde est Σκυρῶτος: cujus fem. extat “ap. eund. Hes., qui Σκυρῶθις ὁδός exp. ἡ ἀπόκροτος,” [ap. Pind. Π. 5, 124. cf. Schol. et Eust. ad Dionys. P. 521. “Heyn. Hom. 8, 425.” Schæf. Mss. * Ἐπισκυρῶ, unde * Ἐπισκυρῶσις, Strabo 10. p. 603.] “|| Σκύρος est etiam Nomen insulæ unius e Cycladibus: item Nomen urbis.” [“Σκυρόνδε, Heyn. Hom. 7, 677.” Schæf. Mss.] “Ab insula existimatur esse dicta Σκυρία δίκη: quod vide ap. J. Poll. “Hes. et Suid. Vide item Σκυρία ἀρχὴ ap. Eust.” [“Σκύριος, Wakef. Phil. 459.” Schæf. Mss.] “Est “præterea Σκύριον, Herba, quæ alio nomine Erythrodanum. Affertur autem et Σκύρα plur. num. e “Nicandro pro eadem, Θ. (75.) Στρώχον τε σκύρα τ’ “ἐχθρὰ, τὰ τ’ εἶαρι σίνατο βούτην, ἥμος ὅταν σκίρῶ “ωσι” [σκυρῶσι Schn., a * Σκυρῶ, Schol. ἀντὶ τοῦ ὀργῶσιν ἢ σκιρῶσιν ἢ ἐκμαίνωνται,] “βόες καυλεῖα “φαγοῦσαι.” [Cf. Ἀσκυρον.]

“ΣΚΙΛΛΑ, ἡ, Scilla s. Squilla, Herba bulbum “insignem habens. Vide Σχίλος.” [“Ad Lucian. 1, 466. 2, 252. Harles. ad Theocr. p. 101. Casaub. ad Athen. 133. T. H. ad Plutum p. 241. 244.” Schæf. Mss. Diosc. 2, 202. Schn. Ind. Theophr. * Σκιλλοκέφαλος, i. q. σχινοκέφαλος, Schn. Lex. * “Σκιλλοκρόμμυον, i. q. σκίλλα, Schol. Theocr. 5, 121.” Wakef. Mss. “T. H. ad Plutum p. 241.” Schæf. Mss. * “Πολύσκιλλος, Vanus et tumultuosus, Montf. Palæogr. 291.” Kall. Mss. “Hinc Σκιλλιτικὸν ὄξος, “Scilliticum acetum, vel Scillinum, ap. Diosc. “Apud quem et Σκιλλιτικὸς οἶνος, Scillinum vinum, “quod scilla herba contusa ei commisceatur. Est etiam “Σκιλλιτικὸν ἔλαιον, Scilliticum oleum.” [* “Σκιλλιτικὸς, (a * Σκιλλῶ,) Schol. Plat. 46. Ruhnck.” Schæf. Mss. Alex. Trall. 7. p. 121. ἔξος.] “Ab illo “nomine est et aliud adj., Σκιλλῶδης, Scillaceus, Ad “scillæ figuram accedens, e Diosc. Affertur autem “e Theophr. C. Pl. 1, 8. Οἶον αἶ τε σκίλλαι καὶ ὅσα “σκιλλῶδη, Scillæ ceteraque ejusmodi; vel, Cetera “quæ ejusdem sunt generis.” [“At σκιλλῶδη non tam intelliguntur Quæ ad figuram squillæ accedunt, quam Quæ saporem squillæ similem habent, sc. acrem, mordacem, et amariusculem. Vide Athen. 64. ibique nott., 87. et 121. ubi habes compar. σκιλλωδέστερος.” Schw. Mss. * Σκιλλινος, Diosc. Par. 1, 78. * Σκιλλάριον, Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 263.]

“ΣΚΙΜΑΛΙΖΕΙΝ, Digitum infamem, medium sc., porrigere atque ostendere, ceteris compressis: quod in summo contemptu fiebat, et perignominiam. Sic ap. Diog. L. (7, 17.) narratur Diogenes Demosthenem non indice porrecto, sed medio digito monstrasse: quo effeminatam ejus mollitiem notavit. Hæc e VV. LL. ubi etiam affertur ex Aristoph. *Elp.* (548.) ‘Ο δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὀρᾷς ὡς ἴδεται, Καὶ τὸν δορυζέον οἷον ἐσκιμάλιεν. Ubi Schol. dicit esse, τῷ μέσῳ δακτύλῳ συναρμόσας τὸν μέγαν καὶ πλῆξας ἐφύβρισεν: vel poni pro *κατεδακτύλισε. Hoc autem verbo eadem tradunt significari Podicem fodicare: unde καταδακτυλικὸν pro Libidinoso et salaci usurpari. Quod autem ad priorem expositionem attinet, existimatur in ea perperam σκιμαλίσαι pro σκανθαρίσαι accepisse, s. σκινθαρίσαι. Verum in iisdem annotatur, καταδακτυλίσαι significare illud, pro quo σκιμαλίζειν poni dictum modo fuit: atque adeo Hes. σκιμαλίσαι non alio verbo exp. quam hoc καταδακτυλίσαι. Afferturque ex eodem Comico *A.* (443.) ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω, exponiturque, Irrideam atque infamem; vel, Ut infames uotem. Sic Medium ostendere unguem ex Juvenale (10, 53.) Digitum porrigere medium, e Martiale affertur. Ex Eodem, Ostendit digitum, sed impudicum. Et e Persio (2, 33.) Infami digito. Verum Σκιμαλίζειν quidam putarunt prima significasse Medio digito tentare an gallinæ ova couceperint: immisso sc. eo in podicem. Adeoque dicitur etiam esse, Digito medio podicem fodicare. Vide Schol. Aristoph. et Suidam.” [Ad Mær. 360. ad Suet. 1, 705. Burm.] Schæf. Mss. Bekk. Anecd. 48. Hes. v. Σφινιάζειν.] “Σκυμαλίζειν, vide in Σκιμαλίζειν: quæ scriptura magis recepta est.”

“ΣΚΙΝΘΟΙ et κολυμβηταί, Homines nantes sese, que submergentes, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, (6, 9.) At Plinius, Naufragi et urinantes, 13, 25. VV. LL.” [Schneidero suspectum est.]

ΣΚΙΡΤΑΩ, Salto, Salio, Saltu lascivio, Exulto, Il. Y. (228.) de equabus a Borea adamatis, ὅτε σκιρτῶν ἐπ’ εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Saltitarent spatiosa per æquora ponti: (226.) ὅτε σκιρτῶν ἐπὶ Ζεῖδωρον ἄρουραν, Siquando saltarent s. saltu lascivirent super terra frugifera. Plato Pol. 9. de ea animi parte, in qua feritas quædam est et agrestis immanitas, Σίτων καὶ μέθης πλησθὲν σκιρτᾷ, Cum sit immoderato tumefacta potu atque pastu, exultat in somnis, immoderateque jactatur, p. 11. mei Lex. Cic. Aristoph. Σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν. De fœtu etiam in utero dicitur, ut ἀσκαρίζειν ap. Hippocr. de Nat. Fœtus. Luc. 1, (44.) Ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, In utero meo fœtus lætitia exultavit. Alicubi possumus etiam reddere Ludo exultim, ut Horat. Quæ, velut latis equa trima campis, Ludit exultim. Plut. Symp. Sept. Sap. de delphinibus, Ἐξήλλοντο παίζοντες ὑφ’ ἡδονῆς καὶ σκιρτῶντες. Item de chorica saltatione, Πρὸς τε αὐλοὺς καὶ σύριγγας, τυμπάνων τε ἤχους, ἐσκίρτων εὐρύθμως, Ad tibiæ fistularumque ac tympanorum sonitus. [Jacobs. Exerc. 2, 9. Anth. 7, 398. 12, 79. Koen. ad Greg. Cor. 256(=542.) Kuster. Aristoph. 13.] Schæf. Mss. “Lascivio, Eur. Fr. Erechth. 2.” Wakef. Mss. Phœn. 1132. Bacch. 446. *Σκιρτέω, unde σκιρτεῦσιν, Opp. K. 4, 342.] Σκίρτημα, τὸ, Saltus, Plut. (9, 41.) Τὰ βακχικὰ καὶ κορυβαντικὰ σκίρτήματα, Theoph. Ep. 32. Κακὸν ἡμῖν ὠρχήσατο σκίρτημα, [Æsch. Pr. 601. 676. Eur. Hec. 526. Jacobs. Exerc. 2, 9. Anth. 9, 192. Koen. l. c. Wakef. Ion. 1422. Herc. F. 840. De peccore lasciviente, Villosion. ad Long. 26.] Schæf. Mss. “Hilaritas, Stob. 422, 31.” Wakef. Mss. *Σκιρτηθὸς, Orph. L. 218.] Σκίρτησις, Saltatio, Exultatio s. Exultatio lasciva, Greg. Naz. [“Contumacia, Rebellio, Plut. 2, 341.” Wakef. Mss. *Σκιρτηγῆ, ad Diod. S. 1, 382. Jacobs. Anth. 6, 299. 7, 398. 10, 410.] Schæf. Mss. Moschus 6, 2. Orph. H. 23, 7. 30, 1.] Σκιρτητικός, Saltator, Qui exultare s. saltu lascivire solet. Alii, Saltator lascivus, Petul-

cus. [“Valck. Anim. ad Ammon. 52.” Schæf. Mss. “Schol. Nicandri *A.* 67.” Wakef. Mss.] At in VV. LL. SCRIBITUR Σκιρτικός. [“Villois. Anecd. Gr. 1, 4.” Wakef. Mss. *Σκιρτηδὸν, Orph. Fr. 24, 1.] [*Σκιρτὸς, ὁ, Saltator, Theophran. ap. Alemann. in Procop. p. 90. Σκιρτὸς σκίρτησει τε κακὸν σκίρτημα πολίταις.” Schn. Lex. Suppl. *Σκίρτος, Nom. propr., Brunck. ad Anal. 118. Jacobs. Auth. 7, 398. 10, 410.] Schæf. Mss.] [*Σκιρτοβάτης, unde *Σκιρτοβατέω, Persulto, Pseudo-Chrys. Serm. 6. T. 7. p. 252, 17. Τίνος νῦν ὁ ἐμῆς κοιτίας *κυτῶνα σκιρτοβατῶν;” Seager. Mss.] Σκιρτοπόδης, ὁ, Pedibus et saltu lascivientis, Qui exultim graditur, subsultans incedit. Alii, Lascivus saltator, Qui petulantius saltat. In Epigr. Σκιρτοπόδης σάτυρε. [Anal. 3, 238. *Σκιρτοποιός, unde *Σκιρτοποιέω, LXX. Ps. 28, 6. σκίρτοποιήσῃ, ubi Aquila σκιρτώσει, a *Σκιρτώ.] Ἀνασκίρτῶ, Exilio, Exultim ludo, Lascivio exiliendo, Polyæn. Τὰ κτήνη πεινῶντα, τῶν δεσμῶν ἀπολυθέντα, πῶας καὶ νομῆς λαβόμενα, ἀνεσκίρτα καὶ ἐφρύντα. Item Prosilio s. Resilio; nam Hes. ἀνασκίρτησαι esse ἀποπηδήσαι. [Lucian. 2, 608. “Diod. S. 2, 360. Bergler. ad Alciph. 38.” Schæf. Mss. *Συνανασκιρτῶ, Una exulto, Cyr. Alex. Hom. 9. p. 95.” Mendham. Mss.] Ἀποσκίρτῶ, Resilio, Resilire conor: ἀποσκίρτῶν, teste Bud., dixit Lucian. de equo oblucente iugo, et quasi liberare se conante et lasciviente: [1, 679.] Διασκίρτῶ, Persulto. Exp. etiam Exilio, Exulto. [“Cattier. Gazoph. p. 61.” Schæf. Mss. “Plut. 2, 501. 3, 590. (Eumene 11.)” Wakef. Mss.] Ἐπισκίρτῶ, Insulto, i. e. Exulto in, Exultim ludo in, Saltito per: Ἀρνες ἐπισκίρτῶσι χλοεραῖς ταῖς ἀρούραις, Agni viridibus in agris exultim ludunt et lascivunt. Virg. neque oves hædique petulci Floribus insultent. [“Jacobs. Anth. 10, 59. ad Meleag. p. 15. Rufius 31. Wakef. S. Cr. 2, 144.” Schæf. Mss. “Nonn. D. 2, 29. 45, 197. *Ἐπισκίρτημα 19, 152.” Wakef. Mss.] [*Κατασκίρτῶ, Ælian. N. A. 2, 6. 5, 6. Plut. 9, 158. Polyæn. 8, 23, 7.] [*Μετασκίρτῶ, Absilio, Chrys. περὶ Παρθεν. Κεφ. 27. T. 6. p. 259, 16. Ὁ γὰρ ὅλον δι’ ὅλου διὰ τῶν βαρυτέρων πλέκων τὸν λόγον, ἐπαχθῆς τε ἐστὶ τῇ ἀκούοντι, καὶ πολλάκις ἀναγκάζει μετασκίρτησαι τὴν ψυχὴν μὴ φέρουσαν τῶν λεγομένων τὸ βάρος.” Seager. Mss.] Παρασκίρτῶ, A latere salto, Ad latus alicujus exilio, exultim ludo, Juxta aliquem saltu lascivio: ut hædi, agni, vituli, pulli equini suis matribus παρασκίρτῶν dicuntur. Exp. etiam Lætitia exulto, Gestio. [“Nonn. D. 43, 311. Plut. 1, 428. (Mario 38.) Philostr. 906. Ælian. H. A. 723.” Wakef. Mss.] [*Περὶσκίρτῶ, Schol. Eur. Phœn. 320. Lucian. 3, 76. Strato 23. “Planud. in Vers. Ovid. Met. 14, 556.” Boiss. Mss. “Pierson. Veris. 96. Jacobs. Anth. 10, 71.” Schæf. Mss.] Προσκίρτῶ, Salio ante, Præsilio, Saltu præeo, Exultim ludens anteeo: ut is, qui choreas ducit et præsilat, προσκίρτῶ. Item, Προσκίρτῶντι τοῦ λόγου, dicit Greg. Naz. de Joanne Baptista, respiciens ad I. quem e Luca citavi in Σκίρτῶ, Προσκίρτησις, ἡ, Præsaltatio, Præitio quæ fit saltu, ludendo exultim, Greg. Naz. Νυνὶ δὲ δέξαι μοι τὴν κύνην καὶ προσκίρτησιν, εἰ καὶ μὴ, ὡς Ἰωάννης, ἀπὸ γαστροῦ, ἀλλ’ ἀπὸ Δαβὶδ, ἐπὶ τῇ καταπαύσει τῆς κιβωτοῦ. [*Συοσκίρτῶ, Nonn. D. 8, 28. “Basil. Hom. de Morte p. 238.” Boiss. Mss. Ælian. H. A. 2, 7.] [*Υποσκίρτῶ, Ælian. H. A. 7, 8. Philostr. Icon. 1. p. 785. “Theod. Prodr. 173.” Elberling. Mss. “Jacobs. Exerc. 2, 9. Anth. 6, 428.” Schæf. Mss.] [*ΣΚΙΦΟΣ, Palma, ap. Diog. L. p. 243.] “Σκίφινιον, Corbis e palmeis virgis contexta. Hesychio “πλέγμα τι ἐκ φοίνικος.”

ΣΚΟΛΟΥΨ, opus, ὁ, Præacutus palus, Vallus, i. q. σταυρὸς et χάραξ, Il. H. (441.) σκόλοπαι κατέπηξαν, M. (63.) de fossa, Ἡ δὲ μάλ’ ἀργαλέη περάαν’ σκόλοπαι

γὰρ ἐν αὐτῇ Ὁξέες ἐστᾶσι : de qua paulo ante, ὑπερβεν δὲ σκολόπεσσιν Ὁξέσιν ἡρήρει. Sic Od. H. (45.) τεύχεα μακρὰ, Ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρηρότα. Et Il. Σ. (177.) (κεφαλὴν) Πηλεὶ ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς, Palo s. Vallo infingere. Assulæ quoque et surculi acuti corporibus aculeorum instar infixi, dicuntur σκόλοpes, quia formam superiorum σκολόπων referunt. Diosc. 4, 176. ἀκίδας καὶ σκόλοπας ἐξάγει, Spicula adactosque corpori aculeos extrahit, Ruell. : Plin. de pycnocomo dicit, Spicula sagittarum extrahit, 26, 14. Idem Plin. hæc Diosc. de tragio, Ταύτης ὁ καρπὸς καὶ τὸ δάκρυον καταπλασθέντα ἐπισπᾶται σκόλοπας, sic vertit, Succus ejus lacteus in gummi spissatus, vel semen, impositione spicula e corpore ejicit. Rursum Diosc. 2, 29. de siluro, Καταπλασθεῖσα δὲ ἡ σὰρξ ταριχηροῦ, σκόλοπας ἀνάγει. Ubi Ruell. Illita saliti caro aculeos et infixa corpori spicula extrahit. At Plin. 32, 10. Extrahunt tela corpori inhærentia siluri fluviatilis carnes impositæ recentes, sive salsæ. Eod. l. c. 11. idem Diosc. de εὐχhleis, Σκόλοπας ἔλκουσι καταπλασθέντες, Impactos corpori aculeos illitæ evocant, ut Ruell. Assulas et infixa corporibus, ut Hermol. Surculos corpori infixos, ut Marcell. Quo postremo loquendi genere Plin. quoque utitur, ut 8, 16. de Mentore Syracus. Animadvertit in pede ejus (leonis) tumorem vulnusque, et extracto surculo, liberavit cruciatu : ut Gell. 5, 14. itidem de leone ex Appione, Stirpem ingentem vestigio ejus inhærentem revulsi. Ubi quemadmodum dicit Stirpem vestigio inhærentem revellere, ita Plin. 24, 11. de arundine, Filicis stirpem corpore extrahit arundinis radix contrita et imposita. Et paulo post, Foliis ejus ad extraheudos aculeos utuntur. Itidem Diosc. 1, 115. de arundine phragmitide, Ἡ ῥίζα καταπλασθεῖσα λεία ἐπισπᾶται σκόλοπας καὶ ἀκίδας. Vides ergo quot modis σκόλοpes reddere queamus imitatione Plinii; sed præ ceteris malim Surculi, Stirps corpori inhærens; nam Spicula, Aculei, respondent potius ταῖς ἀκίσιν. Obiter in præcedenti l. ΝΟΤΑ, Λεία καταπλασθεῖσα a Plinio reddi, Contrita et imposita : ut Λείας interdum significet Contritus; ET Καταπλάττω, Impono. Aliquam aculei s. aculeati signif. habet ap. Paul. quoque Ep. 2 ad Cor. 12, (7.) Ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκὶ ἄγγελος Σατὰν, Datus est mihi surculus infixus carni, angelus satan : surculus sc. carni infixus, eamque aculei modo pungens. [“Corpori meo debili angelus malus est objectus, qui vice flagelli me castiget. Quod Interpr. plerisque latuit, σκόλοψ, idem ac κόλλοψ, Flagellum, vel Nervum signif., docente Is. Vossio ad Catull. 224.” Valck. Schol. in N. T. 2, 443.] || Exp. etiam Crux, ut σταυρός : quod vide. [“Bentl. Opusc. 76. Toup. Opusc. 2, 14. Jacobs. Emendd. 45. Anth. 8, 193. 9, 215. ad Charit. 298. Thom. M. 808. 814. Wakef. Eum. 190. ad Lucian. 1, 655. Paus. 3, 203. Heyn. Hom. 5, 383.” Schæf. Mss.] “Σκώλοψ poni pro “σκώλος tradunt VV. LL.” [Hesychio est ξύλον ὀξύμμενον, ἢ ἄκανθα. Σκόλοψ, Σκώλοψ, *Σκόλωψ, Schleusn. Lex. N. T. Cf. Σκόλος, Σκῶλος.]

Σκολοποιεῖδης, [contr. Σκολοπώδης,] Pali s. Valli præacuti formam gerens, Similis palo s. vallo præacuto, Diosc. 1, 134. de spina quadam, quæ Acacia nominatur, Τρυφερωτέρα, περίπλεως δὲ ἀκάνθης σκολοποιεῖδους. Ubi Ruell. Aculeorum vallo munitur. Inde desumsit Plin., quod 24, 12. ait, Fit et in Galatia tenerima, spinosiore arbore. || Exp. etiam Cruciformis, σταυροειδής : qua in signif. usus est quidam nostri temporis, Συκὴ γὰρ φύλλον τὸ σκολοπειδὲς ἔχει : ut et Theophr. ficus folium crucis formam imitari ait. SED Σκολοπειδὲς ibi dixit pro σκολοποιεῖδης, metri causa. Nisi potius σκολοπώδης scr., ut ap. Theophr. H. Pl. 1, 16. Τὰ τῆς συκῆς φύλλα, ὥσπερ ἂν εἴποι τις, σκολοπώδη.

Σκολοπώννυμος, Suspendiosus, Plin. Laqueus suspendiosus, pro Suspensi; vel Palo infixus, quasi a palo cui quis infigitur, nomen sortitur. Hes. σκολοπώννυμον exp. τὸν *σταυρώσιμον. Id autem σταυρώσιμος significavit potius Dignus in palum adigi, qui in crucem agatur, Cruce s. Suspendio dignus.

Σκολοπόεις, Palis s. Vallis abundans. Est et Loci PARS XXV.

A nomen ap. Herod. 9, [97.]

[* “Σκολοπηῖς, ἴδος, ἡ, ad Charit. 227. 299. Wakef. S. Cr. 4, 192. Manetho 4, 198. (μοῖραν.)” Schæf. Mss.]

Σκολοπίζω, Palo infigo, i. q. σταυρώω. Pass. Σκολοπιζομαι, Palo infigor, adigor, Palus mihi adigitur, Palo trajicior. [Diosc. Notha p. 477. *Αν σκολοπισθῇ τις.] Ἀνασκολοπίζω, i. q. ἀνασταυρώω, i. e. Palo infixum vel affixum tollo, In crucem tollo. Alii, Cruci affigo, Suspendo. Apud Lucian. (1, 91.) legitur, Ἀνασκολοπίζειν ἐπὶ ξύλα. Pass. Ἀνασκολοπιζομαι, unde ἀνασκολοπισθῆναι ap. Suid. Invenitur et ἀνασκολοπιεῖσθαι Attice pro ἀνασκολοπίσεσθαι, ut dicitur in voce activa ἀνασκολοπιῶ pro ἀνασκολοπίσω. [“Thom. M. 808. 814. Wakef. Eum. 190. ad Diod. S. 2, 269. ad Lucian. 1, 70. 186. 510. P. Abresch. Paraphr. 402. ad Charit. 298. ad Herod. 728.” Schæf. Mss.]

Suid. vv. Ἀνέγνωσαι, Ἀνασκινδαλευθῆναι, Ἀνεσκολοπισμένον, et Ἀνεσταυρώθη : Orig. c. Cels. 84. 134. 369. 370. 415. Euseb. Hist. Eccl. 67. 71. 300.” Kall. Mss. *Ἀνασκολόπισις, Schol. Æsch. Pr. 7. * “Ἀνασκολοπισμός, Jo. Malal. 2, 214.” Elberling. Mss. * Ἀποσκολοπίζω, Schleusner. Lex. V. T.]

Σκολοπία, ET Σκολοπένδρα, ἡ, Scolopendra, Animalculum e genere τῶν πολυπόδων, i. e. multipedum : octo enim pedes hoc insectum habet, brevissimos distinctosque inter se velut crenis. Ejus corpus rhombi solidi atque utrimque turbinati figura constat, pollicari crassitudine, longitudine ad summum trientali : zonis succingitur dorsum, maculisque distinguitur maxima e parte rubris. Ex erucarum genere censeri potest, quod minime hirsutum : biceps esse apparet, rostro utrimque fulvo. In altero extremo, quod caudæ loco est, supereminet corniculum, quasi radius atque impactus aculeus s. surculus : coloris lutei, et in extremo nigri : a quo veluti surculo nomen ei inditum existimatur, quasi ἐχούσῃ σκόλοπα ἐν τῇ ἔδρᾳ : atque inde et σκολοπία nominatur a Theophr. H. Pl. 7, 11. Venenatum animal est, et σηπτικὴ vis ei inest : quamobrem et σήψ a quibusdam nominatur, (necnon ὀφιοκτένη, ap. Diosc. 7, 6. quod vi illa septica serpentes ipsos interimat,) ut a Plin. 29, 6. Illam autem (millepedam) quæ non arcuatur, Seps Græci vocant, alii Scolopendram, minorem perniciosamque. Est et scolopendra major, s. multipeda major, ita a corporis forma notisque dorsi rubris, quibus præcedentem simulat, appellata : insectum ex erucarum genere, multiplex et arcuatim repens, lanuginosum atque hirsutum : unde et ἱούλον Græci vocant a lanugine, et Colum. hirsutam : vites infestans, ut ἱψ s. ἱξ Græcorum : foliis sese implicans et convolvens, ideoque a Plin. Convolvulus et Volvox dicitur ; a Columella, Volucra ; a Plauto, Involvulus. Theon ap. Arat. 956. Ὁ ἱούλος σκώληξ ἐστὶ πολύπους : μυρίους γὰρ ποσὶ χρῆται, ὅμοιος ταῖς σκολοπένδραις : οἱ δὲ αὐτὰς τὰς σκολοπένδρας ἱούλους φασί. Tertiā ejus speciem μυρίοπονν proprie dici volunt, i. e. millepedam, propter pedum, capillamentorum instar, utroque e latere seriem numerosam : ideoque reprehenditur Plin., 29, c. ult. paulo ante verba supra citata, Millepeda, ab aliis Centipeda aut Multipeda dicta, animal est e vermibus terræ, pilosum, multis pedibus arcuatim repens, tactuque contrahens se : Oniscon Græci vocant, alii Tylon. Reprehenditur inquam Plin., tanquam multa confuderit ; nam Centipedam esse proprie quem Cæl. Aurel. Porcellionem vocat, et Marc. Emp. Cutionem : Græci τύλον, ὄνον s. ὀνίσκον, Diosc. κουβαρίδα, Gal. κύαμον, Aristot. ὄνον κατοικίδιον et πολύποδα : millepedam vero, hoc tertium genus : idque læve esse, non pilosum, corpore plano, lato et oblongo, tergore squamatim compacto, cervinique s. castanei coloris : navem actuariam suspensis remis ad remigium instructam figura sua representare : (unde ἱουλοπέδας νῆας dici Lycophroni) decurrere levissime per parietem et planitiem, pari utrimque velocitate, recta, sine corporis tractu vel flexu. Pulcre Nicander O. 812. ἀμφικάρης σκολοπένδρα. Ἦτε καὶ ἀμφοτέρωθεν ὁπάζεται ἀνδράσι κῆρα· Νηΐά θ' ὧς, σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κίουση : ostendens esse δικέφαλον, i. e. Bicipitem, et corpus

ipsius pedum concitatione moveri, ut navis remorum impulsu. Quod vero Aristot. dicit H. A. 4, 7. "Ὅσα δὲ μακρὰ καὶ πολὺποδὰ ἔστι, πολὺν χρόνον ἤ διαιρούμενα, καὶ κινεῖται τὸ ἀποτμηθὲν ἐπ' ἀμφοτέρω τὰ ἔσχατα· καὶ γὰρ ἐπὶ τομῇ πορεύεται καὶ ἐπὶ τὴν οὐραν, οἷον ἡ καλουμένη σκολόπενδρα: hunc inquam Aristot. locum de secundo scolopendræ genere intelligunt, et proprie dici negant tertium genus esse δικέφαλον, et utrimque incedere. || Sunt et θαλάσσιαι σκολόπενδραι, (de quibus Aristot.) a terrestrium similitudine dictæ, quæ flexuoso et sinuoso corporis impulsu moventur, dodrantalis magnitudinis cum extenduntur. Plin. 9, 43. Scolopendræ terrestribus similes, quas Centipedes vocant. Ubi quæ de astu earum scribit, confer cum iis quæ Plut. de Sol. Anim. tradit. Meminit et Diosc. 2, (16.) et Gal. 11 Simp. in cap. de Dracone, ubi dicit σκολόπενδρῳ τῇ θαλαττίῃ: sicut et Numen. ap. Athen. (304.) ἰοβόρον σκολόπενδρον, a ΝΟΜ. Σκολόπενδρος: si tamen illa scriptura mendo caret. Tradunt esse hujus marinæ speciem quandam, serpentis longitudine, arcuatim flexuoseque se in sua membra replicantem: quam Numen. l. c. VOCET Ἐρπύλλην δολιχήποδα, (sic enim reponunt PRO Ἐρπύλλην,) et Serpulam marinam interpr. || Dicunt σκολόπενδραν esse etiam Piscem cetacei generis, ap. Ælian. 11, 14: ita vocatum ab appendicum hinc atque hinc lateribus disposita serie, quibus corpus agit natando: qua figura tertiæ scolopendræ pedum speciem et posituram præcipue exprimi. || Σκολόπενδρα SIVE Σκολοπένδριον, hieriæ nomen, folia habentis laciniata et incisa modo polypodii, subter notulis rubris distincta atque hirsuta, oblonga, flavescencia, quarum notarum quibusdam refert secundum terrestris scolopendræ genus. Alio nomine DICITUR Ἀσπληνον ET Ἡμιονίτις. Diosc. 3, 151. Ἀσπληνον, οἱ δὲ σκολοπένδριον, οἱ δὲ σπλήνιον, οἱ δὲ ἡμιόνιον. Itidem Gal. de Comp. Med. 9. ad lienosos, ex Andromacho, Ἡμιονίτιδος βοτάνης, ἣν οἱ μὲν ἄσπληνον, οἱ δὲ σκολόπενδραν λέγουσι. Meminit et Theophr. H. Pl. 9, 19. ["Σκολοπένδρα, Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. 122. Jacobs. Anth. 8, 23. Bast Lettre 166." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 1, 4. 2, 14. 9, 37. Ælian. H. A. 4, 22. 7, 26. 35. 13, 23. Plin. 28, 7. Schn. Lex. "Σκολόπενδρος, Wakef. Trach. 1035." Schæf. Mss. * "Σκολόπενδρον, Polypodium, Diosc. Notha 475." Boiss. Mss. * Σκολοπενδρώδης, Eust. II. B. p. 267, 26. Strabo 13. p. 873=259. * Σκολοπένδρειος, Nicander Θ. 684.]

"ΣΚΟΜΒΡΟΣ, ὁ, Scombrus, Marinus piscis. Aristoph. Schol. (Ἰππ. 1004.) parvis thunnis assimilatur, i. e. cordylis s. pelamidibus. Vide Plin. Sunt qui velint esse, quem vulgo vocamus Macquereau, aliis reclamantibus." ["Aristoph. Fr. 233. Jacobs. Anth. 7, 46." Schæf. Mss.] "Invenitur et Σκομβρίδης de quibusdam Piscibus." [Hes. Athen. 321.] "Habet autem hæc vox formam diminutivi a Σκόμβροι."

"Σκομβρίζω, Murmuro, γογγύζω, Hes. Suid. Dicitur etiam de lascivum quendam ludum exercentibus: ut iidem testantur." ["Brunck. Aristoph. D 3, 33." Schæf. Mss.]

"ΣΚΟΡΔΥΑΙΑΙ, Fœtus thynnorum in Ponto, ex Aristot. H. A. 6. In VV. LL. additur Σκορδύλος pro Eo pisce quem Cordylam vocat Plin.; additurque, esse Parvum thunnium." [Cf. Κορδύλη, Hes. Σκορδύλη ὧν τι τῶν τελευταίων ἐμπερὲς ἀσκαλαβώτῃ. * Σκόρδυλα· θαλάσσιος ἰχθύς· ἐνιοι, Κορδύλη. "Koen. ad Greg. Cor. 260(=553.)" Schæf. Mss.]

"ΣΚΟΡΟΔΟΝ, τὸ, Allium, Aristoph. Πλ. (717.) ἐμβαλὼν Σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων, Xen. Σ. (4, 9.) Εἰς μὲν γὰρ μάχην ὀρμωμένω καλῶς ἔχει κρόμμυον ὑποτρώγειν ὥσπερ ἐνιοι τοὺς ἀλεκτρύνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσιν. Ubi observatur κρομμύον et σκορόδον simul fieri mentionem. Sic ap. Plut. Σκόροδα καὶ κρόμμυνα, de Cap. Util. ex Inimicis." ["T. H. ad Plutum p. 242. Σκόροδα,

Forum, ubi σκ. veneunt, Heringa Obs. 164. Toup, Opusc. 2, 213. Græv. Lectt. Hes. 613. ad Herod. 288. Brunck. Aristoph. 1, 40." Schæf. Mss. * Σκόροδος, Athen. 15. p. 677. Σκορόδους καὶ ρόδα.

["Σκοροδομάχος, Lucian. V. H. 1, 13. * Σκοροδοπανδοκευτριάροπῳλις, Aristoph. Λ. 459. * Σκοροδοπῳλις, Schol. Aristoph. Σφ. 678. * Σκοροδοφάγος, Eust. ad Dionys. P. 526. p. 99. * "Σκοροδοφάγος, Hes. v. Ἐσκοροδισμένος." Boiss. Mss. * Σκοροδοφίτης, Diosc. Par. 2, 15. * Προσκοροδοφάγος, 2, 66. * Σκοροδοφῶρος, Schol. Aristoph. Eip. 245. Πλ. 718, p. 243. H.]

"Σκοροδάλη, Muria in qua intritum allium, Aristoph. Ἰππ. (199.) Δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπὸ λυταὶ ἡ σκοροδάλη, Schol. ἡ πικρία τοῦ σκορόδου καὶ τῆς ἀλμης, τὸ μετὰ τῆς ἀλμης τρίμμα τῶν σκορόδων, οἷον ἡ δριμύτης." [1095. Ἐκκλ. 292. "Ad Lucian. 2, 246." Schæf. Mss. "Cratinus Athenæi 9, 34." Boiss. Mss.]

"Σκοροδίζω, Alliis pascō. Unde partic. pass. ἔσκοροδισμένος, Alliis pastus, Qui allia comedit. Σκοροδίζω redditur etiam, Ante pugnam gallinæ ceos alliis præmunio: sequendo sc. quod modo e Xen. attuli, ὥσπερ ἐνιοι τοὺς ἀλεκτρύνας σκορόδου σιτίσαντες συμβάλλουσιν. Qui locus hunc Aristophanis exp., Ἰππ. (494.) Ἴν' ἄμεινον, ὃ τὰν, ἔσκοροδισμένος μάχῃ. Ap. Euud. legitur activa vox in ead. Comœdia (946.) φάσκων φιλεῖν μ' ἔσκοροδισα. Alliis me cibasti, s. Alliato, ut quidam interpr. Sed controversus est Plauti l. e quo partic. illud pro hac signif. affertur; at vero Alliatum pro ἔσκοροδισμένος, controversia caret. Ceterum in illo Aristoph. loco existimatur ἔσκοροδισας dictum ἀλλογορικῶς pro Ad lacrymas coegisti." [Suid. Κλῆσαι ἐποίησας, ἀπὸ τῶν τὰ σκόροδα τριβόντων, ἡ ἀήδεια ἐπὶ κρανας, ἡ ἐδρίμνυας. "Kuster. Aristoph. 109. 119." Schæf. Mss. Diphilus Athenæi 132. Κάθαλα ποιῆσαι πάντα κάσκοροδισμένα. Etym. M. ἔσκοροδισμένος, τὰ ρωζύμμενος.]

"Α σκορόδον est etiam verb. Σκοροδοῦν, quod Hes. exp. συνουσιάζειν. Item nomen Σκοροδῶν, ὄνος, ἢ Allietum, Hes. Affertur autem et nomen comp. Σκοροδομητὸς ex Aristoph." [Fr. 216. ex Athen. 372.] "pro Alliaris, Qui habet allii naturam. Sed cum σκοροδόμητον φύσιν habeamus in loco qui affertur, (sunt enim hæc illius verba, σκοροδόμητον φύσιν ἔχει,) eam signif. habere per se non potest istud comp.; atque adeo sonat potius σκοροδομήτος, τὸς, Ex alio ædificatus, fabricatus, accipiendum passive hoc partic." [Leg. * Σκοροδομήματος, emendante Toupio ad Suid. 1, 6. "Opusc. 1, 11. * Σκοροδόμητος, ad Mær. 115. * Σκοροδόμητος, Toup, Emend. 1, 15. Ox." Schæf. Mss.]

"Σκορόδιον, τὸ, Allii caulis, Ipsum allium, Aristoph. Πλ. (818.) ἀποψάμεσθα δ' οὐ λίθοις ἐτι, Ἀλλὰ σκοροδίους ὑπὸ τρυφῇ ἐκάστοτε, ubi v. Schol.: item Suid., qui et φύλλα σκορόδου exp. In Lex. primis "Gr. Lat. exp. Purgamenta allii." ["Dawes. M. Cr. 320. T. H. ad Plutum p. 281. Brunck. Aristoph. 1, 112." Schæf. Mss.]

"Σκόροδον quoque pro Σκόροδον invenitur, cum "alibi, tum ap. Diosc." ["Crates 2. T. H. ad Plutum p. 240. ad Herod. 288." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] "Σκορδοειδής, Allii speciem gerens, "Allio similis, ap. Diosc." [* "Σκορδοδάσαρην, * Σκορδοράσaron, Bernard. Reliq. p. 28." Schæf. Mss.] "Σκορδόπρασον, sicut ET Σκοροδόπρασον, Herba, quæ gustu et odore porrum et allium refert," ["T. H. ad Plutum p. 240. * Σκορδοφῶρος, 243." Schæf. Mss. * "Ἀλόςκορδον, Capparis, Diosc. Notha 449." Boiss. Mss. * Διασκόρδων, Alex. Trall. 11. p. 188.]

"Σκόροδιον, Herba, quæ allii odorem resipit," ["Diosc. Notha 458. Σκόρδια, Diocles Epist. ad Antig. c. 4." Boiss. Mss. * Σκορδόνιον, Diosc. Parab. 2, 112.]

"ΣΚΟΡΔΙΝΑΟΜΑΙ, Pandiculator, Extendo membra cum oscitatione. Nam J. Poll. (5, 168.) σκορδινᾶσθαι exp. μετὰ χάσμενος ἀποτελεῖν εαυτὸν: sive Gal. τὸ διατείνεισθαι, καὶ μάλιστα μετὰ χάσμενος. Eodem modo Aristoph. Schol. esse dicit μετὰ χά-

“σμης τὰ μέλη ἐντείνειν : sed addit, hoc fieri ab iis
 “qui e somno surgunt.” [Cf. Hes.] “Idem alibi
 “dictum esse tradit παρὰ τῶν σκορόδων, Ab aliis :
 “quoniam e nimio eorum esu cietur vomitus, et pro-
 “pter acrimoniā pandiculatio corporis. Utitur au-
 “tem ipse Poeta aliquot in locis : ut A. (30.) Στένω,
 “κέχρηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι : Σφ. (642.) “Ὡσθ
 “οὗτος ἤδη σκορδινᾷται, κάστιν οὐκ ἐν αὐτῷ. Ubi
 “idem Schol. exp. χασμάται καὶ διατείνεται ὑπὸ τῆς
 “ἀθυμίας. Bud. vertit, Oscitat, Æstuat, Hæret.
 “Convenit autem ille locus cum isto, ubi σκορδινᾷ-
 “σθαι et δυσφορεῖν conjungit : B. (922.) τί σκορδινᾷ
 “καὶ δυσφορεῖς ;” [“Toup. Opusc. 1, 425. Koen. ad
 Greg. Cor. 260(=553.) Mær. 342. et n., ad Lucian.
 2, 346. Kuster. Aristoph. 117. * Σκορδινέομαι,
 Koen. ad Greg. Cor. 183(=387.)” Schæf. Mss. Cf.
 Σκοτοδινέω.] “Σκορδίνημα, Pandiculatio,” [“ad Mær.
 343. Koeu. ad Greg. Cor. 260(=553.) Kuster. l. c.”
 Schæf. Mss.] “Affertur ET Σκορδινισμός pro eod.,
 “tanquam ab alio verbo, [sc. Σκορδινίῳ, Gl. Σκορ-
 δινισμός Pandiculatio. ITEM * Σκορδινιασμός, (e
 * Σκορδινιάῳ,) quod habet Hippocr. Epid. 7. p.
 1184. et Gal. ad Hippocr. Aph. 7, 56. * Σκορδι-
 νόω, * Σκορδινώτος, unde] “Ἀσκορδινώτος, Hesychio
 “ἀσάλευτος, μὴ κινῶν τὰ μέλη, Non agitans membra ;
 “nam σκορδινᾶσθαι, inquit, dicitur τὸ παρὰ φύσιν
 “ἐκτείνειν, ut faciunt οἱ ἐγειρόμενοι ἐξ ὕπνου, Pandi-
 “culari.” [“Pro ἀσκορδινώτος vero malim * ἀσκορ-
 δίνης. Nam de verbo Σκορδινούσθαι altum ap.
 Grammaticos silentium est.” Pierson. ad Mær. 343.]
 [* “Κορδινᾶω, Koen. ad Greg. Cor. 260.(=553.)”
 Schæf. Mss.] “Κορδίνημα, Ionica vox, significans
 “τὴν καρνηβαρίαν, παρὰ τὸ κᾶρα δινεῖσθαι, ut Erotian.
 “tradit et Greg. Cor. (l. c.) qui et σκορδίνημα scribi
 “indicant.” [“Heringa Obs. 163. Kuster. Ari-
 stoph. 117.” Schæf. Mss.]

ΣΚΟΡΠΙΟΣ, δ, Scorpius, Scorpio, Insecti genus
 quoddam, παρὰ τὸ σκαιῶς ἔρπειν nominatum, ut qui-
 dam volunt : alii παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν. Meminit
 Diosc. Aristot. Ælian. Nicand. Plin., et alii. Et
 Prov. Σκορπίον ὀκτάπουν ἐγείρεις, s. ὀκτώπουν ἀνεγεί-
 ρεις : item Scorpius sub omni lapide. || Est et
 Cæleste signum : Scorpionem s. Scorpionem Lat.
 quodæque appellant : Cic. præterea Nepam ap. Arat.
 || Piscis ap. Aristot. quidam σκορπίος dicitur : cujus
 fem. genus VOCATUR Σκορπίς, ἰδος, ἢ, ET Σκόρπαινα,
 [“Epiph. Hær. 97. c. ult.” Routh. Mss.] Meminit
 et Athen. (7, 115.) item Plin., cujus verba in Σκια-
 δεὺς reperies. || Plantæ genus scorpio similis, Theo-
 phr. H. Pl. 9, 19. Τὸ δὲ θηλύφονον (οἱ δὲ σκορπίον
 καλοῦσι, διὰ τὸ τὴν ρίζαν ὁμοίως ἔχειν τῷ σκορπίῳ)
 ἐπιζυόμενον, ἀποκτείνει τὸν σκορπίον. Unde Plin. 25,
 10. Thelyphonon herba ab aliis Scorpio vocatur,
 propter similitudinem radicis, cujus tactu moriuntur
 scorpiones. Idem 22, 15. Ex argumento nomen ac-
 cepit scorpius herba. Semen enim habet ad simili-
 tudinem caudæ scorpionis, folia pauca : valet et ad-
 versus animal nominis sui. Est et alia ejusd. nomi-
 nis effectusque, sine foliis, asparagi caule, in cacu-
 mine aculeum habens, et inde nomen. Gorr. tradit
 ἀκόνιτον παρδαλιαγχὲς a quibusdam σκορπίον dici,
 quod radix ejus scorpii caudæ similis sit. [“Tra-
 gium, Diosc. Notha 465. Σκορπίου οὐρά, Sideritis,
 464. Heliotropium, 475.” Boiss. Mss.] || Σκορπίος
 secundum quosdam dicitur etiam Coma plexilis
 puerorum, Cincinnus crinium in acumen desinens,
 idque in pueris, ut in feminis κόρυμβος, in viris κρῶ-
 βυλος. Vide et Schol. Thuc. 1, (6.) p. 3. || Tormenti
 bellici genus, quod Cæsar quoque Scorpionem ap-
 pellant, [B. G. 7, 25.] Scorpionibus autem et cata-
 pultis sagittas mitti solitas, balistis jaci lapides,
 Vitruv. docet 10, 15. et 16. Ammianus Marc. contra
 l. 23. scorpionibus lapides, balistis sagittas mitti
 tradit. De forma scorpionis ibid. idem Ammianus
 multa : de etymo hæc, Scorpio appellatur, quoniam
 aculeum desuper habet erectum. Cui etiam onagri
 vocabulum indidit ætas novella, ea re quod asini feri,
 cum venatibus agitantur, ita minus lapides post
 terga calcitrando emittunt, ut perforant pectora se-

quentium, aut perfractis ossibus capita ipsa dispo-
 nant. Ubi etiam NOTA Ὀναγρος. [Cf. Vegetius 4,
 12.] Græci frequentius utuntur dimin. Σκορπίδια.
 [* Σκορπίων, Gl. Arcubalista : Σκορπίος Scorpius.
 Nepa. “Ad Diod. S. 1, 196. Casaub. Athen. 1. p.
 25. ad Charit. 761. Jacobs. Anth. 10, 139. Wakef.
 S. Cr. 5, 66. Natus e crocodilo, Jacobs. Anth. 8,
 180. Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκ., 6, 304. * Σκορπίον, Apoll.
 Dysc. 87. et n.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. et
 V. T.]

Σκορπιοειδής, δ, ἢ, Scorpii figuram referens, spe-
 ciem gerens, Scorpio similis. Σκορπιοειδὲς, Herbæ
 nomen est brevia habentis folia, semen caudæ scor-
 pionis simile : unde et σκορπιούρον nominatur. A
 qua quamvis diversum sit τὸ ἡλιοτρόπιον, attamen
 sic dictum fuit a quibusdam, a scorpionis effigie,
 teste Gorr. Vide et Diosc. 4. c. ult.

[* “Σκορπιοκτόνος, Heliotropium, Diosc. Notha
 475.” Boiss. Mss.]

[* “Σκορπιομάχος, Stob. 541.” Wakef. Mss.]

Σκορπίοπληκτος, Ictus a scorpione, A scorpio per-
 cussus, Bud. e Diosc. (1, 5.) 4. c. ult.

Σκορπιούρος, Scorpionis caudam habens, Cujus
 cauda scorpionis caudæ similis est. Σκορπιούρον vero,
 Herbæ nomen est, cujus mentio facta paulo ante in
 Σκορπιοειδής. Plin. dicit esse Heliotropii speciem, et
 alio nomine τρίκοκκον dici : semen ei esse effigie
 scorpionis caudæ : quare ei nomen : 22, 21. Diosc.
 sic vocat heliotropium majus ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ ἄνθος
 σχήματος, 4, 193. [et minus, 194. “Ocimoides,
 Diosc. Notha 464.” Boiss. Mss. “Schol. Nicandri
 Θ. 682. 888.” Wakef. Mss.]

Σκορπίδιον, τὸ, i. q. σκορπίος, sed in ea peculiariter
 signif., qua pro Bellico instrumento ponitur, ut supra
 docui. Polyb. (8, 7, 6.) Οἷς τοξόται καὶ σκορπίδια πα-
 ραστήσας ἐντὸς τοῦ τείχους. 1 Macc. 6, (51.) Σκορπίδια
 eis τὸ βάλλεσθαι βέλη, Scorpiones ad jacula mittenda.

Σκορπιώδης, Scorpioni similis, i. q. σκορπιοειδής.
 Item Scorpioui similis, i. e. Ad iracundiam pronus,
 Qui facile irritatur, ut scorpio ; vel etiam Veneno-
 sus, Perniciosus. Pro Iracundus et πληκτικός accipit
 Procop. ap. Suid. Ἦν δὲ ἄρα ἡ Θεοδώρα σκορπιώδης.
 [“Heyn. Hom. 6, 187. * Σκορπίοις, ad Charit. 761.”
 Schæf. Mss. Nicander Θ. 654. Ἀ. 145. * Σκόρπειος,
 Orph. Λιβ. 616. ἀκωκὴν. Σκορπίος, 504. κέντρα.
 * “Σκορπιανός, Cattier. Gazoph. p. 47.” Schæf. Mss.
 Cf. Ζυγίανός.]

[* Σκορπιόθεν, i. q. ἐκ σκορπίου, Orph. Λιβ. 755.
 Καὶ μοι σκορπιόθεν βεβηλομένην ἦρα κομίζεις.]

Σκορπίτης λίθος, Scorpites lapis, gemma : scorpio-
 nis aut colore aut effigie. Plin. 37, 10.

Σκορπιώω ET Σκορπιάινω, Exaspero, Exacerbo, Ir-
 rito. Unde ap. Hes. Σκορπιούται, ἀγριαίνεται, ἐρεθίζε-
 ται : item imper. Σκορπιόω, ὡς τὸ θηρίον τραχύνου, ὀργί-
 ζον, Irritare et exacerbare in modum scorpii. Σκορπιαί-
 νεσθαι autem ap. Suid. legitur, exponentem ἀποθηρι-
 οῦσθαι, τραχύνεσθαι, ἀπανθαδίζεσθαι : afferentemque
 hoc exemplum, Ἐς μέντοι τὰς συνθεατρίδας εἰσθεὶς ἑσσεὶ
 σκορπιαίνεσθαι βασκανία γὰρ πολλὴ εἶχετο. [Procop.
 Anecd. c. 9.] In VV. LL. LEGITUR ETIAM Σκορ-
 πέομαι, Asper sum, Irritor, sed sine Auctore et exem-
 plo. [* “Διασκορπέομαι, Greg. Nyss. ap. Wolf.
 Anecd. Gr. 2, 25.” Kall. Mss.] ITIDEM Σκορπίατος,
 quod in iisd. VV. LL. habetur, et exp. Qui natus est
 in scorpione, suspectum mendii est. [Lege Σκορπια-
 νός.]

Quoniam vero facta est aliqua mentio VERBI
 Σκορπίῳ in Σκορπίος, etiam ipsum ei addere visum
 est. Significat autem Dissipum, s. argo, Dispergo :
 i. q. σκεδάννυμι, quod tamen Atticum potius esse ait
 Phrynichus : illud autem σκορπίῳ, Ionicum, citans
 ex Hecatæo σκορπίζεται. Legitur in N. T. et ap. re-
 centiores Græcos. Matth. 12, (30.) et Luc. 11, (23.)
 e Gr. Bibl. Interpr. Ὁ μὴ συνάγων μετ’ ἐμοῦ, σκορπί-
 ζει. Et Jo. 10, (12.) Ὁ λύκος σκορπίζει τὰ πρόβατα,
 Dispergit oves : 16, (32.) passivo usus est, Καὶ νῦν
 ἐλήλυθεν ἵνα σκορπισθῇτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, Ut dis-
 sipati ac dispersi singuli sua repetant. Item in 2 ad
 Cor. 9, (9.) e Ps. 112, (9.) Ἐσκορπίσεν, ἔδωκε τοῖς πέ-
 νησι. Sic ap. Greg. Naz. Σκορπίζειν, δίδόναι τοῖς πέ-

νησι, quasi Spargere et diffundere in pauperes sua dona, Uberi manu disseminare in pauperes munera. ["Wakef. S. Cr. 3, 183. Abresch. Æsch. 2, 124." Schæf. Mss. "Atticæ genti hoc verbum insolens, neque ante communis linguæ incrementa extra Ionicæ dialecti fines evagatum esse videtur. Hac autem cum ceteris confusa Josephus Ant. 6, 6. p. 326. tum Plut. Timol. 4. T. 2. p. 199. Lucian. Asin. 32. T. 6. p. 170., (ubi mulionem loquentem inducit,) Strabo 4, 4, 6. p. 63. Ælian. V. H. 13, 46. Geop. 2, 3. p. 72. 15, 3. p. 1004. Photius Lex. p. 106. Etym. s. Ἀναλίσκω, et simplici et composito διασκορπίζω usi sunt. Lexicis addatur *Περικορπίζεται, Olympiod. ad 1. Meteor. p. 24." Lobeck. Phryn. 218. "Verba Σκορπίζειν et διασκορπίζειν e Dialecto Macedon. pervenire in N. T. a vetustis auctoribus non adhibita." Valck. Schol. in N. T. 1, 407.] Σκορπισμός, Dispersio, Dissipatio, [Aq. Symm. Theod. Jerem. 25, 34. * "Σκορπιστός, Disiectus, Dispersus, Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 4. T. 4. p. 112, 13. Ἡμεῖς πολλάκις λέγομεν τοῖς παιδίοις, ὅταν ἴδῃς ἐν τῷ βιβλίῳ τὸ αὐτοῦ στοιχείον, ἀναμνήσθητι ὅτι ἐν τῇ πινακίδι αὐτὸ εἶχες. — ἀλλ' οὐκ ᾔδεσαν σκορπιστὰ ἐρωτᾶσθαι τὰ στοιχεῖα διὰ τοῦτο ἐνύπνιον." Seager. Mss.]

* "Ἀποσκορπίζω, Heyn. Hom. 7, 674." Schæf. Mss. Geop. 20, 12. 1 Macc. 11, 55. Αἱ δυνάμεις, ἃς ἀπεσκορπίσε Δημήτριος, al. ἀπεσκοράκισε.]

Διασκορπίζω, Dissipo, Dispergo, i. q. σκορπίζω, ut διασκεδάννυμι i. q. σκεδάννυμι. UNDE Διασκορπισμός, Dissipatio, Dispersio, i. q. σκορπισμός, [LXX. Ezech. 6, 8. Jer. 24, 9. Dan. 12, 7.] Legitur autem verbum Διασκορπίζω, et ipsum aliquoties in N. T.: ut Matth. 26, (41.), et Marc. 14, (27.) Πατάξτε τὸν ποῖμνα, καὶ διασκορπισθήσεται τὰ πρόβατα τῆς ποιμένης. Jo. 11, (52.) "ἵνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διασκορπισμένα συνάγῃ, ubi opposita sunt συνάγειν et διασκορπίζειν, ut et supra συνάγειν et σκορπίζειν. Item de prodigo et qui plena manu quasi dissipat et disseminat congesta bona, Luc. 16, (1.) Διεβλήθη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων τὰ ὑπάρχοντα. Et Luc. 15, (13.) Διεσκορπίσε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ, de filio prodigo. [Geop. 2, 3, 4. "Abresch. Æsch. 2, 124. Fischer. ad Palæph. p. 94." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 13, 46. Valck. Schol. in N. T. 1, 49. Vide Σκορπίζω. * "Διασκορπιστής, Hes. v. Λικμητής." Wakef. Mss. * "Διασκορπιστικός, Oribas. Collect. Ms. 17, 21. Διασκορπιστικοὶ τῶν περιττωμάτων." Schn. Lex. Suppl.]

* Ἐκσκορπίζω, unde * Ἐκσκορπισμός, Ejectio, Extirpatio. Plut. 7, 507.]

* "Κατασκορπίζω, Diod. S. 2, 507." Schæf. Mss. "Eumath. p. 102. 122. 342." Boiss. Mss.]

ΣΚΟΤΟΣ, ὁ, s. τὸ, Tenebræ, Caligo, Plut. Lyc. (16.) Ἀθαμβή σκοτον, καὶ πρὸς ἐρημίαν ἀφοβα, Tenebras non extimescentes, Lucian. de Calumn. Ἐν σκότῳ πλανώμενοι. Sic Idem in Herm. (49.) Ἐν σκότῳ ὀρχοίμεθ' ἄν, οἷς ἄν τύχωμεν προσπαίοντες. Rursum Plut. Ἀποκλείσαντες ἐν σκότει πιαίνουσιν: pro quo in Erot. dicit πιαίνοντες ὑπὸ σκότῳ: solent enim saginari in locis obscuris et tenebrosis. Et Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται: quo modo et ap. Athen. (599.) Ἐξὸν σιωπᾶν, κὰν σκότῳ κρύπτειν τάδε, In tenebris occultare; solent enim arcana et secreta in locis obscuris abdi, ut latere possint. Rursum Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Ἐν σκότει νέμεται, In obscuro et opaco loco. Item Ælian. Διὰ πάσης ἡμέρας σκότος ἦν βαθύτατος. Item σκότος ποιεῖν, pro quo Lat. potius Obducere tenebras: ut ap. Athen. 6. conviva quidam convivatori apponenti panes nigrantes, dicit, Μὴ πολλοὺς παρατίθει, μὴ σκότος ποιήσης, Ne tenebras obducas et invahas. Sæpe de tenebris nocturnis, Philostr. Ep. 53. Τίς ἡ νύξ; τί τὸ στυγνὸν σκοτὸς; Dem. Ἡδὴ ἐσπέρας οὐσης καὶ σκότους. Sic Xen. (K. Π. 4, 2, 12.) Σκότους γενομένου. Plut. Alex. dicit etiam Ἐδελπνεῖ ὀψέ καὶ σκότους ἦδη, pro σκότους ἦδη γενομένου. Nec minus frequenter de tenebris infernalibus, Eur. Hec. init. Ἦκω νεκρῶν κενθμῶνα καὶ σκότου πύλας Λιπῶν. Sic Il. Z. (11.) et N. (575.) τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψεν: Υ. (471.) τὸν δὲ σκότος ὅσ' ἐκάλυψεν Ουμοῦ δυνάμε-

νον: Φ. (181.) τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν Ἀσθμαῖον. Il. E. (47.) N. (672.) et Π. (607.) στυγερός δ' ἄρα μιν σκότος εἶλε: Od. T. (389.) ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα. Metaphorice quoque usurpatum apud Plut. Πρόφασιν ἀρετὰν ἐς αἰπὴν ἐβαλε σκότον. Demosth. (281.) Πολύ τι σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν πρὸ τῆς ἀληθείας: (1396.) Ἐν σκότει καὶ πολλῇ δυσκλείᾳ γέγονε: quo sensu Cic. dicit Jacere in tenebris. Et Lucian. ἐν σκότει εἶναι, Versari in tenebris, pro Ignorari. At Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον κατέσχε, Sub tenebris invidiam continuit, i. e. Clam. Qui vero Prienæ diceretur ὁ παρὰ τῇ δυνὶ σκότος, vide ap. Plut. [7, 185. "Brunck. Œd. C. 40. Valck. Phæn. p. 136. Hipp. p. 183. Mær. 354. et n., ad Charit. 257. 343. Thom. M. 411. 800. Markl. Iph. p. 142. Suppl. 545. Wakef. Herc. F. 46. Barnes. 59. Wakef. Alc. 392. Phil. 581. Abresch. Æsch. 2, 82. Jacobs. Anth. 7, 305. 12, 154. De loco, Inferi, Brunck. ad Hipp. 844. Βλέπειν σκότον, ad Œd. T. 1274. Musgr. Bacch. 510. Jacobs. Anth. 10, 203. Σκ. ὅσσε καλύπτει, Heyn. Hom. 7, 193. Σκότοι, ad Xen. Eph. 199. Σκότος, ὁ, magis Atticum quam τὸ σκ., Porson. ad Hec. 825." Schæf. Mss. Spitzner. de Versu Gr. Her. 75. Cora. ad Heliod. 198. ad Greg. Cor. 22. 615. 872. Phot. Σκότος καὶ * σκότον' ἐκατέρως οὕτως Ἀμειψίας.]

Σκοτοδασυπικνύθριξ, Nigrum, hirtum, spissumque capillitium habens: unde ap. Aristoph. σκοτοδασυπικνύθριχα, [A. 389. * Σκοτοειδής, Hesych. 412. * Σκοτοεργός, In tenebris operans, Manetho 1, 81.] Σκοτόμαινα, Nox, Caligo nocturna. In Lex. meo vet. exp. νύξ, quippe in qua μαινεται καὶ ἀκαταστατεῖ τὰ οὐράνια. Utitur Greg. Naz. pro Tenebræ, Caligo: ut cum ait, Τὴν ἐπέχουσιν ἡμᾶς σκοτόμαινα. Et in Carm. Ἡ δνοφερὴν σκοτόμαιναν εὖς ἐπικείμεν ὅσοις. Suid. exp. σκότωσης: Hes. Atticum esse dicit. Eust. Doricum esse ait, et derivari a μᾶν πρὸ μῆν, ut idem sit cum σκοτομήνια. [Hegesippi Epist. 6. Orac. Sibyll. 5. p. 638. Vide Lobeck. infra. tandum.] Σκοτομήνη, Tenebrosa s. Tenebricosa nox, Nox illunis. Suidæ νύξ ἄσπελνος: Hesychio item βαρεία νύξ ἡ ἀσέληνος. ["Euseb. V. C. 1, 59." Boiss. Mss. Schleusn. Lex. V. T. "Ruhnk. Ep. Cr. 274. ad Charit. 634. Jacobs. Anth. 7, 174." Schæf. Mss.] ITIDEM Σκοτομήνια dicitur Nox illunis, qua luna non lucet. [Symm. Prov. 20, 20. Aqu. Job. 3, 6.] Πρὸ τοῦ Σκοτομήνιος νύξ dicit Hom. Od. E. (457.) Νύξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος, Nox tenebris obducta s. tenebrosam lunam habens. Schol. exp. ἀσέληνος, σκοτεινὴ, καθ' ἣν ἡ σελήνη ἀπεσκότῳται τῇ πρὸς τὸν ἥλιον συνόδῳ. ["Σκοτομήνη item vitæ quotidianæ inventum et præterea etiam Athenis forma vitium obtegente indutum est; σκοτόμαινα enim illi, ut ab Hesychio traditur, dixerunt, quo et Theologus sæpissime Or. 21. p. 393., 22. p. 418., 25. p. 473. et alii τῶν κοινῶν utuntur. Legitima forma gaudet σκοτομήνια Chrysipp. ap. Schol. Ven. Φ. 483, quod Alexandrini pariter cum illo usurpant, ut et Ἰσοφομήνια, νεομήνια. Ita etiam homines elegantiores pro * σκοτοδίνῃ, Nicet. Ann. 7, 5. p. 121. σκοτοδίνῃ pro γαστροκνήμη γαστροκνημία, et reliquis alia emendatiora substituerunt." Lobeck. Phryn. 499. * Σκοτομάχης, unde * "Σκοτομαχέω, Hermes Pœmand. p. 8." Boiss. Mss. * Σκοτοποιός, unde * "Σκοτοποιεῖν, Schol. Ven. Y. 38." Lobeck. Phryn. 678. * "Σκοτοποιεῖν, Dionys. Areop. 25." Kall. Mss.]

Σκοτοιβόρος, ὁ, Dolosus, Subdolos; quasi Qui hostem in tenebris et clam devoret. Eust. 1496. Ὁ δὲ τοιοῦτος, (sc. ὁ ὑπουλον ἦθος ἔχων καὶ τρόπους μὴ ὑγαινοντας,) ὑπουλος καὶ σκοτομήνης ὑπὸ τῶν παλαιῶν σκώπεται καὶ χθόνιος, ὡς διὰ δόλον στυγνὸς ὢν καὶ κατηφής καὶ σκοτοιβόρος, ὡς ὑπὸ σκότῳ βιβρώσκων τὸν πολεμούμενον. Ubi obiter ΝΟΤΑ Ὑπουλος, ET Χθόνιος: ITEM Σκοτομήνης. Dicitur enim Σκοτομήνη, Qui in tenebris consilia captat, i. e. Qui occulta et fraudulentia agit consilia. Tales sunt Tenebriones, Varroni, et Lucifugi. ["Abresch. Æsch. 2, 59." Schæf. Mss.] Apud Hes. mutato accentu legitur, Σκοτοίβορον, συννεφές, σκοτεινόν, Nubibus obductum, Tenebrosum. [Cf. Ὀλοίτροχος, Χοροίτυπος, * Χοροίθυ-

λης, Σολοίτυπος, Χολοιβόρος, * Δολοιφονέω, et v. A. Lobeck. Phryn. 648.]

[* Ἐπίσκοτος, Plut. Æmil. 17. χώρα. * Εὐσκοτος, Tan. Faber in Aristoph. Ἑκκλ. 2. * Κατάσκοτος, Athen. 236. Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 276.]

Σκατώδης, Tenebrosus, Tenebricosus, Plut. (9, 63.) de terra, Ἀδρανῆς καθ' ἑαυτὴν καὶ σκοτώδης, ἡλίου μὴ προσλάμποντος, ["Wakef. Diatr. 32." Schæf. Mss. * Σκοτωδία, i. q. σκότος, Theol. Arithm. p. 6. Phot. Bibl. 238. Hoesch., Append. ad Bast. Ep. Cr. 6.]

Σκοτοίς, idem, Apoll. Rh. 2, (1106.) σκοτοίς ὁφός, Caligo tenebrosa, Hesiod. (Ἔργ. 2, 173.) σκοτόεν νέφος, Tenebrosa nubes, ut Virg. Aer tenebrosus. [Musæus 182. "Toup. Opusc. 1, 34. Musgr. Suppl. 420." Schæf. Mss. Nicander O. 249. A. 188.]

Σκοταῖος, ὁ, ἡ, idem cum præcedentibus, Plut. Fabio, Ἐνέδρας δειδώς σκοταίους, Tenebricosas insidias, i. e. Nocturnas s. Clandestinas. Item aliquis facit quidpiam σκοταῖος, pro Vesperis, cum nox terris invehit tenebras: pro quo Plut. dieit σκότους, (Dem. Σκότους ἡδὴ γεγενημένον,) Xen. K. Π. 7, (1, 21.) Ταῦτα διαπραζάμενος, ἡδὴ σκοταῖος ἀναγαγὼν ἐστρατοπεδεύσας ἐν Θυμβράοις. Sic Plut. Camillo, Ἐγγὺς τῆς πόλεως γενόμενος ἡδὴ σκοταῖος, Cum prope urbem sub vesperam jam accessisset. Scribitur et Σκοταῖος, ut infra docebo. Sic Πρώιος usurpatur et Ὀψιος. ["Toup. Opusc. 1, 33. Diod. S. 1, 216. Dionys. H. 3, 1504. Σκοταῖος et σκοταῖος, Schneid. Anab. 98." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 552.]

Σκοτεινός, idem cum superioribus, Plut. adv. Coloten, Σκοτεινός ὁ τῆς νυκτὸς ἀήρ. Eodem libro, Εἰσελθόντες εἰς σκοτεινὸν οἶκον, οὐδεμίαν ὕψιν χρώματος ὀρῶμεν. Et in Geop. (14, 7, 6.) de gallinis, Λιπαίνονται δὲ μάλιστα καὶ παχύταται γίνονται ἐν οἴκῳ σκοτεινῷ καὶ θερμῷ τρεφόμεναι: pro his Varronis, Saginantur maxime villaticæ; eas includunt in locum tepidum et tenebricosum. Σκοτεινός dictus est etiam Heraclitus Ephesius propter scriptorum obscuritatem. Meminit Aristot. de Mundo. ["Wakef. Alc. 392." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * "Σκοτεινοειδής, Schol. Opp. A. 3, 163. * Σκοτεινώδης, Schol. Nicandri O. 28. Hes. v. Νυθώδες." Wakef. Mss. * Σκοτεινολόγος, unde * "Σκοτεινολογία, Const. Manass. Chron. p. 87." Boiss. Mss. * Σκοτεινοφόρος, Tenebras affers, invehens, inducens, Chrys. Hom. T. 6. p. 556. Ed. Paris. * "Σκοτεινόχροος, Qui fuscus s. atrii coloris est, Pseudo-Chrys. Serm. 101. T. 7. p. 553, 42. Ὡ φθόνε, διαβόλου βλάστημα, σκοτεινόχροον ἄνθος." Seager. Mss. * Ἀσκοτεινός, Hes. p. 101. Phav. 85. * Ὑποσκοτεινός, Gl. Obscurus, Subluculus. * "Σκοτεινός, Obscure, Athan. 2, 290. Suid. v. Ἀμυδρῶς." Kall. Mss. Dionys. H. 2. p. 247, 28. "Schol. Æsch. Pr. 663. * Σκοτεινότης, (Gl. Obscuritas,) Const. Manass. Chron. p. 86." Boiss. Mss.]

[* Σκότειος, Joseph. A. J. 19, 7, 1. * Σκοτεία, Tenebræ, LXX. Mich. 3, 6.] Σκότιος, idem cum superioribus: ut σκοτία νύξ, Eur. (Hec. 68.) Item σκότια μέλη ex Aristoph. (Ὀρν. 1389.) ambiguum quo sensu. Et in Epigr. σκότιοι μύες, Tenebricosi, Tenebras captantes. In Epigr. σκοτὴ Κίπρις: pro quo Latini potius Furtiva Venus: delectantur autem fures tenebris. Et ap. Eur. (Tro. 44.) σκότιον λέχος, itidem pro Furtivo concubitu: ut Virg. dieit Amor furtivus, ut Ovid. Joci furtivi. Sic ap. Athen. (568.) Ὅστις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα. Et ap. Homer. mater aliquem σκότιον parit, pro In tenebris et clam, utpote spurium et illegitimo coitu conceptum. Il. Z. 24. σκότιον δὲ ἐγένετο μήτηρ, ubi Schol. ἐκ λαθραίας μίξεως, λάθρα γεγενημένον, s. ἐξ ἀδαδουχῶν γάμων. J. Poll. quoque σκότιον dici ait ὃν ἐγέννησέ τις λαθῶν, ἢ ἔτεκε λαθούσα: contra vero dici παρθενίαν, ὃν τις ἐκ τῆς δοκούσης εἶναι παρθένου, νόμφ συνοικήσας, ἐποίησας. Eadem Hes. habet, sed non sine mendo. Sic σκότιοι παῖδες ap. Eur. (Alc. 992.) Legitur et σκοτὴ γενέθλη ap. Apoll. Rh. [1, 810. "Valek. Phœn. p. 579. Callim. 294. Toup. Opusc. 2, 80. 87. ad Diod. S. 1, 108. Thom. M. 800. Wakef. Alc. 1010. Heyn. Hom. 5, 187. Spurius, 7, 173. Callim. 1. p. 480. * Σκοτία, Venus, Jacobs. Anth. 7, 75. * Σκοτίως, ad Lucian. 1, 480." Schæf. Mss. * "Ὑποσκοτίος, Furtim s. Occulte abscondens, Schol. Eur. Or. 1488." Kall. Mss.]

Schæf. Mss. * "Ὑποσκοτίος, Furtim s. Occulte abscondens, Schol. Eur. Or. 1488." Kall. Mss.]

INDE Σκοτία, ἡ, Tenebræ, i. q. σκότος. Utitur Suid. in Σκοταῖος. ["Valek. Phœn. p. 579. Wakef. Phil. 581. Jacobs. Anth. 12, 113. Thom. M. 800. Mær. 354. et n." Schæf. Mss.] Alioqui est vocab. Architectonicum, i. q. τρίγλυφον, ut Hes. annotat. Sed aliter Vitruv., sic enim 3, 3. Reliquæ tres æqualiter dividantur, et una sit inferior thorax, altera pars cum suis quadris, scotia, quam Græci τρύχλον dicunt. Idem 4, 3. Reliqua spatia, quod latiores sint metopæ quam triglyphi, pura reliquantur, aut fulmina scalpantur: ad ipsumque mentum coronæ iacqidat linea, quæ Scotia dicitur. A σκοτία autem, quod exp. Tenebræ, potest DERIVARI [* "Ἀκροσκοτία, Crepusculum, Chrys. Hom. 115. T. 5. p. 743, 25. Διὰ δὲ τὸν φόβον, καὶ τὸ ἐτε εἶναι ἀκροσκοτίαν, τηλαυγῶς τὸν τόπον οὐκ ἐθεώρησεν." Seager. Mss. ITEM] Σκοτίας, Tenebrio Vaxroni. Hes. exp. δραπέτης, Fugitivus: quemadmodum Idem σκοτεύει exp. δραπετεύει: a VERBO Σκοτεῖν, Aufugio. Nisi potius sit clam et tenebricoso tempore aufugio. ITEM Σκοταῖος, i. q. σκοταῖος. Ac sicut aliquis dicitur facere aliquid σκοταῖος, ita et σκοταῖος: ut ap. Suid. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐλθόντες σκοταῖοι, εἶδον τὰ σώματα. Item, Οἱ δὲ ὕστεροι, σκοταῖοι προσιόντες, ἡυλίζοντο: ubi σκοταῖοι, exp. σκοτίας ἐτε οὐσας. Sed notandum, in Ms. Cod. legi non σκοταῖος, ut in vulg. Edit., sed σκοταῖος, quod ap. Xen. et Plut. quoque reperitur. ["Toup. Opusc. 1, 33. ad Herod. 681." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 552. Hippocr. 595. χωρίῳ σκοταῖω.]

[* Σκοτερός, Orph. Arg. 1040. Schneidero susp. "Ruhnke. Ep. Cr. 261." Schæf. Mss.]

Σκοτώω, Obscuro, Tenebras obduco s. induco, Soph. (Aj. 85.) Ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα, Oculis caliginem offundam, i. e. Faciam ut ne videat. Pass. Σκοτούμαι, Tenebræ mihi offunduntur: peculiariter autem, Vertigine corripior simul et visus hebetudine. Plut. de Frat. Am. (908.) Ὑφ' ὧν σκοτωθεὶς καὶ πεσὼν, ἔδοξε τεθνάναι, de Eumene saxis prostrato. Sic ap. Eund. de Fort. Alex. Ἡ συνέχεε αὐτοῦ τὴν αἴσθησιν σκοτωθέντος, plaga sc. s. ictus. ["Wakef. Tracch. 1118. Bast Lettre 33. (Ep. Cr. 44.)" Schæf. Mss. Palladæ Ep. 121. τῇ πλάνῃ σκοτούμενος, Geop. 13, 1, 5. Σκοτοῦνται ὑπὸ τῆς ὁσμῆς, Vertigine afficiuntur.]

Σκότωμα, τὸ, Vertigo, Inordinatus motus spirituum in cerebri ventriculis, a quo omnia circumagi videntur: e quo primum acies oculorum hebescit, aures tinnunt, auditus gravis est: deinde aucto morbo vertigines et scotodiniæprehendunt, ut inter alia Gorr. tradit, qui etiam addit, magnam esse huic affectioni cum epilepsia cognationem, facilemque in eam transitum. Cum autem sint hujus affectionis duo præcipua symptomata, tenebræ oculis obversantes, et omnium rerum apparens quædam circumactio, advertendum est, ab hoc Græcos, ab illo Latinos ei nomen indidisse. Aret. de Morb. diut. 1, 3. Ἦν Ζόφος τὰς ὀφθάλμους, καὶ δίνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἐλίσσεται, καὶ ὅτα βομβέη, ὀνομάζομεν σκότωμα τὸ πάθος. Vide etiam Gal. de LL. Aff. 3, 8. et Comm. 17. in J. 4 Aphor. et Ægin. 3, 12: item Aet. 6, 7. Plut. de lignis oleaginis et lolio, Symp. 3. Αἱ ὑπὸ τούτων ἀναθυμιάσεις καρνηβαρίας καὶ σκοτῶματα τοῖς λουμένοις ἐμποιοῦσι. Sunt qui Plin. dicant σκότωμα vocare Vertiginem, Vertiginem oculorum, Tenebras, Obscuritates oculorum. ["Vide Parei Lex. Crit. 99." Schæf. Mss.]

Σκοτωματικός, Vertiginosus: πάθος, Alex. Aphr. Probl. 2. et ap. Gal. de LL. Aff., quo sc. σκοτοῦνται ἐπὶ μικραῖς προφάσεσιν οἱ πάσχοντες, ὥς καὶ καταπίπτειν ἐνίοτε, μάλιστα μὲν ὅταν αὐτοὶ ποτε ἐν κύκλῳ περιστραφῶσι· κἂν ἕτερον δὲ τινα περιστρεφόμενον ἴδωσι, σκοτοῦνται· κἂν τροχὸν, ἢ τι τοιοῦτο περιδινούμενον, αὐτὰς τε τὰς καλουμένας δίνας ἐν τοῖς ποταμοῖς. Qui autem morbo illo corripuntur, σκοτωματικοὶ appellantur: quibus sc. παρακολοθοῦσι σκοτώσεις, καὶ δοκοῦσι περιφέρεσθαι αὐτοῖς τὴν κεφαλὴν, μετὰ τοῦ καὶ μαρμαρυγὰς αὐτοῖς παρέπεσθαι: ut auctor Defin. Med. docet. Lat. appellant Vertiginosus. Utitur

Diosc. 2, 78. ubi dicit lac esse ἄθετον σκοτωματικοῖς, ἐπιληπτικοῖς. Marc. Emp. dicit Quibus tenebrae in oculis cum vertigine obversantur. Item Σκοτωματικὸς dicitur Qui vertigines facit: ut Diosc. 5. de vino resinato, Πάντες δὲ κεφαλαγχεῖς οἱ τοιοῦτοι καὶ σκοτωματικοί: uude Plin. Capitis dolores et vertigines facit. ["Phot. 289." Wakef. Mss.]

Σκότῳσις, i. q. σκότῳμα, i. e. Vertigo: alii, Tenebricosa lucis obscuritas, interpr. in l. Gal. paulo ante c. in Σκοτωματικός. Alioqui significat Obscuratio, Plut. (7, 632.) Οὕτω μαντικῶν οἷμαι δυνάμεων σκοτωσις ἐτέρας καὶ ἀναφέσεις εἶναι, Sic fatidicas ipsas potestates arbitror aliunde obscurari et extingui, Turn. ["Hes. v. Μέθη." Wakef. Mss.]

* Σκοτωτός, unde * Ἀσκότῳτος, Const. Manass. Chron. p. 94." Boiss. Mss.]

Ἀποσκοτῳ, vide in Ἀποσκοτίζω. [* Παρασκοτῳ, Tenebris involvo, Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 974, 32. Ἀγγελον τὸν παρασκοτῳντα τοὺς ἵππους τοῦ ἐχθροῦ σοῦ. Seager. Mss. * Προσκοτῳ, Tenebras obduco, Polyb. 1, 48, 8. * Συσκοτῳ, ad Od. B. 388." Schæf. Mss.]

Σκοτίζω, i. q. σκοτῳ, Tenebras obduco s. induco, Tenebris obnubilo, Obscuro et tego. Apud Plut. (10, 608.) opp. φωτίζεσθαι et σκοτίζεσθαι. Et in Ep. ad Ephes. 4, (18.) Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, Quorum mens et intellectus obtenebratus s. tenebris obductus et obscuratus est. ["Vertigine laborare facio, Timore confundo, Themist. 153." Wakef. Mss. "Hes. v. Ἀμαυρούμενοι." Boiss. Mss. * Σκοτισμός, Gl. Vertigo. "Tenebrarum offusio, Chrys. Hom. 116. T. 6. p. 943, 40. "Ὅπου οὐκ ἐνι καλλωπισμός, ἀλλὰ σκοτισμός." Seager. Mss. "Ad Mær. 196." Schæf. Mss. Schol. Lycophr. 1427. Eust. Il. A. p. 788, 40. "Clem. Alex. 182." Kall. Mss.]

Ἀποσκοτίζω, Obtenebro, Tenebris obductum oculis eximo, Obscuro. SIC ET Ἀποσκοτῳ. Unde ἀποσκοτῳσθαι, Tenebris involvi et obrui. Bud. e Polyb. 1, (48, 6.) Suid. autem tradit Aristoph. ἀποσκοτῳμένον accipere pro ἐσκιαγραφημένον, κεχρωσμένον: nam τὰς χρίσεις, (Bud. leg. putat χρώσεις,) a pictoribus VOCARI Σκότη. Atque ita Ἀποσκοτῳ foret Adumbro, Umbris picturam decoro. [Cf. Aristoph. Fr. Inc. 89. Perperam ἀπεσκοτημένα, ab * Ἀποσκοτέω, in Bekk. Anecd. 1, 431.: Athen. 10. p. 134. ἀπεσκοτῳθης, Mens tibi caligat.] || Ἀποσκοτίζω, Tenebras summovo, Corpus, quo obumbrabam et obtenebrabam aliquid, summovo: quomodo usurpavit Plut. (8, 389.) cum ait Diogenem ἐν ἡλίῳ καθήμενον Alexandro sibi obstanti, rogantique an aliqua re egeret, jussisse σμικρὸν ἀποσκοτῳσαι. [Porph. ad Marcell. p. 26. Τῆς θεοῦ * ἐνὸράσεως εαυτὸν ἀπεσκοτίσε.] In VV. LL. ΕΤΙΑΜ Ἀποσκοτιάω pro Umbram amoveo, citatur e Plut. de Exilio.

["Ἐπισκοτίζω, Obumbro, Amphil. 50. 222." Kall. Mss. "Schol. Lucian. non Tem. Cred. De lat. §. 1." Boiss. Mss. "Ad Mær. 162." Schæf. Mss. Polyb. 12, 15, 10. 13, 5, 6. * Ἐπισκότισις, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 7. p. 112. * Ἐπισκοτιστός, unde * Ἀνεπισκότιστος, 2, 14. p. 144. * Κατασκοτίζω, Greg. Naz. eis τοὺς Μάρτυρας, App. Vol. 1." Kall. Mss. * Παρασκοτίζω, Schw. ad Polyb. 12, 15, 10.]

* Σκοτέω, Bast. Ep. Cr. 44. * Ἀντισκοτέω, Gl. Obsto, Officio, "Tenebras offundo, Sext. Emp. 2, 78. (p. 304. τῷ δικαίῳ.)" Kall. Mss. "Ad Hesych. 1, 1379. n. 3." Dahler. Mss. * Ἀντισκότησις, Gl. Obstaeulum.]

Ἐπισκοτέω, Obtenebro, Tenebras offundo s. obduco. Construitur et cum dat. et cum accus. Diosc. 4, 150. Τοῖς δυνάμενοι τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις ἀποκαθαίρειν, Quæ caliginem oculorum discutunt, discutunt ea quæ oculis caliginem invehunt. Sic 2, 7. Eod. l. c. 107. cum accus. Τὰ τὰς κόρας ἐπισκοτοῦντα, Quæ pupillis oculorum officiunt, caliginemque offundunt. Ex Eod. 8, 15. pass. Ἐπισκοτούμενα ὑπὸ δαυήτης τῶν χερῶν, pro Denso arvorum cespite tecta. Apud Dem. videtur sumi pro Obstruere luminibus (565.) Οἰκίαν ὑποδόμησεν ἐν Ἐλευσίνι τοσαύτην, ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ. Metaph. quoque usurpatur hoc verbum, Isocr. Tais τῆς ψυχῆς

ἐπιμελείαις ἐπεσκότησε, Animi exercitationibus tenebras offudit, in Symm. (3.) Το γὰρ πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπισκοτεῖ τῷ καθορᾷ ὑμᾶς τὸ βελτιστον. Dem. ἐπισκοτεῖν, συγκρῖναι, et συσκιᾶσαι synonymos usurpat, (23.) Ἐπισκοτεῖ τοῦτοις τὸ κατορθοῦν. αἱ γὰρ εὐπραξίαι δεινὰ συγκρῖναι καὶ συσκιᾶσαι τὰ τοιαῦτα οὐκ εἶδη. Quæ iisd. fere verbis leguntur [p. 155. "Casaub. ad Athen. 90. ad Mær. 162. Toup. Opusc. 1, 530. ad Od. A. 351. Wakef. S. Cr. 2, 82. 4, 45. Georg. p. 71. ad Diod. S. 1, 87. 2, 349. ad Charit. 713. ad Dionys. H. 5, 203. (de C. VV. 148. 394.) Ruhnk. ad Rutil. p. 65." Schæf. Mss. Jambl. Protr. 28, "Officio, Impedio, Athenag. 144." Wakef. Mss.] Ἐπισκότησις, Obscuratio, Offusio tenebrarum. Exp. et Caligo. Et ἐπισκοτήσεις οφθαλμῶν, e Plin. Oculorum obscuritates. [Plut. * Ἀνεπισκοτέω, Const. Manass. Chron. p. 63(=119.) var. lect." Boiss. Mss. * Συνεπισκοτέω, Tenebras offundo, Actuar." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.]

* Σκοτῳ, unde σκοτόωσι, i. q. σκοτοῦνται, σκοτοδινῶσι, Nicander A. 35.]

Σκοτάω, i. q. σκοτῳ et σκοτίζω: nisi potius neutralem habeat signif. [Schleusn. Lex. V. T. Σκοτασμός, Caligo, Obscuritas, Diosc. 7, 8. de symptomatis ex ictu pastinacæ, Μετὰ δὲ τοῦτο ἄφωνια, καὶ σκοτασμός οφθαλμῶν, Obmutescunt, oculi caligant, Ruell. ["Greg. Naz. Or. 10. p. 174." Strong. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Ἐπισκοτάω, Hippocr. 641. "Ad Charit. 713." Schæf. Mss.] Συσκοτάω, Obnubilo, VV. LL. || Συσκοτάζει impersonaliter pro Contenebrascit, ut Varro, Pascunt quoad contenebravit, i. e. Advesperascit, s. Invesperascit, ut Liv. loquitur. Thuc. 1, (51.) Ἐνεσκόταζον γὰρ ἡδὴ, Jam enim contenebrabat, Contenebrascibat, Invesperascebat. Xen. K. Π. 7, (5, 7.) Ἐπειδὴ τάχιστα συνεσκότασε, Cum primum contenebrasset. Simul ac invesperavit. Sic Dem. (1257.) Ἐπειδὴ θάττον συνεσκότασε. ["Ad Anton. L. 251. Verh. Zeun. ad Xen. K. Π. 385." Schæf. Mss. * Συσκοτασμός, Orig. Hom. 12. in Hexaem. 9.]

* Σκοτίτης, ap. Paus. 3. p. 230. Ζεὺς Σκοτίτης i. q. σκότιος, * Σκοτίνας autem ap. Steph. B." Schnj Lex. * Σκοτίτας, Sylb. ad Eund. p. 242." Schæf. Mss. Facius autem p. 372. edidit * Σκοτίτας, et in notis * Σκοτινάς protulit e Steph. B.]

"ΣΚΥΒΑΛΟΝ, τὸ, Stercus, Fimus, Alex. Probl. sect. 1. de senibus tremulis loquens, Διὰ τοῦτον τὸν λόγον τῆς ἀσθενείας τῶν δυνάμεων, ἀπροαίρεται ἐξιδῶσι σκύβαλον καὶ οὐρον, ubi ἐξιδῶσι σκύβαλον red-ditur Cacant. Idem signif. ap. Suid. hoc in loco, Κλυστήρα προσθέμενος, ὑπεξήγαγε τῆς εαυτοῦ γαστρός τὰ σκύβαλα. Idem σκύβαλον quasi κυσίδαλον dictum esse tradit; atque ita diceretur proprie de "Eo quod canibus projectum est. Quidam voluit "esse Stercus durius et quasi in nucleos divisum; "Apud Paul. Ep. ad Phil. 3, (8.) σκύβαλα vetus quoque Interpres vertit Stercora: Καὶ ἡγοῦμαι "σκύβαλα εἶναι, ἵνα Χριστὸν κερδήσω: quod Greg. "de Cypriano itidem dixit, Πάντα ἡγησάμενός σκύβαλα, ἵνα τὸν Χριστὸν κερδήσῃ. Interdum vero "σκύβαλον de Re qualibet vili et quæ abjicitur: "unde Charis. vertit Quisquilix. Denique Σκύβαλον, Rejicula quæque, Frumenti purgamentum, " (quod Acus Latinis dicitur,) Reliquiæ, Putamen, "Ramentum, in VV. LL. Quibus addit, Excrementum et Retrimentum. Apud Diosc. autem σκύβαλον est Fæx et crassamentum quod ἐν ἡμῶν remanet, i. e. in colo, ut 5, 77. Το σκύβαλον πᾶν ἐν τῷ ὀθονίῳ μενεῖ, Omne crassamentum in linteo remanet, Ruell.; at Marc. Quod inutile et durum." ["Bergler. ad Alciph. p. 41. ad Timæi Lex. 64. Wessel. Obs. 79. ad Charit. 247. Thom. M. 505, Jacobs. Anth. 7, 173. 361. 9, 208. 259. 11, 294. Leon. Alex. 30. Quint. Mæc. 8." Schæf. Mss. "Omnium diligentissime de multiplici ac vario hujus vocabuli ap. Græcos usu egit Gataker. Advers. Misc. c. 43. in Opp. Critt. p. 868., cum quo conferri merentur, quæ de h. v. disputarunt Le Moyne Obs. ad Varia Sacra p. 581. Schwarz. ad Olear. de Stylæ

N. T. p. 172. et in Comment. Critt. Ling. Gr. p. 1218. Wetsten. N. T. 2, 275. Wolf. Cur. Philol. in N. T. 3, 240." Schleusn. Lex. N. T.] "Hinc Σκυβαλῶδης, Fæculentus: ut σκυβαλον pro Fæce et crassamento poni dictum modo fuit: τὸ σκυβαλῶδες a Bud. redditur etiam Retrimentitium: item Fæx: ap. Dionys. Areop. in scholio, Καὶ τὸ σκυβαλῶδες καὶ παχὺ τῆς ὕλης μέρος καὶ γεῶδες." ["Const. Manass. Chron. p. 41. Suid. v. Ἐραῖα." Boiss. Mss.] "Ab illo nomine Σκύβαλον est etiam Σκυβαλικὸς adj.: ut σκυβαλικὸν ἀργύριον Timotheonti Poetæ, ap. Plut. Themist. (21.) Argentum excrementivum et vile: quod sc. e terræ sordibus conflatur. VV. LL." "Item verbum Σκυβαλίζω, Rejicio tanquam σκύβαλον, Habeo loco σκυβάλου. Unde redditur generaliter Vilipendo, Contemno, Aspernor; item Rejicio. Itidemque Σκυβαλίζομαι, Vilipendor, etc." ["Pseudo-Chrys. Serm. 167. T. 5. p. 993, 41. Ἐκ τοῦ σίτου τὰ ζιζάνια ὑμεῖς σκυβαλίσαντες ἐρρίψατε." Seager. Mss. LXX. Sir. 26, 22. Schleusn. Lex. V. T. "Σκυβαλίζω, * Σκυβαλεύω, ad Lucian. 1, 481." Schæf. Mss.] "Hujus verbale est Σκυβαλισμός, ὁ, Rejectio alicujus rei quam vilipendimus." [Hes. Polyb. 30, 17, 12.] "At Σκυβάλισμα, est Ea ipsa res quam rejicimus s. abjicimus: ut σκυβάλισμα τραπέζης ap. Phocyl. (144.) Μηδ' ἄλλον παρὰ δαιτὸς ἐδοῖς σκυβάλισμα τραπέζης." ["* Σκυβαλιστος, unde * "Ἀσχυβάλιστος, Mundus, Const. Apost. (2, 43.) p. 252." Wakef. Mss.] ["Ἀποσχυβαλίζω, Rejicio s. Abjicio ut rem contemnendam et vilem; proprie enim sonat Rejicio veluti stercus: quo nihil est abjectius." ["Planud. ad Ovid. Met. 14, 493. 15, 414. Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 527." Boiss. Mss. "Euseb. H. E. 7, 22. Νεκροὺς ἀτάφους ἀπεσχυβαλίζοντο." Mendham. Mss. "Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.]

ΣΚΥΖΩ, Ad iram concito, Iram moveo, Ad iram provoco, Irrito, i. q. ὀργίζω. PASS. Σκύζομαι, Ad iram provocor, Irritor; vel etiam Irascor: unde ap. Hes. Σκυζομένη, λυπουμένη, ὀργιζομένη. Quo sensu Hom. utitur: ut Il. Δ. (23.) et Θ. (460.) οὐδὲ τι εἶπε, Σκυζομένη Διὶ πατρί· χολὸς δὲ μιν ἄγριος ἦρει. Sic Ω. (113.) Σκύζεσθαι οἱ εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, Irasci ei deos. Verba Jovis Mercurium ad Achillem mittentis. Ubi nota synonyma, σκύζεσθαι et χολοῦσθαι, i. e. ὀργίζεσθαι. Sic Od. Ψ. (209.) Μῆ μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζεν. Utitur et alibi. Hes. σκύζει non active solum exp. λυπεῖ, sed etiam passive s. neutraliter ὀργίζεται. ["Heyn. Hom. 4, 558. 8, 614." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 16, 18.] || Idem Hes. σκύζουσιν exp. ἡσυχὴ ὑποφθέγγονται ὥσπερ κύνες, Admurmurant. Sic Plut. (9, 96.) Τῆς κυνὸς σκυζομένης, [al. κνυζομένης.] καὶ πολλάκις μὲν προστρεχούσης πρὸς αὐτὸν, ἀπὸ δὲ αὐτοῦ εἰς τὸ φέαρ ἐπανιούσης, Polit. vertit, Admurmurante catella. [Gl. Σκύζει. Gannit: Σκυζᾷ. Gannit.] J. Poll. vero 5, (86.) c. 13. ubi animantium voces exprimit, σκύζειν esse dicit τὸ καθεύδοντας ὑποφθέγγεσθαι. Ubi tamen perperam SCRIBITUR Σκυζᾷν: sicut vicissim ap. Aristot. H. 6, 18. de equabus, Οὔρουσι δὲ πολλάκις, ὅταν σκύζωσι, perperam itidem pro σκυζῶσι, i. e. Equiunt, s. marem appetunt. NAM Σκυζᾷν significat Catulire: diciturque de catella catellum appetente, ut equire de equa equum appetente, taurire de vacca appetente taurum: quod in bobus Græci ταυριζᾷν dicunt, in suibus καπριζᾷν: generaliter autem, ὀργᾷν. Aristot. l. c. Περὶ δὲ τὰς κύνας τὸ τοιοῦτον πάθος καλεῖται σκυζᾷν, sc. τὸ ἔχειν ὁρμητικῶς πρὸς τὴν ὄχλειαν. Varro 2, 9. Principium admittendi faciunt veris principio; tunc enim dicuntur catulire, i. e. ostendere se velle maritari. Sed et de aliis animantibus dicitur, ut ibid. de equabus, ὅταν σκυζῶσι. Sic ap. Suid. de camelo, Κύει μῆνας δέκα, τῷ δὲ ἐνδεκάτῳ τίττει καὶ πάλιν διαλιπούσα ἐνιαυτὸν, σκυζᾷ: ubi ipse exp. ἐπὶ συνουσίᾳ ὀρμᾷ. Et Plant. similiter, Cum meam uxorem vidi catulientem. ["Jacobs. Exerc. 2, 165." Schæf. Mss.] INDE Σκύζα, ἡ, Catulitio, Libido et appetitus coitus, Philetas ap. Hes. Πάυσω σε τῆς σκύζης. Plin. 16, 25. Catulitionem rustici vocant

A gestiente natura semina accipere. [* Ἀνασχυζάω, i. q. ἀναθυνάω, Bekk. Anecd. 12.]

["* Σκυσμὸς, Ira, Tzetz. Ch. 9, 134." Elberling. Mss.]

['Ἀποσχύζω, vide in Ἀποσχυδμαίνω. * Ἐπισχύζομαι, Od. H. 306. Il. I. 370. "Heyn. Hom. 5, 602." Schæf. Mss.]

"Ἀρισκυδῆς, Iracunda, e partic. ἄρι, et verbo σκύζεσθαι: ut sit ἡ ἄγαν σκυζομένη. Etym. e quodam Artemidoro." ["Callim. l. p. 480." Schæf. Mss.]

"Κύζομαι, Irascor, VV. LL. perperam pro σκύζομαι."

Σκυδμαίνω, i. q. σκύζομαι, Irascor. Unde ap. Hes. σκυδμαίνειν, ὀργίζεσθαι, νεμεσᾶν. Il. Ω. (592.) Μῆ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, Ne mihi succenseas, Patrocle. Sunt qui de leonibus proprie dictum velint, ob catulos surreptos ira concitatis: ἀπὸ τοῦ σκύμνος καὶ μεναιίνειν: quod valde remotum est. ["Heyn. Hom. 8, 603. 721." Schæf. Mss.] Hes. Σκυδμαίνειν exp. etiam σκυθρωπάζειν, Tetrico esse vultu et tristi: ITIDEMQUE Σκύδμαινος, σκυθρωπὸς, Tetricus, Vultuosus, Tristem vultum præ se ferens. [Σκυδμαίνω, * Σκυδμέω, Valck. Schol. in N. T. 1, 277.]

"Ἀποσχυδμαίνω, et Ἀποσχύζομαι, i. q. σκυδμαίνω et σκύζομαι, ut ἀπομηνίω quoque idem esse voluit, quod μήνιω: nisi quod præp. signif. hic aliquid quantum intendit: h. e. Irascor, Succenseo. Il. Ω. (65.) Ἡρῆ μὴ δὴ πάμπαν ἀποσχύδμαινε θεοῖσιν, i. e. ὀργίζου ἢ ἐπιμέμφου. Posterioris Ἀποσχύζομαι s. Ἀποσχύζω meminit Hes., afferens ἀποσχύζει pro ἀπομέμφεται. Meminerat Idem et alterius ἀποσχύδμαινε, exponens ὀργίζου, χολοῦ, μέμφου." [Ἀποσχύζω, Procop. Anecd. 10.]

"Σκυλμαίνω, i. q. σκυδμαίνω." [Σκυλμανεῖς, Hesychio θυμωθήσῃ. "Pro Σκυδμανεῖς. A. pro Δ. Idem Is. Voss. observat, et Jac. Toll. Cf. Etym. M. et v. Σκυδμαίνειν. Non audiendus itaque H. Steph. Ind., cui Σκυλμαίνω idem dicitur, quod Σκυδμαίνω, e corrupto, sine dubio, Hes. loco, ut sæpius." Alberti.]

"Σκύδνος, Convitium, Ira, Tristitia, VV. LL." [* "Σκυδάζω, Heyn. Hom. 8, 721." Schæf. Mss.] "Σκυδίζω, Calcitro, Hes." Σκυνίζω, Calcitro, "Hes."

Σκύθωμαι, i. q. σκυδμαίνω et σκύζομαι. Unde ap. Hes. Σκύθωμαι, χολοῦσθαι, θυμοῦσθαι, σκυθρωπάζειν. Significat ergo, ut Σκυδμαίνω, non solum Irascor, Succenseo, sed etiam Tristi et tetrico vultu sum; Vultu tristi et obnubilo incedo.

Σκυθρὸς, Vultum præferens iratum, tristem, tetricum, χαλεπὸς, ὠμὸς, στυγνὸς τὰς ὀψεις, Hes. [Phot. αὐθέκαστος, αὐστηρὸς, Μένανδρος. Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρὸς, πικρὸς, Φειδωλός. Arat. D. 388.]

Σκυθρωπὸς, (ἡ, ὁν, et ὁ, ἡ,) Tetricus, Vultuosus, Tristem vultum gerens, ὁ σκυθρὸς τοὺς ὤπας, Isocr. ad Demon. (4.) Ἐθιζεσαντὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννον· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ, αὐθάδης· διὰ δὲ τοῦτο, φρόνιμος εἶναι δόξεις: solent enim componere vultum superciliaque contrahere, qui sapientiores gravioreque videri volunt: quod et συννεφοῦν τὰ ὄμματα dicitur. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 12.) Ἰλαρὰ δὲ ἀντὶ σκυθρωπῶν ἦσαν, Posito vultu tetrico et tristi lætam hilarumque ostendebant faciem: K. Π. 1, (4, 14.) Ἀνιάρους δὲ καὶ σκυθρωπὸς ὢν, σιωπῇ διῆγεν. Herodian. 4, (3, 16.) Σκυθρωποῖς προσώποις εἰς γῆν ἐνευσαν, Vultu tetrico et mæsto terram intuebantur. Alcidas ap. Aristot. Rhet. 3. dicit etiam τὴν σκυθρωπὴν φροντίδα τῆς ψυχῆς. Et Plut. de Curios. (p. 58.) dicit urbes quasdam habere suas πύλας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, per quas sc. purgamenta et sordes efferuntur, et ad supplicium educuntur fontes. Tetricas portas itidem dicere queas. Et de Def. Orac. Ἡμέρας ἀποφράδας καὶ σκυθρωπὰς, Dies nefastos et tristes. Item σκυθρωπὸν θέαμα, Triste spectaculum, Herodian. 1, [15, 15. "Conradi ad Gell. T. 1. p. 582. Xen. K. Π. 63. Abresch. Lectt. Aristæn. 100. 110. 140. Thom. M. 143. Bergler. ad Alciaphr. 152. De rebus, ad Charit. 9. ad Diod. S. 1, 326." Schæf. Mss. "Σκυθρωπὸς dicebatur antiquitus et * Σκύ-

θρωψ, ut ἔθρωψ, τύφλωψ, κύκλωψ. Χάρωψ dicebatur et χαρωπός, Qui vultu lætitiā prodebat." Valck. Schol. in N. T. 1, 277. Σκυθρωπή, Lobeck. Phryn. 105.]

Σκυθρωπῶς, Vultu tetrico et superciliis contractis, ut cum tristitiā s. mæstitiā vultu simulamus: ut σκυθρωπῶς ἔχειν, Esse vultu tetrico, Mæstitiā simulare vultu. E Xen. tamen (Ap. 2, 7, 1.) σκ. ἔχειν affertur pro Molestum esse.

[* Σκυθρωπότης, Gl. Mæstitia, Tristitia. "Vultus tetrici mæstitia, Vultus tristitia, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 21. T. 3. p. 180. Οὕτω γὰρ κὰν ὀλίγα δῶς, πολλὰ δώσεις ὥσπερ οὖν μετὰ σκυθρωπότητος κὰν πολλὰ δῶς, ὀλίγα πεποίηκας τὰ πολλὰ. Eust. 95, 20." Seager. Mss. "Amphiloch. 91. Andr. Cr. 97. 245." Kall. Mss. Jo. Climac. 148. 157. Const. Manass. Chron. p. 93." Boiss. Mss. Lucian. 2, 756. Hippocr. 152. Dionys. H. 2. p. 119, 48. Dio. Cass. 1239, 90.]

Σκυθρωπάζω, Sum vultu tetrico et mæsto, Mæstitiā s. Tristitiā vultu simulo, Mæstum vultum gero: cui synonyma sunt συννεφοῦν τὰ ὄμματα, τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν, συνάγειν τὰς ὀφρῦς, συνοφρυνῶσθαι: Lat. Contrahere supercilia, ut fastuosi, aut gravitatem vultu prae se ferentes. Aristoph. ap. Suid. "Ὡς οὐδὲν οἶσθα πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον, "Ὡς περ κοχλίας σεμνῶς ἐπὶ κῶς τὰς ὀφρῦς: Πλ. (756.) Ὁφρῦς ξυνήγον, ἐσκυθρωπάζον θ' ἅμα, Supercilia contrahebant, vultusque tetricos gerebant. Bud. interpr. Tristes erant et contracta fronte. Utuntur et prosæ Scriptt.: Dem. (1122.) Βαδίζει οὕτως παρὰ τοὺς τοίχους ἐσκυθρωπακῶς, Fronte corrugata, Ducens vultus, veluti cogitabundus, Vultuosus, Bud. Et Æschin. (33.) Σφόδρα πάνυ σκυθρωπάσας. Item Xen. K. II. 6, (2, 8.) Μὴ θαύμαζε εἰ τινες ἐσκυθρωπάσαν ἀκούσαντες τῶν ἀγγελλομένων. Idem pro Capite demisso ire, posuisse videtur, de canibus loquens, Bud. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 110. Alciph. 142. Bergler. 152. Valck. Hipp. p. 183. Toup. Emendd. 2, 46. Wakef. S. Cr. 5, 9." Schæf. Mss.]

Σκυθρωπασμός, Vultus tetricus et mæstus, Tetrica severitas, Supercilium tetricum, Plut. (6, 158.) Νεῦμα καὶ μειδιάμα καὶ σκυθρωπασμός τῶν φιλοσόφων. Pro quo Philostr. dicit, τὸ σκυθρωπᾶν, cum Epist. 54. Εὐμεκίδας vocari scribit τὰς Ἑρινῦς, Furias, quasi τὸ σκυθρωπᾶν ἀρνούμενας.

[* Ἐπισκυθρωπάζω, Frontem contrahio, Hermog. Form. Orat. 2, 4. cf. J. Poll. 6, 29. Xen. K. 3, 5. * Συννεπισκυθρωπάζω, Una mæreo, Plut. 8, 675. * Κατασκυθρωπάζω, Joseph. A. J. 11, 5, 7. "Basil. Hom. 2. de Jejunia p. 154." Boiss. Mss. * Συσκυθρωπάζω, Simul vultum gero mæstum, Xen. K. II. 6, 2, 21. Eur. Trag. Inc. 296. Clem. Alex. Str. 4. p. 524=621, 2. "Valck. Diatr. 243." Schæf. Mss.]

[* "Σκυθρωπέομαι, Etym. M. p. 29, 23. ubi vero Cod. Par. 2654. dat κακοτροπέομαι, quod præferendum." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. Est etiam ap. Suid. * Κατασκυθρωπᾶν.]

Σκυθράζω, i. q. σκυθρωπάζω, Hes. At Σκυθράξ ab Eod. exp. μείραξ, ἔφηβος, Adolescens, Puber. ["Quando ab Hes. σκυθράξ, forma vocis intensiva, redditur μείραξ, Adolescens, cogitandum est de adolescentibus tristibus, quos cum vino comparabat Ariston ap. Senec. Ep. 36. Is enim vinum bonum fieri aiebat, quod recens durum et asperum sit: non pati ætatem, quod in dolio placuit." Valck. Schol. in N. T. 1, 277. * Σκυρθάνια, Photio τοὺς ἐφήβους οἱ Λάκωνες. * Σκυρθάλια, Hesychio μείρακτα, ἔφηβοι. * Σκυρθάλιος· νεανίσκος. * Σκυρθαλίας· Θεόφραστος, τοὺς ἐφήβους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι Διόνυσος δὲ, τοὺς μείρακας. Schneidero leg. videtur * Σκυθράκιος. Cf. Κυρσάνειε.]

"ΣΚΥΝΙΟΝ, vide IN Ἐπισκύνιον," [de qua voce tamen nihil dedit HSt. Σκύνιον, Summa palpebra, Cilium, Nicander Θ. 177. 443. Ducta a σκύνω Schol. Theocr. 16, 8. Cf. etiam Schol. Il. P. 136. Ἐπισκύνιον, Gl. Supercilium, Rictus, Fastus, Cilium, Aristoph. B. 823. Atben. 414. Synes. p. 35. Aristot. de Gen. Anim. 3, 1. Rufus p. 24. Αἱ δ' ἔσχαται τοῦ μετώπου ρυτίδες, ἐπισκύνιον, ὅπερ ἐπάγομεν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἣν πρὸς ἑαυτοὺς φροντίζωμεν τι ἢ αἰδώμεθα]

ἄλλοι δὲ τὸ ὑπὸ τὰς ὀφρῦς σαρκῶδες ἔ. ὀνομάζουσι. Il. P. 136. Πάν δ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσπερ καλῶν. Theocr. 24, 116. Τοῖον ἐπισκύνιον· βλάστην ἐπέκειτο προσώπῳ. Anal. 3, 87. ἐπεὶ χρόνῳ ἐκκρεμῆς ἦδη ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ῥυσσὸν ἐπισκύνιον. "Heyn. Hom. 7, 312. Jacobs. Anth. 8, 135. 11, 95. 12, 58. 177. Zenodot. Epigr., Paul. Sil. 50. Brunck. Aristoph. 1, 187. Plnt. Mor. 1. p. 171." Schæf. Mss.]

"ΣΚΥΛΑΞ, akos, ὁ, et interdum ἡ, Catulus: proprie de Catulo canis: unde etiam quidam σκύλαξ "quasi σκύλαξ dictum voluerunt, ἀπὸ τοῦ ἐπισκύνειν τὴν ὑλακὴν. Interdum vero de Illo etiam qui eam ætatem excessit. Xen. K. II. 1, (4, 15.) "Ὡς περ σκύλακι γενναίῳ, ἀνακλάζοντι ὅποτε πλησιάσει θηρίῳ. Plut. quoque in l. περὶ Πολυτρ. σκύλακας "de Venaticis canibus dicit. Nisi potius utrobique Catulos s. Catellos Intelligamus, et pro Canibus "in carmine dntaxat usurpari dicamus. Hoc quidem certe constat, significare etiam generaliter "Quemvis catulum: sicut et σκύλακα ἔρκετον ap. Eucian. (1, 291.) legimus: et quoniam tam late patet, "Herod. addidit itidem gen. κυνός (3, 32.) Σκύλακι "κυνὸς σκύννον λέοντος συμβαλέειν Καμβύσεα. Apud "Nicandr. Θ. (689.) σκύλακας γαλέης. || Σκύλαξ pro "Pisce, item pro Catena ferrea, VV. LL. ex J. Poll. [10, 167. Polyb. 20, 10.] "Item σχῆμα ἀφροδισιακόν, Hes. Est et Nom. propr. cujusdam scriptoris ap. Aristot. ["Plut. Mor. 1. p. 8. Ammon. 145. Valck. Adoniaz. p. 327. 401. Thom. M. 806. 822. Jacobs. Anim. 125. Anth. 6, 179. 9, 123. 177. Anyte 23. Philippus 72. Huschk. Anal. 5. Vinculum, ad Lucian. 1, 473. Sensu obsceno, Toup. Opusc. 1, 421. Villosion. ad Long. 182. Σκύλαξ, ἡ, Paus. 1, 392. Antip. Sid. 88." Schæf. Mss. "Bestia, in genere, Eur. Hipp. 1291." Wakef. Mss. "Nicander Θ. 670. Fr. 2. Lycoph. 315. Xen. K. 7, 6. "Ἀγεῖν δὲ τὰς σκύλακας ἐπὶ τὸ κυνηγέειν, τὰς μὲν θηλείας ὀκταμήνους, τοὺς δὲ ἀρρένας, δεκαμήνους.]

[* "Σκυλακόβρομος, Wakef. S. Cr. 3. Add." Schæf. Mss. "Vera lectio in Fabr. B. Gr. 2, 652." Wakef. Mss. * Σκυλακοκτῶνος, Hephæst. 35. * Σκυλακοτροφία, Opp. A. 1, 719. Nonn. D. 16, 187. * Σκυλακοτροφικός, Opp. K. 1, 436. * Σκυλακοτροφικός, Elian. H. A. 6, 8. * "Πολυσκύλακος, Nonn. D. p. 502. * Φιλοσκύλαξ, 3, 71. (E. 479.)" Wakef. Mss.]

"Σκυλακῶδης, ὁ, ἡ, Conveniens σκυλακι. Xen. K. II. (1, 4, 4.) τὸ σκυλακῶδες metaphorice dixit de puero "habente aliquid in quo σκυλάκων uaturam imitaretur. At in VV. LL. σκυλακῶδης redditur Inverecundus, Caninus. Item τὸ σκυλακῶδες, Frons inverecunda, Impudentia. Additurque, Xen. K. II. pro "Blanditiis usurpasse."

[* Σκυλάκειος, Hippocr. 536, 10. Gl. Σκυλάκειος, Catulinum: * Σκυλάκινος· Catulinus. * "Σκυλακίδιον, Wyttenb. Select. 377. Schueid. ad Xen. K. II. p. 30." Schæf. Mss. Synes. p. 90. * Σκυλάκαινα, Nosis Ep. 9. * Σκυλάκη, Orph. Arg. 977. damnatur a Schneid. Anal. Crit. 77. "Ruhnk. Ep. Cr. 259. (* Σκυλακίτης, fem.) * Σκυλακίτης, Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 275. Valck. ad Rov. p. 56. Brunck. Apoll. Rh. 134." Schæf. Mss., et Schol. Apoll. Rh. T. 1. p. 334.]

[* Σκυλακεὺς, Catulus, Opp. K. 1, 480. 4, 227.] "Σκυλακεῖν, Canes admittere, accipiendo verbum "Admittere in ea signif. quam sequuntur nomina "Admissura et Admissarius: Xen. K. (7, 1.) Σκυλακεῖν δὲ τὰς κύνας, ἐπανιέντα τῶν πόνων τοῦ χειμῶνος, κ. τ. λ. J. Poll. exp. (5, 51.) τὰς κύνας ἐμπιπλάγειν καὶ ὀχεύειν: sed ap. eum male quidam librarii σκυλεῖν pro σκυλακεῖν scripserunt. Interdum vero pro Alere s. Educare poni potest, de "canibus itidem dictum: sicut Σκυλακεία non tantum σκυλάκων γένεσιν, sed ἀνατροφῇ etiam declaratur. Unde exp. non solum Canum admissura, sed "etiam Canum s. Catulorum nutritus s. educatio: "A Bud. redditur Catullio, item Admissio." [Plut. Jambl. V. P. 426.] "Et quemadmodum σκύλακας "generaliter usurpari de Catulis dictum est, ita hoc "verbum interdum generale est: unde pass. partic.

“σκυλακευόμενος legimus ap. Strab. (5. p. 351.) de Romulo et Remo, qui a lupa lactabantur, Ἐκτε-
“θέοντας δὲ, ὑπὸ λυκαίνης ὁραθῆναι σκυλακευόμενους.”
[“Toup. Emendd. 2, 130.” Schæf. Mss. Arrian. Ven. 8, 4. Max. Tyr. 1, 1. Themist. Or. 31. Σκυλα-
“κεῖαι, Catum incunabula, Plut. Cat. Maj. 5.] “Ver-
“bale Σκυλάκευμα, de Eo quod fuit ἐσκυλακευόμενον,
“unde pro Catulo ponitur, ut, Ἐβρέ, κακὸν σκυ-
“λάκευμα, metaphorice.” [“Jacobs. Anth. 7, 413.
Exerc. 2, 170. Ruhnk. Ep. Cr. 67. Toup. Opusc. 1,
193.” Schæf. Mss. “Plut. 2, 241 (=6, 895.)” Wakef.
Mss. * Σκυλάκευσις, Epiph. 1, 475.]

[* “Σκυλακίζω, Catullio, Longus 3. p. 106. Jung.
(=225.) ubi editum est * Σκυταλίζω.” Kall. Mss.
“Toup. Opusc. 1, 421.” Schæf. Mss. * Περισκυλα-
“κίζω, unde] “Περисκυλακισμός, Lustratio s. Expia-
“tio quæ fit τῇ σκυλάκων περιμάξει. Scribit enim
“Plut. Probl. Rom. 499. 500. quosdam Græcorum
“etiam ad suam usque ætatem τῷ κυνὶ usos fuisse
“σφαγίῳ πρὸς τοὺς καθαρμούς: et Hecataæ μετὰ τῶν
“ἄλλων καθαρσίων solita ἐκφέρεισθαι σκυλάκια, ac τοὺς
“ἀγνισμον δεομένους consuevisse περιμάττεσθαι σκυ-
“λακίοις: cujusmodi τοῦ καθαρμοῦ γένος vocatum
“fuisse περিসκυλακισμόν.” [“Coray Theophr. 263.”
Schæf. Mss.]

“Σκυλάκιον, τὸ, dimin. forma, itidem Catulus, s.
“potius Parvus catulus. Xen. (K. 7, 3. 4.) σκυλάκια
“et σκυμνία de Catulis leporum dixit. Gaza autem
“ap. Aristot. vertit Catellus.” [Const. Manass. Chron. p. 495. Plato de Rep. 7. p. 490. Vide Περι-
“σκυλακισμός.]

“Σκύλια, Caniculæ, Pisces, ex Aristot. H. A. 6.
“et ex Æliano,” [Plin. 9, 46.] “Videri autem pos-
“set esse dimin. a Σκύλλος, si duplici λ scriberetur:
“quod σκύλλος Canem signifi., teste Hes.; sed dicit
“τὴν κῆνα, non τὸν κῆνα:” [“Σκυλλος, κυνὸν νεογνός,
Etym. M.” Kall. Mss.] “Hinc Σκυλλοπρόσωπος, Fa-
“ciem canis habens, Impudens. Sic etiam Σκύλλα,
“Monstrum illud marinum, a Poetis celebratum,
“hinc dictum fuerit fortasse, quoniam σκυλλοῖς est
“circumdatum.” [“Cf. Od. M. 85. Bergler. ad
Alciph. 71. ad Mær. 184. Lennep. ad Phal. 55.
Jacobs. Anth. 6, 85. 11, 263. 12, 380. Boiss. Phi-
lostr. 557. * Σκυλλαῖος, Heyn. ad Virg. 2, 38.” Schæf.
Mss. “Σκύλλαν vero dici eund. Piscem, qui alias
Carcharius, e Nicandri Glossis annotavit Athen. 7.
p. 306.” Schw. Mss. “Canis, Schol. Eur. Hec.
1261.” Kall. Mss.] “At vero Σκύλλαρος ap. Aristot.
“H. A. 4, 4. redditur Squilla parva; diciturque ab
“eo λαμβάνεσθαι ἐν ταῖς κόγχαις. Quare huc perti-
“nere non videtur.”

“ΣΚΥΜΝΟΣ, ὁ, Catulus leonis, proprie, Eur. Hec.
“(204.) Σκύμνον γὰρ μὲ ὥστ’ οὐριθρέπταν, Μόσχον δει-
“λαία δειλαίαν Ἐσόφει χειρὸς ἀναρπαστὰν Σᾶς ἄπο:
“ita enim leg. est, potius quam jungenda præp.
“nomini sequenti, λαιμότομον, ubi σκύμνον de Catulo
“leonis intelligit; et quidem de femina. Addi solet
“alioqui gen. λέοντος vel λεαίνης: quamvis proprie
“de Leonis catulo dici existimetur. Aristoph. B.
“(1477.) Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.
“Soph. Aj. (998.) itidem σκύμνον λεαίνης dixit.
“Usus est hoc vocabulo Lucr. 5. At catuli pan-
“therarum, scymnique leonum. Leonum ἐγγονα
“vocantur σκύμοι, inquit J. Poll.: ἀρκτων autem,
“ἀρκτύλοι: at ἐλάφων, νεβρόν. Hes. σκύμνον esse
“tradit ἐκγόνους leonum, aliorumque animalium.
“Sed cum primo loco dicat leonum, videri potest
“intellexisse, de illis prima et propria signif. dici.
“Il. Σ. (319.) ὥστε λῆς ἡνυγένιος, ὅτι ῥά θ’ ὑπὸ σκύμνους
“ἐλαφηβόλος ἀρπάξῃ ἀνὴρ Ὑλῆς ἐκ πνικνῆς. Ubi
“Schol. brevium Auctor annotat, hoc nomen de
“Catulis leonis poni, cum ὀξυτονεῖται: at de Catulis
“aliorum animalium βαρύνεσθαι. Sed hanc accen-
“tus differentiam observari non comperi. Legimus
“enim ap. Aristot. H. A. 6. “Ὅπως μὴ ἀρπάξῃ τῶν
“θηρίων σκύμνους, ubi redditur Fœtus: item σκύμνον
“ἀλώπεκος ap. Plut. Lycurgo: ap. Diosc. de Catulis
“vituli marini, 2, 88. Legimus denique et ap. alios
“servato eod. accentu.” [“Ammon. 145. Musgr.

PARS XXV.

A Cycl. 504. Valck. Adoniaz. p. 401. Wakef. Trach.
540. Callim. 1. p. 425. Heyn. Hom. 7, 479. 800.”
Schæf. Mss. Opp. ‘A. 1, 380. Aristot. Athenæi
294. Σκύμνος, ἡ, Eur. Or. 1502=1511. * Σκυμνοτό-
“κος, unde] “Σκυμνοτοκεῖν, Catulos parere: quod et de
“piscibus dixit Aristot. H. A.” [Athen. 314. * “Σκυ-
“μνοτρόφος, Const. Manass. Chron. p. 119., et in Vil-
lois. Diatr. p. 76.” Boiss. Mss. “Villois. Anecd. Gr.
2, 76.” Wakef. Mss.] “Σκυμνεῖνναι autem dicitur
“de alente suum catulum s. suos catulos: σκυμνεῖν
“νεβρόν, Alo hinnulos, qui mei sunt catuli, s. pulli.”
[“Valck. ad Theocr. x. Id. p. 138.” Schæf. Mss.
Philostr. Icon. 2, 18.] “Dimin. Σκυμνίον, Parvus
“catulus. Item simpliciter pro Catulo, ex Aristot.
“H. A. 9. E Xen. de Catulo leporis.”

ΣΚΥΤΟΣ, τὸ, Corium, Pellis, τὸ πᾶν δέρμα, ut Hes.
et Suid. exp. Plato Symp. Ἐχων τι τοιοῦτον ὄργανον
οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τὰς
τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Xen. Ἰππ. (12, 10.) Εἰ ἐμβάται
γένοιτο σκύτους, ἐξ οἷον περ αἱ κρηπίδες ποιοῦνται, Ἐχ
eo corio, e quo crepidæ confici solent. || Loreus fu-
nis, Flagrum loreum, coriaceum, Scutica: quod et
σκυτάλη: qua signif. Joseph. usurpasse dicitur. Iti-
dem accipi potest ap. Dem. 238 (=572.) Σκύτος ἔχων
ἐπόμενε, καὶ τοῦτω μεθῶν ἐπάταξέ τινα. Sic Ari-
stoph. Σφ. (643.) Ἥ μὴ ἐγὼ σε τήμερον βλέπειν σκῆτη
ποιήσω, Faciam ut in facie tua appareant coriacei
flagri vestigia, Faciam ut vultum geras flagro coria-
ceo cæsi, i. e. πληγὰς σοι ἐμβαλῶ, Schol. Annotatur
in Lex. meo vet. et ap. Etym. σκύτος secundum Pe-
tronium dici τὸ μεταξὺ τῶν τεγόντων τοῦ τραχήλου δέρ-
μα: secundum alios, τὸν νωτιαῖον μυελὸν, secundum
alios τὸ ἰνίον: secundum alios, τὸν μεταξὺ τῶν ὀφρῶν
καὶ τοῦ μετώπου τόπον, quod ἐπισκύνιον alio nomine
dicitur: secundum alios τὸ τῆς κεφαλῆς δέρμα, atque
adeo ipsam κεφαλὴν. [“Toup. Opusc. 1, 344. 426.
2, 159. ad Diod. S. 1, 189. Musgr. Ion. 37. Jacobs.
Anth. 7, 93. 248. De quant., Brunck. Aristoph. 1,
257. 3, 219. Kuster. 9. Porson. Hec. p. lvi. Ed. 2.
C Σκῆτη βλέπειν, Brunck. Aristoph. 2, 225. (Σφ. l. c.)”
Schæf. Mss. “Scutica, Synes. 68. Liban. 16. Plut.”
Wakef. Mss. Theocr. 25, 142. Lycophr. 1316.
C Σκῆτη βλέπειν, Eupolis Zenobii 6, 2. Alciph. 3, 51.]

Σκυτοβραχίον, Coriaceum s. Loreum brachium
habens, Athen. (515.) Διονύσιος ὁ σκυτοβραχίον.
Σκυτοδέψης, Coriarius, Qui pelles subigit et parat in
usus suos, i. q. βυρσοδέψης: Hes. exp. * δερματομα-
λάκτης. Apud Suid. Σκυτοδέψου παῖς. [Σκυτοδέψος le-
gitur etiam ap. Plat. Gorg. 73. p. 517. “Heind.
245. Σκυτοδέψης, Kuster. Aristoph. 9. 191. Brunck.
1, 86. 2, 156. ad Charit. 750.” Schæf. Mss.] Σκυτο-
δεψικὸς, Ad coriarium pertinens. Apud Theophr.
C. Pl. 3, 23. Σκυτοδεψικὴ κόπρος, Sordes quæ in co-
riariorum officinis reperiuntur, a pellibus sc., quas
parant, abrasæ. Alii Fæces pellium. Σκυτοδεψέω,
Pelles mollio s. subigo, ut coriarii solent, [“T. H.
ad Plutum p. 150. Kuster. Aristoph. 9. Brunck. 1,
86. 257.” Schæf. Mss. * Σκυτοράφος, Hes. v. Σκυ-
τοτόμος, Chirurg. vett. p. 161. “Ad Mær. 354.”
D Schæf. Mss.]

Σκυτοτόμος, Qui coria incidit in suos usus aptata et
concinmata, ad calceos, lorave aut similia conficienda.
Cerdo, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 17.) p. 292. de Ephesiis, Οἱ
τε χαλκοῦνται καὶ οἱ τέκτονες, καὶ οἱ χαλκεῖς καὶ οἱ
σκυτοτόμοι, καὶ οἱ ζωγράφοι, πάντες πολεμικὰ ὄπλα
κατεσκεύαζον. Sic K. Pl. 6, (2, 11.) Vide et Σκύτος,
ubi potius pro Sutore calceario, quam pro Lorario
ponitur: quemadmodum Suid. quoque exp. σκυτεὺς
et * λωροτόμος. Pro Sutore calceario J. Poll. quo-
que accipit 7, c. 21., ubi instrumenta τῶν σκυτοτόμων,
s. τῶν τὰ ὑποδήματα ραπτόντων enumerat: et 10, c. 31.
Ibid. τομεὺς et ἱμαντοτόμος: quod posterius Lora-
rium potius significat, i. e. Qui e corio lora conficit.
Iidem σκυτοτόμοι scuta etiam coriis integebant, ut Il.
H. (221.) Τυχίης Αἰακὶ suum ἐπταβρέιον σάκος κάμε
τευχῶν, Σκυτοτόμων ὄχ’ ἄριστος. Atque adeo Lat.
vocab. Scutum a Græco desumptum est, et Scutum
appellatum, quod e crudo bovis tergo confieret.
[“Heind. ad Plat. Charm. 83. Gorg. 245. Mær.

353. et n. * Σκυτόμος, 354." Schæf. Mss.] Σκυτοτομικός, Ad σκυτοτόμον pertinens: ut σκυτοτομικά σκευή s. ἐργαλεῖα, Instrumenta sutorum calceariorum s. loricariorum. Et σκυτοτομική, sc. τέχνη s. ἐπιστήμη, Ars sutoria, sutorum calceariorum, Plato de Rep. 1. Καὶ σκυτοτομική πρὸς ὑπόδημάτων κτῆσιν χρήσιμος. Item σκυτοτομικὸν πλῆθος ap. Aristoph. (Ἔκκλ. 432.) Multitudo sutorum calceariorum. ["Theod. 4, 358. Max. Tyr." Wakef. Mss.] Σκυτοτομέω, Artem sutoriam exerceo, Factito artem incidendi coria. Aristoph. (Πλ. 162.) Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος: (514.) est enim ars sutoria ex earum numero, quæ Sedentariæ dicuntur: ut et ap. Suid. Οἱ σκυτοτόμοι ἐν σκίᾳ καθεζόμενοι ἐργάζονται, καὶ εἰσὶν ἐσκιασμένοι. Utitur et Aristot. Polit. 2. ["Heind. ad Plat. Charm. 79. ὑπόδημα." Schæf. Mss. * Σκυτοτομία, Plato de Rep. 397. 601. "Σκυτῶν τομή, Plato Charm. 110." Schæf. Mss. * Σκυτοτομέιον, Lysias p. 413. "Ad Charit. 275." Schæf. Mss. * Σκυτοτόμιον, Porson. Hec. p. 82. Ed. 2." Schæf. Mss. Athen. 581. * Σκυτοτράγος, unde * Σκυτοτραγέω, Lucian. 8, 26. Alciph. 3, 47. "Bergler. 381. Burm. ad Phædr. p. 62. Mit." Schæf. Mss.] Σκυτοφάγος, Qui coriis vescitur. Legitur ap. J. Poll. 6, c. 7. sub fuem; sed forsitan pro eo reponendum σκυοφάγος.

Σκυτίνος, Coriaceus, Anacr. ap. Athen. (534.) Πολὰ δ' ἐν νῶτῳ σκυτίνῳ μάλιστα θωμιχθεῖς, Coriaceo flagro, Aristoph. N. (538.) Οὐδὲν ἦλθε ραψαμένη σκυτίνον, Nihil coriaceum. Item σκυτίνη dicitur Corium s. Pellis quæ præcingitur, subintelligendo ὡς, s. περιζώστρα: unde in Lex. meo vet. et Etym. Σκυτίνας, περιζώματα ἀπὸ λάρων. Vide nonnulla hac de re in Ὡα λουτρῖς. Joculariter autem ab Antiphane ap. Athen. sophistæ dicuntur λεπτοὶ, ἄσιτοι, σκυτῖνοι. At Σκυτίνη ἐπικουρία, Prov. Atticum ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων βοηθημάτων, Hes. ["Toup. Epist. de Syrac. 343. Jacobs. Anth. 9, 136. Brunck. Aristoph. 3, 166." Schæf. Mss. Julian. Or. 7. p. 206.]

Σκυτικός, Coriarius. Unde σκυτική, sc. τέχνη, Ars coriaria, ἡ σκυτοδεσφική s. ἡ σκυτοτομική: utraque enim intelligi potest. Plato de Rep. 2. ait σκυτοτόμον suam artem debere factitare, ἵνα ἡμῖν τὸ τῆς σκυτικής ἔργον καλῶς γίγνεται. ["Heind. in Plat. Theæt. 297. Boeckh. in Min. 43." Schæf. Mss. Epist. Socr. 13.]

["* Σκυτώδης, Aristot. H. A. 9, 37. Σκυτώδεις γίνονται καὶ γλισχροὶ, Alveo tument et in mucore lentescunt, Gaza. Videtur igitur Gaza legisse κυτώδεις. Vertendum forsitan, Callosi et macilenti fiunt." Seager. Mss.]

["* Σκύτειος, Manetho 4, 321. τέχνη. "Ad Charit. 750." Schæf. Mss.]

Σκυτεύω, Artem coriariam s. sutoriam factito, Cerdo sum, Lucian. [Xen. Ἀπ. 4, 2, 22.] UNDE Σκυτεύς, ὁ, Qui artem sutoriam s. coriariam exercet, Cerdo, σκυτοτόμος, [Aristoph. Ὀρν. 491. "Mær. 353. et n., Ruhnk. ad Xen. Mem. 221. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 55. Heind. ad Plat. Theæt. 297." Schæf. Mss.] Σκυτεύον, τὸ, Officina sutoris, Sutrina, Officina sutoris calcearii. Utitur Herod. in Vita Homeri, ubi σκυτέα vocat Tychium, quem Homerus σκυτοτόμον. ["Heringa Obs. 163." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 145." Wakef. Mss. * Σκυτεντήρ, * Σκυτεντήριος, e quo per contr. * Σκυτεύτρια, Hes. v. Πεσσύπτη. Vide Πίσσυγοι.]

["* Σκυτία, Ars coriaria, Hippocr. 490. 820.]

["* Σκυτώ, Corio obduco, Polyb. 10, 20. Μαχαιορομαχεῖν ξυλίναῖς ἐσκυτωμέναῖς μετ' ἐπισφαίρων μαχαίραις." Seager. Mss. "Ad Hesych. 2, 896. n. 27." Dahler. Mss.]

["* Σκυτάριον, Anaxilas Athenæi 548. ἐν σκ. ῥαπτοῖσι.]

["* Σκυρίς, ἰδος, ἡ, Pellicula, Parvum corium, Tattian. Or. p. 156. Diog. L. 4, 57.]

["* Σκυτίζω, Lacerō, Dilanio, σπαράττω, Hes. ["Toup. Opusc. 1, 344." Schæf. Mss.: Emendd. in Suid. 2, 57. De σκυθίζω et σκυτίζω, περισκυθίζω et περισκυθίζω, v. Barker. ad Etym. M. 1082—4. et Lex. VV. Peregr. v. Σκύθης.]

Σκυτάλη, ἡ, Flagrum loreum s. coriaceum, Scutica; Saccus coriaceus. Hes. enim σκυτάλην exp. * φλαγέλ-

λιον, λῶρον: et Σκυτάλαι, θύλακες δερμάτινοι. Item Clava in summo obducta corio, quales a morionibus gestari solent; vel simpliciter Clava, Fustis. Suid. enim exp. non solum φραγέλλιον, sed etiam βακτηρία ἀκροπαχὺς, Baculus in summa sui parte crassus, ut solent esse fustes et clavæ. Itidem Pind. O. (9, 45.) clavam Herculis, quod et ῥόπαλον dicitur, σκυτάλην appellat. Necnon Vectes s. Palangæ s. Phalangæ, dicuntur σκυτάλαι, ut Exod. 30, (4.) Ἔσονται ψαλίδες ταῖς σκυτάλαις, ὥστε αἶρειν τὸ θυσιαστήριον· καὶ ποιήσεις σκυτάλας ἐκ ξύλων ἀσήπτων: Annulos facies v. c. tibus, per quos ipsi vectes trajiciantur ad tollendum altare; vectes autem illos conficiet e ligno cariem non sentiente: qua signif. infra Σκυτάλις. [Scutula, Cæsar. B. C. 2, 10, 3, 40.] Σκυτάλη ap. Lacedæmonios erat Genus quoddam Epistolæ secretæ, de quo vide Plut. Lysandro (19.) p. 812. meæ Ed. et Harpocr. ac Suid. Gell. 17, 9. sic describit, Surculi duo erant teretes, oblonguli, pari crassamento, ejusdemque longitudinis, dersi atque ornati consimiliter. Unus imperatori iu bellum proficiscenti dabatur, alterum domi magistratus cum jure atque cum signo habebant. Quando usus venerat literarum secretiorum, circum eum surculum lorum inodicæ tenuitatis, longum autem quantum rei satis erat, complicabatur volumine rotundo et simplici, ita ut oræ adjunctæ undique et cohærentes lori, quod plicabatur, coirent. Literas deinde in eo lori per transversas juncturarum oras, versibus a summo ad imum proficiscentibus inscribebant. Id lorum literis ita prescriptis, revolutum e surculo, imperatori commentis illius consistens mittebant. Resolutio autem lori literas truncas atque mutilas reddebat, membraque earum et apices in partes diversissimas spargebat. Id ubi ille, ad quem erant missum, acceperat, surculo compari, quem habebat, capto ad finem, perinde ut debere fieri sciret, circumplicabat; atque ita literæ per aurum eundem surculi coalescentes, rursum coibant, integramque et incorruptam epistolam et facilem legi præstabant. Hoc genus Epistolæ Lacedæmonii σκυτάλην appellant. Hæc Gell., quæ, sicut et locum illum Plut. confer cum iis, quæ ap. Schol. Aristoph. et Suid. leguntur, necnon ap. Schol. Thuc. (1, 131.) p. 42. et Athen. (451.) ubi Σπαρτιατῆς σκυτάλην, sicut ap. Hes. Σκυτάλη Λακωνική. Xen. Ἑλλ. 5, (2, 27.) Ἐς τὰς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας ἐπεμπον, κελεύοντες ἀκολουθεῖν Τελευτία. Et Plut. Alcib. (38.) Παρὰ τῶν οἴκοι τελῶν σκυτάλην ἐλθεῖν, κελεύουσιν ἐκποδῶν ποιήσασθαι τὸν Ἀλκιβιάδην. Erat et δακτυλίων quædam σκυτάλη, de qua consule Schol. Aristoph. et Suid. Item in σκυτάλαις scribebantur sonitum delicta, teste Hes. Idem Hes. σκυτάλας exp. etiam ἱππικαὶ ἱλαί, item ὄφρων * φλαγέλλια. || Serpentis nomen ap. Ælian. et Nicandr. (Θ. 384.) et Plin., necnon Diosec. 7, 11. Τοῖς ὑπὸ τῆς προσηγορευομένης σκυτάλης ἡ ἀμφισβαινῆς δηχθεῖσι. Lucian. 9. Et scytale sparsis etiam nunc sola pruinis Exuvias positura suas. Apud Colum. autem 6, 17. Mus araneus, quem Græci σκυτάλην appellant, quamvis exiguis dentibus, non exiguum pestem molitur: pro illo σκυτάλην puto leg. μυγάλην, de quo supra post Mūs. ["Ruhnk. Ep. Cr. 171. ad Lucian. 1, 175. ad Corn. Nep. 132. Mær. 346. Koen. ad Greg. Cor. 179. 260. ad Herod. 268. Diod. S. 1, 179. 629. Luzac. Exerc. 109. Jacobs. Anth. 6, 174. Erycius 4. Brunck. Aristoph. 1, 148. Fr. 285. In veste, Jacobs. Anth. 7, 333. Σκ. ἀγνυμένη, Gal. ad Demetr. p. 6. Fisch., Valck. ad Ammou. p. 7. Plut. Mor. 1, 602. ubi mire vertunt, ἀγν. et ἀγν. confundentes. Vide tamen Hutten." Schæf. Mss. Piscis, Opp. A. 1, 184.: ad Greg. Cor. 553. Heliod. 369.]

["* Σκυταληφόρος, Lobeck. Phryn. 635. * Σκυταληφορέω, Strabo 15. p. 1009.]

Σκυταλίας, ὁ, ut σκυταλίας αὐλός, Athen. (177.) et Juba, κατ' ἐμφέρειαν τοῦ πάχους, quoniam crassitudinem σκυτάλης æquat. Sed ambiguum an σκυτάλην ibi pro Fuste s. pro Vecte accipiat, an pro Ligno tereti et oblongo, s. Surculo tereti et oblongo, circum quemolvebatur ὁ λευκὸς ἱμάς, in quo Spartani secretiores scribebant literas. Itidem σκυτα-

λίας σίκυς ap. eund. Athen. (74.) et Theophr. H. Pl. 7, 4. et Plin. Cucumis instar σκυτάλης teres et oblongus.

Σκυτάλις, ἴδος, ἡ, dimin. a σκυτάλη, idem tamen cum eo significans. Nam sicut Hes. σκυτάλαι exp. βακτηρίαι, ita et σκυτάλις ex Herod. 4. affertur pro Baculo. Præterea ut σκυτάλη Vectem s. Phalangam significat, ita et σκυτάλις. Joseph. Διὰ κίρκων ἐπίχρυστοι σκυταλίδες ἐλαυνόμεναι, Deaurati vectes per annulos trajecti. Quocum confer locum quendam in Σκυτάλη. Suidæ σκυταλίδες sunt πυροβόλα ἐργαλεῖα, Tormenta ad ignem jaculandum: quorum descriptionem ap. eum tibi videndam reliqui. Σκυταλίδες et φάλαγγες dicuntur etiam τὰ ὅστ' αὐτῶν δακτύλων, teste Rufo-Ephesio. At J. Poll. τῶν δακτύλων τὰ μὲν προύχοντα κατὰ τὰς σύμβολας, Κόνδυλοι· τὰ δὲ ὑπ' αὐτοὺς ἄρθρα, Σκυταλίδες ἢ Φάλαγγες. Gorr. Σκυταλίδες, inquit, dicuntur Digitorum ossa, quod eo ordine disposita sint, ut velut in acie stare videantur; σκυτάλη enim Equitum turmam significat: atque eand. ob causam φάλαγγες etiam nominantur. Meminit et Gal. de Ossibus. In Lex. meo vet. et ap. Etym. σκυταλίδες dicuntur esse etiam εἶδος καμπῶν, animalculum, ap. Alexandrinos: item εἶδος καρίδων: nec non σκευὸς τι ἐν νηϊ. Hes. quoque καρίδων εἶδος esse testatur. ["Ad Corn. Nep. 132." Schæf. Mss. "Arboris surculus, Geop. 1, 278. Articulus digiti, Theod. 1, 14. 4, 357." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 12, 43. "Ἀξων καὶ σκυταλίδες. Mathem. Vett. p. 85. Τοῦ ταλανταίου πετροβόλου ἡ σκυτάλη τεσσάρων πηχῶν, ὥστε παράστασιν οὐχ' ἔχει τοῖς περιάγουσι τὸν ὄνον. Cf. Apoll. Rh. 1, 376.]"

Σκυτάλιον, τὸ, i. q. σκυτάλις. Apud Theophr. autem H. Pl. 4, 5. "Ἐξ ἧς σκυτάλια καὶ βακτηρίας ποιοῦσι, Gaza vertit Regulas. || Σκυτάλιον a quibusdam dicitur ὁ κοτυληδών, Umbilicus Veneris, Diosc. 4, 92. Vide et Hes. ["Kuster. Aristoph. 195." Schæf. Mss.]

Σκύταλον, τὸ, i. q. σκυτάλη, i. e. Clava, Fustis, ῥόπαλον, ut Suid. exp. h. l. "Ἐγώ γε τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην. Et ex Herod. Καὶ τοῖς σκυτάλοισιν ἔπαιον τοὺς Πέρσας: quo loco σκύταλον exp. βακτηρία ἀκροπαχὺς, Baculus in summa sui parte crassus, ut est fustis aut clava. Et ex Aristoph. (Ἑκκλ. 78.) τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην τὸ τοῦ Λαμίου: nam pauper is erat, et victum quærebat sibi ἐκ ξυλοφορίας: quamobrem dicit se ἐξηνεγοχέναι ipsius βακτηρίαν. ["Toup. Opusc. 1, 554. ad Herod. 268. Diod. S. 1, 179. Heyn. ad Apollod. 457. Jacobs. Anth. 9, 356. Brunck. Aristoph. 1, 148. Fr. 285. Cervix, ad Lucian. 1, 363. * Σκυτάλικός, Casanb. ad Athen. 142." Schæf. Mss.]

Σκύταλῶν, Fuste cædo. Unde pass. in Lex. meo vet. Σκυταλομένη; ἔγλυψεν τυπτομένη: quod et ap. Hes. legitur, sed non sine mendo. In Pand. Cædi fustibus, ap. Cic. Clavis fustibusque mulctari, et Fustuarium mereri. In eod. meo Lex. HABETUR Σκυταλωτοὶ τροχοὶ, οἱ ῥαβδωτοὶ, Virgati.

["Σκυταλίζω, Toup. Opusc. 1, 424. * Σκυταλισμός, ad Diod. S. 1, 534. 2, 48. Kuhn. ad Paus. 155." Schæf. Mss. Scytalismus, Seditio quædam de forma imperii oligarchica pro democratica inducenda, ap. Argivos orta, et ita a σκυτάλοις, i. e. fustibus, quibus ad necem cæsi sunt sontes vel suspecti, appellata, Diod. S. 487, 34.]

"ΣΚΥΦΟΣ, ὁ, et τὸ, Scyphus: πίνειν σκύφον περιφερόμενον, Aristot. Polit. 7. Plut. Alexandro, "Ἐβαλε σκύφον ἐπ' αὐτόν. Apud Hom. neutro genere, Od. Ε. (112.) Καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος. "Vide Eust. Σκύφος quasi σκύθος dictum videri posse, "docet Athen." [498. "Kuhn. ad Paus. 248. Valck. Phœn. p. 136. ad Timæi Lex. 144. Toup. Opusc. 2, 99. 100. ad Thom. M. 148. Markl. Iph. p. 142. ad Lucian. 2, 34. Σκ. Herculis, ad Diod. S. 1, 268." Schæf. Mss. "Tzet. Ch. 2, 954." Elberling. Mss. * Σκυφοειδής, Athen. 495. 499. * Ἀσκυφος, 129. * Σκύφιος, Stesichorus ap. Eund. 499. δέπας. * "Σκυφίον, T. H. ad Plut. p. 191." Schæf. Mss. Σκυφίον μικρόν, Gl. Demiculus. Cal-

varia, Paul. Ægin. 3, 22. 7, 16. * Σκυφίζω, * Περισχυφίζω, unde * Περισχυφισμός, 6, 7. * Σκυφάριον, Gl. Pistella, Germ. Fiscella, Ducaug. conjicit Cistella, Scutella. * Σκυφώω, unde * Σκύφωμα, Æschylus Athenæi 499. * Σκυφῶνες, perperam pro σίφωνες, ap. Galen. Anatom. Administ. 6. Cf. Cornar. ad Paul. Ægin. 6, 7. p. 55. * "Σκύφος, Heyn. Hom. 6, 312." Schæf. Mss. Athen. 498. * Σκύφειος, Stesichorus ap. Eund. 499.]

ΣΚΩΛΗΞ, ἡκος, ὁ, Vermis, Il. N. (654.) ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ, Κεῖτο ταθεῖς, Athen. 3. de ficu, ὑπὸ σκώληκων μὴ διαφθεῖρεσθαι. Sic Aristot. Σκώληκες οἱ ἐκ τῶν δένδρων, Vermes quos ex arboribus picus Martius extrahit. Et Theophr. σκώληκας ἔχουσι, de arboribus: pro quo Plin. dicit Verminantur. Idem alicubi σκώληξ vertit Tinea. Dicitur de vermibus etiam iis qui corpori putrido innascuntur, ut supra in Σηπεδών. Et ap. Diosc. 1, 106. Σκώληκας καὶ ἀσκαρίδας φθείρει, Lumbricos ventris: l. 3. de calaminta, Σκώληκας τοὺς ἐν ὥσιν, Aurium vermes: 5, 92. ἰὸς σκώληξ, Ærugo vermicularis, ut Marcell. vertit. Plin. 34, 12. Æruginem scoleciæ appellat, ac inde nomen accepisse ait, quia contrahit se vermiculorum specie. Metaph. ap. Athen. 6. (p. 254.) Οἱ κόλακες εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας Σκώληκες. ["Ad Mær. 36. 64. 316. Toup. Opusc. 1, 242. Valck. Anim. ad Ammon. 102. 137. Wagner. Alciph. 2, 226. Jacobs. Anth. 7, 124. Heyn. Hom. 6, 651. 8, 514. Σκώληξ, ἡ, Brunck. Soph. 3, 507. Σκώληκος βίος, T. H. ad Lucian. 1, 188." Schæf. Mss. "Serpentis species, Arrian. Epict. 184." Wakef. Mss. Photio τὸ πρὸς τῇ γῇ οἶδημα τῆς θαλάσσης· οἷον τὸ προσαράσσειν κύμα. J. Poll. 7, 29. Phrynichus Bekkeri p. 62. 114. Cf. Σκώλυξ.]

Σκωληκόβρωτος, A vermibus exesus s. erusus, Corrosus s. Arrosus a vermibus: ut Act. 12, (23.) de Herode, Γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξε, Arrosus a vermibus, animam exhalavit: qui σκώληκες dicuntur etiam εὐδαί. Vide Σηπεδών. Apud Theophr. Γίνεται σκωληκόβρωτον, de arbore, Plin. vertit Vermiculis infestatur: [cf. C. Pl. 5, 9, 1. Gl. Vermiculatus.] Σκωληκοειδής, Vermis speciem gerens, Vermiculo similis, Contrahens se vermiculorum specie. Alii Vermiculatus. Aristot. et Diosc. [* Σκωληκοποιός, unde] Σκωληκοποιέω, Vermem genero, In vermem converto. Σκωληκοτόκος, Vermes paries, procreans, generans, Aristot. et Theophr. [C. Pl. 4, 6, 4.] Σκωληκοτοκέω, Vermes pario, procreo s. genero, Aristot. de Gener. Anim. 3. loquens de insectis, Σχεδὸν γὰρ εἴκοις πάντα τρόπον τινὰ σκωληκοτοκεῖν πρῶτον: Polit. 1. "Ὅσα σκωληκοτοκεῖ ἢ ὥστοκεῖ. Affertur et pass. σκωληκοτοκούμενοι, et e Gaza exp. Vermicularia proles. Σκωληκοτοκία, ἡ, Vermium generatio, procreatio, Aristot. [* Σκωληκοφάγος, Aristot. H. A. 1, 902.]

Σκωληκώδης, Vermem imitans, i. q. σκωληκοειδής, Aristot. de scorpionibus, Τίττουσι σκωληκῶδη πολλὰ καὶ ἐπ' αὐτοῖς, Vermiculos ovorum specie pariunt, Plin. Exp. et Verminosus. ["Schol. Opp. A. 1, 781." Wakef. Mss.]

D Σκωλήκιον, τὸ, Vermiculus, Athen. 7. Γίνεται γὰρ τινὰ σκωλήκια αὐτῇ ἐν τῇ ὑστέρα, ἃ τὸν γόνον τὸν γινόμενον κατεσθίει.

[* Σκωληκίτης, Diosc. 1, 79.]

Σκωληκιάω, Vermibus scateo, Vermes genero, Vermino: ut Cels. Nihil est perniciosius pueris, dum verminant. Apud Diosc. 3, (43.) Σκωληκιάωντα ὄντα, reddunt Vermiculantes aures, ut Plin. dicit Vermiculantur arbores. Idem Plin. Verminosis auribus instillatur. [Achmet. Oneiroc. c. 60. 65. "Geopon. 785. (Τὰ δένδρα οὐ σκωληκιάσει.)" Wakef. Mss. * Σκωληκίασις, Gl. Verminatum, Theod. Job. 17, 14.]

Σκωληκίζω, Vermem refero. Apud Medicos σκωληκίζω σφυγμός, Vermiculans pulsus, i. e. Pulsus inæqualis in una pulsatione et diversis arteriæ partibus, in quo non tota simul arteria distenditur, sed primum quidem pars ejus superior cordique vicinior, deinde vero alia atque alia, in modum vermis progredientis; uamque ab hujusmodi gressus similitu-

dine huic pulsui inditum nomen est. Ejusd. generis est cum undoso atque etiam formicante, differtque ab iis sola quantitate s. magnitudine; estque amborum medius, tanto major formicante quanto undoso minor. Hæc inter alia Gorr. Affertur et σκωληκίζεσθαι pro Instar vermium moveri.

Σκωλήκησις, ἡ, Vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur; Verminatio, Seuecæ; Vermiculatio, Plin. 11, 17. Theophr. H. Pl. 7, (5, 6.) ait semina asservata diutius, ἀσθενέστερα ἀναγκαῖον εἶναι, διὰ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν σκωλήκησιν: sic enim reponunt quidam PRO Κόλυσιν, præsertim cum subjiciat, Φθορὰ δὲ μάλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θηρίων. Sed videndum ne pro Σκωλήκησις dicendum potius sit Σκωλήκωσις. ["Roberti Constantini conjecturam σκωλήκωσιν Hein-sius, equidem H. Stephani σκωλήκωσιν posui. Hæc forma sane convenit magis usui Theophrasti, qui σκωληκουσθαι τὰ σπέρματα dixit; sed loci contextus aliud vocab. desiderat, et mentionem vermiculationis alienam esse docet sequens membrum: φθορὰ δὲ μάλιστα μὲν ὑπὸ τῶν θηρίων. Primæ Edd. κόλυσιν habent, Codices Medicei κόλυσιν, Urbinas * μώλυσιν, quod correctum est μολύνσιν. Posterior scriptura vera videtur, quanquam dubitari posse videatur, an μωλύω et μωλύνω idem sit verbum, quod * μολύω et μολύνω scribitur. Utraque forma in libris veterum Scriptorum et Grammaticorum confunditur. Hesychius ἐμωλύνθη interpr. ἡμβλύνθη, et μωλύτερον, ἡμβλύτερον: quæ notio maxime omnium loco Theophrasteo convenit." Schn. Ind. Theophr.]

Σκωληκώ, Vermibus infesto. Pass. Σκωληκώμαι, Vermibus infestor, Vermiculator, s. Vermiculationem sentio. Theophr. (H. Pl. 4, 14, 2.) "Ἡκιστα σκωληκῶνται τὰ δριμύα καὶ εὐώδη, Vermiculationem minime omnium sentiunt: (10.) Οἱ δὲ καρποὶ σκωληκῶνται τινῶν, ὅσον ἀπίου, μυλέας, μεσπίλης. Pro quibus Plin. Vermiculationem et poma ipsa per se quibusdam an-nis sentiunt, mala, pira, mespila, punica: C. Pl. 4, (14, 4.) Σκωληκῶνται πυρὸς, Vermiculationem s. Ver-mem sentit, Vermiculis infestatur: quod nonnulli e Latinis dicunt Verminare et Vermiculari.

[* "Σκώλυξ, Ruhn. Ep. Cr. 179." Schæf. Mss. Hesychio τὸ κυλίσμενον κύμα, καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλω τὸ δινη-θὲν καὶ συναχθὲν εἰς λικμητὸν, series autem poscit σκώληξ.]

ΣΚΩΠΤΩ, Cavillor, Salibus et dicteriis utor, i. e. Illudo, irrideoque dicteriis, Irrideo aliquem, salse in eum dicens quidpiam. Bud. vertit, Irrideo cum facetia. ["Derivatum verbum a nomine Σκῶψ, quo appellatur Avis illa imitatrix, de qua paulo post. Cf. Athen. 391." Schw. Mss.] Isocr. Areop. (18.) Τοὺς εὐτραπέλους καὶ σκώπτειν δυναμένους, Xen. K. Π. 1, (3, 7.) p. 6. Σκώψαντα εἰπεῖν, οὐχ ὁρᾶς ὡς καλῶς οἰνο-χοεῖ καὶ εὐσχημόνως, Plut. de Solert. Anim. Ἰχθύς δὲ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους, λοιδοροῦντες ἢ σκώπτοντες ὀνομάζομεν, Dem. pro Cor. Ὡς δειλοὺς σκώπτεις. Rursum Plut. Παίζειν καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας: nam ea præcipue irritat. Aristot. Rhet. 1. Ὅργι-ζονται δὲ τοῖς τε καταγελῶσι καὶ χλευάζουσιν καὶ σκώ-πτουσιν: ὑβρίζουσι γάρ: 2. Δυναμένοι σκώπτεσθαι καὶ ἑμμελῶς σκώπτειν. Aliquando cum accus. construi-tur, eoque vel personæ vel rei, Athen. 10. Ἀγασίλαον σκώψας, Aristoph. N. (350.) Σκώπτουσι τὴν μανίαν αὐτοῦ, Irrident ejus insaniam. Sic Herodian. 5, (6, 1.) Σκώπτοντας αὐτοῦ τὸν βίον, Cavillantes et dicteria dicentes in ipsius vitam. Sæpe gen. rei sequens in accus. mutatur, præp. eis junctum, Aristoph. (Eir. 740.) σκώπτειν ἐς ῥάκια, Plut. Galba, Σκώπτων αὐτὸν εἰς μικρολογίαν. In ejus avaritiam dicteria dicens et cavillans: sic Chrys. de Sacerd. Eis μικροψυχίαν ἡμᾶς διετέλεις σκώπτων. Rursum Plut. Lyc. (19.) Σκώπτει τὰς Λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα, Irridet enses Laconicos veluti parvos. Sic ap. Suid. de Daphida, Eis τὴν Πυθίαν ἐλθόντά ποτε σκώπτειν εἰς τὸ μαντεῖον, καὶ ἐπιγελῶντα ἔρεσθαι εἰ τὸν ἵππον εὐρήσει. Quæ Valer. Max. sic refert, Apollinem Delphis irridendi causa consuluit an equum invenire posset. Affertur et cum dat., e Plut. Themist. Αὐτῷ σκώπτων, pro In eum salse urbaneque jocans. ["Sed

A constr. illa, quæ e Plut. 121. Ed. Francof. affertur, prava nitebatur verborum distinctione, quæ jampridem emendata est." Schw. Mss.] Pass. Σκώπτομαι, Irrideor cavillis, Herodian. 4, (9, 4.) Ἀπορρίπτοντες εἰς τοὺς ὑπερέχοντας πολλὰ χαρλεντα μὲν αὐτοῖς δο-κουντα, λυπηρὰ δὲ τοῖς σκωφθεῖσι, Jactantes in opti-mum quemque ac potentissimum dicteria quædam, ut quidem ipsi putant, festiva: ut autem videtur iis in quos dicuntur, longe gravissima. ["Ad Mær. 366. Alciph. 136. ad Lucian. 1, 206. Zeun. ad Xen. K. Π. 38. 81. 771. Athen. 1. p. 31. Casaub. 54. ad Phalar. 368. Brunck. Aristoph. 2, 202. 3, 3. 172. Fr. 290. Acharn. 854. (N. 540.) Jacobs. Anth. 12, 414. Σκώπτω τινὰ τινος, ob aliquid, Achill. Tat. 25." Schæf. Mss. Xen. Σ. 9, 5. Οὐ σκώπτοντας, ἀλλ' ἀληθινῶς στόμασι φιλοῦντες, Non se osculari simu-lantes.]

Σκῶμμα, τὸ, Cavillum, Dictorium, Sales, Salse di-ctum, Longin. (34, 2.) Σκῶμματα οὐκ ἄμυνον οὐδ' ἀνάγωγα, Lucian. (1, 26.) Πάνν εὐστόχως ἀποτερό-ζευται καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, Plut. Symp. 7. Ἡ πρὸς τὰ σκῶμματα καὶ βωμολοχίας εὐχέρεια, Xen. (K. Π. 2, 2, 16.) Σκῶμματα ἦγε, Cavillo uti coepit, Epigr. Οἷς οὐ σκῶμμα λέγειν φέρον, Quibus non est gratum cavillari et dicteria dicere in convivio. Sic Plut. Lyc. (14.) Σκῶμματα λέγουσαι πρὸς ἕκαστον εὐχρήστως, ἐπελαμβάνοντο τῶν ἀμαρταν-μένων: Pericle, Πολλοὶ δ' ἤδον ἄσματα καὶ σκῶμματα πρὸς αἰσχύνην. Contra φεύγειν σκῶμματα et ἀπέχε-σθαι σκωμμάτων, Demetr. Phal. Φευζόμεθα τὰ σκῶ-ματα ὥσπερ λοιδορίας, Plut. Symp. 2. (p. 496.) Σκῶμματος δὲ τῷ μὴ δυναμένῳ μετ' εὐλαβείας καὶ χυ-νης κατὰ καιρὸν ἀπτεσθαι, παντάπασιν ἀφεκτέον: nam τοῖς σκῶμμασιν ἔστιν ὅτε μᾶλλον ἢ ταῖς λοιδορίαις ἐκ-πορούμεθα, ut ibid. docetur. Itidemque in suo περὶ Ἀοργῆς libello dicit, Σκῶμμα καὶ παιδιὰ καὶ τὸ γελᾶ-σαι, πολλοὺς εἰς ὀργὴν καθίστησι. Laudatur autem, σκῶμμα ἀνυβριστον ἐν παιδιᾷ τινι μετὰ εὐτραπέλεις ἀφαιμένους ἐνεγκεῖν ἀλπίως καὶ ἰλαρῶς, ap. Euclid. in l. de Audiendo (p. 168.) Idem in Lyc. dicit fuisse La- conicum σκῶμματα ἀνέχεσθαι: μὴ φέροντα δὲ παραι-τεῖσθαι. Sic in l. de Aud. Poem. Φέρειν πρῶως καὶ σκῶμματα καὶ λοιδορίας καὶ γέλωτα. Idem dicit Σκῶμμα τῆς δυσγενείας ἀπτόμενον τοῦ βασιλέως. Ab Jul. Rufin. χαριεντισμὸς s. σκῶμμα inter figuras Rhe- toricas numeratur: qua sc. fit festiva dictio cum amenitate mordax. Macrobr. 7, 3. scribit non esse vocabula Lat. quæ respondeant Græcis istis, λοιδο-ρία et σκῶμμα: nisi forte dicas λοιδορίαν Exprobra- tionem esse ad directam contumeliam; scommma enim se pene dicere Morsum figuratum, quia sæpe fraude vel urbanitate tegitur, ut aliud sonet, aliud intelligas: nec tamen semper ad amaritudinem per-gere, sed nonnunquam iis in quos jacitur et dulce esse: quod genus maxime vel sapientem vel alias urbanum exercere, præcipue inter mensas et pocula, ubi facilis est ad iracundiam provocatio; ideo- que cautius in convivio abstinendum scommmate quod tectam intra se habeat injuriam. De generibus autem scommmatum plura ibid. reperies. ["Ammon. 128. Thom. M. 801." Schæf. Mss. * Αὐτόσκωμα, Al-ciph. 3, 43. et Ruhn.]

Εὐσκώμων, onos, ὁ, ἡ, Dexter in dicendis dicteriis et scommmatis, ["ad Mær. 74. Herodian. Philet. 442. et n." Schæf. Mss.] Εὐσκωμμόνως, Cum dexteritate quadam in scommmatis jaciendis. Εὐσκωμμοσύνη, ἡ, Dexteritas in scommmatis et dicteriis, J. Poll. 5, (161.) c. 45. [* Πολυσκώμων, 6, 171.] Φιλοσκώ-μων, Dicteriis mordacibus et scommmatis gaudens, Qui dicteria et scommmata dicere gaudet, s. amat, ["ad Mær. 74. Herodian. Philet. 442. et n." Schæf. Mss. "Appian. 1, 57. Herodian. 2, 941. (4, 9, 4.) Cyrill. c. Jul. 229(=38.) nos ad Lucret. 4, 1163. Plut. 3, 71=45. Clem. Alex. 202." Wakef. Mss. Herod. 2, 174. Schol. Aristoph. Σφ. 783.] Φιλο-σκωμμόνως, More eorum qui scommmata dicere amant. Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, Amor scommmatum, Cum quis scommmata et dicteria salsa in aliquem jacere amat, J. Poll. l. c.

A Σκῶμμα est et DIMIN. Σκωμμάτιον, τὸ, Dicteri-

olum mordax s. salsum, Cavillum, Aristoph. Σφ. Α (1289.) Σκωμάτιον εἶποτέ τι θλιβόμενος ἐκβάλω. Utitur et Plut. 2 de Fort. Alex. [* "Σκωμματικός, Boeckh. in Plat. Min. 164." Schæf. Mss.]

Σκῶψις, ἡ, Derisio quæ fit dicteriis mordacibus et cavillis, Cavillatio, Alexis ap. Athen. (421.) φιλεῖ γὰρ ἡ μακρὰ συνουσία Καὶ τὰ συμπόσια τὰ πολλὰ καὶ καθ' ἡμέραν ποιεῖν Σκῶψιν· ἡ σκῶψις δὲ λυπεῖ πλέον ἢ γέρπει πολύ. Τοῦ κακῶς λέγειν γὰρ ἀρχὴ γίνεται.

AT VERO Σκῶψ, ωπὸς, ὁ, Avis nomen est e genere noctuarum, ut volunt nonnulli, qui et Asionem interpr.: ITIDEMQUE Ἀεισκῶπες, "s. Αεισκῶπες," Sempasiones. Diversæ tamen aves sunt scopes et asiones, ut e Plin. patet. Is enim 10, 23. sic scribit, Otis bubone minor est, noctuis major, auribus plumeis eminentibus: unde et nomen illi: quidam Latine Asionem vocant. Imitatrix alias avis ac parasita, et quodam genere saltatrix. Capitur baud difficulter, ut noctuæ, intenta in aliquo, circum-eunte alio. Et l. eod., c. 50. Nominantur ab Hom. scopes avium genus: ueque harum satyricos motus, cum insident, plerisque memoratos, facile conceperim mente: neque ipsæ jam aves nascuntur. Verba Homeri leguntur Od. E. (66.) Σκῶπές θ' ἱρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορώναι, ubi Schol. dicit esse ἀρνεα γυγνίνομα et κακόφωνα: ac propterea nominata videri παρὰ τὸ σκαῖαν ὅπα ἔχειν. Duo earum genera memorantur ab Aristot. H. A. 9, 28. sc. αεισκῶπες, ex eo nomen sortitæ, quod αἰεὶ πᾶσαν ὥραν εἰσι, "omni-bus anni temporibus conspiciantur et appareant," easque φθέγγεσθαι dicit: alias esse ἀφθόγγους, et autumnio interdum videri die uno aut altero. Eadem fere referuntur ap. Athen. (391.) ubi hæc avis dicitur inter alia ὀρχήσῃ ἀλίσκεσθαι, perinde ut ὤτος, et χαίρειν ὁμοῖότητι: ab eaque σκῶπτειν dici τὸ συνεικάζειν, et καταστοχάζεσθαι τοὺς σκωπτομένους, διὰ τὸ τὴν ἐκείνων ἐπιτηδεύειν προαίρεσιν: quæ et Eust. ex eo refert, 1523.: at pro τοὺς σκωπτομένους legit τῶν σκωπτομένων. SED ET Κῶψ AC Κῶπες dici pro σκῶψ et σκῶπες, uterque locis citatis testantur. ["Est vero Σκῶψ etiam Piscis cujusdam nomen, obiter memoratum Nicandro ap. Athen. 329." Schw. Mss.] Σκῶψ ET Σκῶπενμα Genus saltationis, a scope ave denominatum, s. ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ζῶον ἐν τῇ κινήσει ποικιλίας, ut Athen. l. c. tradit, itemque (629.) ubi etiam ait fuisse σκῶψ τῶν ἀποσκοπούντων τὴν σχήμα, ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρτωκότων: mentionem ejus fieri ab Æschylo Theoris, Καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδ' εἰ σοὶ σκωπευμάτων. Ab J. Poll. quoque 4, 14. σκῶψ ET Σκωπίας in saltationum generibus ponuntur: dicunturque ἔχειν τινὰ τοῦ τραχήλου περιφορὰν, κατὰ τὴν τοῦ ὀρνίθου μίμησιν, ὅς ὑπ' ἐκπλήξεως τῆς ὀρχήσεως ἀλίσκεται. [Cf. Ὑπόσκοπος. Phot. Σκῶπενμα· σχήμα Σατυρικόν, ὡς καὶ ὁ * σκωπός· οὕτως Αἰσχύλος. Hesychio σχήμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων. "Ad Thom. M. 101." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 613.] ITEM ET Σκωπαῖοι videntur harum avium παρώνυμοι, ut Eust. tradit, p. 1523. qui ap. Lacedæmonios erant ἀνθρωπάκια μικρὰ, aliis dicti στίλπνες: quales sunt nani et pumiliones ap. Latinos. ["Sua ibi Eust. habet ex Athen. 12. p. 518., ubi consule Animadv." Schw. Mss.] "Σκοπαῖος, Homuncio, Nanus, Pumilio, VV. LL.: afferentia h. Athen. l. de Sybaritis, "12. (p. 518.) Ἐπιχωριάζειν δὲ παρ' αὐτοῖς, διὰ τὴν τρυφήν, ἀνθρωπάκια μικρὰ, καὶ τοὺς σκοπαίους, ὡς φησιν ὁ Τίμων, τοὺς παρὰ τισι καλουμένους στίλπνας. Hermolaum quoque ita accepisse testatur "Bud. sc. pro Homuncionibus: sed cum jam dixisset ἀνθρωπάκια μικρὰ, cur addiderit καὶ τοὺς σκοπαίους, merito queri possit." ["Σκῶψ, Theocr. 1, 136. ad Anton. Lib. 125. Verh. 140. ad Thom. M. 101. Eichst. Quæst. 35. Huschk. Anal. 75. Callim. 1. p. 468. Jacobs. Anth. 12, 138." Schæf. Mss. Elian. H. A. 15, 28. * Σκωπαλέος, Peyron. ad Etym. M. 237, 54.]

Σκῶπτης, Cavillator, Derisor, Qui scommata et dicteria mordacia in aliquem jactat s. jactare solet. A Suida exp. λολδορος. ["Valck. Anim. ad Ammon. 88. Toup. Opusc. 1, 425." Schæf. Mss.] Φιλο-

σκόπτης, Qui dicteria et scommata jacere amat, i. q. Φιλοσκώμμων. [Athen. 616.] Φιλοσκωπτέω, Scommatis et dicteriis mordacibus gaudeo, Scommata et dicteria salsa jacere in aliquem amo, Facetis dicteriis et cum mordacitate conjunctis incessere amo, Athen. 14. (l. c.) Οὐκ ἡπόρει δὲ τὸ ἡμῶν συμπόσιον οὐδὲ τῶν φιλοσκωπούντων: solent enim sapientes et urbani inter pocula sese interdum exercere dicteriis, sed iis non nimium salsis, non nimium amaris et mordacibus: quæ enim modum excedunt, iram provocant, ut in Σκῶμμα videre est. [* Σκῶπτρια, Procop. Arcad. p. 41. Anecd. 10, 28. Lobeck. Phryn. 256. "T. H. ad Plutum p. 231." Schæf. Mss.]

Σκωπτικός, Qui scommatis dicteriisque salsis incessere solet, i. q. φιλοσκώπτης. Alii, Cavillis valens, Mordax, Dicax: καθαπτικός. J. Poll. 5, 45. et Athen. 14. Μάλιστα γὰρ εἰσάγονται οἱ μάγειροι σκωπτικοὶ τινες. ["Valck. Anim. ad Ammon. 88. ad Herodian. Philet. 442." Schæf. Mss. * Σκωπτικός, Schol. Aristoph. Eip. 857. O. 66. Eust. Il. A. p. 68, 14. "ad Il. Ψ. p. 1289, 15. Schol. Plat. p. 159." Boiss. Mss. * "Σκωπτικός, Kuster. Aristoph. 190." Schæf. Mss. * Σκωπηλὸς, adv. * Σκωπηλῶς, Epiph. 1, 991.]

Σκωπτόλης, ὁ, itidem Cavillis et scommatis gaudens, ut φιλοσκώπτης s. φιλοσκώμμων, Aristoph. Σφ. (788.) Αἰσχιστὰ γὰρ τοῖ μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος ὁ σκωπτόλης. Et ap. Suid. σκωπτοῖλαι τε καὶ ὕβρισταί πάντες: quod exp. φιλοσκώμμενες. [Dio Cass. 875. "Toup. Opusc. 1, 425. ad Mær. 279." Schæf. Mss. * Σκωπτόλης, Σκωπτόλης, Lobeck. Phryn. 613.]

[""Ανασκώπτω, Bekk. Anecd. 396." Kall. Mss.] Ἀντισκώπτω, Vicissim dicteriis mordacibus incesso, scommata jacio in eum qui scommate me incesserat. [Dio Cass. 1086, 94.]

Ἀποσκώπτω, Scommata jacio, Dicteria dico, Scommate iuccesso s. insector. Jungitur cum accus. itidem ut σκώπτω. Synes. Οὐκ ἀπέσκωψά σου τὴν εἰς τὴν εἰσενεγκουσάν εὐνοίαν. Sic alibi quoque ap. Eund. Passim autem reperitur junctum accusativo vel rei vel personæ, cum præp. eis, sicut et σκώπτω. Herodian. (4, 12, 3.) Εἰς τοῦτον οὖν ὡς μὴδὲ στρατιωτικὸν, δημοσίᾳ πολλάκις ἀπέσκωπτε. Sic Lucian. (1, 792.) Ἀποσκώπτω ἐς τοὺς φιλοσοφούντας. Idem copulavit ἀποσκώπτειν et λοιδορεῖσθαι, utens eadem constr. Ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐς τοὺς πολίτας. Item cum accus. rei: ut, Ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων, Hoc scommata in pedes jaciens, Hoc scommate pedes notans s. incessens. Rursum Lucian. (1, 269.) Ὅσα ἂν ἀποσκώψης εἰς ἐμὲ, Quæcunque in me scommata jeceris, dicteria dixeris, Quibuscunque me dicteriis mordacibus incesseris. ["Ad Lucian. 1, 39. 100. Jacobs. Anth. Proleg. 72. 6, 374. Huschk. Anal. 191. Heind. ad Plat. Gorg. 173." Schæf. Mss.] Ἀπόσκωμμα, τὸ, Dicterium mordax quo aliquis notatur, Irrisio per scommata, quæ fit dicteriis mordacibus et salsis: Hes. * ἀποσκώμματα, μυκτηρίσματα. [* Ἀποσκωπτικός, adv. * "Ἀποσκωπτικός, Schol. Lucian. Lexiph. 15." Kall. Mss.]

Διασκώπτω, Scommata et dicteria jacio, Xen. K. II. 8, (4, 10.) Καὶ ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτοντο, Hæc ultro citroque jaciebantur ab ipsis scommata, ["Zeun. p. 771. T. H. ad Lucian. Dial. p. 25. De med., Fischer. ad Palæph. p. 7." Schæf. Mss.]

Ἐπισκώπτω, itidem Scommata et dicteria jacio, Scommatis et dicteriis incesso, Cavillor, Plut. Themist. Ἐπισκώπτων τὸν Σιμωνίδην, Cavillis Simonidem incessens, Cavillis iu Simonidem iuvectus. Item cum accus. rei, ut, Ἐπισκώπτει τὸ τάχος τῆς μεταβολῆς, In nimis repentinam mutationem cavillatur. Item cum eis, Plut. Lycurgo, Εἰς ὃ ἐπισκῶψαι δοκεῖ μετὰ παιδείας. ["Lucian. 1, 20. Wyttenb. Select. 443. Plut. Mor. 1, 15. Coray Theophr. 333. Huschk. Anal. 292. Ruhnk. Præf. ad Rutil. p. xi. Jocor, Xen. K. II. p. 40." Schæf. Mss. * "Ἐπίσκωμμα, Etym. M. 713, 7." Wakef. Mss. * Ἐπισκωμματικός, adv. * Ἐπισκωμματικός, Epiph. 1, 990, 2, 106. * Ἐπισκωμματίζω, Idem T. 1. init.] "Ἐπεσκωμάζω, Sum "procax ad dicendum, si VV. LL. credimus." [* Ἐπίσκωψις, Clem. Alex. p. 75=202. Plut. 5, 141. * "Ἐπι-

σκώπτῃς, Brunck. Anal. 2, 71." Schæf. Mss. "Diog. A. L. 2, 127." Boiss. Mss. Timon ap. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 224. "Synes. p. 35." Kall. Mss. * Ἀντεπισκώπτω, Polyb. 17, 7, 5. * Προεπισκώπτω, Plut. Ages. 15.]

Κατασκώπτω, i. q. ἐπισκώπτω. Affertur et, Κατασκώπτω τοὺς συμπότας, pro Inter convivas jocor. [Herod. 2, 173. 3, 151. * Κατασκωπτὸς, unde * Ἀκατάσκωπτος, Caluinniae non obnoxius, Cyrill. Alex. in Oseæ 5. p. 90. iu Symbol. 164.]

Παρασκώπτω, Cavillor, Scommatis et dicteriis incesso, [Plut. Demetr. 28. Demosth. 9. "Hymn. in Cer. 203. ubi v. Mitsch. et Ilgen., Wyttenb. Select. 321. T. H. ad Plutum p. 165." Schæf. Mss.]

* "Περискώπτω, Schol. Aristoph. Πλ. 550. ἐπὶ τὴν ὄψιν." Kall. Mss. Vide Hemst. p. 165.]

* Προσσκώπτω, Dicteriis incesso insuper, Joseph. A. J. 6, 9, 4.]

* "Συσκώπτω, Pariter cavillor s. Dicteriis incesso, Chrys. in Matth. Hom. 87. T. 2. p. 537, 14. Ἐπὶ πάντες, καὶ συνεχλεύαζον καὶ συνέσκωπον." Seager. B Mss.]

"ΣΚΩΡ, σκατὸς, τὸ, Stercus, Oleum, Merda: "μεγαγμένον σκῶρ ἐσθλὲιν; Aristoph." [Πλ. 305. male σκῶρ ἐσθλὲιν in Brunckii Ed., et B. 146. Καὶ σκῶρ αἰὲ νῶν, pro σκῶρ: in Indice autem dedit σκῶρ μεγαγμένον, et σκῶρ αἰὲ νῶν. "Pierson. Præf. ad Mær. 39. Valck. Phæn. p. 65. Phryn. Ecl. 128. Schol. Aristoph. Πλ. 706." Schæf. Mss. Schn. Lex. Suppl.] "Σκατὸν, τὸ, Stercus, Merda. Unde Σκατοφάγος, Merdivorus, Æsculapii epith. ap. Aristoph. "Πλ. (706.) Affertur et Σκατὸς, masc. genere." [Phrynichus p. 293. Lobeck. * Τὸ σκάτος καὶ τοῦτο ἐπ' εὐθείας τιθέμενον ἀμαθὲς γενικῆς γὰρ ἐστὶ πρῶσεως, τοῦ σκατὸς, ἡ δὲ εὐθεία τὸ σκῶρ ἀμαρτάνοντες δὲ οἱ πολλοὶ τὴν μὲν ὀρθὴν τὸ σκάτος ποιοῦσι, τὴν δὲ γενικὴν σὺν τῷ ν, τοῦ σκάτους. "Ego non dubito, quin olim casus primus fuerit * σκάς, quod simile τῷ κράς et similiter fortasse inflexum: σκάς, σκατὸς, σκατὶ, σκάτα genere masculino, et σκάς, σκατὸς, σκατὶ, σκάτα genere neutro. In Schol. Aristoph. Πλ. 706. σκάτα ἡσθιον scr. forte σκάτα." Pauw. "Admodum memorabile est Zonaræ testimonium Lex. 1656. Σκῶρ τὸ κόπρον, (κοπρίον.) Τῶν καθ' ἡμᾶς σοφιστῶν ὁ ἐνδοξότατος ἐν τινὶ τῶν λόγων τῶν αὐτοῦ γέγραφε τὸ σκάτος, ἀγνοήσας, ὅτι ἡ ὀρθὴ πρῶσις ἐστὶ τὸ σκῶρ, αἱ δὲ πλάγαι τοῦ σκατὸς καὶ τῷ σκατὶ (σκάτει male Phav.) "Ὅντως οὖν σκατοφάγου τὸ ἀμάρτημα: quod nescio quid Tzetianum sapit. J. Poll. 5, 91. Σκῶρ, αἱ πλάγαι τοῦ σκάτους, τῷ σκάτει, ubi σκατὸς et σκατὶ scr. Vulgari forma τοῦ σκάτους usus Sophro Athen. 8, 65. p. 336. Tertiam formam τὸ σκατὸν, quæ in * μύσκατον apparet, et memorat, (nisi lectio fallit,) et damnat Phot. 389., unde in Schol. Aristoph. l. c. (τὰ) σκατά. Argumentis, quibus Sturzium Dial. p. 33. contra Phrynichum pugnat, respondere non difficile fuerit." Lobeck. "Σκατὸν, Σκατὸς, Pierson. Præf. ad Mær. 39." Schæf. Mss. Σκατοφάγος, Epicharmus Athenæi 321. * Σκατοφάγῳ, Antiphanes ap. Eund. 95. "Orig. c. Cels. 7. p. 340." Seager. Mss. * Σκατάω, unde * Διασκατάω, Diogenes ap. Clem. Alex. 492. Οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκατωμένης τρυφῆς.] "Hinc esse videtur "et Σκωραμὶς, ἴδος, ἡ, pro Trulla, s. Scaphio, aut "Lasano; aut denique Vase in quo ventris onus "deponitur. Aristoph. Ἐκκλ. (371.) "Ἴνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμωδικῇ, ubi a Schol. annotatur, ἀμὶς "esse, ἐν ᾧ οὐροῦσι, σκωραμὶς autem, ἐν ᾧ ἀποπατοῦσι."

"Σκωρία, ἡ, Scoria, Fæx metalli, aut quasi fæx, "Sordes metalli. Redditur etiam Retrimentum, Recrementum, e Celso; item Stercus, e Scrib. Largo, "dicente Ferri stercus. Apud Diosc. ut σιδήρου "σκωρία, sic μολύβδου et χαλκοῦ legitur, exponitur "que et Recrementum et Excrementum. J. Poll. "περὶ τῆς σιδηρίτιδος γῆς loquens, ejus κάθαρμα dictum "tradit σκωρίαν." ["Ad Mær. 239. Jacobs. Anth. 9, 330." Schæf. Mss. Σκωρία, * Σκωρία, Schleusn. Lex. V. T.] "Hinc Σκωριοειδής, q. d. Recrementosus, "Recrementis similis," ["Greg. Nyss. 3, 638." Wakef. Mss.] "At in VV. LL. Σκωροειδής."

ΣΜΑΩ, sive Σμέω, Abstergo, Extergo. Unde ap. Hes. σμώμενος, σμηχόμενος. Legitur ap. Herod. 9, (110.) p. 350. meæ Ed. Τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμάται μουνον βασιλεὺς, καὶ Πέρσαις δωρέεται. Pro quibus Valla, Tunc rex solum caput ornatur, Persæque strenis donat. Apud Diosc. 1, 82. de thure, Ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰάται, Hermol. Barb. sic, Capitis ulcera manantia cum nitro infricatum sanat. Itidemque Marcellus, Si infricetur. ["Σμάω, ad Mær. 337. 355. ad Timæi Lex. 222. Fischer. Præf. Anim. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. xxi. ad Diod. S. 1, 351. ad Herod. 603. 741. Phryn. Ecl. 108(=255. Lob.) Thom. M. 788. 802. Kuster. Aristoph. 117. Fr. 254. Σμῆν, ad Lucian. 2, 326. (Lobeck. Phryn. 61.) Σμέομαι, Koen. ad Greg. Cor. 184(=397.) Valck. ad Herod. 272. 603. 741." Schæf. Mss. Calim. L. P. 32. λιπαρὸν σμασάμενος πλόκαμον.]

Σμήμα, τὸ, Smegma, Id quo ad abstergendum et purgandum utimur, Athen. Σμήμασιν ἐχρῶντο τὰς χεῖρας πλύνοντες: [cf. Schw. ad p. 409.] Bud. dicit Atticum esse pro σμήγμα. ["Ad Mær. 337. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. 1. p. xxi. Phryn. Ecl. 108(=253. Lob.) Thom. M. 802. ad Lucian. 2, 320. * Σμηματοδοκίς, * Σμηματοθήκη, ibid. (Hes. v. Ῥύμμα. * Σμηματοφόρος, unde) * Σμηματοπορεῖν. Thom. M. l. c." Schæf. Mss. Aristoph. Pollucis 9, 127.]

Ἀποσμάω, Detergo, Abstergo, Lucian. (2, 911.) Ἀποσμά τὸν ῥύπον, Diosc. 5, 84. Ἀποσμά τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς οὐλὰς, Oculorum cicatrices detergit, si Emendat, Aufert, Tollit: ceu sordes abstergendos. detergendo tolli solent. Idem passivo utitur, 2, 89. Ἐπὶ κεφαλῇς ἐμπλασσόμενον καὶ ἀποσμώμενον μετὰ ἡμέρας τρεῖς, Quod capiti illinitur, s. illitum imponitur, et tertio die abstergitur. ["Gal. de Comp. Med. p. Loc. 1, 8. p. 351. Eunap. V. Ædes. p. 42." Lobeck. Phryn. 254.]

Διασμάω, sive Διασμέω, Extergo, Detergo, Abstergo, Herod. (2, 37.) Διασμέοντες ποτήρια, Pocula abstergentes, ["Wessel. p. 272. ad Charit. 315. Ruhnk. Ep. Cr. 186." Schæf. Mss.]

Ἐκσμάω, Extergo, Herod. (3, 148.) Ἐξέσμων ποτήρια, ["Wessel. ad p. 272." Schæf. Mss. * Σνεκσμάω, Dionys. H. 2. p. 40, 27.]

* Ἐπισμάω, s. * Ἐπισμέω, Aristoph. Θ. 396. τί γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;]

Περισμάω, Circumcirca abstergo, detergo, affricatum detergo.

Σμήλη, ἡ, Smegma, [Sapo, quo ad abstergendum utimur, Alex. Trall. 6. p. 86. * Σμήλαι, Hesychio ῥύψαι, vide Interpr. * Ἐσμαλον, Eid. εἴχαρι. "Pro εὐσμηλον, a σμήλη, Smegma." Is. Voss.]

Σμήχω, i. q. σμῶ, ex eoque derivatum, ut νήχω e νῶ, i. e. Abstergo, Detergo, Extergo, Od. Z. (226.) Ἐκ κεφαλῆς δ' ἐσμηχεν ἄλος χρῶν ἀτρυγέτοιο. Utuntur prosæ quoque Scriptores: ut Lucian. (3, 123.) in Prov. Σμήχειν Αἰθίοπα, Æthiopem lavare et conari detergere nigrorem, quod et Πλίνθον πλύνειν dicitur; neutrius enim maculas, s. colorem quo imbuti sunt, quantumvis crebra lotioe exterseris. Diosc. de oleo raphanino, Τὰς περὶ τὸ πρόσωπον σμήχει τραχυτήτας. Pro quibus Plin. Scabritias cutis in facie emendat. Idem 2, 11. Σμήχειν λέπρας, ἀλφούς, οδόντας οὐλὰς καὶ λευκώματα καὶ ἐφῆλεις ἀποκαθαίρειν: 5, 116. Κνήσμους πᾶναι θεῖον σὺν νίτρῳ σμηχόμενον. Primitus sedat sulphur cum nitro affricatum et postea detersum. Hes. σμήχει, τρίβει, καθαίρει: Suidas, σμήχει, etiam καθάραι: nam quæ deterguntur s. exterguntur, eadem et purgantur. Aliud autem significat Σμήχω. [Castigo, ad Greg. Cor. 275. Gl. Lomento. "Ad Timæi Lex. 222. 229. Heringa Obs. 131. ad Mær. 336. 355. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. Præf. 1. p. xxi. ad Herod. 272. Phryn. Ecl. 108(=253. Lob.) Thom. M. 788. 802. Jacobs. Anth. 8, 33. 11, 280. Brunck. Aristoph. 3, 159. Heyn. Hom. 8, 333." Schæf. Mss. Lycophr. 875. Arrian. Ep. 1, 27, 6. Ἐσμηγμένας καὶ προχείρους ἔχειν. Cf. Νέω, Νήχω.]

Σμήγμα, τὸ, Quo in abstergendo utimur. Apud Medicos σμήγμα dicitur Pulvis siccus, qui cuti non unctæ inspergitur ad eam detergendam: unde σμη-

κτικόν idem est cum ῥυπτικῷ. Cujusmodi facultatem habet nitrum, aphronitrum, sal, mel, salis flos, Cimolia, lomentum fabarum, fermentum hordeaceæ farinæ, furfur, pumex. Verum aliis etiam medicamentorum generibus, quæ attenuarent, discuterent, siccarent, postea accommodatum nomen est. Contusa, cribrata, et sicca inspergi debent: aliquando tamen liquore aliquo dilui possunt et inungi, ut videre licet ap. Aët. 6, 54. ubi varios τῶν σμηγμάτων usus describit. Diosc. 1, 41. Σμήγματα τῶν ὀδόντων, Medicamenta s. Pulvisculi ad tergendos dentes, s. Dentifricia; nam ejusmodi medicamentis solent fricari dentes ad sordes abstergendas. Et 2, 102. Πρὸς λέπρας καὶ κνησμοὺς σμήγμα σὺν νίτρῳ, Lepras et pruritus addito nitro detergens, s. emendans. Eod. 1, c. 1. de testa erinacei, Τοῖς πρὸς τὰς ψώρας ἀρμόζουσι σμήγμασι, Medicamentis quæ psoras abstergunt. Sunt et manuum σμήγματα, ut sapo, Philox. ap. Athen. (409.) παῖδες νίτρω' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν, σμήγμασιν ἱρινομίκτοις * χλιεροθαλάπες ὕδωρ ἐπεγγέοντες. Utitur et Plin. hoc vocabulo, Ad extendendam cutem in facie et smegmata adhibentur. Idem utitur derivativo Smegmaticus, Acopicis et smegmaticis utilis: pro Medicamentis lassitudinem tollentibus et detergentibus, s. σμήχουσι, σμηκτικοῖς. [Alex. Trall. 2. p. 190. "Ad Mær. 336. ad Herod. 272. 742. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. Præf. 1. p. xxi. Phryn. Ecl. 108(=253. Lob.) Thom. M. 788. 803. Jacobs. Anth. 8, 33." Schæf. Mss. Σμήγμα, Gl. Lomentum: Σμήγμα ἀπὸ φύλλων συκίνων γινόμενον Morinum: * Σμηγματοπώλης Lomentarius. * Σμηγματώδης, Hippocr. 392, 55. "Phryn. Ecl. 1. c. * Σμηγματικός, ibid." Schæf. Mss.]

Σμηξίς, ἢ, Detersio, Abstersio, Diosc. 2, 5. Ἀρμόζουσι πρὸς σμηξίν ὀδόντων, de buccinis concrematis, Dentifricio conveniunt: ut Plin. Leporis marini cinis dentifricium est, i. e. Eo fricantur dentes et detergentur.

[* Σμηκτής, Gl. Pumicator, Politor.]

[* "Σμηκτός, Thom. M. 802." Schæf. Mss. * Ἀσμηκτος, Diog. L. p. 542=193. Pherecrates Pollucis 2, 35. Male * Ἀσμηκτος ap. Hes. Cf. Ἀλίσμηκτος, * Εὐσμηκτος, Maximus 285. σίδηρος.] "Νεύσμηκτος, "Recens extersus, νεωστὶ ἐσμηγμένος, Hes." ["Toup. Opusc. 2, 55. Wakef. S. Cr. 3, 72. Callim. 1. p. 527." Schæf. Mss.]

Σμηκτικός, Detersorius, Abstergendi s. Detergendi vim habens, Diosc. 2, 4. de purpura combusta, Δύναμιν ἔχει σμηκτικὴν ὀδόντων, pro quo cap. seq. dicit, Ἀρμόζει πρὸς σμηξίν ὀδόντων, Dentifricium est: Plin. Tali bubuli cinis cum myrrha dentifricium est. Sic in alio Ejusdem l. quem habes in verbali Σμηξίς. ["Casaub. ad Athen. 113. Phryn. Ecl. 108." Schæf. Mss.]

Σμηκτίς, ἢ, i. q. σμηκτική: ut σμηκτίς γῆ ap. Hippocr. (de Morb. Mul. 2, 60. p. 832.) Terræ quoddam genus, cui detersoria vis inest. Gal. et Erot. ap. Hippocr. σμηκτίδα γῆν exp. τὴν Κιμωλίαν: itidemque rursus Gal. Γῆς σμηκτίδος, Κιμωλίας. Inest enim Cimolix vis abstergendi instar smegmatis et saponis. Dicitur et Σμηκτίς γῆ, quod J. Poll. e Cephisodoro affert; sed perperam ap. eum pro σμηκτίδα legitur Σμηκτίδα. A Theophr. πλυντρίς γῆ nominatur. [Σμηκτίς, Σμηκτίς, Lobeck. Phryn. 255.]

Ἀποσμήχω, i. q. ἀποσμάω, Abstergo, Detergo, Detergendo emaculo et expurgo, ἀποκαθαίρω, Aliud autem signif. Ἀποσμήχω. Vide Λιχανός. ["Euseb. Hist. Eccl. 10, 9." Mendham. Mss. "Jacobs. Anth. 11, 280. ad Charit. 34. T. H. ad Lucian. Dial. p. 38." Schæf. Mss.] "Ἀποσμήγειν, pro Separare afferunt "VV. LL. e Dionysio Poeta; sed suspectum est." [* Ἀπόσμηγμα, Gl. Retritum. * "Ἀπόσμηξίς, T. H. 1. c." Schæf. Mss. * "Ἐναποσμήχω, Peultus abstergeo, Chrys. T. 7. p. 691. Τοιαῦτα ἐπιτιθέτω τὰ φάρμακα πρότερον — ὅλα τὴν τῆς ἁμαρτίας φύσιν ἐναποσμήχειν δύναται." Seager. Mss.] "Προαποσμήχω, "Ante detergo: unde partic. προαποσμηχέλης." ["Geop. 1192. (προαποσμηξαί.)" Wakef. Mss. * Προαποσμήχω, Schneidero suspectum est.]

Διασμήχω, Extergendo perpurgo et emundo, Per-

frico et tergo, Aristoph. (N. 1237.) Ἄλσιν διασμηχθεῖς ὄναι' ἂν οὐροσὶ, Salibus perfrictus, Sale tersus et emundatus. Metaphora ab utribus qui, sale perfrikti s. perpurgati aut macerati, fiunt meliores. [Lobeck. Phryn. 254.]

[* "Ἐκσμήχω, Extergo, Chrys. περὶ Μετανοίας 8. T. 6. p. 804, 26. Καλὸν δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐκσμήχειν τῆς ψυχῆς." Seager. Mss.]

Ἐπισμήχω, Abstergo, Detergo in summa parte, ["Koen. ad Greg. Cor. 127." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 500. ῥοδαλῆσιν ἐπισμήχουσα παρειαῖς, pro ἐπιπλήττουσα. Hes. Ἐπισμήχει ἐπιτρίβει. ἀπὸ τοῦ Σμήχειν, ἢ τρίβειν, ἢ πλύνειν. λουδορεῖ, πλήττει. * Σμῶξαι γὰρ, τὸ πατάξαι. ἐνθεν, * Σμῶδιξ αἱματώεσσα.]

Περσμήχω, Circumcirca affricum detergo, s. abstergo, Affrico, Diosc. 3, 52. Βοηθεῖ καθεψήθεν ἐν οἴνῳ ἄχρις ἡμίους, καὶ περισμηχόμενον, de ruta, i. e., Ruell. interpr., Auxiliatur decocta in vino ad dimidiās partes, et oblita.

[* Προσμήχω, Geop. 16, 15, 2, 16, 18, 4.]

[* Ὑποσμήχω, Alex. Trall. 12. p. 110. Themist. 235. "ad Lucian. 1, 352." Schæf. Mss.]

[* Σμῆρις, Hesychio ἄμμου εἶδος, ἢ σμήχονται οἱ σκληροὶ τῶν λίθων. * Σμῆρις, Diosc. 5, 166. Σμῆρις λίθος ἐστίν; ἢ τὰς ψήφους οἱ δακτυλιογλύφοι σμήχουσι. Idem est * Σμυρίτης λίθος, LXX. Job. 41, 7. Vide Schbleusn. Lex. V. T. Alia scriptura * Σμῆρις dat * Σμυρίδω, Hero Spirit. 1. p. 165. Σμυρίζεται, τούτεστι λειοῦται. Hinc * Σμῆρισμα, et * Σμυρισμάτιον, 159. 181. et * Συσμηρίδω, 232. Vide Schn. Ecl. Phys. 120. et Lex.]

[* Σμῶχω, vide Ἐπισμήχει. "Heyn. Hom. 8, 333." Schæf. Mss. Aristoph. Eir. 1306. Καὶ σμῶχε' ἄμφοιν ταῖν γνάθοιν, Schol. Biset. Σμῶχειν, κατὰ τὸν Ἡσυχίον, ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς. ὅθεν τὸ σμῶχετε μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ σπουδαίως μασσᾶσθαι. ἀλλαχού δὲ σμῶχειν, τὸ λουδορεῖν, ἀπὸ τοῦ καθάπτειν τῶν σμωμένων, ὡς φησι Σουίδας. Σμήχειν δὲ, τὸ καθαίρειν, ὡς φησιν Εὐστάθιος. Ἀμφότερα δὲ παρὰ τὸ σμῶ. "Εσμῶξεν, Hesychio ἐπάταξεν, ἐπαισεν. Contero, Contundo, Nicander C. 530. sed v. Schn. p. 273. Lobeck. Phryn. 254.]

"Κατασμήχω, vide in Καταρμόζω." [Cf. Κατασῶχω.] "Σῶχω, Tero, τρίβω, λειῶ, e Nicandri Schol., item "Herod., in VV. LL." ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 191. Heyn. Hom. 8, 332. ad Herod. 315. 473. Lex. Herod. 175. * Ἀνασῶχω, ad Herod. 315." Schæf. Mss. Cf. Ὑῶχω.] "Κατασῶχω affertur pro "Attero, Contero; sed vereor ne perperam scribitur pro κατασῶχω." [Legitur ap. Herod. 4, 75. Τὸ κατασῶχόμενον τουτο, παχὺ εὖν, καταπλάσσονται πᾶν τὸ σῶμα, nec lectio variat. "Ad Herod. II. ce. Heyn. 1. c." Schæf. Mss.]

"Σμῶδιξ, Vibex, Livor et tumor e plagis," [HSt. Thes. Ind. v. Μῶδιξ. Gl. αἱματώδης τόπος, (sic,) Tumex, Livor, Bulla. Vide Ἐπισμήχω. "Σμῶδιγξ, Σμῶδιξ, Clark. ad II. B. 267. Heyn. Hom. 4, 246. 8, 499." Schæf. Mss. Σμῶδιγξ, Hesychio ὑφαιμος μῶλωψ, ὁ τῆς πληγῆς τύπος. Σμῶδιγγες. μῶλωπες, τραύματα. Σμῶδιξ. μῶλωψ, τὸ ἀπὸ πληγῆς οἰδημα. φλέψ, φλυκτίς. II. Ψ. 716. Πυκναὶ δὲ σμῶδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὠμους Αἵματι φοινικέσσαι ἀνέδραμον. Opp. A. 2, 428. σμῶδιξ δὲ διατρέχει ἥντε ποίης. Lycophr. 783. * "Σμωδικόν, τὸ, Pharmacum ad vibices, Gal." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] "Μῶδιξ, Hesychio φλόξ, "φλυκτίς, Flamma, Pustula."

"Σμήνος, τὸ, Examen apum: σμήνος, ἐσμός, et "ἄφεσμός, pro eodem Aristoteli. Plut. de Vit. Irae. "Οἶον σμήνος ἢ σφηκιὰν ἡμῖν ἐντίκτουσι. Metaph. "autem dixit Aristides, Τὰ τῶν ἀποικιῶν σμήνη διαπέμψαι. Metaphorice itidem dicitur de Quavis "multitudine: ut σμήνος γερόντων ap. Aristoph.: "et ἀρετῶν σμήνος, item ἡδονῶν σμήνος, ap. Plat. Ex "Eod. in Cratylo affertur et σμήνος σοφίας. Σμήνος "interdum est Alveare, Alveus, Apiarium. Aristot. "Ὅταν δὲ κρέμονται ἐξ ἀλλήλων ἐν τῷ σμήνῳ, σημεῖον "γίνεται ὅτι ἀπολείπει τὸ σμήνος. Eodemque modo "et alibi utitur. Hesiod. Θ. (593.) ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι Κηφήνας βόσκουσι, i. e. In alvearibus, ubi tamen Schol. ἐκ του περιεχομένου in-

"telligi τὸ περιέχον ait. Affertur σμήνος et pro
 "Sermonis suavitate, s. Loquendi dulcedine, ex Ari-
 "stoph. N. (297.) μέγα γὰρ τι θεῶν κινεῖται σμήνος
 "αἰοδαῖς." ["Valck. ad Rōn. p. 47. Toup. Opusc.
 1, 16. 426. Harles. ad Theocr. 149. ad Charit. 306.
 Bergler. ad Alciph. 328. Jacobs. Anth. 6, 120. 8,
 74. 206. Brunck. Soph. 3, 472. Wessel. Diss. Herod.
 32. Lennep. ad Phal. 46. Diod. S. 1, 324." Schæf.
 Mss. "Eust. Il. 135, 11. Σμ. ἀρετῶν, Clem. Alex.
 429." Wakef. Mss. Plato Polit. 293=325. Ἀποικίας
 οἶον σμήνη μελισσῶν ἐκπέμποντές σοι. * "Σμήνον, τὸ
 Oraculum, Plut. de Amic. Multit. p. 96." Boiss. Mss.]
 "Σμηνόδοκος, Qui excipit apum examina, VV. LL.
 "ex Epigr. Additurque, posse ibi et Propr. nom.
 "esse." ["Jacobs. Anth. 9, 199." Schæf. Mss.]
 "Σμηνόκομος, Apiarius, Qui apum s. examinum
 "curam gerit," [Hesychio μελισσοργός.]
 [* Σμηνουργός, Elian. H. A. 5, 13.] "Σμηνουργεῖ-
 "σθαι dicuntur apes, cum fœtificant, et sua examina
 "ponunt. Strabo (2. p. 195.) de apibus loquens, Ἐν
 "τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι." [cf. 11. p. 462.]
 "Affertur et e Colum. pro hujus vocabuli expositi-
 "one, 11, 14. Ab exortu vergiliarum ad solstitium
 "examinant alvei." ["Ad Diod. S. 2, 218." Schæf.
 Mss. * Σμηνουργία, J. Poll. 7, 101. * Εὐσμηνος,
 Nonn. D. 7, 336. * Φιλόσμηνος, 5, 252. alibi.] Wakef.
 Mss. * Σμηνηδόν, Herodian. Epimer. 127.]
 "Σμηνίον, τὸ, dimin. forma, idem tamen signif.
 "quod σμήνες, nimirum Alveare: ap. Diosc. 2, 109.
 "ubi scribit τὴν πρόπολιν inveniri ἐν τοῖς στόμασι τῶν
 "σμηνίων, ubi Interpretum alius Alvearium, alius
 "Alveorum, alius Apiariorum vertit, eadem signif."
 [* Σμηνίων, ὄνος, δ, i. q. σμήνος, Apollon. Hist. Com-
 ment. c. 44. p. 89. Bast. Ep. Cr. 79. Schneidero
 susp. * "Σμηνεύω, Epiph. Panar. p. 30. Hæres.
 Dosith." Kalk. Mss.]

"ΣΜΙΑΑΞ, ακος, ἡ, (quæ et Σμίλος Theophrasto
 "et Nicandro,) Taxus, Arbor abietis magnitudine, et
 "foliorum ejus figura: in Italia et Gallia Narbonensi,
 "Hispaniæ contermina, nascens. Fertur autem esse
 "venenata, et ipsa etiam umbra eos, qui sub ea dor-
 "miant, necare. Plut. Symp. 3. Ἰστοροῦσι γὰρ ὅτι
 "καὶ σκιά σμίλακος ἀποκτείνει τοὺς * ἐγκαταδρθέντας,
 "ὅταν ὀργᾷ μάλιστα πρὸς τὴν ἀνθησιν. Vide Theophr.,
 "necnon Diosc. (4, 80.) a quo θύμαλος etiam vocari
 "fertur, ut θύμνος a Paulo Ægineta, a Gal. τάξος, se-
 "quendo Lat. appellationem: vide item Plin. Qui-
 "netiam Σμίλαξ ap. Diosc. legitur per v: sed perpe-
 "ram pro Σμίλαξ. Verum pro hoc Σμίλαξ invenitur
 "etiam Μίλαξ, absque σ: quam scripturam videbis
 "et infra. Nicander σμίλον * ἐλατήϊδα in Alex. (610.)
 "appellavit, Μὴ μὲν δὴ σμίλον σὺ κακὴν ἐλατήϊδα
 "μάρψαις, * Οἰταῖν, θανάτοιο πολυκλαύτοιο δότειραν,
 "ubi Schol. ἐλατήϊδα vocari tradit, quod τῇ ἐλάτῃ,
 "i. e. Abieti, folia habet similia: ut modo dictum
 "fuit. Idem e Theophr. quoque hanc appellationem
 "affert, ap. quem tamen ἡ μίλος legitur in vulg.
 "exempl. Hanc autem scripturam habebis et infra
 "ex J. Poll. || Σμίλαξ, Arbor a taxo diversa, quæ
 "est folio ilicis, Theophr. H. Pl. 3, 16. Οἱ δὲ περὶ
 "Ἀρκαδίαν δένδρον τι σμίλακα καλοῦσιν, ὃ ἔστιν ὁμοίον
 "τῷ πρίνῳ· τὰ δὲ φύλλα οὐκ ἀκαθάρδη ἔχει, ἀλλ' ἀπα-
 "λώτερα. Plin. 16, 6. Ilcis duo genera: ex iis in
 "Italia folio non multum ab oleis distant smilacæ a
 "quibusdam Græcis dictæ, in provinciis aquifoliæ.
 "De eadem intellexisse existimatum Gal. 6, 3. τῶν
 "κατὰ Τόπους, cum smilacis decoctum inter gurgu-
 "lionis remedia numerat." [Quercus faginea, Sprengel.
 Hist. Rei Herb. 1. p. 104.] || "Σμίλαξ, Frutex
 "hortensis, cujus semen a nonnullis λοβία vocatur:
 "folia habet hederæ, molliora tamen, tenues caules,
 "et capreolos vicinis fruticibus circumvolutos: qui
 "tantum adolescent ut topiarias scenas repræsentare
 "videantur. Siliquas fœnigræci profert, longiores
 "et torosiores, in quibus semina renum similia, sed
 "inæquali colore, recluduntur, quæ quadam ex parte
 "fulvescunt. Siliqua cocta cum semine in oleribus
 "asparagi modo estur. Urinam ciet, et tumultuosa
 "somnia facit. Gorr. Σμίλαξ κηπάλα, ut annotant

"VV. LL., Smilax hortensis: cujus fructus λοβία
 "vocant Græci: δολίχους appellat Theophr. H. Pl.
 "8, 3, et Gal. de Alim. 1. Alii Phaseolos intelligunt,
 "i. e. φασιόλους Dioscoridi: quem legito 2, 176. 177.
 "Apud J. Poll. μίλον, ὅπερ ἦν τῆς μίλακος ἔνδοξ.
 "quod intellige de smilace Cilicia, vel lævi. Od.
 "serva autem hic quoque et μίλον et μίλακος, abi-
 "que σ.
 "Σμίλαξ est etiam Herba, cujus duæ sunt species,
 "est enim σμίλαξ τραχεῖα, i. e. aspera: et σμίλαξ
 "λαεῖα, i. e. lævis. Smilax aspera putatur a quibus-
 "dam esse quæ et hederæ Cilicia: smilax lævis, con-
 "volvulus major; nam minor, est helxine, κισσάμη
 "πέλος Dioscoridi (4, 144.) VV. LL. Gorr. autem
 "annotat Gal. et Paul. Æg. plantam hanc, cujus duæ
 "sunt genera, maluisse appellare μίλακα ad diffe-
 "rentiam." ["Σμίλαξ, Munk. ad Anton. Lib. 69.
 Verh. (ubi et de Σμίλος,) Brunck. ad Eur. Bacch.
 690. Musgr. 702. Fac. ad Paus. 1, 549. 2, 400.
 Jacobs. Anth. 8, 128. Brunck. Aristoph. 2, 109.
 146. 3, 206. Kuster. 61." Schæf. Mss. "Cly-
 num, Diosc. Notha 462." Boiss. Mss. Σμ. Ἀρκαδία
 Bast. Ep. Cr. 209. Hesychio κισσοειδὲς φυτὸν ἐπιστρε-
 μενον' ἔρπει δὲ ἀεὶ πρὸς τὸ ὕψος· καὶ λεπτοὺς ἀνθῆ-
 κλῶνας, καὶ τῶν ἐγγύς ἐσθηκόντων * καταδράσεται
 τῶν, ὡς καταπνίγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ. Schn. Ind. Theophr.
 * Σμιλάκινος, J. Poll. 5, 32. Hes. v. Εὐσμίλωτα.]
 "Μίλαξ, pro σμίλαξ dicitur: ea est Hederæ spe-
 "cies, e qua tori fiebant: eadem Poetas coronari so-
 "litos ajunt. Aristoph. N. μίλακος ὕδων. Inde dici
 "Μίλινον χρώμα, Eust. tradit e quodam Τεχνί-
 ["Munk. l. c., ad Herod. 543. Brunck. Aristoph.
 Il. cc. Kuster. l. c." Schæf. Mss.] "Μίλος, ἡ, vocat
 "dicitur Taxus arbor: quæ et σμίλαξ." ["Munk.
 l. c. Toup. Opusc. 1, 276. * Μίλλος, * Μίλλότης
 ibid." Schæf. Mss.]

ΣΜΙΑΗ, ἡ, Scalper, Scalprum, Scalper incisori-
 rius: quo Celsus sæpe utitur. Ab J. Poll. σμίλη et
 περιτομεὺς referuntur inter ἐργαλεῖα τοῦ σκυτοτόμου.
 Sic Horat. Si scalprum et formas emat et componet
 in unum Qui sutor non est. Item in Epigr. de eul-
 tro quo penuræ scriptoriæ parantur. Itidem Suet.
 Scalpro librario venas sibi incidit. Plato de Rep. 1.
 fin. Μαχαίρα ἀμπέλον κλῆμα ἀποτέμει καὶ σμίλη.
 Sic Cato, Librum scalpro eximito. Medicum quoque
 instrumentum est σμίλη, ut ap. Cels. etiam sæpe
 Scalper, Scalprum, Scalpellus. Producitur prius
 syllaba, ut videbis ap. Suid. in Σμίλη. ["Ad La-
 cian. 1, 316. 709. Toup. Opusc. 2, 220. Jacobs.
 Anth. 7, 363. 8, 161. 9, 160. 12, 107." Schæf. Mss.
 Symm. Jerem. 36, 23. Turnebi Advers. 7, 10. Ar-
 cadius p. 108. Σεσημείωται τὸ * σμεῖλῃ τὸ σμίλιον
 ὀξυνόμενον. * Σμήλη, Scalpellum, Alex. Trall. 6, p.
 86. * Σμίλα, Gl. Scalprum, Sicila, Scalpium: Σμίλα
 * χαρτοτόμος. Sicila.]
 "Σμίλιον, τὸ, Scalpellus. De Scalpello sutorio, ap.
 Lucian. (2, 742.) Ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ εἰ παρολισθῇ
 σμίλιον καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς. In Hippiatr. dicitur de
 Scalpellō chirurgi vel veterinarii medici, alio nomine
 μαχαίριον: itidem et ap. Æginetam. Sic Plut. (6,
 221.) Εἴ τις, ἀνθρώπου φύματα καὶ σύριγγας ἔχοντες,
 ἱατρικῶ σμιλίῳ τὰς τρίχας τέμνει καὶ τοὺς ὀνυχας, Scal-
 pello excisorio quo Medici utuntur: ut Cic. Cum
 sanæ parti corporis scalpellum adhibetur. Colum.
 Etiam sæpe scalpello usque ad imum rescare et am-
 putare scabiem. Rursum Cic. Scalpello resectæ: ut
 scalpello excisorio solet caro mortua et inutilis præ-
 cidi. Itidem Gal. τῶν κατὰ Τόπους 1. 1. Τῷ κατα-
 ξυσμῷ τῷ διὰ σμίλιον συνεχῶς ἐνεργούμεν. Volant
 Celsum pro σμίλιον dicere etiam Specillum exasper-
 tum, 6, 6. Rursum Gal. hoc σμίλιον utitur in expo-
 nendo σπηθοειδὲς μαχαίριον, quod ap. Hippocrate
 legitur. ["Clem. Alex. Str. 929." Routh. Mss. "Ad
 Lucian. 1, 316. * Σμίλιον, ibid. ubi et de * Σμίλη.
 * Σμίλις, ibid. Toup. Opusc. 2, 219. Valck. Diatr.
 215." Schæf. Mss.]
 [* Σμιλιώ, unde * Σμιλιωτός, Chirurg. Vett. p. 94.
 * ἐκκοπεύς, perperam * Μηλιωτός ap. P. Ægin. Vide
 Schn. Lex. v. Κοιλίσκος.]

Σμιλεύω, Scalpello reseco, amputo et præcido, A ger. Mss. Lobeck. Phryn. 502. * “Ζμινύη, ad Mær. 345. 457. ad Timæi Lex. 233.” Schæf. Mss. * Σμί- ννος, adj., Nicander Θ. 386. σκυτάλης μὲν ὅσον σμι- νύοιο τέτυκται Στελκίης πάχετος, vulgo σμίνοιο, a * σμί- νον, vide Schol. ap. Schneid. Annot. p. 194. * “Σμι- νύς, ὕδος, ἡ, Aristoph. Fr. 260. * Σμινύδιον, 283.” Schæf. Mss. J. Poll. 10, 43. 173. Lobeck. l. c.]

Σμίλευμα, τὸ, Segmen scalp pro amputatum : ut ap. sutores σμιλεύματα dicuntur Segmina corii, (ut Gell. Unguium et capilli segmina,) quæ sc. amputant cal- ceo confecto : περιτμήματα etiam nominare queas, ut περιτομεύς et σμίλη idem significant : ap. lignato- res et carpentarios, id πελέκημα dicitur : ap. sera- rios ῥίνημα, ap. alios ξύσμα, Ramentum, vel Recisa- menta corii dicas, ut Plin. Æris coronarii reeisamen- ta. Metaph. autem Aristoph. B. (819.) σμι- λεύματ’ ἔργων Φωτὸς ἀμυνσμένον, ubi Schol. exp. * διαγλύμματα, ἐρεθίσματα : dicens proprie signif. τὰ ἐκβαλλόμενα ὑπὸ σμίλης. [* “Σμίλευσις, Herodian. Epim. 127.” Boiss. Mss. * “Σμίλευτος, Jacobs. Anth. 7, 385.” Schæf. Mss.] “Εὐσμίλωτα, Hesychio sunt “εὐ κατεσκευασμένα, Bene parata : ἀπὸ τῆς * λατυπικῆς “σμίλης, A cæmentario scalp pro.” [* Potius * εὐσμί- λυντα, a σμιλεύω, quod est a σμίλη. Nam verb. * σμιλῶ nusquam mihi lectum.” Kuster. * “Neo- σμίλευτος, Bentl. ad Horat. A. P. 441. Jacobs. Anth. 7, 385.” Schæf. Mss.]

Ἀποσμιλεύω, Scalpello amputo, reseco, repurgo : ut cum putator vitem scalp pro repurgat, et sutor calceum jam confectum. Generaliter autem pro Polio s. Expolio capitur, quasi resicans vel abra- dens scalpello. Suid. hæc verba citat, quorum au- ctorem (quem esse constat Synes. Ep. 101.) non no- minat, “Ἴνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχω τοῖς πανδέκταις τοῖς ἀποσμιλεύουσι τὰ ὀνόματα, Qui ad vivum omnia rese- cant et ad unguem. Idemque alibi Idem, Τὸ λέξιν καθῆραι τε καὶ ἀποσμιλεύσαι. Jul. quoque Imperator usurpavit hoc verbum metaph. eadem in re, cum scriberet, Οὐκ ἀποσμιλεύων οὐδὲ ἀπονυχίζων τὰ ῥή- ματα. Eadem omnino verba usurpat et Themist. in suo Βασανιστῇ, de Grammatico quodam præceptore loquens, Καὶ ἐκμελετᾶν διὰ βίον συγκατάς τε ὀνομάτων καὶ ῥημάτων ἀποσμιλεύειν, καὶ μεράκια ἀποτυμπανίζειν. Notandum est autem, in illo posteriore loco Synesii copulata esse καθῆραι et ἀποσμιλεύσαι, cum Suid. ἀποσμιλεύειν velit esse τῇ σμίλη ξέειν, ἐκκαθαίρειν. C [* Bentl. ad Horat. A. P. 441. ad Herodian. Philet. 443. Jacobs. Anth. 7, 385.” Schæf. Mss.]

Ἀποσμίλευμα, τὸ, Segmen s. Recisamentum scal- pello factum, quod scalpello undique reciditur. A Suida exp. τὸ τῇ σμίλη ἐκβαλλόμενον ἀπόξυσμα, q. d. Ramentum quod scalpello eximitur. Sic σμίλευμα quoque exp. a Schol. Aristoph.

[* “Ἀποσμιλευτής, Inc. Auctor in Notit. Mss. 6, 572.” Elberling. Mss.]

Διασμιλεύω, Scalpello perpurgo, s. perpolio. Metaphorice plerumque et generaliter pro Perpolire, Expolire : ut et ap. Latinos Exscicare, Limare. Unde διασμιλευμένος ap. Suid., quod exp. ἐξεσμένος, ἡκρι- βωμένος. Sic Alexis ap. Athen. (161.) ubi Pythago- reorum victus describitur, * Πυθαγορισμοὶ, καὶ λόγοι λεπτοὶ, διασμιλευμένοι τε φροντίδες Τρέφουσ’ ἐκείνους, Ad uñguem exquisitæ meditationes, s. commenta- tiones. [* Fabric. Bibl. Gr. 1, 369. Jacobs. Anth. 7, 385. 11, 26.” Schæf. Mss. * “Διασμιλευμένως, Subtiliter, Cyrill. Alex. Glaph. 2. p. 201.” Mend- ham. Mss. “J. Poll. 6, 150.” Kall. Mss.]

[* Σμιλαίνω, unde * Ἀποσμιλαίνω, Hippocr. 799. “Cocch. ad Oribas. p. 83. 84.” Kall. Mss. Schn. Lex. Suppl.]

“Σμίλλα, Ligo, δίκηλλα.” [A Schneidero non agnoscitur.]

[* ΣΜΙΝΥΗ, Ligo. Hesychio σκαφίδιον, * δίκηλλον. Phot. Σμινύην σκαφίον ἢ δίκηλλαν ἢ ἀξίνην. “Ad Mær. 345. 346. ad Timæi Lex. 233. Wessel. Pro- bab. 339. Lennep. ad Phal. 7. ad Lucian. 1, 345. Thom. M. 802. Boiss. Philostr. 324.” Schæf. Mss. “Philostr. 202. cf. Suid. ex Aristoph.” Kall. Mss. Xen. K. Π. 6, 2, 11. Alciph. 3, 24. Aristoph. N. 1486. 1500. “Orn. 602. Eip. 546. “Plato de Rep. 2. p. 186, 37. Bas. “Ο γὰρ γεωργὸς, οὐκ αὐτὸς ποιή- σεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον, εἰ μέλλει κάλλιον εἶναι, οὐδὲ σμινύην, οὐδὲ τὰλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν.” Sea-

PARS XXV.

[* “ΣΜΥΛΑ, s. * Σμύλλα, Piscis, Alex. Trall. 11. p. 617. Cf. Goupylum p. 853.” Schn. Lex. Suppl.]

ΣΜΥΧΩ, Attero, Absumo, Corrumpro : Hes. Σμύ- χει’ τρύχει, φθείρει. Σμύχοιτο’ φθείροιτο, τρύχοιτο, ἀφανίζοιτο. Σμύξαι’ μαρᾶναι. Significat Σμύχω, etiam Exuro, Incendio s. Igni vasto. Unde ap. eund. Hes. Σμύξαι’ φλέξαι, ἐμπρῆσαι. Σμύχοιτο’ κατακαίτοιτο. Sic ap. Suid. Σμύξαι’ καῦσαι. Σμυχόμενος’ καίμε- νος, ἀναλίσκόμενος. Pro Uro, καίω, Greg. Naz. acce- pit in Poem. Κῆρ ἀχεί σμύχων, Cor dolore urens et macerans. Plaut. quoque dicit, Uritur cor mihi. Et Basil. Πυρετοῦ σμύχοντος στενάξεις ἀπὸ μέσης καρδίας, Urente febre. Bud. annotat ap. Gal. σμυχόμενον πυρετὸν alium esse quam θερμόν. Superiori autem loco Greg. Naz. similis est hic Apoll. Rh. 3, (762.) ἐνδοθὶ δ’ αἰεὶ Τεῖρ’ οὔνη σμύχουσα διὰ χροὸς, Dolor urens et macerans. Schol. exp. κατεπόνει αὐτὸν ἡ οὔνη καίονσα. In propria autem signif. pro Uro, Inflammo, accepit Hom. Il. X. (411.) ὥς εἰ ἅπασα Ἴλιος ὀφρύνεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ’ ἄκρης. [* T. H. ad Lucian. Dial. p. 34. ad 1, 351. ad Il. I. 649. Ruhnck. Ep. Cr. 216. Brunck. Phil. 166. Heyn. Rom. 5, 681. 8, 333. Thom. M. 802. Jacobs. Anth. 6, 269. 11, 70. Σμ. et σμύχω, ad Il. X. 410. 411. ad Lucian. 1, 352.” Schæf. Mss. Moschus 6, 4. ἔρως δ’ ἐσμύχετ’ ἀμοιβᾷ, Per vices flagrabat.]

Σμυγερὸς, Ærumnosus, Qui perpetuis laboribus ærumnisque maceratur et conficitur, Apoll. Rh. 2, (374.) μετὰ τε σμυγερῶτατοι ἀνδρῶν Τρηχεῖν Χάλυ- βες καὶ ἀτειρεὰ γαῖαν ἔχουσιν Ἐργατῖναι, ubi Schol. exp. ἐπιπονέστατοι. Hes. quoque σμυγερὸν exp. ἐπί- πονον, item ἀνιαρὸν, χαλεπὸν, οἰκτρὸν : necnon μο- χθηρὸν, πονηρὸν, ἐπίβουλον. [* Ruhnck. Ep. Cr. 206. ad Lucian. 1, 351. Brunck. Phil. 166. Apoll. Rh. 177.” Schæf. Mss. Hesychius habet * Σμογερὸν σκληρὸν, ἐπίβουλον, μοχθηρὸν. Σμυγερὸς et στυγερὸς conf., Schæf. Apoll. Rh. T. 1. p. 381.] Σμυγε- ρῶς, ἐπιπόνως, Ærumnose, Hes. [Apoll. Rh. 4, 380. “Brunck. Phil. 166. Wakef. ibid.” Schæf. Mss.]

Ἐπισμυγερὸς, itidem Ærumnosus, Miserabilis, οἰκτρὸς, ἐπίπονος : aut etiam Tristificus, Cor dolore urens. Hesiod. (A. 264.) ἀχλὺς ἐπισμυγερὴ τε καὶ αἰνὴ. [* Brunck. Apoll. Rh. 177. Græv. Lectt. Hes. 607.” Schæf. Mss.] Ἐπισμυγερῶς, Ærumnose, ἐπι- πόνως, Hes. Utitur hoc adverbio Hom. Od. Γ. 194. “Ἄλλ’ ἦτοι κείνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν. [* Ad Lucian. 1, 351.” Schæf. Mss.]

[* Ἀνασμύχω, Aret. Chron. 1, 1. “ad Hesych. 2, 1232. n. 28.” Dahler. Mss.]

Ἀποσμύχω, Deuro, Igni absumo. Metaphorice utitur Lucian. (1, 351.) Ὑποπρίουσιν τοὺς ὀδόντας ἀπο- σμυγέσθαι, Cum stridore dentium infrendent et præ dolore ardescunt s. exardescunt. Nisi malis Extabescentes, Macerati et confecti dolore ; nam σμύχω signif. nou solum καίω, verum etiam μαράινω. [* T. H. ad Lucian. Dial. p. 34.” Schæf. Mss.]

Διασμύχω, Peruro. Sed Hes. et Suid. exp. * δια- ξέω sicut et διακαίω. [* Ad Lucian. 1, 351. T. H. ad Dial. p. 119.” Schæf. Mss. “Greg. Nyss. 3, 219.” Wakef. Mss.]

[* Ἐπισμύχω, Opp. K. 1, 501. ubi hodie —σμή- χουσα legitur. “Ad Lucian. 1, 352. 354. T. H. ad Dial. p. 38.” Schæf. Mss.]

Κατασμύχω, Comburo, Exuro, Il. I. (649.) πρὶν Ἐκτορα δῖον Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέ- σθαι, Κρεῖνοντ’ Ἀργείους, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας : per tmesin pro κατασμύζει, Igni populari naves. Metaph. Theocr. 3, (17.) de Amore, “Ὅς με κατα- σμύχων καὶ ἐς ὅστέον ἄχρισ ἰάπτει. Sic Ovid. Vio- lenter me ussit amor. Et, Pectore intimo uri. Item

ap, Phalar, κατασπύχθεσθαι pro Cruciari et torqueri dolore, Confici et macerari dolore: quo sensu Uri etiam dicunt Lat., ut Plaut. Uritur cor mihi. ["T. H. ad Lucian. Dial. p. 36. ad 1, 351. Lennep. ad Phal. 105. Jacobs. Anth. 11, 143. Heyn. Hom. 5, 681. 8, 322." Schæf. Mss.]

Περὶ σπύχῳ, Circumcirca uro, Undique macero, Prorsus conficio et exhaurio: ea signif. qua aliquis dicitur doloribus prorsus confici et exhauriri. Legitur in Epigr. ["Jacobs. Anth. 11, 70. ad Timæi Lex. 122. Schrader. Præf. ad Emendd. p. ix. ad Lucian. 1, 352." Schæf. Mss.]

Υποσπύχω, Suburo, Ustulo, i. e. Paulatim uro. Item Succendo, Inflammo. Basil. Ἐν τῷ βάθει κατέχει τὴν νόσον υποσπύχουσαν αὐτοῦ τὰ σπλάγχνα. Et υποσπύχόμενον μῖσος ap. Greg. Naz. pro Succensum, teste Bud. Idem et dolor υποσπύχει, cum intus cor uritat: ut et ap. Hes. Ὑποσπύχουσα, ἔνδον ἐρεθίζουσα: et Ὑποσπύχει, θλίβει, ἀνίᾳ, καταπονεῖ: quod ἀπὸ τῶν τραυμάτων esse translatum dicit. Schol. Apoll. Rh. 2, (445.) υποσπύχειν esse tradit ἥρεμα ὑποκαίειν: hæc verba Poetæ, οὐδέ τι μῆχος ἔστ' ὀπίσω' κενεαὶ γὰρ υποσπύχονται ὀπωπαί, sic exponens, ὑπὸ βάθους ἡμαυρῶνται, καὶ οἰονεῖ ὑποκέκωνται. ["Ad Lucian. 1, 351. T. H. ad Dial. p. 119. ad Charit. 528." Schæf. Mss. "Schol. Soph. Antig. 1124. Eust. II. 605, 50. Etym. M." Wakef. Mss.]

ΣΟΒΕΩ, Abigo, Expello. Plerumque de avibus: ut Aristoph. (Ὀρν. 34.) σοβοῦντος οὐδενὸς Ἀνεπτόμεσθ' ἐκ τῆς πατρίδος, Nemine abigente: ap. quem Σφ. (209.) σοῦ, σου, vox est abigentis et σοβοῦντος. Sic Menander ap. Athen. (373.) Οὐ σοβήσας' ἔξω τὰς ὀρνίθας ἀφ' ἡμῶν; ubi ἔξω σοβεῖν dicit pro ἐκσοβεῖν, Foras abigere et expellere voce illa σου σου. Significat et Propello, utendo voce illa, ut cum a pastore grex pecorum propellitur, s. progredi jubetur voce illa σου σου. Lucian. (1, 623.) μᾶλλον δὲ ὥσπερ αἰπόλιον ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν, Propellens s. Progredi cogens, urgens. Quæ referendum est σοβεῖν, quod Hes. et Suid. exp. δῶκεν, qui et alterius signif. mentionem faciunt, exponentes ἀπελαύνειν. Cum vero Xen. dicit σοβεῖν κόνιν, reddas potius Executere, quam Expellere: ut cum Ἰππ. (5, 5.) ait, de stringendis equis loquens, Δεῖ δὲ σοβεῖν τὴν κόνιν κατὰ φύσιν τῆς τριχῆς, Pulvis secundo pilo excutiendus est. || Σοβῶ, pro σοβῶ τοὺς ἀπαντῶντας, Obvios summoveto, quod fastuosorum est. Sic exp. Comm. Dem. c. Mid. 235(=565.) Εἰς μυστήρια τὴν γυναῖκα ἄγει, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ζεύγους τοῦ ἐκ Σικυῶνος καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ: Per forum proficiscitur, obvios quosque summoiens: τὴν ἀγορὰν θορυβῶν, καὶ σοβῶν τοὺς ἀπαντῶντας, inquit Comm., qui etiam addit τὸ σοβεῖν esse συνεχοῦς κινήσεως τεκμήριον. Similis isti loco est hic Synes. Ep. 104. Οὐ γὰρ οἶμαι τὸ ἀπὸ τοῦδε σοβήσιν διὰ τῆς ἀγορᾶς Ἰωάννην τὸν ἀλιτήριον, οὐδὲ πῦξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπικεικτέρων τινί. Idem alibi, Μεθ' ὅσης θεραπείας καὶ παρασκευῆς σοβεῖ, Quanto cum famulatio ac clientela quantoque cum apparatu se infert. Plut. Sol. Σοβοῦντες ἐν ὄχλῳ δορυφόρων, Magna satellitum caterva stipati sese inferunt fastuose et insolenter. Hes. σοβεῖν exp. τρέχειν: Suid. autem, μετὰ σεμνότητος προΐεσθαι, κομπάζειν. Bud. annotat σοβεῖν ea signif. dici, qua ap. Plaut. Subnixis alis me inferam. || Significat Σοβέω et Moveo, Concito, Aristoph. Σφ. (1523.) Ταχὺν πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε, Citato pede choream agite, Movete in orbem pedem agilem. Sic ap. Basil. Ep. Βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, Gressus citatus. Et Eur. μεираκίον ἐμπλήκτου καὶ σεσοβημένου πρὸς δόξαν, Ut qui cestro percitus gloriæ consequendæ, gradu concitato fertur. Greg. Naz. in Jul. dicit etiam, Ὁφθαλμοὺς σοβοῦμενος καὶ περιφερόμενος, καὶ μαγικὸν βλέπων, Qui huc illuc veluti citato impetu fertur, Qui continuo motu circumfertur, et modo huc, modo illuc volvitur: cui opp. Immotos tenere oculos. ["Toup. Opuse. 1, 19. 427. Bergler. ad

A Alciph. 86, 142. Mær. 341. et n., Abresch. Lex. Aristæn. 37. Thom. M. 103. 731. 904. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxiii. Anth. 8, 35. 11, 17. Valek. Callim. 259. Casaub. Athen. 1, 71. Munch. et Verh. ad Anton. Lib. 77. Musgr. Ion. 166. Rhen. 37. Villosion. ad Long. 168. 218. ad Charit. 655. Gronov. Maneth. p. 276. * Σόβω, Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss. "Σοβέω, Synes. 178. Dio Chrys. 1, 651. Philo J. 1, 131. Achill. Tat. 138. Plut. 3, 765." Wakef. Mss. Longin. 41. Ὑποσπύχῳ καὶ λογῷ καὶ σεσοβημένος, ὅλον δὲ πυρρίχαι, καὶ τροχαῖαι, * "Σεσοβημένος, Thom. M. 101." Schæf. Mss. Vide Ἀποσοβέω. * Σόβησι, Plut. 153. Αἱ περὶ τὰς ὄχλειας σοβήσεις. * Σοβητήρ, * Σοβητήριος, * Σοβητήριον, contracte * "Σόβητρον, Quod abigit, Philo J. 2, 424." Wakef. Mss.]

Σόβη, ἡ, Muscarium, Flabellum quo muscæ abiguntur: quod ῥίπτις alio nomine dicitur. Item in cauda equina σόβη dicuntur Pili longiores, quibus muscas abigunt ipsi equi; vel etiam σόβη dicitur Ipsa cauda pilis vestita, cujus motu ipsi equi muscas pellunt: in Hippiatr. Ἐὰν τὴν σόβην πάντ' ἐκινήσῃ, ὁ ἵππος ἔχη, τὸ τῆς οὐρᾶς ἄκρον ἀπότεμε ὡς τὸ ἥμισυ. Suidæ σόβη est ἡ ἐξ ἱππέων τριχῶν περικεφαλαία, Galea e pilis equinis. Potius tamen significaret τὸν ἐξ ἱππέων τριχῶν λόφον, Cristam e pilis equinis: unde ap. Hom. ἱπποῦρις κυνέη, et ἱπποῦρις τρυφάλεια, ἡ ἱππόκομος τρυφάλεια, Galea setis equinis comans, cristam e setis equinis habens. ["Munch. ad Anton. Lib. 77. Verh. ibid." Schæf. Mss. Synes. p. 80. Τῇ κόμῃ αἰωρουμένην τὴν σόβην.]

Σόβοι dicuntur οἱ σάνυροι, ut Comment. Demosth. (p. 189.) annotat: παρὰ τὸ σοβεῖν: nam esse κινήσιον κώτατον ἐν τοῖς ζώοις: ac propterea satyros solere etiam pingi σόβας ἔχοντας. Dicuntur ergo a σοβεῖν, significante Citato gradu currere; nam teste Plut. sunt perniciosissimum animal, tanquam quadrupedum tam recte currentes, ut propter velocitatem, nisi senes aut ægri, non capiantur. Ideoque recte ab Ovid. quoque Leves satyri dicuntur.

Σοβάς, ἄδος, ἡ, Quæ insolenter sese infert, citato gradu incedit, Epith. meretricis. Hes. σοβάδες, ὑπαρήφανοι, ἄστατοι, μαινόμεναι: Suid. autem δῶκεν, πόρνα: quam expositionem sequendo, σοβάδες dicebantur Quæ tam perditio amore percitæ sunt, ut amatores suos vel persequantur. Aristoph. quoque Schol. (Eip. 812.) σοβάδας dici scribit τὰς πόρνas, citans hunc ex Eupol. locum, Παρὰ τῇδε σὺ τῇ σοβάδι κατήγον. || Ἀπόκινος et σοβάς ap. Athen. (629.) numerantur inter γελόας ὀρχήσεις. ["Abresch. Lectt. Aristæn. 37. ad Xen. Eph. 283. Jacobs. Anth. 8, 385. Saltatio ridicula, Eichst. de Dram. p. 69." Schæf. Mss. "Meretrix, Philo J. 2, 266." Wakef. Mss.]

Σοβαρὸς, Qui concitato gradu s. impetu fertur, Citato impetu s. gradu sese inferens: σοβαρὰ αἶψα, Aristoph. Eip. (944.) ubi Schol. exp. σεσοβημένη ἐκίνητος, Concitata, Mobilis. Sic (N. 406.) de vento, Ῥήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρὸς, Citato et vehementi impetu, Quibus adde, quod ap. Plut. aliquoties legitur, σοβαρὸς ἐνέκειτο, pro Citato impetu persequabatur et urgebat, ἐδίωκε. Item Insolenter sese inferens et obvios quosque summovens; et e consequenti Fastuosus, Superbus. Suid. exp. ὑπερήφανος, λαμπρὸς, ἐπαρόμενος, αὐθάδης; itidemque Hes., qui addit etiam σεμνός. Aristoph. (Πλ. 872.) Ὡς σοβαρὸς — εἰσελήλυθεν Ὁ συκοφάντης; i. e. ἐπηρμένος καὶ μέγα φροῦν, Elatus, Tumido spiritu sese inferens. Plut. (Lucullo 6.) Γυναῖκί σοβαρῇ καὶ πανηγυρικῇ: de Educ. Puer. Ἐταῖρας σοβαρὰς, καὶ πολυτελεῖς, Meretrices fastuosas et sumtuosas: Demetr. Ταύτῃ δὲ τῇ χλαμύδι οὐδεὶς ἐτόλμησε χρῆσασθαι, καίτερ οὐκ ὀλίγων ὑστερον ἐν Μακεδονίᾳ σοβαρῶν χρηνομένων βασιλέων: ubi nota σοβαρὸς ad cultum corporis restringi, ut Idem dicit Alexandrum λαβεῖν τιάραν ἀγρυπτοέραν μὲν Περσικῆς, Μηδικῆς δὲ σοβαρωτέραν οὖσαν, Fastuosiore. De incessu etiam dicitur. Basil. Libanio, Βαδίζεαν μετὰ σοβαροῦ τοῦ βαδίσματος, Ut qui subnixis alis incedunt. Et Greg. Naz. de

pavone caudam rotante, Θεαρτίζει τὸ κάλλος τοῖς ἐρασταῖς μετὰ σοβαροῦ βαδίσματος. Itidem et σοβαρὸς ἵππος ap. Xen. (Ἰππ. 10, 17.) Qui quasi fastuoso et superbo gradu incedit. Necnon σοβάρᾳ λέξις, Fastuosa et superba oratio. Aelian. ap. Suid. Σοβαροῖς ἀναθήμασιν ἐκόσμησε τὸν νεών. Sic ap. Eund. Σοβαρὸν ἄγαλμα τῇ πλάσει καὶ τῇ τέχνῃ. Apud Latinos quoque Fastuosus, s. Fastosus, et Superbus non homini solum tribuuntur, sed et rebus. Virg. Gressus glomerare superbos, Ovid. Palla superba, Virg. Tecta superba, Ovid. Domus fastosa. [“Ad Charit. 234. 248=423. 655. Toup. Emendd. 1, 408. Valck. Callim. 182. Longus p. 7. Vill.” Schæf. Mss. Aelian. H. A. 16, 32. σοβαρωτέρᾳ τιμῇ, q. d. Lautiore pretio, cf. 6, 42. Plato Epigr. 1. σοβαρὸν γελᾶν, Suid. 1, 579. σοβαρώτατον κλέος. “Σοβαρὸν, Agile, Vehemens. Longin. 18, 1. Ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα: vide Ἐμπρακτον. Omnino celeritatis et mobilitatis notione vehementiam Longinus indicare solet: vide Τάχος, et Κεκινημένον, et Hes. v. Σοβεῖν. Damascius ap. Suid. v. Ῥητορικὴ γραφῇ, commemorat τὸ σοβαρὸν καὶ ἀλαζονικὸν τῆς ῥητορικῆς, Tumidum et ostentationis plenum dicendi genus. Nempe invideose in majorem Rhetorum et Sophistarum partem ita dicebat Damascius. Hes. σοβαρός· ὑπερήφανος, αὐθάδης.” Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Σοβαροβλέφαρος, ὁ, ἡ, Qui fastuoso et superbo est supercilio. Nam supercilia maxime indicant fastum. Superbia alibi conceptaculum, sed hic sedem habet: in corde nascitur, huc subit, hic pendet, inquit Plin. 11, 37. In Epigr. τὰς σοβαροβλεφάρους, Supercilio-sas, et fastum adducto supercilio suum prodentes, Severitatem gravitatemque supercilio præ se ferentes. In VV. LL. LEGITUR ET Σοροβλέφαρος, Superbus, Arrogans, a magnis superciliis et adductis; sed perperam, ut opinor, pro Σοβαροβλέφαρος. [“Toup. Opusc. 1, 107. Paul. Sil. 16.” Schæf. Mss. * “Σοβαροπρόσωπος, Const. Manass. Chron. p. 77. (42. 131. Meurs.) * Σοβαρόφρων, p. 28. 75. (53. 142. Meurs.)” Boiss. Mss.]

Σοβαρῶς, Superbe, Fastuose, s. Insolenter et fastuose se inferendo, Plut. Coriol. Eis ἀγορὰν ἐνέβαλε σ., ὑπὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος: Alcib. Ἐνλοῖς δὲ καὶ παντάπασιν σ. προσφερόμενον, Admodum fastuose et insolenter. [“Act. Traj. 1, 249. Valck. Callim. 182. ad Charit. 655.” Schæf. Mss. Aristoph. Eip. 83. Aelian. H. A. 11, 4.]

Σοβαρεύομαι, Insolenter s. Fastuose et superbe me infero, Insolenter et fastuose incedo, Agath. Epigr. Σεμνοπρὸσωπῆσας καὶ σοβαρευσάμενος, Fastum præ se ferens. Hes. σοβαρεύεται exp. ἐπαίρεται, Effertur. [“Toup. Emendd. 2, 153.” Schæf. Mss. * Κατασοβαρεύομαι, Cyrill. Alex. in Jo. 15, 20. p. 899. “Diog. L. 6, 24.” Boiss. Mss. * Σοβαρέω, * Σοβαρητής, unde] Hes. Σοβαρητικὴν, σφοδράν. Sic supra Σοβαρός.

Ἀνασοβέω, Executio, Expello. Proprie Executio s. Expello, sursum rejiciendo. Ἀνασοβῶ, inquit Bud., Sursum rejicio et Executio retrorsum. Lucian. (1, 170.) Ἐρχεται τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, [“Capillos a fronte contra naturam retroagere, ut sit horror ille terribilis, Quintik. 11, 111.” Seager. Mss.] Plato Ep. 7. Διαμηχάτωμενος τίνα τρόπον ἀνασοβῆσοι με, Quo pacto me expelleret, s. abigeret. || Capitur et pro Conturbo s. Perturbo aliquem: unde ἀνασοβηθεῖς a Suida exp. διαταραχθεῖς. Hes. Ἀνασοβεῖ, ἀνακινεῖ, Ταραντῖνοι. || Ἀνασοβέομαι, pass. Excutor, Expellor, Sursum rejicio s. Executio retrorsum, proprie. || Commoveor, Conturbor, Perturbor: ut, Ὁ δὲ πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀνασοβηθεῖς ματαίως, ἀνίσταται εὐθὺς, ubi Suid. exp. διαταραχθεῖς: subjungens hunc locum, Τοὺς δὲ ἵππους εἶναι ἀγρίους, ὑπὸ τε τῷ ἄθλῳ τοῦ δεσμοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀκηρητημένου βάρους ἔτι μᾶλλον ἀνασοβηθέντας, διαφορῆσαι αὐτόν. [“Ad Mær. 341. Toup. Opusc. 2, 172. Thom. M. 103. Valck. Adoniaz. p. 285. Plato Lys. p. 10.” Schæf. Mss. “Opp. Auc. p. 182. Aelian. H. A. 625.” Wakef. Mss.] Ἀνασόβησις, ἡ, Excussio, Rejectio sursum aut retrorsum. || Con-

turbatio. [* “Ἀνασόβη, Athan. 1, 600. Socr. Hist. Eccl. 2, 21. (23.)” Kall. Mss.]

Ἀποσοβέω, Arceo, Abigo, Summoveo, Repello, Executio. Exp. etiam Absterreo. Aristoph. B. (45.) Ἄλλ’ οὐχ οἷός τ’ εἶμ’ ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, Risum excutere, vel, ut alii, Risum compescere. Interdum habet accus. simul et gen.: ut in h. l., quem Suidas profert, Ὁ δὲ ἀνέστη ὡς ἀποσοβῆσων τῆς κεφαλῆς αὐτὸν ἐπιπετόμενον. Est autem ἀποσοβεῖν αὐτὸν τῆς κεφαλῆς perinde ac si dicas, σοβεῖν αὐτὸν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, A capite arcere s. abigere. Habet igitur gen. vi præpositionis. || Ἀποσοβῶ, in neutra signif., Abeo citato gradu. Ita enim quidam Grammatici exp. σεσοβημένως καὶ θαρράλῳς ἀπέρχομαι: afferentes hoc exemplum, Καὶ ὡς ὄρες, ἤδη ἀποσοβῶ παρ’ αὐτήν. Suidas ἀποσοβῶ ait ap. Menandrum sumi pro ἀποτρέχω. [“Bergler. ad Alciph. 142. 393. ad Mær. 341. Thom. M. 101. 272. Musgr. Ion. 166. Boiss. Philostr. 569. Villosion. ad Long. 168. * Ἀποσοβητέον, ad Mær. 402. Phryn. Ecl. 143.” Schæf. Mss. * Ἀποσόβησις, Schol. Aesch. Pers. 215. “Const. Manass. Chron. p. 94.” Boiss. Mss.] Ἀποσοβητής, Qui insolenter aliquem summovet et repellit. [Phav. Lex. 53. * Ἀποσοβητικός, Jamb. Protr. 346=145. “Schol. Pind. O. 9, 143.” Wakef. Mss. * “Ἀποσοβητήρ, Schol. Ambrosiana ad Od. E. 531.” Boiss. Mss. * Ἀποσοβητήριος, Hes. v. Ἀλεξητήριος. “Schol. Nicandri Θ. 528.” Wakef. Mss.]

Διασοβέω, Dispello, Discutio, Disturbo. Bud. διασεσοβημένος exp. διάταραγμένος, διατεθορνημένος. [“Diog. L. Pyrrhone 367. HSt.” Seager. Mss. Plut. 6, 115. 8, 904. “Ad Mær. 341. Alciph. 2, 222. Bast Lettre 230.” Schæf. Mss. * “Διασόβησις, Trepidatio, M. Anton. 11, 22.” Kall. Mss.]

Ἐκσοβέω, Expello, Abigo foras, ἔξω σοβέω, Menander ap. Athen. (373.) Αὐτὴ ποτ’ ἐξεσόβησε τὰς ὄρις μόλις. Cui similem locum habes in Σόβέω. [“Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxiii. Anth. 11, 72. 149. Wakef. Del. 1. corrig.” Schæf. Mss.] “Ἐκσοβίξω” quoque dicitur. Inde enim est part. præf. pass. “ἐκσεσοβισμένοι, quod Hes. exp. ἐκτεταραγμένοι.”

[* Ἐνσοβέω, Philostr. V. A. 6, 10. p. 240. πεδιλῶ.]

Ἐπισοβεῖν, Incedere, VV. LL. Vide Σοβεῖν. [Helioid. 243. Cor. “Porson. Med. p. 10.” Schæf. Mss. “Meurs. ad Const. Manass. Chron. 256.” Kall. Mss. Alexis Athenæi 483. ἐπεσοβέει κώθωνά μοι. Vide Schleusn. Lex. V. T.]

Κατασοβέω, Depello. Aliis Persequor, Arceo. “Hes. κατασοβεῖται exp. καταδιώκεται.” [Parthenius 14. eis φρέαρ.]

[* Μετασοβέω, unde Μετασοβῶν, Suidæ et Photio ἀποδιώκων.]

Παρασοβέω, Insolenter et fastuose prætereo; vel, ut Bud. interpr. p. 700., Feroci et superbo aspectu transmittio et prætereo. Plut. Catone (24.) Τὸν γυναικῶν θρασύτερον παρασοβῆσαι παρὰ τὸ δωματίον δόξαντος, i. e. inquit, Improbe et contemtim, et spreto juvene, in Catonis senis cubiculum irrupeunte muliercula, et sese inferente audacius. [Aristot. Mirab. 128.]

Περιοσοβέω, Circumeo; etiam Circumferò: ut in convivio περισσοβεῖν dicebatur τὸ ἐν κύκλῳ πίνειν, In orbem τὴν φιλοτησίαν circumferre, inquit Bud. 700. subjungens h. l. Athen. (504.) Προῦπινε πᾶσι φιλοτησίαν· οὐ μόνον νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς φιλάτοις, ἔδωκε τῷ παιδί, περισσοβεῖν ἐν κύκλῳ κελύσσας· τὸ κύκλῳ πίνειν τοῦτ’ εἶναι λέγων. Deinde subdit exemplum e Comœdia, περισσοβεῖ ποτήριον αὐτοῖς ἄκρατον. Sic Alciph. (3, 55.) Κύλικος συνεχὲς περισσοβουμένης, Assidue circumlato s. circumeunte calice. [“Bergler. ad Alciph. 86. 344. 409. Valek. Callim. 257. 259. Thom. M. 102.” Schæf. Mss. Aristoph. Ὀρν. 1425 τὰς πόλεις.]

[* Προσοβέω, Prius excito, Synes. de Regno 3. Wakef. Mss. “Ad Thom. M. 103.” Schæf. Mss.]

[* Ὑποσοβέω, Helioid. p. 433.]

“ΣΟΓΧΟΣ, (δ,) Sonehus, Cucurbita, quam Apul. A
“Lactucam leporinam vocat: VV. LL. e Diosc.
“(2, 159.) Additur, esse etiam Olu agreste, in ci-
“bis expetitur: ap. Theophr. Σόγκος.” [“Cf.
Athen. 69. 250. ibique nott.” Schw. Mss.] “Sed
“Hes. habet Σόγγος, qui tradit esse λάχανον ἄγριον.
“Vide et Σομφός.” [Schn. Ind. Theophr. “Σόγγος,
Markl. Suppl. 864. Callim. 1. p. 437.” Schæf. Mss.
Matron ap. Athen. 371. Σόγκους μυελόν βλάστημα,
καρφημομόντας ἀκάνθαις.] “Σογγώδης (et Σογκώδης),
“vide in Σομφώδης.” [Theophr. H. Pl. 6, 4, 5. Καν-
λούς ἔχει σογκώδεις. * “Σογγίτης, Hieracium majus et
minus, Diosc. Notha 455.” Boiss. Mss.]

ΣΟΛΟΣ, SIVE Σόλοι, Urbs Ciliciæ, ab Achivis
et Rhodiis condita: in quam postmodum Pompeius
piratas collocavit, et a se Pompeiopolin vocavit,
teste Strab. 14. p. 293. et Dione 37. p. 8. Meminit
et Steph. B., quo teste, Civis ejus urbis, DICITUR
Σολεὺς ET Σόλιος. || Est et Urbs Cypri hoc nomine,
ante dicta Ἀρεα, quam Philocyprius rex Cypri in lo-
cum commodiorem translata et ampliata consilio
Solonis, in ipsius Solonis honorem Solos nuncupavit,
ut Plut. Solone docet, p. 169. meæ Edit., ubi urbem
istam ipse Solon in quodam carmine vocat suum γέ-
νος, et eam a se ὠκίσθαι testatur: Civesque itidem ejus
Σόλους nominat. Diog. L. Solone ait hujus Cypriæ
urbis incolæ Σολίους dici, illius autem, Σολεῖς: quam
urbem Ciliciæ a Solone conditam fuisse. Nomina-
tivo autem sing. Σόλος utitur Eust. 1332. [“Σόλοι,
Σολεῖς, ad Diod. S. 2, 259. ad Herod. 433. * Σολόεις,
299. ad Charit. 424. Jacobs. Anth. 8, 396. * Σολοῦς,
ad Diod. S. 1, 680.” Schæf. Mss. * Σολουντίς, He-
sychio ἄκρα τῆς Λιβύης.]

Σολοῖντος χαλκός, Æs Solis cusum. Hes. dicit
esse Genus æris Cyprii: dictum est autem ab Urbe
Cypri quæ Soli vocatur. AT Σολοῖντος, quod Idem
exp. μυδροκτύπος, videtur potius a Σόλος derivatum,
quod Discum significat, pro σολοῦντος, ut ὀδοπóρος
pro ὀδοπόρος. [Cf. Σκοτειβóρος. “Σόλος, Pierson. Ve-
ris. 25. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀφιέναι, Eichst. C
de Dram. 153. Ammon. 40. Valck. Anim. 60. Heyn.
Hom. 4, 396. 8, 525.” Schæf. Mss. Schol. Il. B.
774. Δίσκος ἐστὶ βαρὺς λίθος, ὃν ἐρρίπτουν οἱ γυμναζό-
μενοι. Τὸν γὰρ σιδηροῦν, σόλον προσαγορεύουσι· παρὰ
τὸ σῶ, ὃ ἐστὶ, κινῶ· distinctio non vera: cf. Apoll.
Rh. 3, 1364. Λάξετο δ' ἐκ πεδίου μέγαν περιγέα πέ-
τρον, Δεινὸν Ἐνναλίον σόλον Ἀρεός: 4, 659. ἐν δὲ
σόλοι καὶ τεύχεα θέσκελα κείνων: Il. Ψ. 826. Αὐτὰρ
Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον: Nonn. D. 37, 667.
Καὶ σόλον αὐτοχόωνον ἄγων ἐπέθηκεν ἄγωνι Δισκοβό-
λους Διόνυσος ἀκοντιστήρας ἐπέγων. Schol. Il. Ψ. I. c.
Διαφέρει δὲ σόλος καὶ δίσκος, ὅτι ὁ μὲν δίσκος πλατὺς
ἐστὶ καὶ κοιλότερος, ὁ δὲ σόλος στρογγύλος καὶ σφαιροει-
δής. Vide Interpr. ad Hes.]

Σόλοικοι, Qui Solis habitarunt. Peculiariter dice-
bantur Σόλοικοι, qui cum Solis habitassent, Attici
tamen essent, τὴν εὐγενῆ παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτ-
ταν, καὶ * ἐξηγοικίσθησαν, διὰ τὸν ἐν Σόλοις οἰκισμὸν,
ut Eust. tradit ap. Dionys. P. loquens de urbe Ciliciæ
quæ Soli nominatur. Itidem et Suid. et Diog. L.
(1, 51.) infra in Σολοικίζω. Generaliter autem bar-
bari omnes nominati fuerunt σόλοικοι. Hipponax,
Τοὺς σολοίκους, ἵν' ἐθέλουσι, περναῖσι, Barbaros venun-
dant quo volunt. Pro Vitiose et barbare loquente,
ap. Lucian. (2, 389.) Κομιδὴ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ
σολοίκου εἰπόντος, ὁ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ
τετίμηκεν. Itemque sicut βάρβαρον, ita σόλοικον ali-
quid in verbis dicitur: ut Athen. 4. Τὸ δὲ λέγειν
ἑαυτοὺς, σόλοικον: dicendum enim potius σφᾶς αὐ-
τοὺς, quia ē singularis numeri est: αὐτοὺς autem,
pluralis. Sic σόλοικος φθόγγος ap. Anacr. de oratione
barbara. Extenditur τὸ σόλοικον latius etiam; dicit
enim Plut. Dione Syracus. Οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοι-
κον ἐνδεικνύμενος, Nihil quod non deceret talem ho-
minem, conveniret ejusmodi viro. Et Cic. ad Att. 14.
Nihil enim tam σόλοικον ἢ τυραννοκτόνους in cælo
esse, tyranni acta defendi. Necnon ob vitiosos
pravosque mores aliquis σόλοικος dicitur, i. e. barba-

rus: ut Cic. Natura et moribus barbarus. Plut. Polit.
Præc. “Ὅσπερ ἐνιοὶ τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. Sic
Xen. K. Π. 8, (3, 10.) de Daipharne quodam; Σολοι-
κότερος ἀνθρώπος τῷ τρόπῳ, ὃς φέτο, εἰ μὴ ταχὺ ὑπακούει,
ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι. Itidemque Aristoteli
Rhet. 2. σαλάκωρες et σόλοικοι nonnulli dicuntur διὰ
τὸ οἶεσθαι ζῆλον τοὺς ἄλλους ἂ καὶ αὐτοί. Hes. σό-
λοικον exp. non solum τὸ ἀμαθές, sed σόλοικος etiam
ἐπισεισσευρμένος, ἀδιάφορος. [“Casaub. ad Athen. 132.
Ammon. 193. 203. et not.” Schæf. Mss. Hippocr.
763. Γοῖς. Σολοικότερον μηχανοποιεῖν μηδὲν δεόν.
Absurdum est.]

[* “Σολοικεῖδης, ad Il. Θ. 377.” Schæf. Mss.
Eust. 219, 1. 1752, 43. “Serv. ad Æn. 10, 10.”
Wakef. Mss. * “Σολοικεῖδης, Specie solæcismi
Orig. Philoc. 8.” Seager. Mss.]

Σολοικοφανής, Qui σόλοικος videtur esse, at non est;
ut Suidæ Σολοικοφανὲς χωρίον dicitur τὸ δοκοῦν μὲν
μετέχειν σολοικισμοῦ, μὴ μετέχον δέ. Itidem in ora-
tione et verbis σολοικοφανὲς dicitur, Quod σόλοικος
quidem et incongruum videtur, non est tamen: cujus
generis hæc afferuntur exempla: e Virg. Centauro
invehitur magna, et Præneste sub ipsa; et e Terent.
Iu Eunuchum suam: ubi masc. et neutr. femininum
jungitur ob subauditum aliud fem., Navi, Urbe, Fa-
bulam. Ἀλλασίωσιν alio nomine dici tradunt. [“Ad
Il. B. 353. Brunck. El. 480.” Schæf. Mss. Vide Σο-
λοικισμός. * Σολοικοφανῶς, Eust. ad Il. Z. 146.]

* Ἀσόλοικος, Non solæcus nec barbarus; (perh-
“bentur enim οἱ Σόλοικοι fuisse barbari;) ut Ἀσόλοι-
“κος λόγος ap. Diog. L. (7, 18.) quod Bud. interpr.
“Oratio vitio carens. Idem Diog. ἀσόλοικον ἱστοί-
“nemi vocat, Qui in oratione non σολοικίζει: in Ze-
“none, Ἐφασκε δὲ τοὺς μὲν τῶν ἀσολοίκων λόγους καὶ
“μὴ ἀπηρτισμένους ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλε-
“ξανδρινῷ· εὐοφθάλμους μὲν καὶ περιγεγραμμένους·
“καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίον·
“Ubi nota τὸν ἀσόλοικον λόγον comparari numismati
“εὐοφθάλμῳ et specioso: eum autem, qui σόλοικος
“est, τῷ εἰκῇ κεκομμένῳ καὶ * σολοίκῳ. Dicitur etiam
“aliquid esse ἀσόλοικον, Quod non solum non est
“barbarum, sed etiam ἡμερον, προσήγες; teste Hes.:
“qui Sophoclem in Troilo sic usurpasse tradit. Pro
“Eo quod modum non excedit et immane non est,
“accipi potest in hoc Eubuli Comici senario ap.
“Athen. 2. (p. 244.) Κρέας βόειον, ἐφθόν, ἀσόλοικον,
“μέγα.” [“Casaub. ad Athen. 132. Toup. Opusc.
2, 222. Brunck. Soph. 3, 503.” Schæf. Mss. “Non
rusticus, Plut. 4, 556.” Wakef. Mss.] “Ἀσολοίκοι,
“Suidæ ἀφελῶς.” Ὑποσόλοικος, Aliquantum σόλοικος,
Cic. ad Att. 2, (10.) Ludos Antii spectare non placet.
Est enim ὑποσόλοικον, cum velim vitare omnium de-
liciarum suspicionem, repente ἀναφαίνεσθαι non solum
delicate, sed etiam inepte peregrinantem. Et Ep. pe-
nult. l. 14. Quinetiam hoc ipso tempore multa ὑπο-
σόλοικα. Paulo ante dicit, Quid absurdius? [Plut.
Q. S. 1, 2. Ἐσθῆτι περιττῇ καὶ ἀκολουθίᾳ παίδων ὑπο-
σολοικότερος. “Toup. Opusc. 1, 294.” Schæf. Mss.
Vide Σολοικισμός.]

[* “Σολοικέω, Vitiose loquor, Schol. Eur. Hipp.
22.” Kall. Mss.]

Σολοικία, ἡ, i. q. τὸ σόλοικον, s. σολοικισμός, Lucian.
(2, 311.) Σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσῃ ἐπιδείκνυται
ὑπ' ἀμαθίας. Faciunt autem solæcismos saltatores
imperiti, cum inconciune et extra numeros rhythmos-
que moventur, aut serius tardiusve. A Latinis dici-
tur Solæcismus. Juven. solæcismum liceat fecisse
marito. [“Valck. ad Ammon. 204. Jacobs. Anth.
9, 495.” Schæf. Mss.]

Σολοικίζω, Refero solæcos in loquendo, Solæci-
smum facio in loquendo, Non loquor ut probatur lo-
quendi mos fert. Diog. L. Solone, scribit Solonem in
Ciliciam profectum, urbem ibi condidisse, et a se
Solos nominasse, in eamque ὀλίγους τινὰς τῶν Ἀθη-
ναίων ἐγκατοικίσαι: qui progressu temporis τὴν φωνήν
ἀποξενωθέντες, dicti fuerint σολοικίζειν, q. d.
Ipso sono et voce prodere sese Solis habitasse, ibique
concinnum et Atticum loquendi genus Cilicensi et
barbaro permutasse. Frequens hujus verbi usus.

Epigr. Μηδὲ λαλῶν πρῶν ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ, A
 Καὶ μέλλων χαινεῖν, εὐθὺς ἐβαρβάρισε: ubi nota
 σολοικίζειν et βαρβαρίζειν copulari, sicut et ap. Plut.
 in suo περὶ Ἀνσωπίας libello, Ἐὰν ἐκεῖνος σολοικίσῃ
 προομιμαζόμενος, ἢ βαρβαρίσῃ διηγούμενος: de Dis-
 cern. Amico et Adul. (220.) Ἐπιπλήττων μὲν παιδὶ
 περὶ δέλτου καὶ γραφείου, σολοικίζοντος δὲ καὶ βαρβαρί-
 ζοντος οὐ δοκῶν ἀκούειν, de præceptore grammatico.
 Item utitur Aristot. Rhet. I. 3. Ἐπὶ τὰδε ποιεῖ σολοικί-
 ζειν, τὸ μὴ ἀποδιδόναι, ἐὰν μὴ ἐπιζευγνύης ἀμφοῖν ὃ
 ἀρμόττει: unde patet solæcismus esse non in sim-
 plicibus solum verbis, sed et in compositione et con-
 structione eorumdem: i. e. in oratione. Lucian. vero
 dicit etiam σολοικίζειν Ἀττικῶς, in Solæcista, Εἰώθει
 δὲ καὶ πρὸς τοὺς σολοικίζοντας Ἀττικῶς, παίζειν, Eos
 qui in Atticismis facerent solæcismos. Ubi vide
 multa exempla σολοικισμῶν. Sed latius etiam exten-
 ditur τὸ σολοικίζειν, sicut et τὸ σόλοικον. Nam ap.
 Plut. de Audiendo (p. 166.) Σολοικίζειν περὶ τὴν
 ἀκρόασιν dicitur auditor, Qui non attente audiens,
 gestu aliquo incomposito ineptit. Siquidem et in
 gestu et in actione etiam Quintil. ponit solæcismum.
 Ude illud Polemonis dictum ap. Macrob. Οὗτος
 ἐσολοίκισε, cum malus actor Tragædiæ Jovem exclamans,
 manum depressisset: et rursus ὃ γὰ pronun-
 tians, sustulisset. Sic Lucian. in Solæcista (9.) dicit,
 Σολοικίζειν τὸν μνηστευόμενον αὐτῷ. Ibid. pass.
 Παρ' ὅ,τι ἕκαστον σεσολοικίσται. [Dem. 1110. "Ca-
 saub. Athen. I. p. 66. 132. Valck. ad Ammon. 204.
 Jacobs. Anth. 9, 495. ad Lucian. 2, 310." Schæf.
 Mss. Herod. 4, 117. Vide Σολοικισμός.]

Σολοικισμός, Solæcismus, Gell. 5, 20. Solæcismus
 Latino vocabulo ab Asinio Capitone, ejusdemque
 ætatis aliis, Imparilitas appellatus, a vetustioribus
 Latinis Stribiligo dicebatur, a versura sc. et pravitate
 tortuosæ orationis, tanquam strobiligo quædam.
 Quod vitium Asinius Capito hisce verbis definiuit,
 Solæcismus est impar et inconveniens compositura
 partium orationis. Ibid. dubitat idem Gell. an σολοικισμός sit vocab. Atticis usitatum et antiquioribus
 Latinis: videnturque ei utrique potius σόλοικον dixisse
 quam σολοικισμόν. Utitur tamen eo, præter
 Plut., Lucianus Vit. Auct. (23.) Σολοικισμῶν ἐμπιπλά-
 μενον καὶ ἀτόπων ῥημάτων. Plut. autem Symp. 8, 9.
 Τοῖς τοῦ λόγου μορίοις, καὶ ταῖς πρὸς ἄλληλα τούτων
 συντάξεσι, καινὸν ἐγγενέσθαι βαρβαρισμὸν ἢ σολοικισ-
 μὸν, ἐξαίφνης δυνατὸν ἐστὶ. Rursum Lucian. σολοικισ-
 μὸν ποιεῖν, et ἐν σολοικισμῷ πεσεῖν, in suo Solæcista.
 Apud Eund. (Nigr. 31.) Nigrinus taxat etiam quos-
 dam σολοικισμοὺς τῶν ἡδονῶν, s. homines περὶ τὰς ἡδο-
 νὰς σολοικίζοντας, qui inconvenienter utuntur volu-
 tatibus. Sic Plut. (8, 65.) Οὐ στίχων οὐδὲ ποιημάτων,
 ἀλλὰ βίων ἀστοχήματα καὶ πλημμελήματα καὶ σολοικισ-
 μοὺς, Delicta et solæcismos qui in vita committuntur.
 Itidem Martial. Unus cum sitis, duo, Callidore,
 sedetis: Surge, solæcismus, Callidore, facis. Ac
 σολοικισμόν generaliter appellant Quicquid perperam
 fit, nec recte aut ordine suo: proprie autem ita di-
 citur λόγος ἀκαταλλήλως τεταγμένος, ut Suid. definit,
 cujus rei exempla vide ap. Donatum in l. de Figuris.
 ["Ad Lucian. 1, 283. Benth. adv. Boyl. p. 176. Groning.,
 Thom. M. 774. Jacobs. Anth. 9, 495. Quos vocent Grammatici
 solæcismos, Valck. Præf. ad Ammon. p. xi. ad Eund. 177. 191. 204."
 Schæf. Mss. "Quid sit, Eust. II. 276, 30. Burm. ad Virg. Æn. 4,
 403." Wakef. Mss. Dionys. H. de C. VV. 254. "Σολοικισμός,
 λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος, ὡς τὸ, ἐγὼ περιπατῶν ὁ
 τοῖχος ἔπεσεν. Suid. v. Βαρβαρίζει. Definitio illa sumta est
 e Diog. L. 7, 1, 40. ubi disciplinæ Stoicorum rhetoricæ quæ-
 dam fragmenta exponit. Tiberius Rhetor c. 1. definit,
 ἐξαλλαγή τοῦ ἐν ἔθει, Vocabuli usitati immutatio,
 ita tamen, ut hæc neque necessitatis neque ornatus
 causa fiat. Hoc modo solæcismus a σχήματι distinguit.
 Quare Eust., cum in Poëtis aliisque Scrip-
 toribus multa reperiantur, quorum forma nova et
 inusitata non negligentiae cuidam, aut incitiae, sed
 studio potius et arti et ornandi cupiditati tribuen-
 da videatur, ita de ea re sententiam suam exp. ad

Od. A. p. 1673. Δῆλον δ' ὅτι πολλῶν καὶ τοιούτων καὶ
 ἁλλοίων καινότερον φραζομένων παρά τε ἄλλοις καὶ
 παρά τῷ ποιητῇ, οὐκ ἔστι κατεπεῖν τῶν οὕτω σχηματι-
 ζομένων σολοικισμόν εἶτον βαρβαρισμόν' κέκριται δὲ
 σολοικοφανῇ τε σχήματα καλεῖν ταῦτα, καὶ ἁπλῶς οὕτω
 σχήματα' πᾶν μὲν γάρ φασι τοιοῦτον λάλημα ἡγούν
 σχῆμα ἀμάρτημά ἐστιν ἐκούσιον διὰ τέχνην ἢ * ξενο-
 φωρίαν ἢ καλλωπισμόν' σολοικισμός δὲ, ἀμάρτημα ἀκού-
 σιον ἐξ ἀμαθίας λαληθὲν παρά ὄνομα ἢ ῥῆμα ἢ ἄλλο τι
 ὧν λέγουσιν οἱ τεχνικοί. Eisdem formas dicendi,
 quæ vulgo dicuntur habere τὸ σολοικοφανές, Schol.
 Eur. Hec. 39. Phæn. 773. etc. πρὸς τὸ σημαίνονμενον
 enunciatis dicit. Grammaticus, Seneca inquit Ep. 94.,
 non erubescit solæcismus, si sciens facit; eru-
 bescit, si nesciens. Polemo Sophista ap. Philostr. Soph. 1.
 p. 542., cum histrionem aliquem vidisset falsis et
 absurdis gestibus utentem, exclamasse dicitur: Οὗτος τῇ
 χειρὶ ἐσολοίκισε, Hic manu solæcismus committit.
 Et Lucianus Nigrino p. 42. σολοικισμόν his fere absurde
 factis tribuit, ut, cara obsonia emere, media hyeme rosis
 oppleri, unguenta bibere, et alia hujus generis. Unde et
 ὑποδόλεια dicuntur Subabsurda, Cic. ad Att. 2, 10. 14, 21. cf.
 Quintil. 1, 5, 34. Hes. σολοικισμός' ὅταν τις ἀτέχνως
 διαλέγεται." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

Σολοικιστής, Qui in loquendo σολοικίζει, s. solæcismos
 facit. Ita inscribitur Dialogus quidam Luciani, qui et
 Ψευδοσοφιστής. [* "Ψευδοσολοικιστής, Thom. M. 4, 836." Schæf. Mss.]

[* Σολοικιστὸς, unde * Ἀσολοικιστος, Eust. II. B. p. 239,
 36. Od. Z. 60. p. 1551, 60. Od. A. 90. * Ἀσολοικιστῶς,
 Sine solæcismo, Eust. ap. Schn. Lex. * "Ἀσολοικιστὶ, ap.
 Hasium ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 238." Elberling. Mss.]

"ΣΟΜΦΟΣ, (ἡ, ὃν,) Inanis et fungosus, velut spon-
 gia. Unde redditur etiam Spongiosus a Bud. De "mam-
 mis mulierum loquens Aristot. (1, 284.) hoc "vocab. usus est."
 ["Σ. σὰρξ, Spongiosa caro piscis alicujus, Archestr. ap. Athen. 316." Schw. Mss.]
 "Apud Hippocr. vero φθέγγεται σομφόν, redditur
 "Loquitur obscure, quoniam in coloribus quidam
 "τὸ φαιὸν appellat σομφόν: Quod sc. est inter album
 "et nigrum." ["Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. Mss.
 "Ruf. Eph. 57." Wakef. Mss. De voce, Aristot. Topic. 1,
 13, 6. "Theophil. de Corporis Fabrica 5, 28." Boiss. Mss.]
 "At Σομφός s. Σόμφος, "subst. est Cucurbita sylvestris. Plin. 20, 3. Cu-
 "curbita sylvestris quoque invenitur, σομφός," [Codd. σόγγος],
 "a Græcis appellata: inanis, (unde et "nomen,) digitali
 "crassitudine: non nisi in saxis nascens. Sic ap. Marc.
 "Emp., ubi legitur Cucurbitæ radix, quam Græci Sonchon,
 "existimatur reponendum Somphon." "Ab illo autem
 "adj. Σομφός "est aliud adj." [* "Υπόσομφος, (Subfuugosus,
 "Spongiæ similis,) Erotian. p. 292." Boiss. Mss. ITEM
 "Σομφώδης, i. q. Σομφός: "nisi diminutionem
 "quandam significationis inesse alicubi dicamus. Invenitur
 "autem Σογχώδης ap. Theophr. pro hac signif.; nam
 "σογχώδης ῥίζα redditur a Gaza ap. eum, Radix inanis
 "et fungosa. Pro quo "σογχώδης est etiam σογκώδης, in
 "VV. LL. Quamvis autem σογχώδης rectius scribi videatur,
 "tamen et ipsum suspectum esse potest, ne pro σομφώδης
 "scriptum sit." [Theophr. H. Pl. 9, 14, 1. Ed. Schn. Πίζα
 "σαπρὰ καὶ σομφώδης.] "Est porro ab illo Σομφός et
 "substantivum Σομφότης, Inanitas, "Fungositas, e Plin."

ΣΟΡΟΣ, ἡ, Loculus, Conditorium, in quo sc. defuncti
 conduuntur, Sepulcrum, s. Capulum, Sandapila, Il. Ψ. (8.)
 "Ὡς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.
 Et in Epigr. ἔγχαλκος σορός, Sandapila ærea, s.
 Loculus æreus. Et Plut. Numa Λιθίνας σοροὺς,
 Loculos lapideos, Conditoria lapidea: de sepulcro
 Numæ regis. Et σοροὶ σαρκοφάγοι, Loculi qui corpora
 arrodunt s. adedunt, e Diosc. 5, 142.

Aristoph. vero Σφ. (1365.) dixit, Ποθεῖν ἐρᾶν τ' εὐκας αἰρίας σοροῦ, Desiderare et amare videris pulcrum sandapilam, pro Formosam vetulam. Et Comicus quidam ap. Athen., (580.) Ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἡ Γνάβαινα, καὶ Ἡδὴ τελέως ἦν ὁμολογουμένως σορός, Et capularis facta esset, i. e. Capulo propediem effe-
renda, utpote mortui vicina ob decrepitam ætatem : [cf. τύμβος eod. sensu ap. Aristoph. A. 372. "Ad Lucian. I, 348. 722. 821. ad Anton. Lib. 10. 223. Verb., Valck. Adoniaz. p. 334. Toup. Opusc. 1, 428. ad Herod. 24. Phryn. Ecl. 216. Henschk. Anal. 258. Jacobs. Anth. 9, 507. 10, 176. 12, 220. De sene, 11, 337. 12, 381. ad Mær. 426." Schæf. Mss. II. Ψ. 91.]

Σοροδαίμων, ονος, ὁ, Dæmon capularis, Larva sepulchralis. Ita vocatur Senex capularis, qui mortui vicinus, propediem sandapila effe-
rendus est et inhumandus. Plut. de Lib. Educ. p. 22. mæ Edit. (6, 44.) Τί δὲ φροντιστέον ὑμῖν τῶν τοῦ πατρὸς ἀπειλῶν ; κρονόληρος καὶ σοροδαίμων ἐστὶ. [Phrynichus Bekkeri p. 63. Nicet. Chon. Annal. 2. p. 222. Σοροδαίμονα καὶ πολυετῆ ἄνθρωπον, Senem Acheronticum et capularem.] ITIDEM Σορέλλην Hesychio teste est σκῶμα τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας. Et id ipsum Eust. ex Aristoph. citat, addens et τυμβογέρων dici. Latini quoque a Capulum dicunt Capularis senex pro Eo qui jam mortui contiguus est, teste Nonio, citante h. l. e Cæcilio, Tunc amare audes, edentule et capularis senex ? Eod. sensu Plautus, Itane tibi ego videor oppido Acherontius, capularis ? Idem, Capulo proximus. Et Nonius, pater Prius in capulo quam in curuli sella suspendit nates. Eodem Nonio teste, Silicernios dici voluerunt Senes incurvos, quasi jam sepulcrorum suorum silices aspicientes : ut Cincius, Dum jam silicernius sui finem temporis expectaret. [Σορέλλην, Eust. II. X. p. 1398. Ψ. p. 1289. Gal. in Proœmio Hippocr. Lex. p. 56. HSt. * "Σορέλλη, ad Lucian. I, 348. * Σορέλλη, Aristoph. Fr. 237.]

[* Σοροεργὰς, ad Charit. 327." Schæf. Mss. Manetho 4, 191. σοροεργὰ τέχνης καινίσματ' ἔχοντες.] Σοροπηγός, Qui sandapilas compingit, Sandapilarum fabricator, s. Faber, (ut Juven. Inter carnifices et fabros sandapilarum,) s. Libitinarius. Epigr. Καὶ πᾶσιν μία νύξ, ἐν φάρμακον, εἰς σοροπηγός. Utitur et Aristoph. N. [846.]

Σορόπληκτος ET Σοροπλήξ itidem scommatice in senem capularem s. capulo proximum dicuntur, perinde ut σοροδαίμων, σορέλλην, et τυμβογέρων : ut testatur Eust. 1431. Significant autem ad verbum A sandapila s. libitina percussus s. percussus ; diciturque de Eo qui sandapilæ propediem est includendus.

[* Σοροπλόκος, unde * Σοροπλοκέω, Gl. Pollingo : ita Vulc. pro vulgato * σοροπλοκῶ. Cf. nott. ad Hes. v. Σορός.]

Σοροποιός, Qui sandapilas conficit, i. q. præcedens Σοροπηγός, J. Poll. 10. c. 31. Σοροποιὸν σκεῦη.

Εὐρύσορος, Latum habens loculum s. capulum. In Epigr. legitur εὐρύσορον σῆμα pro Amplum et capax sepulcrum. [" Jacobs. Anth. 8, 131." Schæf. Mss.]

[* "Ἐσφόριον, Sarcophagus, Inscr. Pocock. p. 13. no. 12. Mead. Præf. ad Chishull, Travels p. vii. Marmor. Oxon. p. 90. 297." Schn. Lex.] "Ἐνσο-
"ριάω affertur pro In loculo condo, Sepelio." ["Schneidero est dubium. Legitur in Max. Plan. Ed. Herm. p. 395. Ἐνσοριάω, τὸ ἐνταφιάω." Bast. de VV. Nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. "Moschop. π. Σχ. p. 53, 8." Boiss. Mss. * "Ἐν-
σωριάω (sic,) Anna C. 99. 163. 482." Elberling. Mss.]

Σορηδόν, In modum loculi seu busti. Hes. exp. ὁμοῦ : sed ap. eum SCRIBITUR Σορηδόν, per ω in prima : ac certe eam expositionem sequendo, per ω potius scribendum, a σωρός, Cumulus, ut significet Cumulatum, Acervatum.

* Σοραῖσμός, ὁ, Coacervatio ac miscella quædam e
" variis idiomatibus, VV. LL."

Σορεύω, Aggero, Cumulo : unde ap. Hes. Σορεθεῖ, συνάγει. Alii exp. Cadavera cumulo et congero, nimirum in σωρόν. Sed videndum ne potius scr. sit Σωρεύω : itidemque Σωρεῖτης PRO Σορεῖτης, a Σωρός, quod diversam a superiore σωρός habet signif.

Σωρός enim significat Cumulus, Acervus, Hesiod. (Hæm. 14.) ὅτε τ' ἴδρις σωρόν ἀμαῖται, Quo tempore prudens formica acervum congerit, eorum quibus ad vitam hyeme sustentandam indiget. Plut. Symp. 6. Πυρῶν ἐνρεθεῖς σωρῶ, Triticici acervo impositus Aristoph. (Πλ. 269.) σωρός χρημάτων. Et Prov. Σωρός ἀγαθῶν, Acervus bonorum, de quo Erasmus Chil. Item ap. Suid. Τὸ παλαιὸν οἱ κναφεῖς ἀκανθῶν σωρόν συστρέψαντες, τὰ ἱμάτια ἐκναπτον : ubi videtur σωρός significare potius Fasciculum. ["Toup. Add. in Theocr. 408. Wessel. Ep. ad Venem. p. 6. Valck. Adoniaz. p. 354. Phæn. p. 66. Diatr. 165. ad Diad. S. 1, 186. 2, 351. ad Lucian. 1, 722. ad Charit. 611. Jacobs. Anth. 7, 204. 9, 92. 228." Schæf. Mss. * Σωροειδής, Hes. v. Θίσανα. * Πολύσωρος, Anal. 2, 241. " Jacobs. Anth. 9, 228. Toup. Opusc. 2, 173." Schæf. Mss. * Χρυσόσωρος, Tzet. Ch. 12. p. 238.]

Σωρηδόν, Acervatim, Cumulatim, Philo V. M. 1. Πολὺς δὲ καὶ ἀνθρώπων ὄχλος ὑπὸ δίφους διασπαρῆς, ἕκευτο σ. ἐπὶ τῶν τριόδων, In triviis acervatim jacebat, Herodian. 4, (6, 2.) Ἐξω τῆς πόλεως κομισθέντα σ., Extra urbem exportata acervatim : 2, 16. Σ. χέον-
ται, Acervatim effundunt. ["Toup. Opusc. 1, 551. ad Lucian. 1, 334. T. H. ad Dial. p. 95. Phryn. Ecl. 82." Schæf. Mss. "Opp. A. 4, 475." Wakef. Mss.]

[* Σωρικὸς, ἡ, ὄν, Sext. Emp. Mathem. 1, 68. σ. ἀπορία, i. q. σωρίτης.]

Σωρεύω, Cumulo, Acervo ; interdum Cumulatim obruo, Acervatim onero. Herodian. 4, (8, 20.) Λι-
βάνη τοὺς βωμοὺς ἐσώρευσεν, Thure altaria cumula-
vit : 5, (5, 16.) Τοῖς τε βωμοῖς ἐπετίθει, παντοδαπὰς ἀρώμασι σωρεύων, Cumulatis supra aras omne genus odoribus. Pass. Σωρεύομαι, Cumulor, Acervor, Cumulatim aggeror. Herodian. 4, (15, 14.) μεγάλου ὄντος τοῦ χώματος καὶ δυσβάτου ὑπὸ τῶν σωμάτων σεσω-
ρευμένων, Ingenti quodam ac vix pervio aggere cada-
verum extracto. Et 8, (4, 11.) Χοῦ τε τῆς γῆς ἐς ἀν-
τὰ σωρευθέντος, Pulvere multo saburratis, s. acerva-
tim obrutis. ["Ad Mær. 421. ad Charit. 611. Ja-
cobs. Anth. 8, 360." Schæf. Mss. Ep. ad Rom. 12, 20. 2 Tim. 3, 6. Γυναῖκαρια σεσωρευμένα ἀραρι-
τίαις.] Σώρευμα, τὸ, Cumulus, Acervus, i. q. σωρός, Xen. K. II. 7, [1, 16. "Atben. 540." Strong. Mss.] Σώρευνσις, ἡ, Acervatio, Cumulatio, Coacervatio ; Aggestio quæ cumulatim s. acervatim fit. ["Schol. II. H. 418." Wakef. Mss.] Σωρευτός, Acervatus, Cumulatus. Apud Athen. (294.) γόγγρον δ' ὁμοῦ μέλη Σωρευτὰ, πιμελῆς * ὑπογέμοντα.

Σωρεία, ἡ, idem. Ab Hes. et Suida exp. πληθὺς Multitudo. Idem igitur propemodum fuerit cum σωρός et σώρευμα. ["Ad Charit. 316." Schæf. Mss. "Syllogismus, Tatian. ad Gr. 99." Wakef. Mss.]

[* Ἀνασωρεύω, Polyb. 8, 35, 5. Τοῦ χρόνους ἀνασω-
ρευομένου.]

[* "Ἀποσωρεύω, ad Hesych. 1, 474. n. 20." Dahler. Mss. Schæf. ad Longum 370. "Clidemus Bekkeri p. 432, 29." Boiss. Mss. "Abresch. ad Cat-
tier. p. 70. Valck. Diatr. 164. Wakef. Ion. 893. Musgr. 875. Const. ad Porph. 257. Reisk." Schæf. Mss.]

[* "Ἐκσωρεύω, Eur. Phæn. 1202. Valck. Diatr. 165. Cattier. Gazoph. 70. 75." Schæf. Mss.]

[* Ἐνσωρεύω, Cyrill. c. Jul. 330. 341. "Schol. Pind. II. 7, 1." Wakef. Mss. "Emped. de Sphæra 122. ap. Fabr. B. Gr. 2. p. 486." Kall. Mss.]

Ἐπισωρεύω, Accumulo, Acervatim aggero, [Athen. 123. "Chrys. in Gen. 258." Kall. Mss. "Schol. Pind. O. 6, 23. * Ἐπισώρευνσις, (Gl. Exaggeratio,) Schol. Opp. A. 1, 116." Wakef. Mss. * Προσεπισώ-
ρεύω, Gl. Adaggero. "Artemid. 1, 16. Arrian. E-
pict. 1, 2. 2, 16. Segnar. ad Clem. Alex. p. 128." Boiss. Mss. Nicom. Arithm. 1. p. 91.]

Καρασωρεύ itidem *Accumulo*, *Coacervo*, *Acervatim* congero.

[* “*Παρασωρεύ*, Schol. Od. A. 147. Π. 51.” Wakef. Mss.]

Περисωρεύω, Circumcirca cumulo et acervo, Cumulo circumcirca obruo, Acervo undique onero, [“*Dionys. H. 1, 321. Schol. Il. A. 171. Plut.*” Wakef. Mss.]

[* “*Προσωρεύω*, Appian. 2, 96. (“*Ἐνθα σῖτος ἦν προσσωρευμένος*.”) Wakef. Mss. Phornut. c. 16. p. 168. Gale. “*Προσωρεύειν*, Schol. brev. ad Il. A. 171. ap. Heyn. sed forte leg. *προσσωρεύειν*.” Boiss. Mss.]

[* “*Προσσωρεύω*, Gl. Adaggero, Accumulo, Aggero, “*Lucian. 2, 908. Geopon. 802. (Προσσωρεύουσι τὴν γῆν.*”) Wakef. Mss. Vide *Προσωρεύω*.]

Συσωρεύω, *Coacervo*, *Acervatim* congero, [Athen. 333. “*Eust. 35, 22.*” Seager. Mss. Diod. S. 122.]

[* “*Υποσωρεύω*, Schæf. ad Longum 370. “*Villoison. 137. Valck. Diatr. 164.*” Schæf. Mss. Erotian. p. 50. Steph. In Glossis male **Υποσωρέω*” Suggesto.]

Σωρείτης, dicitur Syllogismi genus quoddam ap. Dialecticos. Cic. de Div. 2. Quem ad modum soriti resistas? quem, si necesse sit, Latino verbo liceat Acervalem appellare. Sed nihil opus est; ut enim ipsa philosophia, et multa verba Græcorum, sic Sorites satis Latino sermone tritus est. Et in Lucullo, Et primum quidem hoc reprehendendum, quod captiosissimo genere interrogationis utuntur: quod genus minime in philosophia probari solet, cum aliquid minutatim et gradatim additur aut demitur: *σωρείτας* hos vocant, qui acervum efficiunt, uno addito grano. Ulp. de Verb. et Rer. Signif. Natura cavillationis, quam Græci *σωρείτην* appellarunt, hæc est, ut ab evidenter veris per brevissimas mutationes disputatio ad ea, quæ evidenter falsa sunt, perducatur. Meminit Diog. L. variis in locis. [“*Gell. N. A. 1, 2. T. H. ad Lucian. Dial. p. 43. * Σωρίτης, Clem. Alex. 551.*” Schæf. Mss.: Gl. Cavillatio. Latine dicitur Acervus, Horat. Epist. 2, 1. Dum cadat, elusus ratione ruentis acervi. Persius 6, 80. tui finitor acervi. Exemplum Soritis est ap. Cic. Tusc. Quæst. 5, 45.] “*Σόρητης*, Syllogismi species, VV. LL. per-
“*peram pro σωρείτης vel potius σωρείτης.*” [* *Σωριτικός*, Gal. 375, 39. * *Σωριτικός*, Sext. Emp. adv. Math. 9, 182. At * *Σωρίτης*, Epith. Cereris, Orph. Hymn. 39, 5.]

Σωρός, ὁ, i. q. *σωρός*, Suid. [“*Heyn. Hom. 8, 390.*” Schæf. Mss.]

Σώρακος itidem pro *σωρός* accipiunt nonnulli in h. l. Babrii, quem Suid. in suo Lex. habet, sed sine expositione, Ποῦ δ' ὀσπρίων ἦν σωρός, ἢ πίθος σύκων, Στάμνοι τε μέλιτος, σώρακοί τε φοινίκων. Et ap. Aristoph. itidem accipi posset, (Fr. Dan. 11.) Κακῶν τοσούτων συνέλε' μοι σώρακον: ut sit, Tot malorum acervum. J. Poll. tamen eum locum citans, dicit *σώρακον* esse τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν, Vas in quo histriones sua vestimenta reponunt. Hes. exp. ἀγγεῖον eis ὁ σύκα συμβάλλεται, Vas in quod ficus conjiciuntur, vel in quod conjiciuntur * *ξύλοκτανθήλια*. [Gl. Qualus.] At *Σωρακὶς* Polluci 1, (186.) est τὸ πλεκόμενον ἐκ τῆς * *φοινικαμπεχόνης κοῖλον καὶ διάκενον περιχείριον*, ὁ καταστέλλει τὴν τρίχα καὶ ἐκλιπαίνει: uude quidam dicunt esse Instrumentum equisonis cavum, quo equi crines cohibentur.

“*ΣΟΣΣΟΣ*, Dioptra, Geometricum instrumentum; “*Stadii spatium, interstitium. Hes.*”

ΣΟΦΟΣ, Sapiens, Plut. Δοκεῖν σοφὸν εἶναι μὴ ὄντα, Aristot. Rhet. 1. Τῶν νόμων σοφώτερον ζητεῖν εἶναι, Sapientem legibus. Rursum ap. Plut. dicit *Μερόπε* illa Tragica, αἰ τύχαι με σοφὴν ἐθήκαν, Sapientem me reddiderunt, Effecere ut sapiam et cordata sim: sicut Idem alibi dici ἀπαρηθεὶς σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπαρηθέντος. *Medea* autem illa ap. Eur. (295.) suadet, Χρὴ δ' οὐ ποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, Παῖδας

περισσῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφούς. Ubi sicut dicuntur σοφοὶ παῖδες, ita et σοφοὶ λόγοι, Sapientia verba, ut Eur. ap. Plut. idem initio libelli qui περὶ Ἀδολεσχίας inscribitur, Σοφούς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους: nam ἀκροατὴς ἀσύγματος et stolidus non aliter respuit hominis sapientis et cordati verba quam vas angusti orificii superinfusus liquores. Et οἱ ἐπτά σοφοί, Septem illi viri, qui sapientiores in Græcia habebantur: quorum Συμπόσιον conscripsit Plut. 253. Opusculorum ejus a me editorum. Quo pertinet illud ap. Athen. 10. Συγγενὴς Κλεοβούλου τοῦ σοφοῦ, Cleobuli illius qui unus e septem illis Græciæ sapientibus viris habebatur. Est autem discrimen inter σοφὸν et φρόνιμον, inter sapientem et prudentem: ut Aristot. Eth. 6, 7. scribit, Auaxagoras, Thaletem, et ejusmodi viros alios, σοφούς quidem, at non φρόνιμους appellari ab hominibus: quoniam sc. vident eos ἀγνοεῖν τὰ συμφέρονθ' αὐτοῖς, et scire quidem περιττὰ καὶ θανάσιμα, καὶ χαλεπὰ καὶ δαιμόνια, sed ἀχρηστα: quippe qui τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ non quaerant: φρόνησιν autem versari circa τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθὰ, καὶ περὶ ὧν ἐστὶ βουλευσασθαι. Verum late extenditur σοφός, et dicitur aliquis σοφὸς εἶναι τινὶ vel τῇ, i. e. Sapiens aliqua re, Sapiens et callidus aliqua in re, Peritus alicujus rei, et plurimum in ea versatus, ac propterea probe eam callens. Soph. λέγει γνώμη σοφὸν φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, Mente sapientem esse qui talis sit. Cum accus. autem frequentius construitur, Plato Apol. (7.) Καὶ τὰλλα σοφώτατοι, In aliis quoque rebus sapientissimi, (5.) Μείζω τινὰ ἢ κατ' ἀνθρώπων σοφίαν σοφοὶ εἶεν, Majore aliqua præditi sint sapientia quam homo aliquis, (6.) Ἐγὼ γὰρ οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν ξύνοῖδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὢν, Conscius mihi sum, nihil neque magnum neque parvum me scire. Et Greg. Naz. Σοφοὶ τὰ μάταια, In vanis rebus sapientes, s. Vanā sapientia præditi, Vani sapientes, qui sc. τὰ θεῖα σοφοὶ οὐκ εἰσὶ. Itidem Lucian. (1, 555.) Παιδραστής εἰμι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά: sicut Plato Charm. dicit, Σοφώτατον εἶναι τὸν Κριτίαν τὰ ἐρωτικά, Peritissimum artis amandi. Sic σοφὸς τὰ ναυτικά, Rei nauticæ peritus. Cum gen. etiam construxit Greg. Naz. dicens σοφοὶ τοῦ κακοποιῆσαι, Qui in malis artibus sunt sapientes et acuti, malas artes callent, malarum artium periti sunt. Interdum et cum præp. περὶ suum habente casum jungitur, ut ap. Plat. Apol. Socr. (140.) Εἰ τις περὶ τῶν τοιούτων σοφὸς ἐστί, Si quis talium callens est. Herodian. 3, (5, 9.) Ἀνδρα ἀπαρεῶνα, σοφόν τε πρὸς ἐπιβουλήν, Callidum et astutum in struendis insidiis. Polit. vertit, Plenum fraudis et insidiarum. Denique cujuslibet opificii artifices, σοφοὶ dicebantur, qui sc. periti suæ artis essent, s. qui probe callerent artem suam: ut Il. O. σοφὸς ἦραρε τέκτων: (cf. Ψ. 712.) Qua de re plura vide infra in Σοφία. [Fischer. Ind. Æschin. Dial., Valck. Schol. in N. T. 2, 146.] Necnon et res scite et docte ab artifice elaborata et confecta, ut σοφὰ φάρμακα, Docta pharmaca. Itidem aliquid σοφὸν dicitur, quod sapiens s. sapientis viri est, scitum, eruditum; interdum etiam Argutum, Callidum. Plut. in suo περὶ Δυσωπίας libello, (102.) Οὐ γελοῖον οὐδὲ ἀβέλτερον, ἀλλὰ σοφόν, τὸ τοῦ Ἡσιόδου, Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐάσαι. Idem in Symp. sept. Sap. Ἀλλὰ καὶ τοῦτ', εἶπε, Θάλαω τὸ σοφόν ἐστί, Atque etiam istud Thaletis scitum est. Synes. Ep. 4. Σοφὸν ἦν ἀποβῆναι νεώς, Consultum fuisset s. Sapienter fecissemus, si e navi exivissemus. Item, Τί οὖν ἦν τοῦτο; οὐδὲν ποικίλον οὐδὲ σοφόν, Nihil varium nec argutum, callidum s. Ab homine callido et solerte profectum. Sunt autem hæc Dem. (120.)

Σοφός alicubi redditur etiam *Prudens*, tanquam positum pro φρόνιμος.

[“*Σοφός*, ad Xen. Mem. 4, 6, 7. Bernard. Reliq. p. 70. Valck. Phæn. p. 170. Wytttenb. ad Plut. 1, 334. Lips., Toup. Opusc. 1, 515. Ammon. 129. Burm. ad Phædr. 189. Mit., Wakef. Phil. 1245. Jacobs. Anim. 188. Anth. 6, 198. 10, 16. 11, 30. Brunck. Soph. 3, 559. Heyn. Hom. 7, 71. 778. Epith. Poetarum, Casaub. Athen. 1, 49. Fischer. Præf. ad

Anacr. p. 28. 60. Seq. infin., Valck. Hipp. p. 262. De Sophistis, Heind. ad Plat. Hipp. 121. Euripides *εὐεπίφορος εἰς τὸ σοφὸς*, Porson. Med. p. 32. (v. 300.) ad Lucian. 1, 324. Markl. Suppl. 383. Casaub. Athen. 1, 18. 'H σοφὸς, Markl. Suppl. 41. Σοφῇ, ἡ σοφὸς, Brunck. ad Eur. Med. 288. Τὸ σ., τὰ σ., Heind. ad Plat. Theæt. 335. Σοφὸς τὰ μετέωρα, Rerum cœlestium peritus, Alciph. p. 16.: αὐτῷ, Heind. ad Plat. Hipp. 128. Σοφῇ χεῖρ, Jacobs. Anth. 7, 53. 198. 11, 195. 12, 62. Bast. Specim. p. 33. Σ. τύραννοι, ad Phalar. 229." Schæf. Mss. "Σ. ἐν τινι, Eur. Iph. T. 1237." Wakef. Mss. Plato de Rep. 6, 14. Οὐδὲν τὸ σ. μοι ἐγένετο. De somno, Eur. Or. 213. Ὡς πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἰ σοφῇ, Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός. Σοφὸς et σοφιστής, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 406. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 799. 839. * Σόφος, 617. 637. 662. 688. Σοφοί, Qui Ethicam tractabant, Valck. Schol. in N. T. 2, 88. Σοφώτερον, Enigmatica, Philostr. 3, 15.: Schleusn. Lexx. in N. et V. T. "Σοφῇ, Poëtria, Philostr. 39." Kall. Mss.]

[* "Σοφοποιὸς, Dionys. Areop. 25. 119. 152. (69)." Kall. Mss.: * Σοφοποιέω, 304. * Σοφοποίησις, 421. "171. * Σοφοποιία, 54." Kall. Mss.]

Σοφοκλεῖς Proverbio dicebantur, ætate Plinii junioris, Adolescentes qui arrogantius et ambitiosius ad agendas causas accedebant, non aliam ob rem quam ut sapientes vocarentur, et audirent grande illud σοφός: s. ut grande σοφὸς clamaret illis turba, ut Martialis loquitur. Nam in acclamationibus et plausibus ἐπιφωνεῖσθαι solebat σοφὸς, vel σοφῶς, s. καλῶς καὶ σοφῶς. Claudian. En moveo plausus, et pallidus omnia laudo, Et clarum repeto terque quaterque Σοφῶς. Vide Erasim. in Adag. Σοφοκλεῖς, et Plin. Ep. 2, 14. At Σοφοκλῆς Nom. propr. nobilis illius Tragici, cujus etiamnum hodie aliquot extant Fabulæ: qui et ipse a sapientia clarus est, ut jambo illo, qui ad Pythiam refertur, declaratur, Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. [Σοφοκλῆς quibus compendiis scribatur, ad Greg. Cor. 799. 839. 841. Σ. et Εὐριπίδης conf., 66. 150. Σ. et σοφὸς conf., 799. 839. "Bast Lettre 96. Σοφοκλῆν, Lobeck. Aj. p. 346. Vocat. Σοφόκλεες, Toup. Opusc. 1, 287. Σοφοκλεῖς, 2, 91. * Σοφόκλειας, Argum. Rhesi, Schol. Aristoph. Πλ. 493." Schæf. Mss. * Φιλοσοφοκλῆς, Diog. L. p. 238. 250. * "Φιλοσοφόκλειος, Valck. Phœn. p. 115." Schæf. Mss.]

Ἀσοφος, Qui sapiens non est, Insipiens, etiam Imperitus, J. Poll. 4, (13.) c. 1. Σκαῖος, ἀπαίδευτος, ἄσοφος, [Theognis 370. "Steph. Dial. 29." Schæf. Mss. Pind. 'O. 3, 79. Ep. ad Ephes. 5, 15.] Ἀσφῶς, Insipienter, Stolidè s. Stulte, Imperite, J. Poll. l. c. Σκαῖος, ἀπαίδευτος, ἄσφῶς. [Diod. S. p. 142. * Ἀσοφέω, Abresch. Dil. Thuc. p. 96. "Arrian. in Epict. 1, 7, 2, 12." Kall. Mss. * Συνασοφέω, Eur. Phœn. 397. Καὶ τοῦτο λυπρὸν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς. "Pier-son. Veris. 77. 'Quod editur συνασοφεῖν, Eur. l. c. vereor ut Græcum sit.' Et in Indice, 'Συνασοφεῖν vox non Græca.' Valck. ad Phœn. p. 143.:—'Meis quidem auribus compositum illud συνασοφεῖν accidit inexpectatum: damnare tamen non sustinuerunt homines his in literis exercitatissimi.—Sic in auimum induxi, Græcum non esse συνασοφεῖν, quia repugnare videbatur ἄσοφεῖν analogiæ, saltem usui Græce loquentium:—ab istiusmodi substantivis dissyllabis, πόρος, νόμος, λόγος, θυμὸς, τόνος, κόσμος, nomina formantur non tantum, sed et hinc verba derivantur, ἄπορος, ἀπορεῖν, ἄνομος, ἀνομεῖν, ἀθυμεῖν, ἀλογεῖν, ἀνονεῖν, ἀκοσμεῖν, sed ab adjectivis istius moduli talia verba non formant Græci.' Porson. ad v. 405.:—'Cum hoc compositum analogiæ contrarium videatur, corrigere voluere Valck. ξυμσοφεῖν, Pier-son. ξυννοσεῖν. Equidem συννοσεῖν præferrem, si quid mutare aude-rem. Sed nescio an propter fortio-rem antithesin regulas violaret Eur.' Regulas non violavit Eur.: cf. Abresch. ad Cattier. p. 17." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] Ἀσοφία, ἡ, Insipientia, Stultitia, Imperitia. J. Poll. tamen l. c. negat

A dici ἄσοφία, sicut nec ἀλογιστία dici ab ἀλόγιστος, [Lucian. 539.]

[* "Αὐτόσοφος, Tzetz. Ch. 8, 438." Elberling. Mss. * Αὐτοσοφία, Athan. 1, 46. 545. Dionys. Areop. de Divin. Nom. 5, 5. p. 565. "Nomen Dei, Wolf. Anecd. Gr. 3, 162." Kall. Mss. "Chrys. ad Stagyr. 1. T. 6. p. 97, 26. Τὸν δὲ Θεὸν, τὸν τοσοῦτον ἡμῶν ἀφεστηκότα ἐν ἅπασι, τὸν αὐτοσοφίαν ὄντα—πολὴν πραγμονήσει; Seager. Mss. "Ad Lucian. 1, 434." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 140. 265. Andr. Cr. 154." Kall. Mss.]

[* "Βαθύσοφος, Profunde sapiens, Etym. M." Wakef. Mss.]

[* "Εγσοφος, Epigr. adesp. 191. Maximus Schol. in Greg. 46." Schæf. Mss. Manetho 4, 549.]

[* "Επίσοφος, Inscr. Mus. Veron. p. 15. Gruter. Inscr. p. 218." Schn. Lex.]

Ἡμίσοφος, Semisapiens, Lucian. (1, 753.) Τὸν εἶρε ἡμίσοφον εἶτε σοφὸν ἢ δὴ, τὰ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον: [2, 800.]

B Κενόσοφος, In vanis et inanibus sapiens, Inani sapientia præditus, ὁ τὰ μάταια σοφὸς, ut Greg. Naz. loquitur. Κενσοφία, Inanis et vana sapientia. [* "Κλεψίσοφος, Sapientis nomen captans, Method. 376." Kall. Mss.]

[* "Μικρόσοφος, Sciolus, Diod. S. 2, 513." Schæf. Mss.]

Πάνσοφος, Sapientissimus, Omnifaria sapientia præditus, Dei Epitheton, ap. Philon. de Mundo. Quod vero Julian. Imp. in Epist. ad Jambl. dicit, Τὴν πάνσοφον ἀρμονίαν κινεῶντι, Bud. vertit, Cienti concentum doctissimum. ["Valck. Diatr. 190. Lucilius 47. Jacobs. Auth. 11, 188." Schæf. Mss. * "Πανσόφως, Sapientissime, Chrys. Hom. 142. T. 5. p. 892. Ἐπιστημόνως καὶ π. ἐπῆρε πλευράν." Seager. Mss. "Philostr. 243. Greg. Naz. p. 15. Amphil. 43. 118. Andr. Cr. 123. 277." Kall. Mss. Schol. Lycophr. 17. 275. "Anon. ap. Matthæi p. 4. Edit. Oratt. 2. S. Gregorii Naz." Boiss. Mss. * Πολύσοφος, Orac. Sibyll. 2, 1. p. 188. * "Πάσσατος, Plato 2, 1. p. 191. 196. 257.: 2, 2. p. 201. Bekk. Schæf. Mss. * "Παντόσοφος, Lobeck. Aj. p. 417." Schæf. Mss. Plato Com. ap. Hephæst. de Metr. p. 31. Pauw.]

[* Πολύσοφος, Philostr. V. S. 599. ult.]

"Υπέρσοφος, Sapiens supra quam dici possit, ap. "Aristoph." [A. 972. Phavorin. v. Ὑτέρ. "Philostr. Her. p. 142(=708. Olear.=542. Boiss.) Isidor. Pelus. 4, 67." Boiss. Mss. "Phryn. Eccl. 170." Schæf. Mss.]

[* Ὑπόσοφος, Philostr. V. A. 331, 11.]

Φιλόσοφος, Amans s. Expetens sapientiam: ut Cic. de Offic. 2. Sapientiam qui expetunt igitur, φιλόσοφοι nominantur; nec quicquam aliud est φιλοσοφία; si interpretari velis, quam Studium sapientiæ. Idem Cic., quod Plato dicit de Rep. 5. beatas fore resp. ἐὰν οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν, ἢ οἱ βασιλεῖς καὶ δυνασταὶ φιλοσοφήσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς, καὶ τούτο εἰς ταὐτὸν ξυμπέσῃ, δυνάμεις τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία, sic vertit, Si aut docti et sapientes homines eas regere cœpissent, aut qui regerent, omne suum studium in doctrina et sapientia collocassent: hanc conjunctionem sc. potestatis ac sapientiæ saluti civitatibus esse posse. Cui Platonis loco similis est quidam in ejusd. Plat. Epist. 7., quem in Φιλοσοφείω citabo. Possumus igitur, Cic. secuti, φιλόσοφος reddere modo, Qui sapientiam expetit, modo Sapientiæ studio deditus, modo, Sapiens et doctus: qui tamen et Gr. vocab. frequenter retinet, ut et alii e Latinis. Æsch. et Plut. ἀνὴρ φιλόσοφος, Isocr. Panath. Τῶν ἄλλων σπουδαιοτέρους καὶ φιλοσοφωτέρους εἶναι νομίζοντας, Studiosiores et sapientiam magis expetentes: ad Demon. (4. fin.) Περὶ τὸ μὲν σῶμα εἶναι φιλόπονος, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος, Corpus assuefac laborum studio, animum autem studio sapientiæ. Ubi nota τὴν ψυχὴν φιλόσοφος, quod et ap. Plat. legitur de Rep. 2. Sic Plut. de Præc. Sanit. Φιλόσοφος γὰρ εἰ τὴν φύσιν. At plurali numero φιλόσοφοι de hominibus sapientiæ studio deditis, s. viris doctis et sapientibus, passim obvium:

ac laudi nonnunquam est, interdum crimini vertitur nomen illud, sc. ob vitia quorundam qui φιλοσόφων titulum usurpabant: ut ap. Athen. 12. (p. 544.) taxatur ἡ φιλοσόφων τρυφερότης, dicunturque αἱ φιλοσόφων αἱρέσεις ὅλαι τῆς περὶ τὴν τρυφήν αἱρέσεως ἀντιποιεῖσθαι. Apud eund. Athen. 1. 2. quidam διασκώπτει τῶν φιλοσόφων τὰ δέπνα. Irridentur a Luciano quoque in 1. qui Βίων Πράσις inscribitur. Sæpe et αἱ τῶν φιλοσόφων παῖδες, pro οἱ φιλόσοφοι, sicut οἱ ἱατρῶν παῖδες pro οἱ ἱατροί. Discriminis vero causa dicuntur οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι, et οἱ νεώτεροι φιλόσοφοι, Plut. Item οἱ περιπατητικοί, οἱ κυνικοί. Et ap. Athen. (13. p. 561.) Eur. dicitur σκηνικός φιλόσοφος, Scenicus philosophus: ut qui sapientiam suam et doctrinam in scenis et theatris patefaceret et exerceret. Et ap. Theologos Christianos, οἱ ἐξωθεν φιλόσοφοι, pro οἱ σοφοὶ s. φιλόσοφοι τὰ ἔξω, Qui ejus sapientiae studio dediti sunt, quæ extra Christum est, i. e. ethnici et circa profana philosophi: οἱ οὖν φιλόσοφοι τὰ Χριστοῦ: si ita loqui liceat, ut Lucian. (3, 84.) dicit Φιλόσοφος τὰ πεχώρια, Studens philosophiæ gentis suæ, s. Philosophiæ more gentis studens, Bud.: sic vero et σοφὸς cum accus. construi, supra multis exemplis docui. Interdum φιλόσοφος reddas potius Philosophicus, Philosopho dignus, Plut. de Deo Socr. Καλὴ καὶ φιλόσοφος προθυμία, de Fort. Alex. 1. 1. Φιλοσόφον ἐστὶ ψυχῆς, σοφίας ἐρᾶν, de Def. Orac. Φωνὴν σεμνὴν καὶ φιλοσοφωτάτην, Vocem sanctissimam, maximeque philosophicam. Sic Synes. Ep. 145. Φιλόσοφον καὶ Λακωνικὴν ἐπιστάσιαν οὐκ ἤνεγκε, Philosophicum et Laconicum imperium. Et Philo V. M. 1. Χρησόμενον εἰς ἐπαγόρθωσιν βίου φιλοσόφους καὶ παγκάλοις διατάγμασι, Philosophicis institutis. Exp. etiam Sapiens: ut ap. Synes. Ep. 154. Ἐπαινεῖ τὴν φιλοσοφίαν ὡς φιλοσοφωτάτην αἱρέσεων, Ut sectam sapientissimam. Bentl. Opusc. 21. 78. T. H. ad Lucian. 1, 221. ad Plut. p. 300. ad Phalar. 225. Thom. M. 314. 803. Wakef. S. Cr. 4. tit., Jacobs. Anth. 7, 183. Heind. ad Plat. Phædr. 353. Philosophicus, Mahne de Arist. p. 15. L., Dionys. H. 1, 24. H. Stephani Poës. Philos. titul., Toup. Emendd. 1, 83. Lucian. 1, 57. Athen. 1. p. 4. Casaub. 1. p. 9. Quis κατ' ἐξοχὴν sic dictus? Koen. ad Greg. Cor. p. 2. Conf. c. σοφὸς, ad Diod. S. 2, 9. Heind. ad Plat. Phædr. 227. Φιλόσοφος θεωρία, Dionys. H. 4, 2156. Schæf. Mss. "Philostr. 217." Wakef. Mss. Plato de Rep. 9, 8. Ὁ φιλόσοφος τε καὶ ὁ φιλόλογος: i. q. φιλομαθής, 2, 16. Hesych. Φιλόσοφος ὁ πάντων πειραθεὶς, φιλομαθής. Φιλοσόφους δὲ φασὶ λυδοὺς τοὺς αἰδοῦς καὶ Ruhnk.] καθαρστὰς καὶ μουσικοὺς ὁ ἀρχαῖοι σοφὸς καὶ φιλοσόφους καὶ σοφιστὰς ἔλεγον. Recentioribus i. q. φυσικός, μυστικός, τελεστής, Salmas. ad Ser. H. A. 2. p. 457. Φιλοσοφώτατος, 4 Macc. 1, 1. λόγος.]

Φιλοσοφομερακίσμος, Adolescentulus philosophiæ deditus, Qui adolescens admodum philosophatur, Athen. 13. [p. 572.]

Ἀντιφιλόσοφος, Philosophis s. Philosophiæ contrarius. Ἀντιφιλοσοφία, ἡ, Studium philosophiæ contrarium. Bud. ἀντιφιλοσοφίαν vocat Aulicam conversationem, quæ e diametro contraria est philosophiæ.

Ἀφιλόσοφος, Qui philosophus non est, A philosophia alienus s. abhorrens, Athen. (611.) Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ τῶν καλομένων φιλοσόφων ἀφιλοσοφώτερον. Exp. etiam Non conveniens philosophiæ. [* Ἀφιλοσοφία, Philosophiæ contemptio, Plato Defin. T. 11. p. 299.]

[* "Ἐμφιλόσοφος, Diog. L. 2, 40. Lysia Fr. 115. e Diog. L., Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 68." Boiss. Mss. "Amphil. 157." Kall. Mss. Procl. Paraphr. Ptol. 223. * Ἐμφιλοσόφως, Olympiod. Præf. in Gorg. e Cod. Par., cujus apographum penes me est." Routh. Mss. "Ad Lucian. 1, 596." Schæf. Mss.]

Φιλοσόφως, Philosophice, s. Ut philosophum decet, Plut. Alex. (p. 600.) Τὴν προσκύνῃσιν ἰσχυρῶς ἀπωσάμενοι καὶ φ. Utitur et alibi.

Φιλοσοφία, ἡ, Amor s. Studium sapientiae, ut Ciceronem interpretari videbis paulo aute in Φιλόσοφος.

PARS XXV.

Idem tamen Cic. pluribus in II. Græcum vocab. retinet. Isocr. ad Nic. (10.) "Ὁ, τι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρία μέτιθι καὶ φιλοσοφία, Id usu et sapientiae studio assequere: ut Aristot. dicit Παρὰ φιλοσοφίας ἄκος ἐπιζητεῖν. Epicurus autem ap. Athen. (588.) ἐγκυκλίον παιδείας ἀμύητος ὢν, ἐμακάριζε καὶ τοὺς ὁμοίως αὐτῷ ἐπὶ φιλοσοφίαν παρερχομένους, τοιαύτας φωνὰς προέμενος, Μακαρίζω σε ὡς οὗτος, ὅτι καθαρὸς πάσης αἰτίας ἐπὶ φιλοσοφίαν ὥρμησας: ubi nota synonymus posita, ἐπὶ φιλοσοφίαν παρέρχεσθαι et ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμᾶν: quod Cic. dicit Ad philosophiam accedere. Lycinus autem ap. Lucian. in Hermot. suadet τῷ φιλοσοφῆσειν μέλλοντι, ἐλθεῖν πρῶτον φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην, Id genus studii philosophiæ, quod esset præstantissimum: q. d. optimos sapientiae magistros sibi eligere; nam diversæ erant φιλοσόφων αἱρέσεις et δόγματα, ut Idem alibi dicit ἡ Πυθαγόρου φιλοσοφία. Item φιλοσοφίαν ἀσκεῖν, In studio sapientiae se exercere. Idem Isocr. alioquoties pro φιλολογία utitur, Bud. Accipitur et pro Studium, Alcid. Τὸν ἀντιποιοῦμενον φιλοσοφίας τῆς τοῦ λέγειν καὶ παιδεύειν ἐτέρους. Sic Isocr. (Πανηγ. p. 164.) Ἦγοῦμαι δ' οὕτως ἂν μεγίστην ἐπίδοσιν λαμβάνειν καὶ τὰς ἄλλας τέχνας, καὶ τὴν περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφίαν. Bud. || Commentatio, Aristot. Polit. 3. "Ἐχει γὰρ τοῦτο ἀπορίαν καὶ φιλοσοφίαν πολιτικὴν. Bud. ["Bibl. Crit. 2, 4. p. 119. Bentl. Opusc. 21. Plato Theæt. 286." Schæf. Mss. Cic. de Orat. 3, 16. Ante Socratem omnis rerum optimarum cognitio atque in iis exercitatio philosophia nominata est. Xen. Mem. 4, 2, 23. Πάνυ ᾧ μὴν φιλοσοφεῖν φιλοσοφίαν, δι' ἧς ἂν μάλιστα ἐνόμιζον παιδευθῆναι τὰ προσήκοντα. Vide Schn. Lex.]

Φιλοσοφικός, Philosophicus, Ad philosophum pertineus, etiam Philosopho dignus.

Φιλοσοφῶ, Sapientiam amo, Sapientiae studio deditus sum, Studium meum in doctrina et sapientia colloco, ut Cic. supra interpr. in Φιλόσοφος, in loco quodam Platonis: qui similis est huic ejusd. Plat. loco in Epist. 7. ad Dionis propinquos, Κακῶν οὖν οὐ λήξειν τὰ ἀνθρώπινα γένη πριν ἂν ἡ τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος ἐς ἀρχὰς ἔλθῃ τὰς πολιτικὰς, ἡ τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν ἔκ τινος μοίρας θέας ὄντως φιλοσοφίῃ. Ubi possis etiam interpretari Philosophiam capessere, Ad philosophiæ studium accedere: ut et ap. Plut. de Fort. Alex. Διογένη τὸν Βαβυλωνίον ἐπεισε φιλοσοφεῖν: s. Philosophiæ se dedere, Ad philosophiam se conferre. Alioqui reddi etiam potest Philosophus sum, ut cum Plut. dicit, Τῶν ἀληθῶς φιλοσοφούντων. Cui addi potest hoc Luciani (1, 63.) Τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, Qui simulant se esse philosophos, s. philosophiæ deditos. || Philosophor, i. e. Philosophorum more dissero et disputo, Plut. de Exil. (fin.) Σωκράτης δὲ φάρμακον πίνων ἐφιλοσόφει. Quomodo accipi potest et in Axiocho (p. 370.) Φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον, ἀλλὰ πρὸς ἀμφοthalῇ ἀλήθειαν, Philosophice disputans s. Philosophans non ap. vulgus et in theatro. Habes et alia hujus signif. exempla ap. Bud. 860. et 861. Item Philosophorum more disquiro mecum et commentor s. meditor, Isocr. Symm. (2.)

Καὶ γὰρ τοι πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Et aliquanto post, Φιλοσοφῆσατε καὶ σκέψεσθε τί τὸ ποιῆσαν ἐστὶ τὰ πόλει ταῦτα. Et in Paneg. (init.) Σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον. Quo loco Bud. φιλοσοφεῖν interpr. Æstimare et inquirere, in eoque Commentari, p. 860., ubi et h. Greg. Naz. I. affert, de Cypriano, Ταῦτα καὶ παρὼν ἐφιλοσόφει τῷ λόγῳ, ἅμα δὲ τῷ βίῳ, sic interpretans, Et disputatione et vitæ exemplo commentabatur, constituebat, docebat. Idem Bud. 861. φιλοσοφεῖν interpr. Exercere et meditari, affers e Greg. Naz. itidem de Cypriano, Γίνεται καὶ νεωκόρος, πολλὰ δεηθεὶς, ἵνα φιλοσοφῇ τὸ ταπεινὸν εἰς κάθαρσιν τῆς προτέρας ἀλαζονείας, sic reddens ea verba, Factus est et ædituus, quod enixis precibus impetravit, ut in humilitate commode exerceri posset, ad expurgandam præteritam animi elationem. Aliquanto post φιλοσοφεῖν interpr. Occupatum esse, et circa aliquid

intentum, quasi munere suo fungentem : ut Josephus, A Περὶ ταύτας ἐφιλοσόφουν. Sic Isocr. Περὶ τοὺς ποιη-
 τὰς ἐφιλοσόφησαν, ubi idem Bud. vertit itidem Stu-
 dere et commentari. Ibid. interpr. Disputare et
 tractare aliquid : ut ap. Greg. Naz. Οἱ καὶ ἑαυτοῖς
 καὶ ἡμῖν ταῦτα πεφιλοσόφηκασιν. Et, Ταῦτα περὶ Θεοῦ
 πεφιλοσοφῆσθω τανῦν. Itidemque ap. Plut. in Cæs.
 Τοῦ ἡμερολογίου διάθεσις φιλοσοφηθεῖσα χαριέντως,
 Ratione mathematica eleganter explicata. Ibid. e
 Greg. Naz. de martyribus et innocenter viventibus,
 Καὶ ταῦτα καὶ τούτων ἐτι θαυμασιώτερα φιλοσόφησαν-
 τας, ubi φιλοσοφεῖν exp. καρτερεῖν : sed possis com-
 modius reddere Philosophica quadam tolerantia su-
 perant. Cui addit hoc ejusd. Greg. Naz. Τὸ Κλε-
 ομβρότου πῆδημα, τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ φιλοσοφηθέν, sic
 interpretans, A lectione libri de anima impetu phi-
 losophico factus, Vi philosophici dogmatis expressus.
 Ibid. dicit φιλοσοφεῖν significare etiam Magno studio
 contendere, afferens h. l. Isocr. Paneg. (50.) Τίς οὐ
 πονήσει καὶ φιλοσοφήσει, βουλόμενός καὶ τῆς αὐτοῦ δια-
 νοίας καὶ τῆς αὐτῶν ἀρετῆς μνήμην καταλιπεῖν ; Ali-
 quanto ante φιλοσοφεῖν interpretatus fuerat δογματί-
 ζειν et Constituere, ap. eund. Isocr. Τοῦ τὴν Δάφνην
 ἐρωμένην εἶναι τοῦ Πυθίου φιλοσοφήσαντος. Possunt
 et aliæ interpr. afferri, et accommodari loco qui
 occurrerit. || Alioqui significat etiam Philosophiam
 docere s. profiteri : ut ap. Lucian. libellus περὶ τῶν
 ἐπὶ Μισθῷ Φιλοσοφούντων. Et ap. Philon. de Mundo,
 Οἱ παρ' Ἑλλήσι φιλοσοφήσαντες, Qui ap. Græcos
 philosophiam professi sunt, i. e. Philosophi Græci.
 Bud. vertit, Qui in Græcia philosophari instituerunt.
 Sicut vero Lucian. in præcedenti loco dicit, Τῶν ἐπὶ
 μισθῷ φιλοσοφούντων, ita Isocr. Busir. Enc. init. Τοῖς
 ἐκ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσι. In quo tamen
 Isocr. l. Bud. φιλοσοφεῖν pro σπουδάζειν accipit, i. e.
 Bonis literis operam navare : ut ap. eund. Isocr. in
 Nic. (10.) Τὸ γὰρ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδοὺς σοι δέξει, in-
 interpr. nonnulli, Philosophia, i. e. Literarum studium,
 vias tibi demonstrabit. ["Bibl. Crit. 2, 4. p. 119.
 Bentl. Opusc. 21. : τῇ ἐρημῇ καὶ τῇ δικέλλῃ, Valck.
 Callim. 209." Schæf. Mss. Vide Προφιλοσοφῆω.
 Lysias 746. Ζητεῖν καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖν, ὅπως ὡς ἀλν-
 πότατα μεταχειρίζονται τὸ πάθος. Demosth. 1181.
 Πεφιλοσόφηκεν οὕτως, ὥστε κ. τ. λ. Thuc. 2, 40. Φιλο-
 καλεῖν μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφεῖν ἀνευ μαλακίας :
 cf. Herod. 1, 30. Xen. Symp. 8, 39. Σκεπτέον, ποῖα
 ἐπιστάμενος Θεμιστοκλῆς — ποῖα τε εἰδὼς Περικλῆς
 — πῶς ποτε φιλοσοφῆσας Σόλων νόμους κρατίστους τῇ
 πόλει κατέθηκεν : K. Π. 6, 1, 41. Δύο σαφῶς ἔχον
 ψυχὰς νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ του ἀδίκου σοφί-
 στοῦ τοῦ Ἐρωτος. Vide Schn. Lex. * Φιλοσοφητέον,
 Athen. 632. Lucian. 1, 787. 793. "Clem. Alex. Str.
 4, 1. p. 563. : 4, 8. p. 592." Kall. Mss. "Theod.
 Hyrtac. in Notit. Mss. 6, 30." Elberling. Mss.]

Φιλοσόφημα, τὸ, Quæstio philosophica, Res quam
 philosophica commentatione aliquis secum disquirat.
 Bud. exp. σκέμμα, φρόντισμα, ut ἠθικὸν φιλοσόφημα :
 afferens et h. l. Aristot. 2 de Cælo, ubi de terræ
 situ loquens, ait, "Ὅτε περὶ τούτου ἀπορεῖν, εἰκότως
 ἐγένετο φιλοσόφημα πᾶσι, i. e. Ζήτημα φιλοσοφικὸν
 καὶ διαπόρημα. [Inventum callidum et sapiens, Plut.
 7, 90. * "Φιλοσόφησις, Greg. Thaum. in Orig. 20." Kall. Mss.]

[* Φιλοσοφητὸς, unde] Ἀφιλοσόφητος, Philoso-
 phiæ et literarum expers, Qui nihil studii in doctrina
 et sapientia collocavit, i. e. ἀμαθής, Imperitus, In-
 doctus. Chion Ep. ad Clearchum, Οὐδὲ γὰρ οἱ
 ἀφιλοσόφητοι, μὴ παντάπασί γε μανέντες, καθ' ἡδονὴν
 τινα τὰς ἐπαχθελίας ἐπαναιροῦνται.

[* Ἀντιφιλοσοφῆω, Contraria statuo aut doceo,
 4 Macc. 8, 14. Lucian. 755.]

Ἐμφιλοσοφῆω, Philosophor in, Philosophice com-
 mentor et disputo in, Greg. Naz. "Ὡς φησιν ὁ θεῖος
 Ἰωβ, ἐμφιλοσοφῶν τοῖς πάθεσι, de Theol. Γραμμαῖς
 ἐμφιλοσοφῶν ταῖς οὐκ οὐσαις, καὶ κάμνων ἐν ταῖς ἀπο-
 δείξεσι, de Euclide aliisque Mathematicis. Exp.
 etiam Studium et operam meam colloco in. Ἐμ-
 φιλοσόφημα, τὸ, Id in quo philosophamur, Philoso-
 phica disputatio, Philosophicum studium. Apud
 Greg. Naz. autem τὸ κοινὸν ἡμῶν ἐμφιλοσόφημα Bud.
 vertit, Commune nostrum studium.

Καταφιλοσοφῆω, Philosophice disputo contra, Phi-
 losophica disputatione vinco, Basil. Or. ad Divites,
 "Ἦπον καὶ καταφιλοσοφῆσουσί σου τότε ἀπειροκαλία,
 φασί, καλλωπίζειν νεκρὸν, καὶ πολυτελῶς ἐκκημίζειν τὸν
 οὐκέτι αἰσθανόμενον : Fortassis ut te justis funebribus
 fraudulent, philosophice causabuntur, et a philosophia
 auctoritatem mutuabuntur causamque plebeio funere
 efferendi : seu, Philosophica argumentatione contra
 te utentes dicent, inconveniens esse et absurdum,
 ornare defunctum, et sumtuoso funere efferre eum
 qui omni jam sensu destitutus sit. [Arrian. Ep. 4, 1,
 167. Ælian. H. A. 6, 56. Καταφιλοσοφοῦσι τῶν Ἰν-
 δῶν.]

"Προφιλοσοφῆω, Philosophor ad, s. apud, Lu-
 cian. Timone (1, 345.) Ἐναψάμενος τὴν διφθέραν
 "ἐργάζομαι τὴν γῆν, τῇ ἐρημῇ καὶ τῇ δικέλλῃ πρὸς
 "φιλοσοφῶν. Nisi malis Philosophans cum." [Plut.
 8, 659. "Wytttenb. ad Mor. 1, 59. Phryu. Ecl.
 144. Huschk. Anal. 65." Schæf. Mss. * Προφιλο-
 σοφῆτέον, Plut. 6, 54.]

[* "Προφιλοσοφῆω, Prius philosophor, Orig. c. Celv.
 7. p. 357." Seager. Mss.]

Συμφιλοσοφῆω, Una operam do philosophiæ, Una
 philosophor, philosophice disputo. Qua in signif.
 affertur e Diog. L., Bud. interpr. Do me alicui phi-
 losopho, ap. Plut. Cic. (24.) Ἐπιστολαὶ δὲ παρὰ τοῦ
 Κικέρωνος εἰσι πρὸς τὸν υἱὸν, ἐγκελευμένου συμφιλοσο-
 φεῖν Κρατίππῳ : [Dione 20.]

[* Ὑπερφιλοσοφῆω, Philosophor de aliqua re, Hip-
 pocr. 1279, 38.]

[* "Ψευδόσοφος, Schol. Lucian. Tim. 55." Kall.
 Mss. Philostr. V. A. 331. * Ψευδοσοφία, ibid.]

Σοφῶς, Sapienter, Docte et sapienter, Aristoph. B.
 (1434.) Ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς :
 N. (773.) Σοφῶς γε νῆ τὰς Χάριτας, Docte et sapien-
 ter, Ingeniose et scite. Et in acclamationibus, κα-
 λῶς καὶ σοφῶς, cum dictis alicujus acclamantes, scite
 et sapienter pronuntiata esse testabantur : unde ap.
 Lat. Grande illud σοφῶς, de quo in Σοφοκλεῖς supra.
 Sed scribitur et Grande σοφός. Basil. Οὕτω σ. φιλο-
 τεχνουῦσα τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος, Tanto artificio, s.
 tam scite et ingeniose fingens mellis cellulas et favos.
 [Ad Greg. Cor. 312. 657. "Musgr. Heracl. 558." Schæf. Mss. * "Σοφωτέρως, Tzetz. Ch. 13, 434." Elberling. Mss.]

[* "Σοφώδης, Scitus, Andr. Cr. 204." Kall. Mss.]

Σοφία, ἡ, Sapientia, Cic. de Offic. 5. Princepsque
 omnium virtutum est illa sapientia, quam σοφίαν
 Græci vocant ; prudentia enim, quam φρόνησιν di-
 cunt, aliam quandam intelligimus. Idem hæc Plat.
 Menex. (247.) Πᾶσά τ' ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύ-
 νης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, πανουργία, ἀλλ' οὐ σοφία φαί-
 νεται, sic vertit, Scientia quæ est remota ab iustitia,
 calliditas potius quam sapientia est appellanda, Ubi
 nota aliquem propter ἐπιστήμην et scientiam dici
 σοφόν : ideoque Aristot. Eth. 6, 7. σοφίαν esse dicit
 τὴν ἀκριβεστάτην τῶν ἐπιστημῶν : et initio cap. Τὴν
 δὲ σοφίαν ἐν ταῖς τέχναις, τοῖς ἀκριβεστάτοις τὰς τέχνας
 ἀποδιδόμεν, Sapientiam in artibus, iis attribuiamus,
 qui cujusque artis sunt peritissimi : Phidiam sc.
 sculptorem lapidum appellantes σοφόν, itidemque
 Polycletem, statuarium : nihil aliud σοφίας nomine
 significantes quam ἀρετὴν τέχνης. Itidemque in
 Rhet. 1. σοφίαν esse dicit πολλῶν καὶ θαυμαστῶν ἐπι-
 στήμην. Et sic Hom. ait Il. O. (412.) ὅς ῥά τε πάσης
 Εὐ εἰδῆ σοφίης ὑποθημοσύνησιν Ἀθῆνης. Itidemque
 Herodian. 8, (4, 28.) Ὅπλα σοφία τέχνης, ἀλλ' οὐκ
 ἀνδρεία μάχης, περιηρημένα. Rursum idem Aristot.
 Eth. 1. 1. cap. ult. σοφίαν, ut et σύνεσιν ac φρόνησιν,
 sub διανοητικῇ ἀρετῇ complectitur. Plut. 1 de Fort.
 Alex. Σοφίας ἐρᾶν, Amare sapientiam, in eaque asse-
 quenda operam et studium collocare : quod esse dicit
 φιλοσόφου ψυχῆς. Aliquanto post, de Indorum sapien-
 tibus, (7, 312.) Στερρὰς καὶ γυμνήτιδος σοφίας εὐδαίει.
 Et μαίεσθαι σοφίην, Quærere sapientiam, i. e. Studio
 sapientiæ deditum esse : ap. Athen. (598.) ὅποιοι
 σκληρὸν βίον ἐστήσαντο, Ἀνθρώπων σχολιὴν μαίον-
 νοι σοφίην. Item σοφίης ἐπ' ἀκροισι θαμίζειν, Perven-
 nisse ad culmen sapientiæ : Plut. (6, 346.) Οἰόμενον
 ἐν λόγοις ἱκανῶς γεγυμνάσθαι, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ὑπὸ
 Ἐμπεδοκλέους λεγόμενον, σοφίης ἐπ' ἀκροισι θαμίζειν.

Rursum Athen. (614.) dicit, Πλήθος ἦν Ἀθήνησι τῆς σοφίης ταύτης, sc. τῶν γελωτοποιῶν: nam cujusvis artis artifex σοφός dicitur, cum artem illam suam probe callet, ut e verbis Aristot. supra citatis manifestum est: accepit igitur ibi σοφίαν pro Ipsi magistris ejus artis peritissimis. Quo referri potest hoc e Plat. Epist. Σοφία τῶν εἰδῶν, pro Formarum peritia: item σοφία λόγου, pro Eruditus sermo. Itidemque σοφία δημηγορικὴ καὶ δικανικὴ, ut ἡ τοῦ λέγειν φιλοσοφία καὶ παιδεύειν ἑτέρους, Scientia et facultas, quæ in concionibus et judiciis requiritur. Plato de Rep. 2. Διδάσκαλοι σοφίαν δημηγορικὴν καὶ δικανικὴν δίδοντες. Idem Plato Epist. 6. duplicem statuit σοφίαν, sc. τὴν ἀληθινήν, et τὴν ἀνθρωπίνην καὶ ἀναγκαίαν: necnon Plut. οἱ ἀληθῶς φιλοσοφούντες dicit, ad differentiam τῶν τῆς σοφίας ἐπιγραφομένων ὄνομα, ut Idem loquitur. [“ Ad Xen. Mem. 4, 6, 7. Valck. Adoniaz. p. 265. 271. ad Herod. 301. Jacobs. Anth. 6, 187. 197. 7. 199. 270. 292. 9, 80. 114. 334. 11, 95. 12, 62. Markl. Iph. p. 81. Porson. Or. 485. Boiss. Philostr. 387. Schneid. Anab. p. 11. Heyn. Hom. 7, 71. 778. 8, 561. Calliditas, ad Herod. 187. 301. De pœsi, ad Phalar. 100. Conf. c. φιλοσ., ad Dionys. H. 1, 292.” Schæf. Mss. Σ. καὶ ἀνδρία, Meletem. Crit. in Dionys. H. 41. “ Quæri potest, utrum h. in l. (sc. 1 Cor. 1, 17.) ἐν σοφίᾳ λόγου primum positum sit pro ἐν λόγῳ σοφίας, hoc autem per Hebraismum pro ἐν λόγῳ σοφῶ; ad dubitandum movent notata Th. Gatakero de St. N. T. c. 15, σοφίαν λόγου hic interpretato Peritiam sermonis. Videtur hæc genuina interpretatio: σοφός Græcis notat In quovis genere peritum: λέγειν σοφὸς est Peritus in dicendo. Sapientiam pro Peritia Romani quoque veteres dixerunt. Titinnius ap. Non Marc. Sapientia gubernator torquet navim, haud valentia: σοφίαν λόγου, Semonis peritiam, s. Rhetoricam, non magis Hebraismum esse putat Gatakero, quam si Juris peritiam, vel similia dixeris.” Valck. Schol. in N. T. 2, 81. “ Per σοφίαν h. l. (sc. 1 Cor. 2, 6.) videntur intelligenda Arcana quædam Christianæ doctrinæ capita, quorum plerique Corinthii nondum erant capaces, quibuscum Paulus locutus fuerat ὡς σαρκικοῖς, c. 3, 1. 2. quibus, ut pueris infantibus adhibere lactentibus, lae præbuerat bibendum, ὡς νηπίοις ἐν Χριστῷ. Ad horum captum se demittebat magnus ille mysteriorum Dei dispensator, tradens illis rudimenta quædam disciplinæ Christianæ: σοφίαν autem, i. e. Arcanam, s. Reconditam doctrinam, solis revelabat τοῖς τελείοις, Initiatis, et mysteriorum sublimium jam capacibus. Quando σοφίαν Christianorum excellentem simpliciter σοφίαν dixerat P., explicat in proximis, quid per illam intelligat; non Vanam istam illius ævi sapientiam Sophistarum Gr., sed §. 7. σοφίαν dicit ἐν μυστηρίῳ, Sanctam sapientiam, et mysticam, non adeoque vanam illam Grammaticorum, Oratorum, Historicorum Gr., qui per τοὺς ἀρχοντας τοῦ αἰῶνος τούτου h. in l. videntur designati fuisse: quæ sane sententia fuit veterum Theologorum, quorum scrinia compilavit Theophyl.: utiliter hic, p. 178. Αἰῶνος, inquit, τούτου σοφίαν ὀνομάζει τὴν ἔξω, ὡς πρόσκαιρον, καὶ τῷ αἰῶνι τούτῳ συγκαταλυμένην ἀρχοντας δὲ τοῦ αἰῶνος τούτου τοὺς σοφοὺς, καὶ λογογράφους, καὶ ῥήτορας. Id verbo addendum, in seq. §. σοφίαν ἐν μυστηρίῳ positum videri pro σοφίαν μυστικὴν, ut adeo vox ἀποκεκρυμμένην præcedentis phrasos sit explicatio, ut esse videbatur optimo S. S. interpreti, Sal. Glassio, Grammaticæ Sacræ l. iii. tract. 1. can. 9.” Valck. l. c. p. 121.]

Σοφῶ, Sapientem reddo: alii τὸ φωτίζω. [LXX. Ps. 145, 8. * Ἀποσοφῶ, Arrian. Epict. 1, 18, 10. Πῶς ποτ' ἀπεσοφῶθης ἀφ' ἡμῶν; Schneidero susp.]

Σοφίζω itidem redditor Sapientem reddo, Doceo sapientiam. Et pass. Σοφίζομαι, Doceor sapientiam, Percipio et disco sapientiam ab alio traditam. E Xen. (Ἀπ. 1, 2, 46.) Τοιαῦτα γὰρ ἐμελεῶμεν καὶ ἐσοφισάμεθα, pro, Animo agitabamus et docebamur. Sic 3 Reg. 4, (31.) Ἐσοφίσαστο ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, Sapientior evasit cunctis hominibus. Et Greg. Naz. Σοφισάμενος περισσὰ ὑπὲρ πάντας, Qui omnibus sapientia præstitit. Itidem σεσοφισμένος ἀνὴρ, Vir sa-

piens. Hesiod. cum gen. etiam dixit (Ἔργ. 2, 267.) Οὔτε τι ναυτιλῆς σεσοφισμένος οὔτε τι νηῶν, pro οὐ σοφὸς τὰ ναυτικά, Non peritus rei nauticæ, Non edoctus rem nauticam. “ Σεσοφισμένος, Commentitius. “ Item Callidus, Versutus, in VV. LL. absque exem-“ plo.” Alioqui σοφίζομαι significat et Doceor s. Doceor, ea signif. qua pro Intelligo s. Cognosco accipitur: ut 1 Reg. 3, (8.) Ἐσοφίσαστο ὅτι Κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον, Intellexit a Domino puerum vocatum fuisse. || PASS. Σοφίζομαι activam quoque signif. habet; ac interdum ponitur pro Argute et ingeniose comminisci aliquid aut etiam conficere: ut Philostr. initio suarum Εἰκόνων, de pictura loquens, Πράττει δὲ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείω σοφίζεται, sc. σκίαν τε ἀποφαίνουσα, καὶ βλέμμα γινώσκουσα, ἄλλο μὲν τὸν μεμνηνός, ἄλλο δὲ τοῦ ἀλγοῦντος ἢ τοῦ χαίροντος, et hujusmodi alia, quæ σοφὸς et doctus pictor ingenii acumine observat: Heroic. Σοφίζονται τὴν πορφύραν, Purpuram scite et ingeniose conficiunt s. artificiose. Aristoph. N. (547.) αἰεὶ καινὰς ιδέας εἰσφέρων σοφίζομαι, Semper novas aliquas ideas offero, argute et solerter a me excogitatas, Pro ingenio et solertia mea. Alicubi et pro Commentari ac Meditari accipi potest, ut ap. Plut. (6, 601.) “Ο,τι δὴ παθὼν ἡ σοφισόμενος ἐπὶ τοιαύτην ἦλθε διάταξιν, Quid meditans, s. Quo consilio. Et Theophyl. Οὗτω γὰρ καὶ οἱ μύρμηκες συμμαχούντες ἀλλήλοις, καὶ τὸν μόχθον σοφίζονται, καὶ τῶν μεγίστων πόνων ἐφάπτονται, Sapienter et solerter labores meditantur. Accipitur in malam quoque partem pro Vafre et callide comminiscor, Dolose et fraudulenter excogito, vel etiam perago. Greg. Naz. Orat. de Sacro Pasch. Σόφισαί τι καὶ σὺ περὶ τὴν ἀπαίτησιν, Vafre quiddam excogita et tu de petitione. Idem, Δεῖ μὴ σοφισθῆναι τὸν καθαρμόν, Oportet purificationem non dolose agi. Sic aliquis σοφίζεσθαι dicitur in sermone aut disputatione, cum callide et vafre agit, ut decipiat eum quocum ei negotium est. Dem. (303.) Εἰτα σοφίζεται, καὶ φησι προσήκειν, ἥς μὲν οἰκοθεν ἤκετ' ἔχοντες δόξης περὶ ἡμῶν, ἀμελεῖσαι. Aristot. H. A. 7. Τῶν σοφισζομένων τινὲς θηλύ φασιν εἶναι τὴν σελήνην. Quæ verba sic interpretantur quidam, Nonnulli cavillo sexum femineum lunæ tribuunt. Sic Philo de Mundo, Τινὲς δὲ οἰοῦνται σοφισζόμενοι, κατὰ Πλάτωνα, γεννητὸν λέγεσθαι τὸν κόσμον: ubi Bud. Sunt qui captiosè disputent. || Accus. junctum personæ, significat Decipio. Herodian. 7, (10, 13.) Ἔστε δὲ ὑποβάλλοντός τινος, αὐτοὶ τὸν δῆμον ἐσοφίσαντο, Donec nescio cujus admonitu ad hunc modum populo imposuerunt, s. Commenti sunt, quo populum deciperent. Hes. σοφίζεται exp. σοφόν τι λέγει, item παρακρούεται τῷ λόγῳ: quod ad præcedens σοφίζομαι pertinet. || Ecclesiast. [Sirac.] 10, (29.) Μὴ σοφίζον ποιῆσαι τὸ ἔργον σου, exp. Ne velis videri sapiens in faciendo opere tuo, s. Noli te extollere. [“ Theogn. 19. Valck. Phœn. p. 770. ad Xen. Eph. 153. Eur. Bacch. 196. Thom. M. 803. ad Charit. 142. Statyll. Flacc. 2. Villos. ad Long. 160. Brunck. Aristoph. 3, 200. Boiss. Philostr. 553. 637. Σεσοφισμένος, cum gen., Thom. M. 184. Γῆ σεσοφισμένη, Terra dolosa, Longus p. 11. Villos. 33.” Schæf. Mss. Jambl. V. P. 294. Aristoph. Ὀρν. 1401. Χαρίεντά γ', ὡ πρεσβύτερ', ἐσοφίσω, καὶ σοφά. “ Σοφίζεσθαι τέχνας, Demosthenes dicitur Hermogeni περὶ Εὐρ. 4. p. 158. h. e. Ingeniose et cum arte præceptis dicendi uti. Unde et jungit τὸ ἀποκρύπτειν τέχνας, quoniam summæ artis est, artem celare. Sopater Διαιρ. 297. Σοφίσασθαι τὸ ἐγκλημα, Callide tractare crimen, ut id a te amoliaris. Plut. Demosthene 27. Σοφίζεσθαι πρὸς νόμον, Eludere legem callumnia aut commentis aliquo. Et ap. Schol. Eur. Hec. 1187. commemorantur ῥήτορες οἱ δυνάμενοι τὸ δίκαιον σοφίσασθαι ἐν ῥητορικῇ, eodem modo quo alii dixere τὸ δίκαιον ἀδίκον ποιεῖν, et contra τὰ ἀδίκα * εὐλογοποιεῖν.” Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. “ Σοφίζομαι, cum accus. personæ, Decipio, Aristid. 291.” Routh. Mss.]

Σεσοφισμένως, More τῶν σοφισζομένων, eorum qui captiosis et dolosis verbis utuntur, i. e. More sophistarum, Xen. sub finem Cyneg. Ἰσως οὖν τοῖς μὲν ὀνόμασιν οὐ σεσοφισμένως λέγω, ὧν δὲ δέονται εἰς ἀρ-

τὴν οἱ καλῶς πεπαιδευμένοι, ὀρθῶς ἐγνωσμένα· Ζητῶ A λέγειν. ["Basil. Schol. in Greg. Naz. T. 11. P. 2. p. 88. Not. Mss." Boiss. Mss.]

Σόφισμα, τὸ, Inventum callidum, Consilium aut Facinus astutum, Herodian. 3, (2, 7.) Ἐχρήσατο καὶ τούτῳ σοφίσματι προμηθεστάτῳ, Hoc quoque usus est solertissimo et prudentissimo consilio: 8, (8, 11.) Οἰόμενος δόλον τινὰ εἶναι καθ' αὐτοῦ καὶ σόφισμα, Dolum contra se compositamque fraudem. Sic Thuc. 6, (77.) p. 222. Ταῦτα ἐφ' ἡμᾶς σοφίσματα, i. e. Dolos et technas nobis strnctas. Et Philo V. M. 1. Ὡς μηκέτι νομίζειν ἀνθρώπων σοφίσματα καὶ τέχνas εἶναι τὰ γινόμενα πεπλασμένας πρὸς ἀπάτην. Et in Axiucho (369.) Τὰ δὲ παθήματα σοφισμάτων οὐκ ἀνέχεται, i. e. τῶν τερθρεῶν καὶ μαγγανευμάτων, Animi ægritudines non ferunt præstigias istas et illecebras orationis. Et σοφίσματα χρωμάτων, Colorum fuci, e Greg. Naz. Item ἑταῖρων σοφίσματα ap. Athen. 13.; nam et ipsæ suis utuntur dolis et astutiis. Ibid. ἐρωτικά σοφίσματα. Est enim ipse quoque Amor ingeniosus et fallax. Item et στρατηγικά σοφίσματα dicuntur quæ alio nomine στρατηγήματα vocantur, Doli illi et astutiæ militares, quibus imperator exercitus ad hostem circumveniens utitur. Plut. Fab. Ἐπὶ πᾶσαν ιδέαν στρατηγικῶν σοφισμάτων καὶ παλαισμάτων τρεπόμενος, Cic. Acad. 4. Quorum sunt contorta et aculeata sophismata; sic enim appellantur Fallaces conclusiunculæ. Seneca Epist. 19, 112. σοφίσματα nullo vocabulo Latino aptius reddi posse ait quam quo Cic. usus est, Cavillationes: vafra quidem illas et quibus nihil proficit is qui eis se tradidit, neque fortior fit, neque elatior. Vide ibi plura. ["Etiam metonymice τὸ σόφισμα dicitur pro ὁ σοφιστής in Athen. 1, 11. τὸ Θετταλὸν σ." Schw. Mss. "Valck. Phœn. p. 478. Musgr. ad Hec. 258. Wakef. S. Cr. 1, 30. Wyttēb. ad Plut. 1, 258. Casaub. Athen. 1, 39. T. H. ad Plut. p. 50. Thom. M. 803. Markl. Suppl. 1110. Captio, Villos. ad Long. 33." Schæf. Mss. "Prætextus, Operculum, Plut. 2, 68." Wakef. Mss. Pind. O. 13, 24. Xen. Hier. 1, 23. "Σοφίσματα ῥητορικῆς, Elocutionis fraudes Longin. 17, 2. appellat τὰ σχήματα et σχηματισμόν, Figuratam orationem, quia, ut in antecedentibus docuerat, verborum quædam lenocinia sunt, quæ insidiarum, doli, et fraudationis opinionem excitant, ὑπόνοιαν ἐνέδρας, ἐπιβουλῆς, παραλογισμοῦ προσβάλλουσιν: vide Σοφιστικός. Sic et Max. Tyr. Diss. 37. τέχνas, ἐρίδας, σοφίσματα jungit. De Sophistis cf. Cresoll. Theatr. 2, 1. Apud Philostr. Icon. Proœm. 762. τὸ σοφίζεσθαι notat Oratorie aliquid augere et exaggerare, cui opp. ἀκρίβεια τοῦ βασανίζοντος, Inquisitio causarum et originum, qua philosophi utuntur. Omnino magna veterum varietas est, qua illæ sophistarum fallaciæ et fraudes et callida permovendi persuadendique artificia perstringuntur. Sic dicuntur πάγαι, πλοκαὶ, συμπλοκαὶ σοφισμάτων, σκολιαὶ ἀπάται, σκανδαλήθρα ἐπᾶν, ἀλινδήθρα, κιγκλίδες, στροφαὶ, παρακρούσεις, μηχαναὶ, ἀμφιβολαὶ, στραγαλαὶ, ἄρκυς λόγων, βρόχοι ἀπάτης, ἀγκύλοι λόγοι, δίκτυα, πλεκτάναι etc.; de quibus ex instituto exposuit Cresoll. Theatr. 2, 4. et c. 6. ubi ipsa genera σοφισμάτων, quibus uti in disserendo Sophistæ solebant, recensentur et explicantur. Huc pertinent, 1) κροκόδειλος vel * κροκοδείλης quam Crocodilina ambiguitatem dixit Quintil. 1, 10.: 2) Electra: 3) ἐγκεκαλυμμένος: 4) οὔτιδες: 5) κερατίνη, * κερατίδες: 6) ψενδόμενος: 7) κυριεύων: 8) μεταπίπτοντες: 9) ἀργοὶ λόγοι et θερίζοντες. Quamvis hæc omnia magis ad dialecticos laqueos, quam rhetorica artificia pertinent." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * Σοφισματώδης, Lucian. Icarom. Schol. 24. Hermot. 55. Eust. 1104, 24. "Timario in Notit. Mss. 9, 237." Boiss. Mss. Basil. 2, 103. Schol. Plat. in Ed. Ruhn. p. 192. Aristot. Top. 8, 1, 3. "Greg. Thaum. in Orig. 21." Kall. Mss. * Σοφισμάτιον, Lucian. 2, 868. * Σοφισματίας, ὁ, Sophista, Nicet. Annal. 19, 1.] Σοφισματικός, Captiosus, Dolosus, Cavillationum peritus, Ad cavillationem pertinens, accommodatus.

Σοφισμός, Callida et coacta interpretatio, ἡ βεβηλωμένη ἐξήγησις. [Isidor. Pelus. Epist. 461.]

Σοφιστέον, Solerter excogitandum et tentandum est, Aristot. Polit. 5. Πάντα σοφιστέον ὥπως ἀν' ὀφθαλμοῖς ἀναμιχθῶσι πάντες ἀλλήλοις.

Σοφιστής, Doctus et peritus artifex, Callidus et ingeniosus artifex, Lucian. (1, 552.) Πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀφιοποιὸς ἐμπειρότατος, καὶ ὅλων σοφιστῆς ἡδυπαθείας, (2, 932.) Θρήνων σοφιστῆς, Lamentorum artifex, quales in funeribus conducere solebant. Et σοφιστῆς λόγων dicitur Rhetor a Plut. Lycurgo: significat igitur σοφιστῆς λόγων Peritum dicendi artificem s. magistrum. Soph. Doctum quoque citharædum σοφιστὴν appellavit: et Eupolide Is, qui carminum condendorum peritus est, σοφιστῆς dictus est. Musicos itidem dictos fuisse σοφιστὰς, i. e. Canendi magistros, Athen. docet (632.) citans hunc Æschyli locum, Εἰρ' οὖν σοφιστῆς καλὰ παραπαίων χέλυν. Hes. τοὺς μετὰ κιθάρας ἔδοντας scribit σοφιστὰς dictos fuisse. Pro Sapiente etiam et docto viro σοφιστῆς accipitur: ut cum Arrian. 6. dicit, Οἱ σοφισταὶ τῶν Ἰνδῶν: quos Plut. (7, 312.) vocat στερέρᾳς καὶ γυμνήτιδος σοφίας ἐθάδας, dicens esse ἀνδράς ἱεροὺς καὶ αὐτονόμους, θεῷ σχολάζοντας. Alii σοφούς appellant, ut Theophr., cum pomo quodam scribit χρῆσθαι τροφῇ Ἰνδῶν τοὺς σοφούς: et inde Plin. Eo sapientes Indorum vivere. Alibi idem Plin. Philosophos eorum (Indorum,) quos Gymnosophistas vocant. Itidem Diog. L. initio libri 1. Τοὺς παρὰ Ἰνδοῖς γυμνοσοφιστὰς. Similiter Suidas, cum σοφιστῆς exposuisset διδάσκαλος, ὡς σοφίζων, subjungit, olim σοφιστὴν dictum fuisse τὸν σοφόν. Et paulo post, ait σοφιστὰς vocatos fuisse πάντας τοὺς πεπαιδευμένους: atque sic synonymos ponerentur σοφισταὶ et οἱ σεσοφισμένοι, qui sapientiam edocti sunt, i. e. Viri eruditi et sapientes. Huc referri potest Proverbialis ille jambus, Μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός. Pro Doctus accepit Synes. quoque, Ep. 44. Ἐπεὶ καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ σοφισταὶ γίνονται καὶ εὐμήχανοι, Ad alia multa docti sunt. Plerumque in malam partem accipitur hoc verbale; dicunturque ita οἱ ἀπὸ φαινομένης σοφίας χρηματιζόμενοι, et præsertim τῆς περὶ τοὺς λόγους, ut Suidas docet: quemadmodum Thuc. quoque Schol. 3, (38.) p. 95. ubi Auctor dicit, Ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσώμενοι, καὶ σοφιστῶν θεαταῖς εἰκότες, annotat, σοφιστὰς ab eo vocari non τοὺς σοφισζομένους τὴν ἀλήθειαν, vel etiam Doctores et professores τῆς ἀληθινῆς σοφίας, sed eos quos vulgus ita nominat, sc. τοὺς διδασκάλους τῶν ῥητορικῶν προβλημάτων. Plut. Themist. (2.) qui sophistæ appellati fuerint, et cur, docet his verbis, Τὴν καλουμένην σοφίαν, οὗσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ δραστήριον σύνεσιν, δικανικαῖς μίξαντες τέχναις, καὶ μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἀσκήσιν ἐπὶ τοὺς λόγους, σοφισταὶ προσηγορεύθησαν. Ubi tamen in bonam potius accipitur partem hoc vocab. Cic. Acad. Quæst. scribit sophistas appellari Hos, qui ostentationis aut quæstus causa philosophantur. Xen. K. (13, 6.) dicit sui temporis sophistas reprehensos fuisse, quod ἐν τοῖς ὀνόμασι ἐσοφίζοντο, καὶ οὐκ ἐν τοῖς νόημασι. Philo V. M. 3. "Ὅπερ μεθυδεύουσιν οἱ λογοθέται καὶ σοφισταὶ, Plut. de Herod. Τοῖς γὰρ σοφισταῖς ἐφεῖται πρὸς ἐργασίαν ἢ δόξαν ἔστιν ὅτε τῶν λόγων κοσμεῖν τὸν ἥττονα παραλογίζοντας. Rhetoras autem in primis dictos fuisse sophistas, apparet tum e præcedentibus ll., tum ex hoc Luciani (3, 225.) Ῥητόρων δὲ, Γοργίας· ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσι: idem enim est ac si dixisset, et Gorgias rhetor, sive, ut nonnulli eum vocant, sophista. Deceptor, Impostor: peculiariter autem Qui vafra et dolosis verbis aliquem circumvenit: unde ap. Suid. Σοφιστῆς, ἀπατεῶν, παρὰ τὸ σοφίζεσθαι, ὃ ἐστὶ λόγου ἀπατῆν: et ὁ ἐπηρεάζων ἑκὼν ἐν τοῖς λόγοις: ut sunt qui captiosis rationibus decipiunt eum quocum disserunt, aut sermones conferunt, aut ad quem verba faciunt. Dem. (318.) Δεινὸν καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν ὀνομάζων, Cavillatorem et impostorem. Sic Plato Symp. de Amore, Δεινὸς, γόης, καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστῆς. Xen. quoque K. H. 6, (1, 21.) dicit, Νῦν τοῦτο πεφίλοσάμην μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ-ἐρωτος. Apud Theophyll. autem Epist. 33. Πρὸς ἀπάτην ὄρεται σοφιστῆς ἐστὶν ἀξιοχρεὺς, reddideris potius Satis solers atque idoneus est ad decipiendum magister. ["Zeuu-

Ind. ad Xen. Mem., Valck. Oratt. 409. Hipp. p. 262. A Diatr. 73. Wytttenb. ad Plut. 1, 334. Lips., Toup. Opusc. 1, 516. 2, 278. Emendd. 1, 308. Bergler. ad Alciph. 150. ad Herod. 13. Dawes. M. Cr. 289. Thom. M. 803. Markl. Suppl. 902. Musgr. Rhcs. 924. 949. Jacobs. Anim. 188. Anth. 6, 235. 9, 334. Coray Theophr. 195. Villos. ad Long. 273. Brunk. Soph. 3, 529. Heind. ad Plat. Phædr. 285. ipse Plato p. 286. Schneid. Anab. p. 11. Heyn. Hom. 7, 71. 778. Boeckh. in Plat. Min. p. 30. Epith. Poetarum, Fischer. Præf. ad Anacr. p. 28. 60. Casaub. Athen. 1, 49. I. q. σοφός, Plut. Alex. 129. Schm. Conf. c. σοφός, ad Dionys. H. 5, 391. (de C. VV. 405. Schæf.) Bibl. Crit. 3, 1. p. 24." Schæf. Mss. "De Poeta, Diog. L. 1, 12. fin." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 11, 1. 13, 9. Isocr. Paneg. 1. 23. Vide Schn. Lex. Cf. Σοφιστικός, Σοφιστεύω, et Καρασοφίζω.]

[* Σοφιστομανής, unde] Σοφιστομανέω, Insano sophistarum amore flagro, Ad insaniam usque sophistis deditus sum, i. e. Nimis studiosus sophistarum sectator sum, Greg. Naz. Σοφιστομανούσιν Ἀθήνησι τῶν νέων οἱ πλείστοι καὶ ἀφρονέστεροι.

[* "Σοφιστορήτωρ, Tzetz. Ch. 11, 191." Elberling. Mss. "Timario in Notit. Mss. 9, 237. * Σοφιστότακτος, ibid.]

[Γυμνοσοφιστής, vide p. 3081. * "Γυμνοσοφιστία, Suid. v. Ἀδάμ." Kall. Mss. * Πηγοροσοφιστής, 239." Boiss. Mss. * Μεγαλοσοφιστής, Athen. 113.] Ψευδοσοφιστής, Qui falso sophistæ nomen sibi usurpat. Sic inscribitur Luciani quidam Dialogus, qui et Σολοικιστής. ["Ad Thom. M. p. 4." Schæf. Mss.]

[* Σοφιστὸς, unde * Ἀσόφιστος, Joseph. c. Apion. 2, 41. λόγων. "Arrian. in Epict. 1, 7." Kall. Mss. "Sincerus, Candidus, Simplex, Pseudo-Chrys. Sermon. 13. T. 7. p. 275, 16. Σοφίζεσθαι τὸν ἀσόφιστον." Seager. Mss.]

Σοφιστικός, Captiosus, Cavillatorius: λόγος, Captiosa et dolosa ratio, Aristot.: ap. quem et σοφιστικοὶ ἔλεγχοι. Et σοφιστικὸν διλημμάτιον. Sic Lucian. (2, 382.) Προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν: (1, 739.) Σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, Sophisticam quæstionem; nam ibi utendum generaliori vocabulo. Aliquando significat Sophistarum proprium, Sophistis conveniens, Sophistas decens. Item ἡ σοφιστική, sc. ἐπιστήμη s. τέχνη, Ars sophistica, s. cavillatrix, ut quidam interpr. e Quintil. 7, 4. ["Opp. πολιτικός, ad Mær. 76. Σοφιστικὴ παρασκευή, Apparatus oratorius, Nunnes. Præf. ad Phryn." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 289." Kall. Mss. "Σοφιστικός λόγος, Oratio artificiosa, cum studio elaborata, Demetr. Eloc. §. 15. Contrarius est ὁ ἰδιωτικός, Sermo vulgaris, imperitorum. Sic et Longin. 23, 4. τὸ σοφιστικόν, dicit Nimiam artis affectationem. Nam ejus ætate oratoribus, qui tum Sophistæ nominabantur, proprium erat, omnia artificiose et exquisite dicere. Hermog. περὶ Ἰδ. 2. p. 368. Æschinem vocat σοφιστικὸν καὶ γανυρόν. Sæpe etiam jungitur τὸ τεχνικὸν et σοφιστικόν: vide Suid. in Σεβηριανός. Hermog. περὶ Μεδ. Δειν. τὰ πάρις, h. e. Figuras et ornatus pariosis frequentius usurpatos, σοφιστικὰ appellat, ut vana specie artis et eloquentiæ auditores decipientia. Ergo Greg. ad h. I. cap. 13. hæc annotat: Σοφιστικά γίνεται, ὅταν τις, ἢ ἐννοίαις, ἢ μεθόδοις, ἢ σχήμασι καλοῖς τὸν λόγον καλλωπίσαι μὴ δυνάμενος, ἐπιτηδεύει ταῦτα ποιεῖν, ἵνα τοὺς ἀκροατὰς θηρεύσῃ τοῖς τοιοῦτοις ἡδύσμασι. Synes. Dione p. 36. Petav. "Υπόθεσιν μετακεχειρισμένην σοφιστικῶς ita explicat: Τοντέστιν, λαμπρῶς ἀπηγγελημένην καὶ δεξιῶς, καὶ πολλὰν τὴν ἀφροδίτην ἐπαγομένην. Ταύτη καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ λέγοντες ἐκὶ λουὺν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων, ἡξιοῦντο τῆς προσηγορίας τοῦ σοφιστοῦ. Pertinet huc locus Cic. Orat. 19. in hac re classicus, ubi Sophistarum et Oratorum discrimen declarat:—"Sophistarum magis distinguenda similitudo videtur, qui omnes eosdem volunt flores, quos adhibet Orator in causis, persequi. Sed hoc differunt, quod, cum sit his propositum non perturbare animos, sed placare potius, nec tam persuadere, quam delectare, et apertius id faciant, quam nos, et crebrius; concinnas magis sententias exquirunt, quam

probabiles; a re sæpe discedunt, intexunt fabulas, verba apertius transferunt, eaque ita disponunt, ut pictores varietatem colorum; paria paribus referunt, adversa contrariis, sæpissimeque similiter extrema definiunt." Vide Cresoll. Theatr. 1, 14. Plut. de Sanit. Tuenda σοφιστικῶς καὶ περιέργως λαλεῖν ut synonyma jungit." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.] Σοφιστικῶς, Sophistice, More sophistarum, Captiose, Plut. Symp. 4. (init.) Φίλον δὲ δεῖ μὴ πικρῶς μηδὲ ἀκούειν, Sophistice intelligere, Captiose accipere. Alibi item utitur, necnon Aristot. [Vide Σοφιστικός.]

Σοφιστεύω, Ago σοφιστήν, Sophisticam artem doceo s. profiteor, Athen. 5. Πρὸς τὸ σοφιστεύειν ὥρμησε μεράκια σχολαστικὰ θηρεύων. Utitur et l. 6. et 2. necnon Plut. (6, 496. 8, 875.) Pro Rhetoricen profiteor, ex Hermog. Exp. etiam Philosophor: item Argutor. ["Apoll. Rh. p. x. Jacobs. Anth. 10, 251. Bast Lettre 58." Schæf. Mss. Heliod. 1. p. 18. 284. "Σοφιστεύειν, Rhetorem esse, Hermog. 2. p. 370. et passim alibi et ap. alios. Nempe σοφιστῆς primum dictus est quilibet σοφός, sive scientia rerum ad philosophiam pertinentium, sive alia arte excelleret. Itaque septem illi Græciæ Sapientes etiam σοφισταὶ dicebantur a Plut. περὶ τοῦ Εἰ: cf. Aristid. Orat. Plat. 2, 311. Jebb. Et Sophocles, notante Eust. ad Il. O. p. 1023. citharædum σοφιστήν appellavit: vide Hes. vv. Σοφιστής, Φιλόσοφος, Suid. v. Σοφιστής. Deinde de Philosophis nomen usurpatum, qui simul eloquentia pollerent, v. Synes. Dione, et Olear. in Præf. ad Philostr. Soph. 474., qui p. 479. τοὺς ἐν δόξῃ τοῦ σοφιστεῖν φιλοσοφῆσαντας appellat, a quibus distinguit τοὺς οὕτω κυρίως προσηθέντας σοφιστάς. Idem proæmium his verbis incipit: Τὴν ἀρχαίαν σοφιστικὴν, ῥητορικὴν ἡγεῖσθαι χρὴ φιλοσοφῶσαν: cf. Schol. Aristoph. N. 330. Cic. quoque de Invent. 2, 3. duas Rhetorum familias commemorat, quarum altera cum versaretur in philosophia, nonnullam rhetoricæ quoque artis sibi curam adsumebat; altera vero omnis in dicendi erat studio et præceptione occupata.' Et de Orat. 3, 19. 'Veteres illi usque ad Socratem, omnem omnium rerum, quæ ad mores hominum, quæ ad vitam, ad virtutem, ad rempublicam pertinebant, cognitionem et scientiam cum dicendi ratione jungebant; postea dissociati a Socrate diserti a doctis, et deinceps a Socraticis item omnibus, philosophi eloquentiam despexerunt, oratores sapientiam: neque quicquam ex alterius parte attigerunt, nisi quod illi ab his, aut ab illis hi mutuarentur.' Cf. cap. 14. ubi ait: 'Hanc cogitandi pronuntiandique rationem vimque dicendi veteres Græci Sapientiam nominabant.' Itaque porro σοφισταὶ dicti sunt etiam Pseudophilosophi, a σοφίζεσθαι, et denique Rhetores: vide Aristot. Rhet. 1, 1. cf. Morum ad Isocr. Paneg. 4. et, qui ex instituto de Sophistis egit, Cresollium Theatr. 1, 1. 2. et inprimis 2, 1. Marius Victor. in Expos. Cic. Rhet. p. 80. Pith. inter Rhetorem et Sophistam ita distinguit: Rhetor est, qui docet literas, atque artis traditor est eloquentiæ; Sophista est, ap. quem dicendi artificium discitur: cf. Σοφιστικός." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet.]

[* "Σοφιστεύμα, Timario in Notit. Mss. 9, 237." Boiss. Mss. Enomaus Eusebii Præp. Evang. 259.]

Σοφιστεία, ἡ, Ars sophistica, Philo V. M. 1. Τὴν ἐντεχνον μαντείαν σοφιστεία, Vaticinationem ex arte sophistica perceptam, i. e. artem magicam, Plut. (6, 293.) Οἱ δὲ πλείστοι τοῖς διαλεκτικῶς ἐνδύντες, εὐθὺς ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστείας. Sunt qui exp. Inanis sapientia. [Diog. L. Stilp. c. 2.] "Σοφιστία, vide in Σοφιστεία, quæ scriptura melior est: [Gl. Argutia. "Timarion l. c." Boiss. Mss.]

[* "Ἀντισοφιστεύω, Sophistam vicissim ago, Euseb. Præp. Evang. 738." Wakef. Mss. "Just. M. Dial. cum Tryph. p. 285. Ed. Bened., Tatian. c. Gr. 153. * Ἀντισοφιστεύμα, ibid. p. 51. Just. M. l. c. p. 254." Kall. Mss. Tzetz. Ch. 4. p. 75.] "Καυσοφιστεύω, accipiunt pro Eludo captiose verborum argutiis, in h. l. Greg. Naz. ad Eustochium Sophistam, "Ὡ Ὀδυσσεὺ μάλα πῶς με καθίκεο, κατασοφιστεύων ἡμῶν ἐπιμελέστατα. Ubi tamen Bud. interpr. Arte

"rhetorica nos urgens et oppugnans." ["Pseudo-Chrys. Serm. 118. T. 5. p. 764, 24. Εἰώθασι γάρ τινες κατασοφιστεύειν τῆς ἐκκλησίας." Seager. Mss. * Ὑπερσοφιστεύω, Philostr. V. S. 2. p. 567.]

Σοφιστιάω, Argutor, Sophistarum in modum μεγαληγορώ, ut quidam interpr. Utitur Plut. (8, 155.) Οὐ γάρ ἐστὶ δημαγωγούντος οὐδὲ σοφιστιῶντος ὁ τοιοῦτος ἔπαινος, οὐδὲ κρότον οὐδὲ πομπυσμὸν αἰτούντος: [422. 6, 151. "Jacobs. Anth. 7, 401. Heyn. Hom. 4, 267. Boiss. Philostr. 551." Schæf. Mss. Eubulides Athenæi 437.]

[* Σοφιστήρ, unde * Σοφιστήριος, e quo per contr.] Σοφίστρια, Magistra sophistices, etiam Deceptrix, [Suid. in Ἀσπασία. * Σοφιστήριον, τὸ, Schola rhetoris, Clem. Alex. Coh. p. 11.]

Ἀντισοφίζομαι, Sophismatis certo contra, Contra argutor, Sophismatis contra sophistam et argutorem ago, [J. Poll. 1, 120. 168. Athen. 361.] Ἀντισοφιστής, Qui contra sophismatis certat; Qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum, Qui sapienter oppugnat: ut cum Demetrius Platonis a Luciano (3, 147.) dicitur, Οὐχ ἡδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστῆς ὢν καὶ ἀντίτεχνος τῆς * Πτολεμαίου τρυφῆς, ut qui eo bacchante aquam bibere solebat et a venereis abstinere. Sic ἀντισοφιστῆς τῆς μαγανέλας αὐτοῦ, Ingeniosis commentis et sophismatis utens ad ejus imposturas et præstigias eludendas. ["Dawes. M. Cr. Præf. p. vii. Sueton. p. 393. Crus." Schæf. Mss.]

Διασοφίζομαι, Astu utor, Sophistice ago, Aristoph. ["Ὀρν. 1619.]

[* Ἐπισοφίζομαι, Epiph. 1. p. 1026. Jambl. V. P. 184. Hippocr. 791.]

Κατασοφίζω, Sophistice decipio, Sophismate circumvenio, redarguo aut percello. Quo modo ap. Plut. dicitur Aristippus ἐν τινὶ λόγῳ κατασοφισθεὶς ὑπ' ἀνθρώπων τόλμῃν ἔχοντος, ἄλλως δὲ μανικῶς καὶ ἀνοήτου, cum exultantem gaudio eum videret, respondisse, Ἐγὼ μὲν ἐλεγχθεὶς ἀπειμι, σοὺ τοῦ ἐλέγχαντος ἥδιον καθευδήσω. Ubi nota eum dixisse ἐλεγχθεὶς pro κατασοφισθεὶς: sed cum illo

ἐλεγχθεὶς intelligentem σοφιστικῶς, Sophistice redargutus s. captus. Hes. κατασοφισθεῖσα exp. χλευασθεῖσα, τεχνασθεῖσα. ["Thom. M. 803. Diod. S. 2, 252." Schæf. Mss. "Lucian. Dial. Marin. p. 191. Ed. Salmur. Ἐπεὶ δὲ ἤρουντο τοῦ ἐπιβουλευόντος τὸ ὄνομα, κάγω ἔφην ὅτι Οὐτὶς ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ᾧ χοντο ἀπίοντες· οὕτω κατασοφισατό με ὁ κατάρτος τῷ ὀνόματι." Seager. Mss. "Act. Apost. 7, 19. κατασοφισάμενος. Secundum vim v. uocat: Cum dolose generis nostri extinctionem moliretur. A

Σοφὸς ductum σοφίζειν proprie significabat Sapientem reddere: σοφισταὶ primitus nomen honorificum, et sic dicebantur, Qui hanc aut illam artem professi alios docerent. Tempore Platonis nomen hoc odiosum factum, et Homines scioli, qui philosophiam ostentatione docebant, vanisque quæstionibus fatigabant auditores, dicti sunt σοφισταί. Tum cæpit σοφισασθαι signif. Dolose agere, κατασοφισασθαι, Dolo sic aliquem circumvenire, ut illum pessumdare mediteris. Sic Ulysses dicitur Polyphemum κατασοφισάμενος ap. Eust. ad Od. I. p. 374, 30.; atque hoc sensu Rex Ægypti, veterum immemor beneficiorum, Israelitas κατασοφισατο Exod. 1, 10.; et Judith 5, 9. idem ille Hebræos dicitur κατασοφισασθαι ἐν πλίνθῳ, Exercuisse in lapidibus coquendis, sic, ut eorum ruinam meditaretur. Vim verbis Terentianis reddere licet, quæ extant in Heaut. 4, 6, 9. Hujusmodi mibi res semper comminiscere, Ubi me excarnifices." Valck. Schol. in N. T. 1, 425. "Κατασοφίζεσθαι Rhetores dixere, τὸ ὅτῳ δὴ τρόπῳ ποιῆσαι τὸ κεκωλυμένον, ut explicat Cyrus περὶ Διαφ. Στάσεων 450. Unde * Κατασοφισμὸς dictus, Si quis quid facit, quod lege vetitum est, callida illius interpretatione fretus. Calumniam Latini dixerunt: vide Clav. Cic. in b. v." Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. * "Κατασοφιστὸς, Philostr. 395." Wakef. Mss. * "Ἀκατασοφιστος, Apollon. Tyan. 44. p. 395. Willet." Boiss. Mss.]

Παρασοφίζομαι, Non dextre s. perperam σοφίζομαι, ut cum aliquis scite et ingeniose parare aliquid

tentans, perperam id facit, Athen. (137.) Τὸν δ' ἐν τῷ Λυκεῖῳ κρέας ταριχηρὸν εἰς τάριχος διασκευάσαντα, μαστιγωθῆναι, ὡς παρασοφισζόμενον πονηρῶς. Ex Aristot. autem Rhet. 1. affertur, Παρασοφίζεσθαι παρὰ τὸν ἱατρὸν, pro σωφώτερον ζητεῖν φαίνεσθαι τοῦ ἱατροῦ, Videri velle sapere supra medicum. ["Ad Phalar. 313. * Παρασόφισμα, Bekkeri Anecd. 1. p. 59." Schæf. Mss. "Cf. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 399. ubi et de * Παράσοφος." Boiss. Mss.]

"Περисοφίζομαι, Sophistice circumvenio, cum accus., Aristoph. ["Ὀρν. 1646. Οἱμοὶ τάλας· οἶόν σε περिसοφίζεται." Andr. Cr. 103." Kall. Mss.]

[* Ὑπερσοφίζομαι, unde * Ὑπερσοφιστής, Ultra quam dici potest doctus solersque, Supra modum sapiens aut peritus, Qui sibi videtur peritus esse supra alios omnes. Sic per jocos musicus quidam a Phrynico ap. Athen. 44. vocatur μινυρὸς ὑπερσοφιστής." Schw. Mss. "Jacobs. Anth. 8, 327." Schæf. Mss.]

"Ἀσύφηλος, Hesychio est ἀδόκιμος, μηδενὸς ἀξίος, ἄτιμος, Reprobis, Rejiculus. Nullius pretii s. vilis et abjectus, Inhonoris vel etiam Infamie. Quæ expositiones optime conveniunt huic loco II. I. (642.) ubi Achilles ait, Ἄλλα μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότερ' ἐκείνον Μνήσομαι ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρεΐδης: subjungit enim, ὥσπερ τιν' ἀτίμητον μετανάστην. Cic. sane eo modo accepit, dum sic vertit illos versus, Corque meum penitus turgescit tristibus iris Cum decore atque omni me orbatum laude recorder. Sunt tamen qui interpretentur etiam ἀνόητον, ἀπαίδευστον, derivantes ipsum e σοφὸς facta Æolica τροπή τοῦ ο εἰς υ. Utraque expositio quadrat, imo posterior potius, huic II. Ω. (767.) Ἄλλ' οὕτω σεν ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον, Neque stolidum s. insipiens; Neque indecens, Neque indecorum et te indignum." "Ἀσύφηλος, Hesychio δειλὸς, ψευδής, ἀπατεῶν, Timidus, Mendax, Impostor. At aliquanto ante ap. eum legitur, Αἰουλύγος, δεινός, ψευδής: non sine mendo. Pro hoc quoque αἰουφῆλος scr. potius ἀσύφηλος."

ΣΠΑΘΗ, ἡ, Rudes, Rudicula, Spatha, Spathula; Instrumentum quo Pharmacopolæ et Cbirurgi utuntur ad movendum pharmacum in mortario aut olla. Diosc. 1, 66. ubi de confectioe capryni unguent. agit, Κίνει σπάθη, εἰς ἃν ψυγῇ, μὴ διαλείπων, Spatha agitato, nulla dum refrixerit intermissione. Colum. utitur et ipse hac voce, ut cum dicit, Permisco spatha lignea. Sic Plin. et ante eum Cels. Idem Colum. Rudiculam quoque dicit: ut, Rudicula lignea peragitato, donec perfecte refrigescat. Alibi, Rudicula agitata crebro, usque adeo dum fiat tam crassa quam mel. Item, Miscetur rudiculis donec rufescat. Vide et Σπαθίς. || Σπάθη, Hes. μάχαιρα, ξίφος, Gladius, Ensis. Veget. gladios majores, spathas vocari docet: minores vero, semispathas: et sic σπάθη idem fuerit cum ξίφος, Ensis: semispatha autem, idem cum μάχαιρα, Gladius brevior, quales erant Laconici: ideoque αἱ Λακωνικαὶ μάχαιραι ἐσκώπτοντο εἰς τὴν μικρότητα. Utitur hoc vocab. iu hac signif. Apul. atque etiamnum hodie lingua Italica, mutans θ in d: ap. Græcos autem, Eur., Menander, Philemon, teste J. Poll. 10, c. 31. || Instrumentum equisimum, quo utuntur πρὸς θεραπείαν τοῦ ἵππου, sc. τὸ ἐκκαθαίρον τὴν τρίχα πτερῶ ἐοικὸς ἔχλον, J. Poll. Eid. σπάθη est etiam ἱστορυγικὸν ἐργαλεῖον, Instrumentum textorium. Sunt qui intelligant id Instrumentum textoris, quo telam arctat densatque. Bud. quoque dicit esse Instrumentum textoris, quo licium inculeat et apprimat. Unde Σπαθάω. Lycophr. (23.) pro Remo usurpasse dicitur. || In homine σπάθαι dicuntur Costarum ossa, τὰ τῶν πλευρῶν ὀστέα, teste J. Poll. 2, vel ipsæ costæ, ut in Ἀκροσπάθια paulo infra docebo e Rufo Ephes.: Hippocratem vero tradunt in libro περὶ Ἀδένων, σπάθας vocasse τὰς ὠμοπλάτας, Scapulas. || In palma σπάθη dicitur, ἐξ οὗ κρέμονται οἱ βάλανοι, teste J. Poll. 1., ubi Xen. et Herod. ait hac vocab. ita usurpasse: Herodotum sc. (7, 69.) eum dicit quosdam τόξα habuisse ἐκ ταύτης τῆς σπάθης.

Locus est 7, (69.) 'Εκ φοινίκης σπάθης τόξα πεποι-
μένα, Arcus e palmarum spathis factos, ut Valla
interpr. Utitur et Theophr., ut cum H. Pl. 2, (6, 6.)
ait, 'Ο μὲν ἄρβρην ἄνθος πρῶτος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης'
ἡ δὲ θήλεια, καρπὸν εὐθύμακρον. Pro quo Plin. 13,
4. Mas in palmitē floret. Alii sic, Mas primum
super spatham floret, femina fructum ilico oblongum
præstat. Ibid. (8, 4.) "Ὅταν ἀνθῇ τὸ ἄρβρην, ἀποτε-
μόντες τὴν σπάθην, ἀφ' ἧς τὸ ἄνθος, Dum floret ma-
scula palma, spatham abscindentes, qua flores emer-
gunt. Plin. 16, 26. Palma sola in spathis habet fru-
ctum, racemis propendentem. Et 13, 4. Pomum
est non inter folia, ut in ceteris, sed suis inter ramos
palmitibus racemosum, utraque natura uvæ atque
pomi. Diosc. paulo aliter videtur σπάθην accipere,
cum 1, 152. περὶ φοίνικος ἐλάτης dicit, Φοίνιξ, ἣν ἔνιοι
ἐλάτην καλοῦσι, περικάλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοι-
νίκων ἀκμὴν ἀνθούτων, Palma, quam aliqui Elaten
aut Spathen vocant, fructus palmarum adhuc floren-
tium involucrum est calyxque, Ruell. Notandum
vero ibi φοίνιξ. Ipsum palmulæ involucrum significare
synecdochice, quemadmodum J. Poll. scribit φοίνικα
nominari ὁμώνυμῳ ipsum etiam τὸν τοῦ φοίνικος κλά-
δον. Pro Ipsa arbore Plin. 12. cap. ult. Est præ-
terea arbor ad eadem unguenta pertinens, quam alii
Elaten vocant, quod nos Abietem: alii Palmam, alii
Spathen. Idem 23, 5. Palma, s. Elate s. Spathe,
medicinæ confert germina, folia, corticem. ["Pier-
son. Veris. 256. Koen. ad Greg. Cor. 119. Diod.
S. 1, 353. 2, 546. ad Herod. 541. Jacobs. Anth. 7,
68. 8, 125. 11, 334. Ryckius ad Tacitum p. 167.
Heyn. Hom. 7, 556. Σπαθῇ, σπάθῃ, Reiz. Acc. p.
113." Schæf. Mss. "Gladius, Ensis, Lucian. Dial.
Meretr. p. 745. Ed. Salmur., Theophr. Eth. Char.
25. p. 103. Instrumentum textorium, Plato Lys.
263. Ed. Bas. 1." Seager. Mss. Seneca Epist. 90.
Tela suspensis ponderibus rectum stamen extendit—
spatha coire cogitur et jungi. Vide Blomf. Gloss.
ad Æsch. Choeph. 226. Schneid. Ind. Scriptt. R. R.
p. 371. * "Σπάθος, τό, Abresch. Æsch. 2, 5." Schæf.
Mss.] "Σπάθα, vide in Σπάθῃ, quæ scriptura me-
lior est."

Σπαθομήλη, ἡ, Specillum spathæ speciem gerens.
Alii, Specillum latum: μήλη πλατεία, ut Hippocr.
loquitur; sic enim Gal. Lex. Hippocr. Μήλη πλα-
τεία exp. τῇ σπαθομήλῃ. Instrumentum Chirurgi-
cum, quo in emplastris conficiendis panniculoque
illinendis utuntur. Gal. κ. Τόπ. 1, 8. parygrum em-
plastrum per spathomelam ad unguenti formam re-
digi ait: Τοῦτο αὐτὸ μαλάξας ἐπὶ τῆς χειρὸς διὰ σπα-
θομήλης, ἅμα ῥοδίνῳ, καὶ ποιήσας ἐπίχριστον, οὐκ ἐμ-
πλαστὸν, οἷον ἐξ ἀρχῆς ἦν, ἐπιθήσεις. Marc. Emp.
dixit, Spathomela agitabis: ut Colum. Rudicula
agitato crebro. Solere autem specillo lato illini ali-
quid et induci, patet e Plin. 7, 53. 29, 6. Cels. 6.
[* Σπαθοποιός, Gl. Gladiarius, "Fischer. Descr. Lectt.
1793-4." Schæf. Mss.]

Σπαθόφυλλος, ὁ, ἡ, Cujus folia spathæ similia sunt,
Folia habens spathæ figuram repræsentantia. Apud
Theophr. H. Pl. 1, 16. pro σπανόφυλλα quidam
reponunt σπαθόφυλλα, ubi ait, Τὰ δ' ὥσπερ σπανό-
φυλλα, καθάπερ πένυκ, πίτυς, κέδρος. Plin. 16, 24.
dicit, Capillata folia pino, cedro: insecta pectinum
modo piceæ, abietis. Et mox, Pungentia pino, piceæ,
abietis, larici, cedro. Idem 16, 10. Pinus atque pi-
naster folium habent capillamenti modo prætenue,
longumque et mucrone aculeatum. Ubi videtur
Plin. σπαθόφυλλα dixisse Quibus sunt folia longa et
mucrone aculeata, ideoque pungentia. ALIOQUI
Σπανόφυλλος significaret Cui rara sunt folia, Rariora
folia habens.

Σπαθοφοίνικον ap. Nicolaum Myrepsum legitur pro
ἡ τοῦ φοίνικος σπάθῃ, Spatha palmæ, i. e. Fructus
palmæ adhuc florentis involucrum, ut quidem In-
terpr. annotat.

["Σπαθηφόρος, Philo in Flacc. 976." Lobeck.
Plryn. 635.]

Σπαθίουρος, sive Σπαθήουρος, ut scribunt nonnulli,
Animal e crasso in caudam abiens tenuem, latum
habens caput, ac mures comedens, ut Aët. tradit,

Tetrab. 4. Serm. 1. ubi inter venenata numeratur.
Videtur autem dici σπαθίουρος, quoniam cauda in
mucronem desinat, s. cauda mucronata sit, in modum
σπάθης, i. e. Ensis.

Ἀκροσπάθια dicuntur ὑποχόνδρια, propterea quod
costis subjiciantur, et velut in earum extremitate
positæ sint: σπάθαι autem Costarum ossa dicuntur,
teste J. Poll. vel Ipsæ costæ; sic enim Ruf. Eph.
Πλευρὰ δὲ καλεῖται πᾶν τὸ ὑπὸ τῇ μασχάλῃ τὰ δὲ
ὀστέα, πλευραὶ καὶ σπάθαι.

["Μακροσπάθης, Qui longo utitur ense, Luit-
prandi Historia 2, 10." Elberling. Mss.]

Σπαθίτης, Palmeus, a σπάθῃ significante Palmam:
οἶνος, Alex. Trall. Vinum palmeum, Plin. 23, 1.
qui etiam palmesiorum vinorum meminit, 14, 6.
Et quæ a palma una forte enata Palmesia appel-
lantur. Diosc. φοινικίτην οἶνον nominat, 5, 40. Le-
gitur σπαθίτης οἶνος ap. Paul. quoque Ægin. pro Vino
e palmulis.

Σπαθάλιον, τὸ, Spathula, Ramus palmæ, Termes,
Palmes, ut alii vocant: idem fere quod σπάθῃ: nam
pro eo quod Theophr. de mascula palma dicit,
"Ἄνθος φέρει ἐπὶ τῆς σπάθης, Plin. dicit, In palmitē
floret, et, In spathis habet fructum. Apud Martial.
13, (27.) legitur epigramma in spathalio caryota-
rum, hoc, Aurea porrigitur Jani caryota calendis,
ubi Georgius Merula spathalio caryotarum esse di-
cit Ramulum cum caryotis dependentibus: addens,
eas inauratas, calendis Januariis e consuetudine mis-
sas fuisse: quod Ovid. testatur Fast. 1. ubi Janum
interrogat, Quid vult palma sibi, rugosaque carica?
Testatur idem ipse Martial. quoque cum ait, Hæc
linitur sputo Jani caryota calendis, Quam fert cum
parvo sordidus asse cliens. Cur autem palma, carica,
mel, adjecto asse, calendis Januariis offerri solita
fuerint, docet Ovid. l. c. Sed notandum, plerosque
Codd. eo in l. Martialis habere non In spathalio
caryotarum, verum In petalio caryotarum: quod
Petalio caryotarum nonnulli accipiunt pro Bractea
aurea, qua caryotæ calendis Januariis tectæ offere-
bantur. Alioqui spathalio accipitur et pro Muliebri
ornamento, quod brachio inserebant armillæ s. bra-
chialis loco. Tertull. de Cultu Fem. Nescio an ma-
nus spathalio circumdari solita, in duritia catenæ
stupescere sustineat. Plin. 13, 25. Juba tradit circa
Trogodytarum insulas fruticem in alto vocari Isidos
plocamon, corallio similem, sine foliis: præcisum,
mutato colore in nigrum durescere: cum cadat,
frangi: item alium, qui vocetur Charitablepharon,
efficacem in amatoriiis: spathalia eo facere et mo-
nilia feminas. Etiamnum hodie e corallio fiunt spa-
thalia περικάρπια, mulieribus usitata. Ac sunt qui
hæc spathalia a σπάθῃ dicta existiment, ob colorem
φοινικῶν, i. e. Puniceum: putantque id Plin. innuere,
13, 4. Folia cultrato mucrone, lateribus in sese bifi-
datis, bellas primum demonstrare gemmas. Ex his
spathaliis dicta CREDITUR Σπαθάλη, Nympha ap.
Claudian. Epithal. Et gravibus Spathale baccis dia-
dema ferebat Intextum, rubro quas legerat ipsa pro-
fundo. Videndum vero ne ap. Martial. quoque Spa-
thalia caryotarum significet Sertum e caryotis filo
trajectis, qualia corallina illa sunt περικάρπια. Nisi
forte scr. Spatale, sine aspiratione. [Salmas. Exerc.
764. scribere vult * Spalathion, a παλάθῃ deductum.]
CONTRA Σπατάλιον pro Σπαθάλιον alicubi reperitur,
non tamen sine mendo, ut putatur. ["Const. Apost.
1, 3." Kall. Mss. Cf. Σπατάλη.]

["Σπαθαρικά, Spatharica, Ornamentum muliebre,
Symm. Esai. 3, 23. * "Σπαθαρίσκος, Spathariscus,
Inc. et Schol. Ed. Rom. Gen. 38, 14. Hoc quid sibi
velit, se non videre fateatur Drusius et Montf.: Dru-
sius confert Spathalion, muliebre ornamentum, quod
brachio inserebant armillæ s. brachialis loco. Fis-
chero autem in Clavi Verss. GG. 77. videtur notare
Peplum s. Flammeum ita dictum, quod esset Pavi-
dense, non Levidense, a σπάθῃ, quod Instrumenti
vocabulum est, quo percussisse veteres et conden-
sasse fila leguntur. Vide J. Poll. 7, 36. et Salmas. ad
Scriptt. Hist. Ang. 344." Schleusn. Lex. V. T.]

Σπαθίον, τὸ, Spathula. Ægineta pro Cultro chi-

rurgico usurpat, Bud. Et veterinarii in Hippiatr. ad curationem equorum itidem utuntur σπαθίω, Spathula, Τῷ σπαθίῳ ὑπὸ τὴν βύρσαν ὑποδεῖται: videturque ibi i. esse q. μήλη, Specillum, s. σμίλη, Scalper excisoriis, Scalpellus. ["Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss.]

[* Σπάθιος, α, ον, Opp. K. 1, 296. πλευρῆσι γὰρ ἀμφὶς ἔχουσι τῶν ἄλλων πλέονα σπαθίην κτένα.]

Σπαθίς, ἰδος, ἡ, Spathula, Rudicula, qua Athletæ iu gymnasio e lecytho oleum solebant corpori illinere, cum inungebantur; unde ab J. Poll. 3. c. ult. inter γυμναστού s. ἀλείπτου σκεύη numerantur στλεγγίς, ξύστρα, σπαθίς, λήκυθος, Strigil, Radula, Spathula, Lecythus. Idem inter τὰ μυρεψοῖς καὶ μυροπώλαις προσήκοντα ponit σπαθίδα τὴν καθιεμένην εἰς τὸ μύρον, citans Aristoph. Sic Idem 10, 26. Καὶ τὸ μὲν ἐς τὰς λήκυθους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου, σπαθίδα καὶ σπάθην κλητέον. Quibus verbis hæc exempla subjungit, Aristoph. Δαιταλεῦσι, Τῆς μυρηρᾶς λήκυθον πρὶν καταχέειν τὴν σπαθίδα, γευσάμενος μύρου. Euphemus, * Στεφανοπλοκίσι, Λυε τὰ ἀλαβάστρια θάττον σὺν, καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πώγονά μου καὶ τὴν ὑπὲρ μύριον. Alexis, τὴν σπάθην εἰς τὸ μύρον καθήκε. || Σπαθίς dicitur etiam ἱμάτιον σπάθη ὑφασμένον, teste Hesychio; ap. quem tamen corrupte LEGITUR Σπαθῆς. Sic J. Poll. 7, (36.) c. 10. Σπαθίδα ἐκάλουν τὸ σπάθητὸν ἱμάτιον.

Σπαθίναί ἔλαφοι videntur dictæ vel ob colorem τῆς σπάθης, i. e. φοινικοῦν, Puniceum, vel quod cornua spathis similia, i. e. mucronata et acuminata, habeant. Eust. 711. e Lexicographo quodam, Τὰ δὲ τέλεια οὐκ ἄλλο τι ἢ ἔλαφοι, εἰ μὴ ἅρα οἱ ἀχαῖναι καὶ οἱ σπαθίναί λεγόμενοι, ἡλικία τινὶ διαφέρουσιν, ἢ εἶδει καὶ κεράτων ἰδιότητι καὶ μεγέθει. Apud Hes. vero per ἡ in penult. LEGITUR Σπαθήνης. [* Σπαθιναῖαι ἔλαφοι, Schol. Apoll. Rh. 4, 175.]

Σπαθίζω, Rudicula agito, Spatha peragito, τῇ σπάθῃ κινῶ, ut Diosc. loquitur. Qua signif. Nicol. Myreps. s. 9. c. 71. dicit, Sublata ab igni σπάθισον, donec commisceantur, i. e. Spatha commoveto, Rudicula peragitato. Et ap. Hes. Σπαθίζεσθαι, μύρῳ ἀλείφεσθαι, a Σπαθίζω significante Spathula oleum s. unguentum e lecytho exemptum illino: τῇ σπαθίδι μυρίζω, ut Euphemus loquitur. Vide Σπαθίς. ["Nicet. Eugen. in Notit. Mss. T. 6. p. 231. v. 5." Boiss. Mss. * "Σπάθισμα, Jacobs. Anth. 6, 91. Toup. Opusc. 1, 433." Schæf. Mss. Σπαθίσματα, Hesychio τὰ * σπαδονίσματα. * Σπαθισμός, Percussio quæ fit gladio, Schneidero susp.]

[* "Διασπαθίζω, Jo. Lydus de Magistr. 1, 36. 2, 19." Kall. Mss. Male in Glossis Διασπατίζει. Diverberat.]

[* "Κατασπαθίζω, Is. Porphyrog. in Allat. Exc. p. 292." Boiss. Mss.]

[* "Υποσπαθισμός, Incisio tribus divisionibus supra frontem facta ad pericranium usque. Hoc curationis s. χειρουργίας genere utuntur Medici in rheumatismis fluxionibusque oculorum. In fronte scalpello, quod σπαθίον dicitur, tres divisuræ fiunt rectis lineis et æquidistantibus: et cetera deinde subjecto scalpello, CUI "Υποσπαθιστήρ nomen, volsellisque, q. e. * σκολοπομαχαίριον, administrantur. Ita VV. LL. e "Paulo Ægineta (6, 6.) Vide et Aet."

Σπαθάω, Liciū inculco τῇ σπάθῃ, vel simpliciter Texo. Significat etiam, Prodigio, Dilapido, Dissipo, sc. congesta bona. In ambiguitate ludit Aristoph. N. (53.) Οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα. Ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοιμάτιον δεικνύς τοδὶ Πρόφασιν, ἔφασκον, ὦ γύναι, λίαν σπαθῆς. Ubi Schol. quoque annotat, σπαθῆν posse ἐπ' ἀμφοτέρων νοεῖσθαι, sc. pro κατηγάσκε, s. ἀφειδῶς κατηγάσκε, κατήσθιε: et pro ἄγαν κρούειν τὴν κρόκην, quod fit ὑφαινομένων ἱματίων. Ulpianus ibi in propria signif. exp. πολλὴν κρόκην ἐμβάλλειν τῇ ἐσθῇ. Idem Ulp. ap. Dem. quoque ἐσπαθᾶτο in utraque accipit signif. exponens sc. ὑφαίνο, κατεσκευάζετο, ἢ ἐπεδαψιλεύετο: ap. Dem. inquam, 148(=354.) Διὰ ταῦτ' ἐσπαθᾶτο ταῦτα, καὶ διὰ ταῦτ' ἐδημηγορεῖτο. Proprie ergo σπαθῆν signif. Prodigie καὶ ἀφειδῶς licia telæ addere et inculcare τῇ σπάθῃ: metaph. autem Profuse insumere, consumere,

A Modum impensis non adhibere, ut profusi textores licio intexendo modum nullum statuunt. Sic Hes. σπαθᾶ exp. ἀναλίσκει ἀσώτως καὶ ἀφειδῶς: item τροφᾶ, ἀλαζονεύεται. Et σπαθῶσι, σκορπίζωσι. In metaph. signif. Lucian. usus est (2, 930.) Οὐδὲ σπαθήσει ἐπὶ τούτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας; Neque hujus causa bis terve in die prodiges et profundes bona tua, Profuse epulaberis. Idem (1, 202.) junxit accus. * Ἡ κακείνων αἰτιάσθαι ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτήμα, Prodigenti, Profuse absumentem, Dilapidantem, Dissipantem, σκορπίζοντα. Sic Plut. Pericle, Καταβοῶντες τῷ Περικλέους, ὡς σπαθῶντος τὰ χρήματα. Et Athen. 7, Μειράκιον ἐρῶν τὰ πατρῷα βρῦκει καὶ σπαθᾶ. ["A. bresch. Lectt. Aristæn. 163. ad Lucian. 1, 362. Valck. Callim. 159. Alciph. 346. 436. Bergler. 389. ad Phalar. 295. Brunck. Aristoph. 2, 70. Kuster. 52." Schæf. Mss. "Lucian. 1, 640. Clem. Alex. 942." Wakef. Mss. Philostr. Icon. 2, 17. Τὰ φυτὰ δρυιόμοι σπαθῶσι διατέμνοντες, Plut. Superst. 7. Πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων συγκεχυμένως καὶ ἀκρίτως φέρεται καὶ σπαθᾶται. Dionys. Epit. 14, 15. Dio Chrys. 1. p. 48. Barker. ad Etym. M. 1120. Blomf. Gloss. ad Æsch. Choeph. 226.]

Σπάθημα, τὸ, Densitas in tela, cum textor liciū telæ addidit large, et citra parsimoniam inculcavit: Hes. σπάθημα, πύκνωμα, metaphoram esse dicens ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρούντων τὰ ὕφη. Suidas vero σπάθημα φρενῶν exp. τὸ ἄγαν φρόνιμον. Vel dic τὸ πυκνόνφορον. ["Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss.]

Σπάθησις, ἡ, Densatio, telæ sc., cum liciū large additur et citra parsimoniam inculcatur; vel etiam Profusa erogatio, Prodigia insuntio, Profusio et dilapidatio honorum: quod innuit Suid., cum σπάθησις exp. σπατάλη. [Aristot. Phys. Aud. 7, 3. 8, 4. * "Σπαθητής, Aster. Hom. p. 18, 12. 45, 13." Boiss. Mss.]

Σπαθητός, Densatus: ut tela σπαθητῇ, Densatῇ. Densa, cui sc. liciū largissime additum est, Cui liciū citra parsimoniam est inculcatum: opposita τῇ ἀραιᾷ, Rare. Sic σπαθητὸν ἱμάτιον ap. J. Poll. 7, (36.) c. 10. i. e. ἡ σπαθίς. Ibid. affert e Soph. σπαθῆτος χλαῖνα: pro quo malim σπαθητῇ. Sic Athen. 12. loquens de quodam περιβλήματι, quod ap. Persas pretiosissimum esse dicit, "Ἔστι δὲ τοῦτο σπαθητῆ, ἰσχύος καὶ κονφότητος χάριν. Vide et Τριμίτιον. Apud Hes. LEGITUR Σπαθατὸν, quod Dorice est Exp. autem σπαθατὸν ὕφασμα s. ὕφος, τὸ σπάθη κεκρομένον οὐ κτενί, Cui liciū inculcatum est non pectine, sed spatha. Et sic σπαθῆν plus est quam quod Virg. dicit Percurrete pectine telas. Quare videtur vox Σπάθη significasse pectine majus instrumentum, quo utebantur textores, cum telam densare vellent et plus licii inculcare. Hodie in tela latiore spatia ejusmodi utuntur ex arundine fissa, et pectinibus duobus lignis superinjectis coarctata. ["Σπαθητός, ad Herodian. Philet. 456. Pierson., Valck. ad Phalar. p. xi. Jacobs. Anth. 11, 334." Schæf. Mss.]

"Ἀσπάθητος, Qui non ἐσπάθηται, Verbum textorum, ap. quos Lignum illud, quo tramam stamini inculcant, σπάθη dicitur: et σπαθῆν, Tramam stamini illa spatha inculcare. Sic Hes. ἀσπάθητα ἱμάτια dicit τὰ μὴ ἐκροσμένα τῇ σπάθῃ. Idem ἀσπαθητον χλαῖναν vocari αἰτ τὴν δорὰν, Pellem s. Exuvium: sc. παρ' ὅσον οὐχ ὑφάνται." [J. Poll. 7, 36. "Jacobs. Anth. 8, 281. Valck. Adonias. p. 368. * Ἐνσπάθητος, Idem ad Phalar. p. xi." Schæf. Mss. Vide Τρίμιτος. * "Κηροσπάθητος, Hermippus Ἀθηναῖς Γοναῖς ap. Suid. v. Ἀνθέων. Lex. ap. Bekker. 404, 30. Κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν Ὡρῶν." Blomf. Gloss. ad Æsch. Choeph. 226. * "Πολυσπάθητος, Jacobs. Anth. 7, 68." Schæf. Mss.]

Πολυσπαθῆς, Multum densatus τῇ σπάθῃ, ὁ πολὺ σπαθητός: ut in Epigr. πολυσπαθέων πέπλων, Densatorum crebris spathæ ictibus, Quibus multum licii inculcavit creber spathæ impulsus. Quibus opp. οἱ ἀραιοί, Rari. ["Jacobs. Anth. 8, 255." Schæf. Mss.]

Διασπαθάω, i. q. σπαθάω: unde ap. Plut. Διασπαθήσαι τὴν οὐσίαν, Dilapidare et prodigere patrimonium, Profuse erogare. Suid. quoque διασπαθῆν exp. ἀφειδῶς δαπανᾶν, Profusos sumtus facere, s. Profua-

dere. ["Wyttenb. Select. 306." Schæf. Mss. A * "Ενσπαθῶ, Lascivio in, Philo J. 2, 372." Wakef. Mss.] Κατασπαθῶ, Luxu consumo, Prodigio.

Ceterum cum Hes. σπαθῆν exponat τρυφῆν, quo sensu σπαταλῆν etiam dicitur, itidemque Suid. σπά-θησις exp. σπατάλη, placuit et ipsa hic subungere, quod commodiorem eis locum invenire non possem. IGITUR Σπατάλη Suidæ est τρυφή, (sic enim habet Ms. Cod. pro τροφή, quod in vulg. Edit. legitur,) i. e. Lautitiæ, Delicatæ epulæ, τρυφερά ἐδέσματα. Cujus signif. hoc affert exemplum, Οἱ δὲ μῆνες νῦν ὀρχοῦνται, δραξάμενοι τῆς σῆς σπατάλης: verba ad cattum s. felem. Chrys. Ep. ad Tim. 1. cap. 5. "Ὅταν ἐν σπατάλῃ διάγῃ, In deliciis. ["Toup. Opusc. 1, 544. Wakef. S. Cr. 3, 138. 5, 112. Jacobs. Anth. 8, 156. 233. 9, 414. 10, 150. 11, 46. 71. 119. 211." Schæf. Mss. Muliebre ornamentum, Anal. 2, 399. Ταρσῶν χρυσοφόρος σπ.: 3, 43. χρυσοδέτος σπ. Murator. Inscr. 124, 4. Spatalis impositis summo geminatis. * "Χρυσοσπάταλος, Const. Manass. Chron. p. 114." Boiss. Mss. * Σπάταλος, Gl. Delicatus. "Wakef. S. Cr. 3, 138. Toup. Emendd. 1, 408. Wakef. S. Cr. 5, 112. Jacobs. Anth. 10, 149." Schæf. Mss. Schn. Lex. Euseb. Pr. E. 6, 10. Philo de 7 Mirac. c. 1. Symm. Deut. 28, 54. Sir. 21, 15.]

Σπαταλάω, Delicior, Lautis epulis victito, Voluptu-ariam vitam dego, Epist. Jacobi, 5, (5.) Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐσπαταλήσατε, In deliciis et lautitiis vixistis super terram. Hes. quoque σπαταλῆ exp. τρυφῆ: quomodo et in Θερμοπύλῃ supra accipitur. Idem tamen σπαταλῆς exp. etiam -μαστιγωτής: quo verbo videtur significare Prurit tibi tergum et flagrum appetit. ["Matth. ad Gloss. Min. p. 29. Wakef. Trach. 609. Phil. 1018." Schæf. Mss. Thea- no p. 741. Ed. Gal. Τὰ σπαταλῶντα τῶν παιδίων. Schleusn. Lex. V. T., Suicer. Thes. Eccl.]

Κατασπαταλάω, itidem Delicior, In deliciis vivo: ut Epigr. (Luciani 7.) in gulosos, Μηδεὶς μοι ταύτην, Ἐραίστηρατε, τὴν σπατάλην σου Ποιήσεις θεῶν, ἥ σὺ κατασπαταλῆς, Nemo deorum mihi conciliarit s. deritit delicias lautitiasque illas tuas in quibus vitam transigis. Sic Greg. Naz. Κατασπαταλῶν ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, Laute et delicate vivens in eburneis accumbendo lectulis. Vel, In delicias et lautas epulas insumo, ut κατοψοφάγειν accipi vidisti supra: synonyma autem sunt ὀψοφάγω et σπαταλῶ. Utitur hoc composito Suid., cum σπαθῶσι exp. κατασπαταλῶσι, σκορπιζουσι: cujus signif. τοῦ σπαθῆν exem- plum supra habes e Luciano. [LXX. Prov. 29, 21. Amos 6, 4.]

Σπατάλημα, τὸ, pro Luxu sumtum affertur ex Epigr. ["Agathizæ 53. Jacobs. Anth. 9, 414. 11, 119." Schæf. Mss.]

In VV. LL. HABETUR ET Σπαταλῶνες, sed sine expositione: tantum lector remittitur ad Athen. 8. ["p. 352. Τὸς Ῥοδίους σπαταλῶνας καὶ θερμοπύλας θεωρῶν. Vide vero ne σπαταλῶντας scripserit Di- pnosophista." Schw. Mss.]

[* Σπαταλίζω, unde * "Σπαταλιστής, Prodigus, Voluptarius, Asotus, Pseudo-Chrys. περὶ Ψευδοπρ. T. 7. p. 217, 36. Ἐκεῖνοι ἀγωνισταί, οὗτοι σπαταλι- σται." Seager. Mss.]

[* "Σπαθῆριος, Spatharius, Satelles, Armiger, sic dictus, quod spatham gestaret. Cedrenus: Σπαθά-ριος, ὁ σωματοφύλαξ. Glossæ Placidi: Armiger, qui vulgo Spatharius. Isidorus in Glossis: Salattarius, (leg., monente Vossio, Spatharius.) Portator armorum. Alcuinus Epist. 9. ad Nicephorum Imp. Audito adventu memorati legati dilectionis tuæ, Arsacii glo- riosi spatharii, magnopere gavisi sumus. Regino Chron. 1. 2. Arsacio spathario, legato Nicephori Augusti. Eadem vox etiam ap. Græcos legitur. Apud Eusebium in Epit. Temporum, p. 289. Ἐσφάγη Χρυσάφης ὁ σπαθῆριος, Trucidatus fuit Chrysaphes spatharius. In Epistolis Photii semper scribitur Ἀσπαθῆριος, vitiose pro Σπαθῆριος. Vide ejus Epist. 228, 229. 233. 234. etc. Vide Gloss. Meursii. * Σπαθαροκандιδάτος, Spatharocandidatus: qui nimi- rum Spatharius erat et Candidatus. Erant autem candidati Militum genus, ut docet Meursius in Κα-
PARS XXV.

διδάτοι. Inter Epistolas Photii tres inscriptæ sunt Θεοδότῳ σπαθαροκандιδάτῳ, nempe 124. 147. 151. Epist. 133. Μιχαὴλ σπαθαροκандιδάτῳ, 30. Γρηγορίῳ σπαθαρίῳ кандιδάτῳ, ubi etiam leg. ὑφ' ἐν, σπαθαρο-κандιδάτῳ. Vide Gloss. Meursii." Suicer. Thes. Eccl. * "Πρωτοσπαθῆριος, Nomen dignitatis, Montf. Pa- læogr. 44. 45." Kall. Mss.]

"ΣΠΑΙΡΩ, vide in Ἀσπαίρω, quod ead. signif. dicitur, sc. pro Palpito, etc. Epigr. Θρέψον ἐν σπαίρων τὸ γερόντιον. Interdum σπαίρω est Animam efflo, teste Hes." ["Ad Mær. 356. Toup. Opusc. 2, 75. ad Thom. M. 82. 117. ad Diod. S. 1, 191. ad Herod. 621. 745. Diosc. 13. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 66. Bruck. Apoll. Rh. 190. Jacobs. Anth. 11, 228. Heyn. Hom. 6, 452. 472. 648. 7, 554. An med. obvium, ad Charit. 304." Schæf. Mss. "Pal- pito, de corde, Quint. Sm. 10, 139." Wakef. Mss. Schæf. Schol. in Apoll. Rh. T. 1. p. 395.]

[* Ἀποσπαίρω, Basil. 2, 31.]

"Ἐπισπαίρω, Subsulto, velut ab animi deliquio "palpitabundus," [Plut. 7, 296, "ad Herod. 621." Schæf. Mss.]

[* "Παρασπαίρω, Palpito, Amphil. 124." Kall. Mss. "Theod. Prodr. 274." Elberling. Mss. Greg. Naz. 2, 192.]

"Περσπαίρω, Palpito et terram calcibus pulso," ["Lycophr. 68." Kall. Mss. "Plut. Alex. 33." Boiss. Mss. Quint. Sm. 1, 624.]

"Προσπαίρω, Palpito ad, Plut. Othone (652.) "de Tigellino, homine impurissimo, Αὐτοῦ τε τὰς "ἀνοσίους καὶ ἀρρήτους ἐν γυναιξὶ πόρναις καὶ ἀκαθάρ- "τοῖς ἐγκυλινδήσεις, αἷς ἐτι προσέσπαιρε δυσθανοῦν- "τος αὐτοῦ τὸ ἀκόλαστον ἐπιδραττόμενον."

"Ὑποσπαίρω, Subpalpito, ap. Suid." [Paul. Æ- gin. 3, 71. σφυγμός, Pulsus arteriæ subtremscens.] "Σπαρίζειν, de piscibus dicitur: vide Etym. in "Σπαίρω." [Cf. Ἀσπαρίζω. "Ad Mær. 35. ad He- rod. 621." Schæf. Mss. Lex. Rhet. ap. Eust. ad Il. Γ. 293.]

"Ἀσπαίρω, Palpito, Vibro, Tremo: proprie ἐπὶ "τῶν ψυχόρραγούντων, cum morti obluctantur. Hom. "Od. Θ. (526.) θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδούσα: "Il. Κ. (521.) Ἀνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι "φονῇσι: M. (203.) δράκοντα φέροντα ὀνύχεσσι πέλω- "ρον, Ζῶν ἐτ', ἀσπαίροντα. Idem addit dat. ποῶ "s. πόδεσσι: ut Od. T. (231.) de hinnulo, qui suffo- "catur, Αὐτὰρ δ' ἐκφυγέειν μεμῶς ἥσπαιρε πόδεσσι: "X. (473.) Ἥσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι "μάλα δὴν, Palpitabant pedibus, Vibrabant s. Jacta- "bant pedes: quod et σφαδάζειν dicitur. Cor quo- "que ab eo dicitur ἀσπαίρειν, cum vibrat s. pulsat, "Il. N. (443.) δόρυ δ' ἐν κραδίῳ ἐπεπῆγχει Ἡρᾶ οἱ "ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμειζεν Ἐγχεος. Idem "et πάλλεσθαι dicitur et σφύζειν. Carnes etiam aut "piscis in sartagine ἀσπαίρουσι, dum a fervente oleo "succutuntur, ut palpitare et tremere videantur. "Athen. 1. 3. Οἱ τάριχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλ- "λονται καὶ ἥσπαιρον." ["Brunck. Soph. 3, 503. Ja- cobs. Anth. 9, 468. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 66. Heyn. Hom. 6, 452. 648. 7, 554. Dionys. H. 3, 1369. Valck. Adoniz. p. 220. ad Mær. 35. 356. ad Thom. M. 82. 117. ad Callim. 1. p. 123. ad Diod. S. 1, 191. ad Herod. 621. 745." Schæf. Mss. "Apud Herod. 8, (5.) exp. Reluctor, Sententiæ, quam omnes amplexi sunt, adversor, (τῶν λοιπῶν ἥσπαιρε μῶνος.)" Bruck. Mss.]

[* Ἀπασπαίρω, Eur. Ion. 1207. * Ἐπασπαίρω, Opp. A. 5, 407.]

"Ἀσπαρίζω, Palpito, Tremo, i. q. σπαρίζω, ut "ἀσπαίρω i. q. σπαίρω, et ἀσκαίρω s. ἀσκαρίζω i. q. "σκαίρω et σκαρίζω. Aristot. de piscibus in sicco "relictis dicit, cum sc. aquæ defectu mortem sen- "tientes subsultant: de Respir. (2.) Οὐδὲν γὰρ φαί- "νεται κινεῖντες τῶν περὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἢ τὰ "βράγχια μόνον καὶ ἐν τῷ ὕγρῳ καὶ eis τὸ ξηρὸν ἐμπε- "σόντες, ὅταν ἀσπαρίζωσι." ["Ad Herod. 621." Schæf. Mss. Aristot. de Part. Animi. 4, 13.]

"Ἀποσπαρθάζω, s. Ἀποσπαρτάζω, Palpito, Vibro, Pulso; Gal. enim in Lex. suo tradit Hippocr. de

"Morb. 2. ἀποσπαρθάζουσιν posuisse pro σπαίρουσι s. σφύζουσι. Verba Hippocr hæc sunt, de uva; "Διὰ τοῦτο δέ, ἦν μὴ ὀργῶντα τήμης, παραχρήμα ἀποσπαρθάζουσιν. Quidam Codd. Galeni habent ἀποσπαρτάζουσιν per τ: quæ scriptura videtur non prorsus rejicienda. Perperam vero ap. Hes. pro eodem scriptum ἀποσπαράσσουσιν: nam id sonaret "potius Lacerando avellunt."

[* Σπάρος, ἰχθύς, Gl. Cammarus, Sparus, "Piscis marinus, Marcellus Sideta ap. Fabr. B. Gr. 1, 17." Kall. Mss. "Epicharmus Athenæi 7. p. 320. cf. Corai. ad Plut. Alex. 33." Boiss. Mss. Opp. A. 1, 109. "Valck. Phæn. p. 65. Toup. Opusc. 2, 15. Jacobs. Anth. 7, 145. Phantias 7." Schæf. Mss. Cf. Σκαίρω, Σκάρος.]

ΣΠΑΝΟΣ, ΕΤ Σπάνιος, Rarus, i. e. Qui non ubique nec semper reperitur, atque ideo pretiosus: Cujus copia non est: sicut Suidas σπανιώτατον exp. ὀλίγον. In Epigr. "Ὀρῆς χειμερῆς σπάνιον γέρας, de pomo. Plut. Πράγματός σπάνιου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαύσαι παρόντος, ὅλον οὐθατος, ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν, ἢ Σαρμίου πλακούντος, ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ: ubi de raris deliciis sermo est. Et Aristot. teste, Rhet. 1. Τὸ σπανιώτερον ὑπερέχει τοῦ ἀφθόνου: quæ enim rara sunt, præstant iis quorum copia est, ut aurum ferro: quoniam sc. μεῖζων ἢ κτήσις διὰ τὸ χαλεπώτερον εἶναι. Idem Aristot. eod. l. "Ἀμα δὲ καὶ σπάνιον τὸ διὰ χρόνον, ἡδύ ἐστι. (Et τὸ σπάνιον interdum pro ἡ σπάνις, s. σπανία, Raritas, Æschin. (79.) Διὰ τὸ σπάνιον καὶ τὸ περιμάχητον, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀέμνηστον.) Exp. non solum Infrequens, Rarus, sed etiam Paucus, Parcus. || Rarus, i. e. Minime densus: qua signif. dicitur Rara tela; acies, capilli, retia, i. q. ἀραιός. Unde ap. Hes. Σπάνιον, ἀραιόν. Idem alterius etiam signif. meminit, cum σπάνον exp. τίμιον, πολλοῦ ἄξιον. ["Σπάνιος, Thom. M. 803. ad Dionys. H. 1, 270. Philostr. p. 80. Boiss. Σπάνια, Heind. ad Plat. Phædr. 282. Σπανιατάτα, Aristoph. Fr. 270. De fem., ad Dionys. H. 3, 1366." Schæf. Mss. "Σπανιατάτα, Rarissime, Clem. Alex. 202." Wakef. Mss.]

Σπανοπῶγων, Cui rara barba est, Raros in barba pilos habens: opp. τῷ δασυνῶγων ap. J. Poll. [Lobeck. Phryn. 662. ITEM Σπανόσιτος, unde] Σπανοσίτλα, ἢ, Caritas et penuria annonæ, i. q. σπάνις σίτου et σιτόδεια. [* Σπανόσπερμος, Paul. Alex. Apotelesm. M. 4., ubi perperam * Σπανιόσπερμος. * Σπανότεκνος, Sext. Emp. 355.] Σπανόφυλλος, Rara habens folia, Cui rariora sunt folia: de quo supra in Σπαθόφυλλος. [* Σπάνανδρος, unde * Σπανανδρία, Paucitas hominum, Cyrill. Alex. Homil. Pasch. 25. p. 300. Ὁρῆνοι, καὶ σπ. πολλὰ κατὰ κώμας καὶ πόλεις.] Σπάνανδρος, Cui raræ sunt aquæ, i. e. Minime aquosus, s. Aquæ aut Aquarum penuria laborans. Dicuntur et σπάνυνδρα σύκα, Minime aquosi fici, i. e. Quibus non inest multum aquosi succi. Diphilus Siphnius ap. Athen. (80.) Τὰ δὲ πολὺν ὁπὸν ἔχοντα, καὶ τὰ σπάνυνδρα δὲ, εὐστομαχώτερα μὲν, βαρύτερα δέ.

Σπανίως, Raro, Raro et insolenter. Unde superl. Σπανιώτατα, Rarissime. || Σπανίως exp. etiam Parce. [Schol. Æsch. Ag. 567.] Est et aliud ἄνν. Σπανιάκκις, quod itidem signif. Raro, et ap. Hermog. de Invent. legitur. ["Erot. p. 34, 4." Boiss. Mss.]

Σπανιότης, ἢ, Raritas, Penuria, Hes. v. Σπανία. Σπανία, ἢ, itidem Raritas, etiam Penuria: Hes. σπανίαν, σπανιώτητα, et ita a σπάνιος derivari ait ut ὁσία pro ὁσιότης ab ὁσιος. ["Ad Xen. Mem. 2, 1, 25. ad Diod. S. 2, 507. et var. l." Schæf. Mss.] Σπανία pro Ἰσπανία usurpavit Paul. ad Rom. 15, (24.) Ὡς εἰν πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν. ["Eod. nomine usus est Athen. 14. p. 657. et initio l. 8. de Lusitania loquens, Χώρα δ' ἐστὶν αὐτῇ, αἰτ. τῆς Ἰβηρίας, ἦν νῦν Ῥωμαῖοι Σπανίαν ὀνομάζουσιν." Schw. Mss.] Sunt qui ob rerum vitæ necessariorum Penuriam vocatam sic existiment, διὰ τὸ σπάνιον τῶν ἐπιτηδελῶν: atque adeo huc pertinere, quod dixit Horat. Duræ tellus Iberiæ. Ac præsertim quæ in arcton vergunt Hispaniæ litora, duri cæli esse feruntur, montibus compluribus aspera, ac ne pabuli quidem copiam habere;

ideoque nostri sæculi Poeta quidam cecinit, Jejunæ miseræ tesquæ Lusitaniæ, Glebæque tantum fertiles penuriæ. Alioqui, teste J. Solino Polyhistoris sui c. 37. Hispania terrarum comparanda optimis, nulli posthabenda frugum copia, sive soli ubere, s. vinearum proventus respicere s. arborarios velis. Omni materia affluit quæcunque aut pretio ambitiosa est, aut usu necessaria. Argentum vel aurum si requiras, habet; ferrariis nunquam deficit; non cedit vitibus; vincit olea. A Plin. quoque et Strab. prædicatur hujus regionis εὐδαιμονία et fertilitas. ["Σπανία, Ἰσπανία, ad Diod. S. 1, 359." Schæf. Mss.]

Σπάνις, i. q. σπανιότης et σπανία, Raritas, Penuria, Inopia, Hegemon Thasius ap. Athen. (698.) Καὶ σπάνις, ἢ πολλοὺς Θασίων εἰς ὀλκάδα βάλλει, Strabo 2. p. 54. Βοσκημάτων μὲν πολλῶν ἀφθονίαν παρέχει, θηρίων δὲ σπάνιν. Itidem cum gen. Plut. Cam. Χρυσίου δ' ἦν σπάνις ἐν τῇ πόλει, Auri in urbe penuria erat. Sic σπάνις γίνεται alicujus rei. Eur. Or. (940.) Ὡς τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται, ubi Schol. exp. οὐ λήξει, οὐδὲ παύσεται. Et Plato Ep. Χρυσίου δὲ σπάνει ἀπολλύμενον οὐδεὶς πεποίηκε, Nullus poetarum finxit quempiam auri penuria periisse, Isocr. Διὰ σπάνιν σίτου, Ob frumenti penuriam, Dem. (389.) Ἐν σπάνει χρημάτων. Item ἐν σπάνει καθιστάται, Ad penuriam et inopiam redigere. Herodian. 1, (12, 9.) Ἐν σπάνει τῶν ἐπιτηδελῶν καταστήσας. At ἐν σπάνει καθιστάσθαι, idem est quod ἐν σπάνει εἶναι et σπάνει πειθεσθαι, Penuria laborare. Hermog. Ἐν σπάνει καταστήσθαι, Herodian. 8, (5, 16.) "Ὅθεν ἐν ἀπογνέσει ἦσαν καὶ πάντων σπάνει οἱ στρατιῶται, σχεδὸν καὶ ὕδατος αὐτοῦ, Xen. Ἑλλ. 5, (4, 56.) Πιεζόμενοι σπάνει σίτου. Pro Raritate usurpat Herodian. 7, (2, 8.) de Germanis loquens, Λίθων παρ' αὐτοῖς ἢ πλίνθων ὅππων σπάνις, Rara ap. eos structura e lapide ac lateribus coctilibus. ["Ad Xen. Mem. 2, 1, 25." Schæf. Mss. "Stob. 522, 4. Plur., Gal. 1. p. 2, 35." Wakef. Mss. "Suid. v. Ἀνοψία, Euseb. Hist. Eccl. 426. τροφῶν." Kall. Mss. Dionys. H. de C. VV. 370. "Ἦν (ἁρμονίην) καλῶ, σπάνει τε κυρίου καὶ κρείττονος ὀνόματος.]

Σπανίζω, i. q. ἐν σπάνει καθιστάμαι s. εἶμι, σπάνει πιέζομαι, Penuria laboro, Thuc. 1. Νεῶν μακρὰν σπανίσαντες. Idem, Σπανίζων τροφῆς. Et Plut. Camillo, Ἐπιτηδελῶν ἐσπανίζον, Rerum necessariorum penuria laborabant. Sic Aristoph. N. (1285.) σπανίζεις ἀργυρίου, Argenti penuria laboras. Itidem Xen. C. II. 3, (2, 8.) Διὰ τὸ γῆς ἀγαθὴς σπανίζει, νῦν πένητες νομίζετ' εἶναι. Pass. Σπανίζομαι eadem signif. usurpatur, qua σπανίζω: quamvis Bud. existimet plus aliquid significare, sicut ἀπορεῖσθαι plus quam ἀπορεῖν. Isocr. Areop. Τότε μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων, νῦν δὲ πλείους εἰσὶν οἱ σπανιζόμενοι τῶν ἐχόντων. Sic Xen. Ἑλλ. 7, (2, 1.) Μάλα ἐπιέζοντο οἱ Φλιάσιοι, καὶ ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδελῶν. Itidem Strabo 2. p. 54. Ὡν (θυμιαμάτων, καὶ λίθων πολυτελῶν) τοῖς σπανιζόμενοις οὐδὲν χεῖρων ὁ βίος ἢ τοῖς εὐπορουμένοις. Item σπανίζειν τινὸς dicitur quispian, ap. quem aliquid rarum est, παρ' ᾧ σπάνις τινὸς, ut Herodian. loquitur. Theophr. H. Pl. 5, (7, 1.) Σπανίζουσι δὲ πεύκης, Rara ap. eos est; vel etiam Penuria laborant. Item res aliqua σπανίζει, ejus penuria laboratur, copia non est, sed caritas, Aristoph. Σφ. (252.) Καὶ ταῦτα, τοῦλατοι σπανίζοντες, Cum præsertim sit penuria olei, Cum oleum sit carissimum. || Passivam signif. τῷ σπανίζομαι videtur dare Eur. Or. (1055.) ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων ὥς ἐσπανισμεθα, ubi Schol. exp. ἐστερήμεθα. || Hes. σπανίζεται exp. non solum ἀπορεῖ, sed etiam σκορπίζεται. ["Eur. Hec. 1214. Ammon. 59. ad Herod. 88. Diod. S. 1, 213. 343. Wakef. Eum. 913. Abresch. Æsch. 2, 124. Paus. 349. Bast Lettre 139. Dionys. H. 2, 1090. Schneid. et Gail. ad Xen. Ἑλλ. l. c. Rarus sum, Diod. S. 1, 665.: Brunck. Aristoph. 2, 119. (Nep. l. c.) Τάργυνλον cum σπανίζεις salva linguæ indole construi non potest: obstat articulus." Schæf. Mss. Cum accus., Philo de 7 Mirac. c. 4. "Ὅσος σπανίζειν ἔμελλε τὰ μέταλλα.]

Σπανιστός, Cujus copia ubique et semper non est, Cujus penuria est, Rarus, Soph. initio Œdipi Col. p.

270. Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν τὴν νῦν Ἀ σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι; Excipiet donis quorū penuria laborat. Schol. tamen exp. εὐτελέσι, τοῖς κατὰ σπάνιν τοῦ αἰτούντος διδομένοις: quæ expositio ap. Suid. quoque legitur. ["Gal. Suasor. 226. Lond." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1057. σπανιστὴ καρπῶν. "Rarus, Philostr. 913. * Σπανιστεία, * Ἀσπανιστεία, Stob. 524, 49." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 6, 383." Schæf. Mss. Quæ vocabula derivanda essent e * Σπανιστεύω et * Ἀσπανιστεύω, illud e Σπανιστός, hoc ex * Ἀσπάνιστος. An leg. σπανιστία, ἀσπανιστία?]

Ὑποσπανίζω, sive Ὑποσπανίζομαι, Aliquantum laboro penuria, Aliquantum egeo, simpliciter Laboro penuria, Egeo; nam Bud. ὑπεσπανισμένος exp. δεόμενος, citans e Soph. Aj. (740.) Τί δ' ἐστὶ χρεῖας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; Quid vero est, quod ad istam rem desit et desideretur? seu, δεόμενον τῆς τοῦ Αἰαντος παρουσίας, Schol. Sic ap. Suid. Χρημάτων τε ὑποσπανίζων, τοὺς ὑπηκόους ἐληγζέτο, i. e. ἐνδεῶς ἔχων, Indigens. ["Abresch. Lectt. Aristæni. 289. ad Herod. 674. Cattier. Gazoph. 92." Schæf. Mss.]

"Σπάνη, i. q. σπάνις, quod vide," ["Dionys. H. 1, 575." Schæf. Mss.]

Ejusd. cum Σπανός et Σπάνιος signif., [ductum autem e Σπειρώ], EST Σπανός, significans itidem Rarus, Infrequens, Paucus: ut Hes. σπανόν exp. σπάνιον, ὀλίγον. Utitur hoc vocab. Callim. Hymno in D. 19. σπανόν γάρ δ' Ἄρτεμις ἄστν κάτεισι, Raro enim fit ut Diana e montibus descendat in urbem. Idem Hes. σπανός exp. non solum σπάνιος, sed etiam ἀραιός, διεσπάρμενος, Raras, i. e. Non densas, sed sparsas: ut si quis σπανός πολλὰς dicatur ἔχειν, i. e. Raros canos, sparsos et non densos. [Phot. Σπανόν σπάνιον οὕτως Πλάτων. Æsch. Ag. 567.] UNDE Σπανοπόλιος, quod idem Hes. exp. ὀλιγοπόλιος, per cujus barbam s. caput rari cani sparsi sunt. Pro quo ap. J. Poll. σπαρτοπόλιος. Synonymum est μεσαιπόλιος. AT Σπάρνιοι eid. Hes. sunt ἐνθαλάττιοι πέτραι.

ΣΠΑΡΑΣΣΩ, sive Σπαράττω, Lacero, Lanio, Dilacero, Dilanio, etiam Vellico, Aristoph. B. (424.) Ἐν ταῖς ταφαῖσι πρῶτον Τίλλειν ἑαυτοῦ, καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους, Lucian. (1, 96.) Δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. Item Gal. ad Gl. 1. dicit, Ἐμῖν ἡ σπαράττειν τὸν στόμαχον ἦτοι δακτύλων ἢ πτερῶν καθέσει, pro Vomere vel Proritare stomachum digitis pennise immisissis. Paulo aliter Horat. dicit, Rapula, lactucæ, radices: qualia lassum Pervellunt stomachum. || Hes. σπαρασσόμεθα exp. ξέομεθα, ταρασσόμεθα. ["Ad Xen. Mem. 3, 8, 1. Wyttenb. Ep. Cr. p. 12. Select. 312. ad Xen. Eph. 141. 191. 233. Valck. ad Xen. Mem. 247. Diatr. 200. Toup. Emendd. 2, 390. ad Charit. 349. Porson. Med. p. 85. De equo, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20." Schæf. Mss. Lycophr. 656. Schn. Lex. Suppl. "Aristoph. Eir. 638. de calumniatoribus, ὑμεῖς τοῦτον ὥσπερ κυνίδι ἐσπαράττετε: A. 688. de adolescentibus dicitur, ut a Plat. de Rep. 7. p. 490. Χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια, τῷ ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεὶ, quem I. laudat Plut. de Profect. in Virt. Sent. 78. et imitatus esse videtur Dio Cassius 47. p. 453. Συκοφαντῶν, ἔλκων, σπαράττων τοὺς μηδὲν ἀδικούντας, ὥσπερ οἱ κύνες." Wyttenb. Animadv. in Plut. de S. N. V. p. 11.]

Σπάραγμα, τὸ, Frustum rei dilaceratæ, discerptæ, Plut. in suo περὶ Ἀοργησίας libello, Τῶν ἀσώτων ταῖς οἰκίαις προσιόντες, αὐλητρίδος ἀκούμεν ἑθνήης, καὶ σπαράγματα στεφάνων καὶ κραυγαῶντας ὁρῶμεν. Et σπαράγματα λόγων, Verba lacerata, idem Plut. adv. Colot. Φωνὰς τινὰς ἐρήμουςπραγμάτων ἀποσπῶν, καὶ μέρη λόγων καὶ σπαράγματα κωφῷ τοῦ βεβαιοῦντος καὶ συνεργοῦντος πρὸς νόησιν καὶ πίστιν ἔλκων. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 11. Jacobs. Anim. 310." Schæf. Mss. "Schol. II. P. 151." Wakef. Mss. Philostr. Soph. 2, 10, 1.] Σπαραγματώδης, ut κραυγῇ, Vociferatio qua ipsum guttur laceratura s. ruptura videtur, Plut. Præc. Sanit. (494.) Κραυ-

γὰς μέντοι περιπαθεῖς καὶ σπαραγματώδεις εὐλαβητέον. [Lobeck. Phryn. 671.]

Σπαραγμός, Laceratio, Laniatus, Convulsio, Herodian. 8, (8, 14.) Γενεῖων τε καὶ ὀφρύων σπαραγμοῖς καὶ πύσας ταῖς τοῦ σώματος λώβαις ἐμπαροινούντες, Barbam et supercilia vellentes, neque ulli parcentes corporis totius ludibrio, Polit. [Lucian. 2, 298. "Wakef. S. Cr. 2, 7. Valck. Adoniz. p. 248. ad Mær. 196. De equo, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20." Schæf. Mss. Eur. Hec. 657. "Andr. Cr. 238. Orig. c. Cels. 83." Kall. Mss. * Σπαραγμώδης, Philes de Anim. 3, 8. Hippocr. 1215. Lobeck. Phryn. 671.]

Σπάραξις, i. q. σπαραγμός, [Gl. Carptus.]

* Σπαρακτής, Lacerator, Philes Carm. 8, 86. p. 264. Wernsd., de Anim. 3, 8. p. 20. Pauw. * Σπαρακτῆρ, unde * Σπαρακτῆριος, e quo per contr. * Σπαρακτρία, Const. Manass. Chron. p. 137 (= 72.) * Σπαρακτωρ, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 574." Schæf. Mss.]

* Σπαρακτός, unde * "Ἡμισπαρακτος, Senilacer, Planud. Ovid. Met. 7, 344." Boiss. Mss. Greg. Naz. 2, 192. "Senesius, Amphil. 124." Kall. Mss.] Ὡμοσπαρακτος, Qui crudus adhuc discerpitur et laniatur. Apud Aristoph. Ἰππ. (345.) Cleonymus ait coquo, Ὡμοσπαρακτον παραλαβὼν, μεταχειρίσαιο χρηστῶς: ubi Schol. exp. ἀδιάθετον καὶ ὠμόν, νεοσπαρακτον. Ubi etiam NOTA Νεοσπαρακτος, Recens dilaniatus, discerptus et divulgus.

* Ανασπάρασσω, Eur. Bacch. 1001. * "Ἀντισπάρασσω, Anna C. 380." Elberling. Mss.] "Ἀποσπάρασσω, vide Ἀποσπαρθέζω," ["Phot. Bibl. Cod. 362. et adv. Manich. ap. Wolf. Anecd. 1, 19." Boiss. Mss. "Ad Hesych. 1, 485. n. 6." Dahler. Mss. "Eur. Bacch. 1125." Seager. Mss. * "Ἀποσπαραγμα, Toup. Add. in Theocr. 395. Koen. ad Greg. Cor. 119. Jacobs. Anth. 8, 125." Schæf. Mss.] Διασπαράττω, Dilacero, Dilanio, Discerpo, Athen. (622.) τοῖσδε γενναῖος πάλοι Διεσπαρακται θερμὰ χηνίσκων μέλη, ex Eubulo, ["Dionys. H. 2, 1100. Seagar. in Daniel. p. 43. Valck. Diatr. 200. ad Herod. 734." Schæf. Mss. * Διασπαραγμα, Theophyl. 4, 40. * "Διασπαραγμός, Dilaceratio, Pseudo-Chrys. Serm. 88. T. 7. p. 515. Οὐχ ὑπεμνήσθη τοῦ χιτῶνος τὸν διασπ., οὐ τὸν λάκκον, τὸν βόθυνον." Seager. Mss. * "Διασπάραις τῆς καρδίας, Nicolaus Patriarcha CP. Epist. in Lazerii Misc. 2, 549." Boiss. Mss. * Διασπαρακτός, Eur. Bacch. 1217.] Κατασπαράττω, i. q. διασπαράττω, ["ad Xen. Eph. 141." Schæf. Mss. "Eust. Ism. 278." Wakef. Mss. Aristoph. Ἰππ. 725. * "Ἐγκατασπαράσσω, Theod. Prodr. 21." Elberling. Mss. * "Περὶ σπαράσσω, Schol. Od. E. 426. Hes. v. Ἀμφιδρυφής." Wakef. Mss.] Συσπαράττω, Concerpo, ["Max. Tyr. 13, 5." Wakef. Mss. Luc. Evang. 9, 42.]

ΣΠΑΡΓΑΩ, Tumeo et distentus sum: proprie ὅτε οἱ μαστοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος, teste Hes.: qui σπαργῶν itidem exp. ὁ πλήρης καὶ δεόμενος ἐκκρίσεως. Sic Suidæ σπαργῶσα est ἡ σπαρattoμένη ὑπὸ θλίψεως, καὶ δεομένη ἐκκρίσεως τινός. Ita ut ubera dicantur σπαργῶν, cum usque adeo distenta sunt lacte, ut rupturam minentur, et præ nimio tumore lac stillent, ut ap. Lucr. 1. lacteus humor Uberibus manat distentis: quo loco Uber distentum dicit τὸν σπαργῶντα μαστόν, s. τὸ σπαργῶν οὐθαρ. Sic Horat. Tenta ubera, Virg. Gravidum uber, et Distenta ubera lacte. De ejusmodi uberibus Hom. Od. I. (440.) Οὐθατα γὰρ σφαραγεύντο, Distendebantur lacte. Et rursum ap. Virg. Distentant ubera vaccæ, et Tendunt ubera capræ, cum pastu largo eas tumefaciunt. Eur. Cycl. (55.) Σπαργῶντάς μοι τοὺς μαστοὺς χάλασον, Δέξαι θηλαῖσι σποράς, Distenta mihi ubera laxa, et papillis submittite fœtus: verba chori ad capram. Sic Plut. (7, 270.) Εἴτα λύκαινα μὲν νεοτόκος, σπαργῶσα καὶ πλημμυροῦσα τοὺς μαστοὺς γάλακτι, Lacte exuberans, distentisque supra modum gravata uberibus. Ubi nota de ipso animali dici, non de uberibus, ut in præcedenti Eur. I., et hoc Diosc. 5, 19. Μαστῶν σπαργῶντων κατάντημα, Turgentes mammæ ea fo-

ventur, Mammæ copiam lactis non ferentes. De ipsis matribus lacte exuberantibus, Plato de Rep. 5. Τὰς δὲ μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄγοντες, ὅταν σπαργῶσι, Cum lacte ubera distenderunt, s. Distentis earum uberibus lacte: Symp. Τῷ κυοῦντί τε ἤδη καὶ ἤδη σπαργῶντι, Lacte distento. Arbores quoque, si bene memini, a Theophr. dicuntur σπαργῶν sicut ὄργῶν, verno tempore, cum earum cortices succo turgescunt: ut ap. Virg. læto turgent in palmite gemmæ; et, Frumenta in viridi stipula lactentia turgent. Item σπαργῶν aliquis dicitur cum cupiditate et libidine alicujus rei accensum cor ejus intumescit: et præsertim de iis qui pruriunt libidine venerea: qua signif. Hippocr. usus est, ap. quem σπαργῶ Gal. exp. ὄργῶ, Erot. ὀρέγεται καὶ ἐπιθυμεῖ. De homine venerea libidine accenso, ap. Plut. (7, 29.) Σπαργῶν καὶ μεθύων ὁ Λεύκιος, αὐτὸς ἐξάνεστη μετὰ πίνων πρὸς ὄργην, Pruriginis impatiens, Libidine impotente affectus, nec moram adventus puellæ sustinere amplius valens, s. Cum libidinem continere diutius non posset, Bud. Idem Plut. de alius etiam rei cupiditate, metaph. ut in Lycurgo, (7.) p. 79. μετὰ Edit. Τὴν ὀλιγαρχίαν ὀρῶντες σπαργῶσαν καὶ θυρομένην, Gliscentem et res novas molientem: Fabio, Δὲ ἐτυγχάνει ἐπὶ τῷ σπαργῶντι τῷ δῆμῳ χαλάνον ἐμβάλλειν. Idem interdum addidit præp. ἐπὶ vel πρὸς: ut in Artax. (3.) Δὲ ὄργην σπαργῶντα μᾶλλον ἢ πρότερον ἐπὶ τὴν βασιλείαν, Magis quam ante accensum regni cupiditate, Magis quam ante inhiantem regno. Sic Idem in Lucullo, Σπαργῶντων πολλῶν ἐπὶ τὴν ἐπαρχίαν, ubi Bud. interpr. Inhiantibus, Desiderium non ferentibus, gliscente cupiditate. Idem in Cic. Εἴτε παιδῶν, εἴθ' ὑπὸ φιλοτιμίας σπαργῶν πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀθροῶν τοῖς καθεστῶσι, Impotente desiderio accensus accedendi ad remp. [“Koen. ad Greg. Cor. 260 (=552.) Wakef. S. Cr. 3, 58. ad Herod. 717. ad Timæi Lex. 234. 244. Jacobs. Anth. 7, 406. 8, 229. 9, 357. Dionys. H. 1, 202. Heind. ad Plat. Phædr. 280.” Schæf. Mss. “Plato de Rep. 350.” Wakef. Mss. Eur. Cycl. 55. Quint. Sm. 14, 283, Cf. Σπαργῶν.] DICITUR ET Σπαργῶν, si mendo caret σπαργῶσι, quod ap. Hes. legitur, exponiturque πλημμυροῦσι, ἀποστάζουσι.

Σπαργῶ, ἡ, Libido: proprie illa, qua matres distenta lacte ubera exinanire cupiunt. Hes. σπαργαί generaliter exp. ὄργαι, ὄρμαι. Sed videndum ne oxytonus potius scr. sit σπαργαί, a nomin. sing. σπαργῆ, ut ὄργῆ, ὄρμῆ, βοῆ, ab ὄργῶ, ὄρμῶ, βοῶ: [potius ὄργῶ, ὄρμῶ, βοῶ, σπαργῶ, ab ὄργῆ, ὄρμῆ, βοῆ, σπαργῆ. Cf. Σιγῶ.] Nam et ap. Gal. Lex. Hippocr. quidam Codd. habent, Σπαργαί, αἱ ὄργαι: [ubi vulgo σπαργῆ, ὄργῆ.] “Σπαργαί, Nisus ad parientem, VV. LL. Hesychio ἐρεθισμοὶ εἰς τὸ τεκεῖν.”

[* Σπαργῶ, i. q. σπαργανῶ, Hom. H. in Apoll. 121. σπάρξαν δ' ἐν φάρει λευκῷ. Σπάρξαι, Hesychio σπαργανῶσαι, σπαράξαι.]

Σπαργάνωσις, ἡ, In matribus dicitur, cum a partu, præsertim recente, ob lactis copiam mamillæ sic intumescunt et distendantur, ut exuberantiam eam ferre vix queant. Diosc. 2, 129. de lente, Πρὸς δὲ χορδῶντας μαστοὺς καὶ σπαργανώσεις ἐφύμενος ἐν θαλάττῃ ἀρμόζει καταπλασθεῖς, Ad mammas nimis lacte distentas: 3, 41. de mentha, Μαστῶν τε περιτῶν καὶ σπαργανῶσιν πραῖναι, Mammas, si tendantur et nimio lacte turgeant, compescit. Plin. 20, 14. item de mentha, Prodest et si mammæ tendantur. At dubium est an ad priorem Diosc. l. respexerit cum 31, 6. dixit, Mammas sororiantes piscinæ maris corrigant. Aliud in muliere vitium est τὸ ὑπερμαζῶν, cum ei mammæ sunt grandiores quam ceteris, etiam tum cum lacte distentæ non sunt, ut quæ Mammosa dicitur Martiali et Colamellæ. Sed notandum, in posteriore Diosc. vulgatas Edd. habere non σπαργάνωσιν, verum σπαργῶσιν, a NOM. Σπαργῶσις: quod tamen a σπαργῶ, potius quam σπαργῶν formatum esset: a σπαργῶ enim aut σπαργῶν, sequendo communem verbalium formationem, dicendum foret σπαργῶσις. Sed et ipsum Σπαργάνωσις a Σπαργῶν regulariter formatum non est, verum potius a σπαργανῶ.

Hoc autem Σπαργανῶν, (persequi enim et ipsum

lubet, quoniam in mentionem ejus intēdi,) derivatum est a NOMINE Σπάργανον, τὸ, Fascia, Pannus oblongus in quo infans involvitur. Plut. (7, 331.) “Ὁ Λυκούργος ἅμα τῷ σπαργάνῳ κομίσας εἰς τὸ φέδισον, Una cum fasciis quibus involutus erat. Idem in Lycurgo (16.) de dexteritate nutricum Spartanarum, “Ὅτε ἀνὲν σπαργάνων ἐκτρεφούσας τὰ βρέφη, τοῖς μέλεσι καὶ τοῖς εἶδεσιν ἐλεύθερα ποιεῖν: Symp. 2, Σπάργανα παρασκευάζουσιν αἱ γυναῖκες, sc. partu vicinæ. Item Herodian. 1, (5, 14.) Μὴ πειραθέντα με ἰδιωτικῶν σπαργάνων, Intactum me plebeis fasciis: 5, (1, 16.) “Ἐξ ἰδιωτικῶν σπαργάνων ἐπὶ τούτῳ ἐλθόντες, ubi Polit. vertit A privatis cunabulis: sicut et in præcedenti loco, Privatis intactum incunabulis. Idem 7, (1, 5.) “Ἀφορῶσιν εἰς τὰ τῆς γενέσεως ἐντελῆ σπάργανα, ubi Polit. vertit, Natalium obscuritatem. Solebant enim nobiles et splendidiore familia nati infantes σπαργάνους distinguere a plebeiis, ut inter alia videre est in Σπαργανῶν etiam. Item, “Ἐξ ἐπὶ σπαργάνων, ap. Philon. V. M. 1. legitur eo sensu, quo Latini dicunt

Ab incunabulis: quanquam Cunæ et σπάργανα idem non significant. Hes. σπάργανα exp. δεσµὰ, ῥάκη: Suidas, etiam ἱμάτια. Donatus autem Comment. in Eun., enarrans verba illa Poetæ, Cistellam Pythia domo effer cum monumentis, annotat, Monumenta esse quæ Græci vocant γνωρίσματα καὶ σπάργανα. [“Villois. ad Long. p. 45. 6. 7. 15. Ilgen. ad Hymn. 407. Valck. ad Phalar. p. x. Verh. ad Anton. Lib. 124. Wakef. Ion. 1371. Musgr. 1489. Jacobs. Anth. 6, 256. Σπάργανα, i. q. γνωρίσματα, Monumenta, Crepundia, ad Sopb. Œd. R. 1035. p. 139. Ed. Erf. min.” Schæf. Mss. Aristoph. “A. 431. “Fasciæ quibus infantes involvantur, ut membra tenella roborerentur, Græce proprie appellantur σπάργανα, Lat. Cunabula et Incunabula. Legitur in Glossis ~~ἱστίαις~~ Gr. Lat. Cunabulum, Cunabula, Σπάργανα. Fasciari, Σπαργανῶσθαι. Plaut. Amphitr. 5, 1, 31. Sed puer ille, quem ego lavi, ut magnus est, et multum valet! Neque eum quisquam colligare quivit incunabulis. Recte Turu. Incunabula fasciæ esse monuit et pannos, quibus pueri in cunis involvebantur. Ista Cunabula Græcis sunt σπάργανα. Ut ab exponendis infantibus detererentur Thebani, lege Thebis jubebantur pauperculi infantes recens natos, quibus alendis non essent, σὺν τοῖς σπαργάνοις deferre ad Magistratus, i. e. Fasciis involutos, auctore Æliano V. H. 2, 7. Apud Apollod. 3, 10, 2. Maia mater Mercurium infantem ostendit ἐν τοῖς σπαργάνοις. Jovis in Creta nati atque educati fascias nonnulli vidisse narrantur, Τὰ τοῦ Διὸς ἴδον σπάργανα, ap. Anton. Lib. 19. Teste Pausania 8. p. 613. Rhea Saturno ἀντὶ τοῦ Διὸς λίθον ἔδωκε κατελιγµένον σπαργάνοις, Loco Jovis lapidem dedit devorandum fasciis involutum.” Valck. Schol. in N. T. 1, 71. * “Σπάργανον, Ocimoides, Diosc. Notha 464.” Boiss. Mss.]

Σπαργανῶν, τὸ, Fasciola. Est etiam Herba nomen ap. Diosc. 4, 21. quam dicit folia similia habere gladioli foliis. Sunt qui dictam ita existiment, quod foliis ejus pro fasciis uterentur. Meminit herbe istius Plin. 25, 9. [* Σπαργανιώτης, Fasciatus, Hom. Hymn. 2, 301. Θάρσει, σπαργανιώτα, Διὸς καὶ Μαιᾶδος νιέ. Cf. Εἰραφιώτης.]

Σπαργανῶν, Fasciis involvo, Hesiod. Θ. (485.) Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλειξεν, Huic autem, Saturno nimirum, fasciis involutum magnam lapidem in manus dedit, sc. pro Jove puero, quem devorare quærebat Saturnus. Item et aliud VERB. Σπαργανῶν, quod itidem signif. Fasciis involvo, Fascio: ut Æl. Spart. Tiliaciis tabulis in pectore positus fasciabatur: et Cels. 8, 8. Rursusque sub ala sua fasciari debet. Luc. 2, (7.) de Jesu Christo, Καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτόν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτόν ἐν τῇ φάτνῃ, Et fasciis involutum, s. fasciatum, reclinavit in præsepi. Sic Plut. Probl. Rom. de Aristino quodam, Παρασχεῖν ἐαυτόν, ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς, τικτόμενον, ταῖς γυναῖξιν, ἀπολῶσαι, καὶ σπαργανῶσαι, καὶ θηλὴν ἐπισχεῖν. Additur interdum dat. instrumentalis, et tunc exp. vel simpliciter, Involvo, vel Involvo ceu fascia: nisi malis Fascio. Plut. Symp. 6, 6. de nive, Ἀχόροις

σπαργανούντες αὐτὴν, καὶ περιστέλλοντες ἱματίοις ἀγνά-
πτοις. Sic Athen. 6. (p. 258.) de κολάκων quodam
genere, Σπαργανῶν ἐαυτὸν τοῖς τριβωνίοις. Magis
proprie rursum Plut. 2 de Fort. Alex. (332.) Ἀρι-
δαῖον σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ. Μελέαγρος, Purpurea
involvens fascia, Purpura fascians; solebant enim
regia aut alias nobili stirpe prognati infantes a ple-
beiorum infantibus discerni fasciarum genere: ideo-
que Commodus ap. Herodian. gloriatur se μὴ περα-
θῆναι ἰδιωτικῶν σπαργάνων; et homini ignobili obji-
ciuntur τὰ εὐτελῆ τῆς γενέσεως σπάργανα, Viles et
plebeiae fasciae, quibus in pueritia fasciatus fuit.
Item et Aristot. H. A. 7. Σπαργανούσιν ἐρίοις αὐτὰ,
Fasciis et lana involvunt. Pass. Σπαργανόομαι, Fa-
sciis involvor, Fascior. ["Wakef. Ion. 973." Schæf.
Mss. Schleusn. Lex. N. T.]

Σπαργάνωμα, τὸ, i. q. σπάργανον, Fascia, etiam
Quo aliquid veluti fascia involvitur, Fasciae usum
præbens involucrum, [Bekk. Anecd. 304. Phot.
Σπαργανώματα· αἱ πρῶται *φασκίαι καὶ οἱ δεσμοὶ τῶν
ἀρτιόκων παιδίων.]

Ἀποσπαργανῶ, Fasciis exolvo, Fascia, qua obvo-
lutus erat, evolvo. Pass. Ἀποσπαργανόομαι, Fasciis,
quibus obvolutus eram, evolvor, Fasciis me exolvo,
Greg. Naz. metaph. de Christo, Ἐσπαργανώθη μὲν,
ἀλλ' ἀποσπαργανόυται τὰ τῆς ταφῆς ἀνιστάμενος, pro
Resurgens, sese e sepulturæ involucris evolvit et
explicat, Sepulcralibus fasciis sese evolvit. Solent
enim defuncti fasciis involvi, aut linteis insui, ut Jo.
11, (44.) de Lazaro redivivo, Ἐξήλθεν ὁ τεθνηκώς, δε-
δεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις, Manus et
pedes obvinctus fasciis.

Ἐσπαργανῶ, Fasciis involvo, i. q. σπαργανῶ,
Longin. [44, 3. "Wakef. Ion. 172. Boiss. Philostr.
311." Schæf. Mss.]

[* "Κατασπαργανῶ, Fasciis involvo, Philo J. 2,
495." Wakef. Mss.]

[* Συσπαργανῶ, Theoph. 3, 533.]

[* "Σπαργάνη, Jacobs. Anim. 70." Schæf. Mss.]

* Σπαργανῶ, Plato de LL. 7. p. 789. * Σπεργανῆσαι,
Hesychio σπαράξαι.]

ΣΠΑΡΤΟΝ, τὸ, sive Σπάρτος, ὁ, Spartum, Genus
vitilium, i. q. Genista, ut nonnulli volunt. At Plin.
24, 9. Genista quoque vinculi usum præstat. Dubito
an hæc sit quam Græci Auctores Sparton appella-
vere, cum ex ea lina piscatoria ap. eos factitari docue-
rim: et nunquid hanc designarit Hom., cum dixit
navium sparta dissoluta. Nondum enim fuisse Afri-
canum vel Hispanum spartum in usu certum est: et
cum sutiles fierent naves, lino tamen, non sparto
unquam sutas. Idem Plin. 19, 2. dicit herbam hanc
sponte nasci, nec seri posse: esseque proprie juncum
aridi soli: rusticos Africanos et Carthaginensis Hi-
spaniæ, strata inde conficere, calceamina, item pasto-
res sibi vestes inde texere: magno esse in usu navium
armamentis, machinis ædificationum, aliisque desi-
deriis vitæ: evulsum et siccatum, si usus requirat,
aqua macerari, aut, si necessitas urgeat, calida per-
fundi. Aët. 1. Σπάρτον, ᾧ παρ' ἡμῖν τὰς ἀμπέλους
δεσμοῦσιν. Apud Paul. vero Ægin. 5. legitur, Σπάρ-
τος, ᾧ τὰς ἀμπέλους δεσμοῦσι. Apud Gal. autem de
Simpl. Med. Fac. 8. Σπάρτη, ᾧ τὰς ἀμπέλους παρ' ἡμῖν
δεσμοῦσι. Sed perperam in isto Galeni loco LEGI-
TUR Σπάρτη: reponendumque vel σπάρτον, ut ap.
Aët. legitur, vel Σπάρτος, ut ap. Paulum, vel σπαρ-
τίον, ut ap. Diosc. Nam neutro quidem genere dici
σπάρτον, testatur Schol. Thuc. (4, 48.) p. 137. (ubi
Thuc. dicit quosdam sese τοῖς ἐκ κλινῶν σπάρτοις
ἀπάγασθαι, et τοῖς ἐκ τῶν ἱματίων παραίρημασι,) necnon Plin. neutro genere passim utens, itidemque
Hom. Σπάρτος autem ap. J. Poll. etiam l. 7. legitur,
Σπαρτοπλόκος, σπαρτοπώλης· σπάρτα, σπάρτη, σπάρτος.
Necnon ap. Hes. Στάθμη, σπάρτος, ἐν ἣ ἀπορθοῦσιν οἱ
τέκτονες: de quo vide in Σπάρτη. Itidemque ap.
Eund., Μήρινθος, σχοινίον, σπάρτος. Sic ap. Suid.
quoque, Μήρινθος, σπάρτος, σχοινίον. Verum in
Thuc. l. paulo ante c., necnon in Hesychiano nota
σπάρτον accipi pro Ipso fune sparteo, ut Cato loqui-
tur: sicut et Il. B. (135.) Καὶ δὴ δούρα σάσπε νεῶν,

καὶ σπάρτα λέλυνται, Et funes spartei dissoluti sunt,
ubi Schol. exp. σπαρτία, σχοινία, Funes. Meminit
hujus loci Plin. in verbis paulo ante ex ipso citatis:
item 19, 1. de lino, ubi ait, Thoracibus lineis paucos
tamen pugnasse, testis est Hom. Hinc fuisse et na-
vium armamenta ap. Eund. interpretantur eruditio-
res: quoniam cum Sparta dixit, significarit Sata.
Sed hanc Plinii interpr. sequendo, scr. foret σπαρτία,
et subaudiendum λίνα, accipiendique funes e lino
sativo. Quæ tamen nimis longe petita sunt; ideo-
que dicamus potius Funes nauticos e sparto textos,
ut σχοινία dicuntur Funes ex junco plexi. Junco
enim Græcos ad funes usos, nomini credamus, quo
eam herbam appellant, inquit idem Plin. 19, 2.
Rursum tamen alii sparti usum in Græcia tunc tem-
poris incognitum fuisse ajunt: ut Varro ap. Gell.
16, 4. (17, 3.) Ego sparta ap. Hom. non plus Spar-
tum significare puto quam σπαρτοῦς, qui dicuntur in
agro Thebano nati. In Græcia sparti copia modo
cœpit esse ex Hispania. Neque ea ipsa facultate usi
Liburni, sed hi plerasque naves loris suebant: Græci
magis cannabo et stuppa, ceterisque sativis rebus, a
quibus σπάρτα appellabant. Quod cum Varro, in-
quit Gell., ita dicat, dubito herele an posterior syl-
laba in eo verbo, quod ap. Hom. est, acuenda sit:
nisi quia voces hujusmodi, cum e communi signif.
in rei certæ proprietatem concedunt, diversitate ac-
centuum separantur. Sparti usum in re nautica ma-
gnum fuisse, Liv. quoque testatur, cum ait, Ubi vis
magna sparti fuit ad rem nauticam congesta ab
Asdrubale. Funes ex eo plecti solitos non solum
Cato docet, cum dicit funes sparteos, sed etiam
Xen. K. (9, 13.) Τὸν δὲ βρόχον τῆς σειρίδος πεπλεγμέ-
νον σπάρτον, E Sparto plexum. Sportas quoque,
urnas, amphoras, inde confici solitas, docent Colum.
et Cato: quorum ille Sparteas sportas dicit, 12, 16.
hic autem Sparteæ urnæ et Sparteæ amphoræ. Rur-
sum Colum. Solea sparteæ pes induitur: sicut Plin.
l. supra c. ait rusticos sibi calceamina e sparto con-
ficere: pastores, etiam vestes. [Gal. Σπάρτος, ἐξ οὗ
πλέκουσιν ὑποδήματα τοῖς ὑποζυγίοις.] Σπάρτον μακρὸν
Græcos vocasse Longum vel Raptorium machina-
mentum, testatur Cæl. Aurel. Chron. l. ult. cap. ult.,
ubi describit exercitia πολυσάρκοις utilia. || Σπάρτος
est et Nomen Proprium. || Steph. B. memorat etiam
Σπάρτον ὕρος in Σπάρτη. ["Σπάρτον, Xen. Eph. 77.
Bergler. ad Alciph. 266. Heyn. Hom. 4, 219. 686."]
Schæf. Mss. Aristot. H. A. 9, 40. Xen. K. 'A. 4, 7,
10. Ἀντὶ τῶν πτερυγίων σπάρτα πικνὰ ἐστραμμένα.
J. Poll. 5, 33. Πλέγμα δ' ἐστὶν ἐκ σπάρτον στερεόν.
Ælian. H. A. 12, 43. Strabo 3. p. 429. Sieb., Sprengel.
Hist. Rei Herb. 1. p. 80. Æneas c. 18. "An-
themius περὶ Παραδοξ. Μηχανῆμ. in Mémoires de
l'Acad. Roy. des Inscript. T. 42. p. 406. σπάρτον περι-
αγομένην. Editor: 'Tous (les manuscrits), au reste,
portent σπάρτον περιαγομένην, comme si l'Auteur
avoit fait σπάρτος féminin. Le Scholiaste d'Euripide,
sur le vers 536 de l'Oreste, après avoir dit que τὸ
σπάρτον est la même chose que τὸ σχοινίον, ajoute καὶ
ἡ σπάρτος ἐπὶ θηλυκῶν.' Cf. Kæstner in Bibl. Phil.
Lips. Vol. 2. p. 21. Schol. Od. E. 245. Στάθμη· κα-
νόνα, * ὑπομεμιλωμένον σχοινίον, ἢ τεκτονικὴν σπάρτον.
Hes. Στάθμη· σπάρτος, ἐν ἣ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες: ubi
v. nott." Schæf. Ind. ad Greg. Cor.: Spitzner de
Versu Gr. Her. 74.]

Σπαρτοπλόκος, ὁ, Qui spartum plectit, Qui sparto
plexo funes, restes, sportas, calceamenta, soleas,
urnas, amphoras, et hujusmodi alia conficit, ut videre
est paulo ante in Σπάρτον. Legitur ap. J. Poll. 7.
UBI ET Σπαρτοπώλης, ὁ, Qui spartum vendit, vel
sparteæ texta; sic enim loqui liceat, ut Catull. dixit
Pinea texta carinæ, pro Carina e pino contexta.

[* Σπαρτοφόρος, Strabo 3. p. 241.]

[* Σπαρτώδης, Ælian. H. A. 1, 19. μῆματι σπαρ-
τώδεις, vox suspecta.]

Σπάρτη, i. q. σπάρτον, i. e. Funis sparteus, ut Cato
loquitur; s. Restis sparteæ. J. Poll. 10, c. 49. dicit
esse πλέγμα, e Cratino citans. Sic Idem l. eod.,
c. 7. Καὶ μὴν τόγε τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμένον,
ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπαρτία, σπάρτα, τόνος, κειρία,

τάχα δὲ καὶ σχοῖνος καὶ σχοινία καὶ κάλοι. Vide et in Σπάρτον. quendain alium ejus locum. Hesychio est στάθμη τεκτονική: quibus verbis intellige Funiculum, quem fabri rubrica aut atramento tinctum ex utraque ligni aut lapidis parte extrema tentum, postea tollunt ut rectam lineam designet, quam in eo poliendo sequantur. [Alciph. 2, 4. Τῇ τῶν σπαρτῶν διατάσει. Basil. I, 494. Τὸν λίθον ποτὶ σπάρταν ἀγει, al. σπάρτον.] || Alioqui Σπάρτη est etiam Nomen metropolis Lacedæmoniorum, sic denominatæ ἀπὸ τῶν μετὰ Κάδμου σπαρτῶν, ut Timagoras ap. Steph. B. dicit ἐκπεσόντας αὐτοὺς εἰς τὴν Λακωνικὴν, Σπάρτην ἀφ' ἐαυτῶν ὀνομάσαι. Alii a Sparto conditore denominatam volunt, ut idem Steph. in Λακεδαιμῶν tradit: ubi et prioris etymi meminit, dicens Spartam ideo appellatam fuisse, διὰ τὸ τοὺς πρώτους συνοικήσαντας τὴν πόλιν Λελεγας διεσπαρμένους εἰς ταυτὸν συνελθεῖν, καὶ μίαν οἰκῆσιν ποιήσασθαι. ["Σπ. et Λακεδαιμῶν, Photius c. 148." Schæf. Mss.] UNDE ADV. Σπάρτηνδε, Spartam: ut Σπάρτηνδε πορεύεσθαι, Proficisci Spartam. ET Σπάρτηθεν, Sparta, Lacedæmone. [Apoll. Rh. 1, 148.] ITEM Σπαρτιάτης, (pro quo IONICE Σπαρτήτης,) ὁ, Sparta oriundus, Spartanus: ["Ad Herod. 464. 615. 696. 724. ad Diod. S. 1, 407." Schæf. Mss.] AT FEM. Σπαρτιάτις, idos, ET Σπαρτιάς, ἄδος, Spartana, ut Virg. Virgo Spartana. Σπαρτιάτις alicubi pro Σπαρτιάτις χώρα: ut Plut. Apophth. Τὴν στρατεῖαν ἐπὶ τῆς Σπαρτιάτιδος ἔχοντας. Itidemque ἡ Λακωνικὴ dicitur pro ἡ Λακωνικὴ χώρα, Ager s. Regio Laconica. ["Plut. Mor. 1, 876. Eur. Hel. 114." Schæf. Mss.] Item POSSESS. Σπαρτιατικός, quod itidem Spartanus Latine reddere queas. ["Ad Herod. 696." Schæf. Mss.] || Rursum Σπάρτη est Nomen pagi Euxino mari vicini, Steph. B. ["Pro Quavis proviucia, Schol. Eur. Or. 56. Cic. ad Att. 4, 6. Mich. Apost. Prov. 17, 51." Kall. Mss.]

Σπαρτίον, i. q. σπάρτον et σπάρτη, Funiculus sparteus, Restis sparteæ: sicut σχοινίον dicitur Funiculus junceus, Funiculus ex junco plexus, Restis ex junco texta. Generaliter vero pro Quovis funiculo ponitur, sive e sparto nexus sit, s. e cannabe, lino, s. aliunde. Athen. 5. Κωδία δὲ ἔξωσμένον, καὶ τὰ ὑποδήματα σπαρτίοις ἐννημμένον σαπροις, Josue 2, (18.) σπαρτίον τὸ κόκκινον, Funis coccineus. Legitur ap. Aristoph. quoque (Eip. 1247.): J. Poll. σπαρτία vocat Funes s. Restes qui lectis intextuntur ad sustinendum ipsum lectisternium s. stratum. A Suida ἡ στάθμη vocatur itidem σπαρτίον, de quo fabrorum funiculo vide paulo ante in Σπάρτη. || Σπαρτίον dicitur etiam Ipse frutex e cujus ramulis spartei funes contextuntur: quem alii σπάρτον appellant, itidemque Plin. Spartum. Diosc. 4, 158. Σπαρτίον θάμνος ἐστὶ φέρων ῥάβδους μακρὰς, ἀφύλλους, στερεὰς, δυσθραύστους, αἷς τὰς ὑμέλους δεσμεύουσι. [* Σπαρτιοχαίτης, Plato Comicus Eustratii ad Ethica p. 58. Lobeck. Phryn. 662. "Porson's Tracts p. 232." Schæf. Mss.]

Σπάρτινος, Spartens, E sparto confectus, plexus, nexus, contextus, J. Poll. 10, c. 49. Apud Eund. I. 7. LEGITUR, Σπαρτίνα, ἡ μήρινθος, Funiculus, Funiculus sparteus. Item ap. Eust. ["Toup. Opusc. 2, 100." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 12, 43.]

"ΣΠΑΤΑΓΓΟΣ, Spatangus, Echinorum species, ap. Aristot. H. A. 4, (5.) et ap. Athen. 3. (p. 91.) "non solum ex Aristot., sed etiam e Sophrone et Aristophane. Verum ex hoc affert accus. Σπατάγγην," [obscæno sensu, τὸν κάτω σπατάγγην:] "cujus declinatio convenit cum plurali Σπατάγγαι, quem legimus ap. Hes.: a quo dicuntur esse οἱ μεγάλοι ἐχίνοι οἱ θαλάσσιοι." [Apud J. Poll. 6, 43. 47. extat, Πάταγγας, ἐχίνων τι εἶδος, Codd. πάτταγας, e *πάταγξ. *Σπαταγγίζειν, Hesychio ταρασσεῖν.]

ΣΠΑΩ, ἄσω, Traho. Accipitur et pro comp. Attraho, sicut Lat. vocab., ut cum dicitur Spiritum trahere: quemadmodum Colum. Cum quodam impedimento tractus spiritus, iuterum et cum gemitu. Et Plaut. Traxit ex intimo ventre suspirium. Et Virg. Vocem trahens imo a pectore. Sic Animam

A. trahere dicitur. Cui simile est ap. Greg. Naz. Μὴ σπάσης θάνατον, Ne mortem trahas, i. e. Ne mortem attrahens, animam effles. Nisi malis metaph. esse a bibentibus, qui σπᾶν dicuntur, cum uno spiritu integra pocula exhauriunt, vel simpliciter, cum hauriunt et spiritu suo attrahunt potum. Aristot. H. A. 8, 1. Τὰ δὲ συνύδοντα σπᾶ, οἶον ἵπποι καὶ βόες, Plin. Quibus continui dentes, sorbent, ut equi et boves. Vide Λάπτω, Σπάσις. Sic Athen. 14. init. Τοὺς πλεονεχῆς ἀκράτου σπᾶντας. Et Philo V. M. 1. "Ὁσπερ οὐχ ὕδατος, ἀλλ' ἀκράτου σπᾶσαντες, Quasi non aquam, sed vinum duxissent, Turn. Apud Suid. autem media voce, Σπασάμενος ἀκράτου, Hausto meraco. Rursum Athen. Λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε γενναῖος. Itidem Horat. Od. 14. Epod. Pocula Lethæos ut si ducentia somnos Arente fauce traxerim. || Contraho: unde σπάσμα et σπασμὸς ap. Medicos. || Extraho s. Educo: ea signif. qua Cic. et Cæs. dicunt Educere gladium e vagina. Pro quo alii Stringere gladium et distringere, Nudare ensem. In quo loquendi genere passiva et media vox usitatiores sunt. Aristoph. B. (564.) Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο μαίνεται δοκῶν, Ensem stringebat, Strabo 4. Προσιὼν ὁ ὑπὸ τῆς ἐσπασμένης τὸ ξίφος, Districto ense. Sic Synes. Epist. ad Evopt. Ὅρῳ στρατιώτας ἅπαντας ἐσπασμένους μαχαίρας, Nudatis gladiis. Media voce eo sensu utitur Hom. Il. T. (387.) Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρίων ἐσπᾶσατ' ἔγχος: Od. K. (439.) Σπασάμενος τανάφης ἄορ παχέως παρὰ μηροῦ: X. (74.) Φάσγανά τε σπᾶσασθε. Item Evello, Extraho, ea signif. qua Cic. dicit Radicitus ex animis religionem extraxit. Od. K. (166.) αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπᾶς τε λύγους τε. Alioqui et pro simpl. Vello accipitur: interdum pro Convello: ut Plin. hæc Diosc. Βοηθεὶ ῥήγματι σπωμένους, vertit, Ruptis et convulsis medetur: de leucacanthæ radice. Et σπασθῆναι, Convulsus esse. ["Bergler. ad Alciph. 157. Fischer. Ind. Philæph. v. Γυμνοῦν, Zeun. ad Xen. K. II. 681. Valck. Diatr. 142. ad Herod. 308. Thom. M. 553. Musgr. El. 1126. Wakef. Trach. 695. Jacobs. Anim. 77. Exerc. 2, 98. Anth. 7, 224. 9, 54. 12, 156. 447. Julius Polyænus 4. Brunck. Aristoph. 1, 134. (6. 928. Σφ. 175.) T. H. ad Plutum p. 316. Lucian. 2, 145. Lobeck. Aj. p. 337. Bibo, Heyn. ad Apollod. 226. Toup. Opusc. 1, 129. 435. Bergler. ad Alciph. 148. Valck. Callim. 254. Musgr. Cycl. 568. Wakef. Eum. 651. S. Cr. 5, 21. ad Lucian. 1, 801. Brunck. Anal. 2, 76. Jacobs. Anth. 12, 242. Boiss. Philostr. 404. Sugo, Ruhnck. Ep. Cr. 161. De prosodia, Clark. ad Il. A. 67. Heyn. Hom. 6, 162. 7, 223. Σπάω οἶνον, Koen. ad Greg. Cor. 51 (= 123.): ἀφῶς; Ruhnck. ad Xen. Mem. 236. cf. Valck. Diatr. 50.: ξίφος, Markl. Iph. p. 264.: ἐπωνυμίαν, Bast Lett. 30.: ἀκοήν, Boiss. Philostr. 640. Ἐσπασμένους ξίφοι; Plut. 6, 225. Hutt." Schæf. Mss. "De sortibus, Æsch. Ag. 341. (Ἄλλ' ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης τάλαν.) Medi., Crucior, Arrian. Epict. 8. Ἐσπασμένος, Achill. Tat. 418." Wakef. Mss. "Ælian. H. A. 6, 51. ἄμυστ' σπῶσι: Plut. Arato 33. Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων: Heliod. 2, p. 83. Μικρὸν ἐσπᾶσαντο ὕπνον, 4, p. 203. Ὀλίγον ὕπνου σπᾶσωμεν: Philostr. 158. Ἐσπᾶσατο αἰδῶ, 576. Παρ' οὐ καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ λόγου ἔσπασε, 598. Τῆς ἰωνικῆς ἰδέας ὡς περ ὀφθαλμίας ἔσπασε, cf. 591." Schn. Lex.]

Σπάσμα, τὸ, In gladio dicitur mucro s. acies nuda et e vagina educta, ξίφος γυμνωθέντος ἡ ἀκμή, Plut. Othone (17.) Δυοῖν ὄντων αὐτῷ ξιφῶν, ἑκατέρου κατεμάνθανε τὸ σπάσμα πολὺν χρόνον, Utriusque mucronem diu tentavit et exploravit. Pro quo Idem ἀκμήν dicit in Cat. Utic. Τὸ ἐγχειρίδιον λαβὼν, ἐσπᾶσατο, καὶ κατενόησε, Eduxit e vagina et tentavit s. exploravit: Ὡς δ' εἶδεν ἐστῶτα τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμήν διαμένουσαν. || In corpore humano σπάσμα dicitur Quod convulsum est, Plut. (6, 256.) Τὰ ῥήγματα καὶ τὰ σπάσματά φησι Δημοσθένους, ὅταν τι κακὸν τὸ σῶμα λάβῃ, τότε κινεῖσθαι, Rupta et convulsa, Aristot. Probl. Σπάσματα λαμβάνει. Paulo autem Ægineta teste, 4, 31. Τὰ σπάσματα γίνεται διασπωμένων τινῶν ἰνῶν, Convulsio fit fibris quibusdam distractis. Gorræo σπάσμα est Unitatis solutio in parte nervosa

citra vulnerationem. Convelluntur enim quæ in ipsa sunt fibræ, cum ex ictu aliquo violentiam patiuntur, aut subito et affatim intenduntur. Causas autem hujus mali ap. Eund. vide. Diosc. Ἀρμόζει πρὸς σπάσματα, Utile est convulsionibus, Plinio interpr. Est et θαλάσσης σπάσμα: vide Σπασμός. [“Timæi Lex. 153. Valck. Anim. ad Ammon. 118. Wakef. Trach. 695.” Schæf. Mss. Plut. Sulla 21. Lys. 12.] Σπασμάτιον, τὸ, Levis convulsio. Gaza ap. Theophr. H. Pl. 9, (9, 2.) σπάσματα vertit Distentiones. Σπασματώδης, Convulsionis speciem gerens, Convellens. Exp. etiam Evellens. [Theophr. Fr. 7, 13. 15. Lobeck. Phryn. 671.]

Σπασμός, i. q. σπάσμα, Auctor Defin. Medic. Σπασμός, ἐστὶ περὶ νεύροις καὶ μύσιν γινόμενον πάθος, μετὰ τοῦ ἀνεν πραϊρέσεως ἔλκεσθαι ποτὲ μὲν ὅλον τὸ σῶμα, ποτὲ δὲ μέρος. Celsus 1, 1. Frigus modo nervorum distentionem, modo rigorem infert: illud σπασμός; hoc, τέτανος Græce nominatur. Omnes fere medicæ, inquit Gorr., hodie Convulsionem interpr. Est autem musculi ad suum principium involuntaria contractio: symptoma voluntariæ functionis oblæsæ, cujus primum instrumentum musculus est: ideoque pro musculorum differentiis variæ etiam ac differentes convulsiones sunt, non modo universales, sed etiam particulares. Ac particulares quidem sunt et particularium musculorum differentiis, quarum aliquæ propriis etiam donatæ sunt nominibus: στραβισμός, in oculo: τρισμός, in mandibula, κυνικὸς σπασμός, in ore: σατυρίασις, iu pene. Universales vero, cum vel corpus totum in priora curvatur, ἐπρροσθόνος Græcis dicta: vel in posteriora, ὀπισθόνος: vel in utramque partem æqualiter, τέτανος. Quibus et additur ἐπιληψία: est enim. Quædam totius corporis convulsio, patiente sc. nervorum principio. Hæc Gorr., ap. quem vide tum alia præterea, tum causas hujus morbi. Aet. 6, 30. dicit κυνικὸν σπασμὸν vocari τὴν τῶν * σιαγονιῶν μῦν παρὰ λυσιν: eoque παράγεσθαι εἰς τὰ πλάγια τὸ, τε στόμα καὶ τὴν ρίνα καὶ τὸν ὀφθαλμὸν, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τὸ ἥμισυ μέρος τοῦ προσώπου. Scrib. Larg. σπασμὸν κυνικὸν vocat, Cum ih utramlibet partem depravata est facies, Plut. (6, 476.) Οὐκ ἴδιον οὐδὲ πᾶν οὐδ' ἔλεων γέλωτα, ἀλλ' εὐκότα σπασμῷ καὶ χαλεπὸν, Thuc. 2, (49.) in descriptione sævæ illius pestis, Λύγξ τε τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενή, σπασμὸν ἐνδίδουσα ἰσχυρὸν, Convulsionem ciens validam. Est et θαλάττης σπασμός s. σπάσμα, Appian. (B. C. 5, 89.) Ὡς καὶ τὸ σπάσμα τὴν θάλασσαν ἐλάμβανεν: (90.) Καὶ ὁ τοῦ βυθοῦ σπασμός ἐπὶ πάντα εἰλούμενος, οὔτε μένειν οὔτε φεύγειν ἐπέτρεπε. Sic Plut. Cic. (810.) Μελλοντος ἀποβαίνειν, σεισμὸν τῆς γῆς καὶ σπασμὸν ἅμα τῆς θαλάττης γενέσθαι. [“Ad Diod. S. 1, 212.” Schæf. Mss. Soph. Trach. 1084. ἄτης, 2 Macc. 5, 3. μαχαίρων. Tentigo, Aristoph. A. 845. 1089.]

Σπασμώδης, Convulsivus: πάθος, Convulsivus affectus: qui sc. in sui principio aut non multo postquam fieri cœperit, convulsionem accersit, ut annotavit Gal. Comm. 3. in Prorrh. 1. Idem vero l. 1. de Præ sag. e Puls. Affectum convulsivum appellat, qui ante mortem necessario convulsionis aliquod periculum inducit. Item σπασμώδης σφυγμός, Convulsivus pulsus, i. e. Pulsus inæqualis in una pulsatione et diversis arteriæ partibus, in quo utrimque ab extremis retrahi, tendi, convellique arteria videtur in modum chordæ tensæ: sic appellatus quod arteria ad utrumque terminum tendi videatur, et quod convulsio statim ab eo pulsu hominem corripit, ut scribit Gal. 2 de Puls. Causis. Hæc inter alia Gorr. [Lobeck. Phryn. 671. * Σπασμωδῶς, Etym. M. v. Γριπώμενα, Alex. Trall. 7. p. 120=364.]

Σπάσις, ἡ, Tractus s. Attractus. Item σπάσει πίνειν, Suctu bibere, ut Plin. vertit hæc Aristot. Τῶν ὀρνέων τὰ μακραιχένα πίνει σπάσει, sic interpretatus, Bibunt aves suctu ex his quibus longa colla. “Ασπασις, Sorbitio, VV. LL. Pro quo diceretur “potius σπάσις: nam ἄσπασις idem sonat quod “ἀσπασμός. Vereor ergo ne mendosum sit.”

[* Σπαστός, unde] Σπαστικός, Trahendi s. Attrahendi aut Extrahendi vim habens. || Spastici, Pli-

nio dicuntur qui τῷ σπασμῷ δει πάθει obnoxii sunt: 21, 20. Radicem decoxam bibere, spasticis, eversis, convulsis, suspiriosis, salutare est: 23, 4. Paralyticis, spasticis, ischiadicis illinitur. Aliquanto post, Tremulis, spasticis, ruptis perquam utile. Sic alibi sæpe.

[* Σπαστός, unde] “Ἡμισπαστος, Semivulsus s. “Semiavulsus, in Epigr.” [“Philodemi 24. Jacobs. Anth. 8, 94.” Schæf. Mss. Strabo 17. p. 668. * Πολύσπαστος, Plut. Marcello 14. μηχανήμα, cf. Apollod. Mathem. Vet. p. 48. “Tzet. Ch. 11, 381. v. 608.” Schæf. Mss.]

Ἀνασπάω, Sursum traho, retraho: ut ἀνασπᾶν τὴν ὑστέρα, ap. Aristot. Item pro Retraho simpliciter: in qua signif. sunt qui velint accipi in Aristoph. Πλ. (691.) τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν. Item pro In altum tollo, Erigo, Sursum erigo, Sustollo: cujus signif. in voce pass. Bud. affert exempla. Est autem in hoc sensu contrarium verbo κατασπᾶν: ut ὄφρῦς ἀνασπᾶν, Dem. Attollere supercilia. Sic et in Soph. Aj. (302.) Λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀτρεΐδων κάτα, τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ: existimo enim λόγους ἀνέσπα sonare Verba in altum tollebat, attollebat, ex imo pectore sursum trahebat: ut Virg. dixit Vocem trahere imo a pectore. Est præterea ἀνασπᾶν, i. q. Contraho, Apoll. Rh. 2, (924.) λαῖφος ἀνασπᾶν, Vela contrahere. Sic ap. Xen. Σ. (3, 10.) Ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον: et ap. Diosc. 8. Μέτωπον ἀνασπᾶται. In VV. LL. citatur e Dem. (442.) Ἀνέσπακεν ὄφρῦς pro Contraxit supercilia: cum ἀνασπᾶν ὄφρῦς ap. eum significet non Contrahere supercilia, sed Attollere, ut modo a me dictum est, vel Sursum trahere: quod est arrogantiae signum. Quinetiam in ἀνασπάσας τὸ πρόσωπον fortasse ita posset accipi verbum ἀνασπᾶν, ut in ἀνέσπακεν ὄφρῦς ap. Dem. || Ἀνασπᾶν, Revello, Evello. || Expello aliquem suis sedibus et quasi evello, aut extraho, Isocr. Panath. Ὡς ἀνασπάσοντες αὐτοὺς ἤδη τοὺς Ἀθηναίους. UNDE Ἀνασπαστοὶ, Sedibus pulsī, ut paulo post dicetur.

|| Ἀνασπᾶμαι, Sursum trahor, retrahor: et ἀκραι ἀνεσπασμένοι ap. Aristot., i. e. In altum sublata promontoria, Bud. addens, illum ἀνασπᾶμενον ponere etiam pro Surrecto et eminenti: “Ἦμοσπλάται ἄνω ἀνεσπασμένοι, Eminulæ, Extrorsus convulsæ. || Contrahor: ut μέτωπον ἀνασπᾶται, ap. Diosc. (Aristoph. Ἰππ. 631.) || Sedibus expellor. [“Thom. M. 798. Markl. Iph. p. 76. Musgr. Hel. 167. Wakef. Eum. 651. S. Cr. 2, 34. Abresch. Æsch. 2, 93. Diod. S. 2, 570. ad Lucian. 1, 352. 2, 144. Lobeck. Aj. p. 266. ad Timæi Lex. 52. ad Thom. M. 74. Jacobs. Exerc. 2, 8. ad Charit. 318. De navibus, 267. Bergler. ad Alciph. p. 6.: τὰς ὄφρῦς, Coray Theophr. 206. Lobeck. Aj. p. 266.: τὰς ἀγκυρας, Villosion. ad Long. 135.” Schæf. Mss. “Act. Apost. 11, 10. ἀνεσπᾶσθη, Retractus fuit. Cap. præced., quo totidem pæne verbis eadem narratur, §. 16. legitur ἀνελήθη: in eund. sensum potuerat ἐπὶ ῥῥῃ poni de linteo, quod antea fuerat demissum, in cælum retracto. Hesychii itaque interpretatio v. ἀνασπᾶν reddentis ἐπαίρει, non debuerat sollicitari. Ibid. quod legitur Ἀνασπάσιον Græcum non est, sine dubio mutandum in ἀνασπαστὸν, quod habet Aristoph. Σφ. 381. Apud Historicos ἀνασπᾶν de navibus frequentatur in terram subductis, vel retractis. Ejus vim, quam h. l. obtinet per ὀπίσω σπᾶσαι, Retrorsum trahere, Plato 3, 254. expressit.” Valck. Schol. in N. T. 1, 477.] Ἀνασπάσιον, Hes. exp. ἀνεσπασμένον: quod, si mendo caret, idem fuerit cum sequenti Ἀνάσπαστον. [Vide paulo supra. * Ἀνάσπασις, Hippocr. de Prisca Med. 12, 22. * Ἀνασπαστήρ, * Ἀνασπαστήριος, unde * Ἀνασπαστήριον, τὸ, Appian. B. C. 4, 78. Τὰς πύλας οὐ δυναμένους ἔτι ἀνασπᾶσαι, χωρὶς ἀνασπαστηρίων γενομένας.] Ἀνάσπαστος, ἡ, Extractus alicunde s. avulsus, Pulsus ex aliquo loco, Ablegatus aut Amandatus ex aliquo loco: quasi Ex eo sursum tractus: ut ἀνάσπαστος ἐκ θρόνου, Lucian. Sic ἀνάσπαστος ἀπὸ θαλάσσης. Bud. autem ita scribit, Ἀνάσπαστος, Sedibus pulsus, et qui alio habitatum mittitur. Herod. (5, 12.) Ἀνασπάστους ποιῆσαι τοὺς Πάριον ἐς τὴν Ἀσίην, h. e. ἀναστᾶτους, ἀναρ-

πάσους: (106. 6, 9. 32.) Idem alibi, Μέτοικαι sunt A Qui principum jussa in aliam civitatem pœnæ causa transferuntur, eorumque prædia publicantur: quo vocab. etiam ἀνάσπασται qui dicuntur, significantur, ut mea fert opinio. Idem, 'Ανάσπαστος etiam dicitur Cui successor mittitur, Qui revocatur e provincia, ap. Dem. Vide locum in Comm. Pro quo in VV. LL. perperam HABETUR 'Αντάσπαστος. ['Ανάσπαστος, Sopb. Antig. 1186. Hippocr. 118, 24. "Antip. Sid. 17. ad Xen. Mem. 4, 2, 33. Wessel. Diss. Herod. 114. ad Herod. 114. 245. 370. 543. ad Charit. 318." Schæf. Mss. Polyb. 2, 53. 'Ανάσπαστον, τὸ, Ligamen, Athen. 543. Ælian. V. H. 9, 11. * Δυσανάσπαστος, Theophyl. 4. p. 119.]

"Εξανάσπῳ, Evello. Aliis Demolior." [Eur. Phœn. 1139. Bacch. 1108. * "Προσανάσπῳ, Eust. Il. p. 679, 62." Boiss. Mss. * Συνανάσπῳ, Lucian. 1, 641. Alex. Aphr. Probl. Procœm., Osann. Anal. 98. "Chrys. in Gen. 226." Kall. Mss.]

'Αντισπῳ, In contrariam partem traho, vello, vel, cum Budæo, In diversum abstraho, avertō, Aristoph. B Eip. (492.) οὐ δεινὸν τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπῶν. Gal. 'Αντισπῶν γὰρ χρὴ τῶν ἀρχομένων ρευματίζεσθαι πορρωτάτω τῷ περιττῶν, οὐχ ἔλκειν ἐπ' αὐτά. Apud Aristot. Probl. 'Αντισπῶ τῇ οὐρήσει. || 'Αντισπῶν Suidas exp. ἐναντιοῦσθαι, Adversari, Contrarium esse: ἀντιτείνω, inquit Bud., et ἀντισπῶ, et ἀντιβαίνω, pro eod., i. e. Repugno, Refragor. || 'Αντισπῶν cum gen. citatur ex Apoll. Rh. pro Prehendere: 2, (598.) ἀντέσπασε πέτρης Σκαιῇ, Prehendit petram sinistra. [Æsch. Pr. 337. "Ad Diod. S. 2, 286. Toup. ad Longin. 325." Schæf. Mss.] 'Αντίσπασμα, i. q. ἀντίσπασις. Vide 'Αντεπίσπασμα. ["Ad Diod. S. 1, 681. 2, 468." Schæf. Mss. Joseph. A. J. 19, 1, 10. Polyb. 2, 18, 3. Diod. S. 20. p. 777, 13. * 'Αντισπασμός, Aristoph. A. 967.] 'Αντίσπασις, Tractio in contrariam partem, Abstractio in diversum. Apud Gal. παροχευέσκει opp. ἀντίσπασις. Bud. [Hippocr. 47, 13. 361, 27. 365. ult. 377, 5. 13. 398, 3.] 'Αντίσπαστος, In contrarium abstractus. Exp. etiam Contra nitens. || 'Αντίσπαστος, dicitur et Pes ap. Gramm. constans prima brevi, secunda et tertia longis, et ultima brevi, ut 'Αλέξανδρος. Vide Scholia in Hephæst. [Soph. Tr. 772. et Athenæi p. 635. Dio Orat. 37. p. 121. Orph. H. 20, 5. Vitruv. 10, 13, 6. Δι' ἀντίσπαστον ἔλκειν, προωθεῖν, Rudentium ductionibus et reductionibus.] "Αντίσπαστον, ap. Hes. φιλήματος εἶδος: sed pro eo scr. ἀντίσπαστον, ut "alphabetica series docet." 'Αντισπαστικός, Vim habens abstrahendi in contrarium, diversum: βοήθημα, Gal. Τόγε μὴν ἐμέτοις χρῆσθαι, τῶν αἰδοίων πεπονθότων, ἀντισπαστικόν ἐστι βοήθημα. || 'Αντισπαστικὸν μέτρον, Metrum constans e pedibus antispastis: ut ἱαμβικὸν μέτρον, Constans ex jambis. Vide Hephæst. et Schol. ejus.

'Αποσπῳ, Avello, Abstraho. Cum gen. et accus. Soph. (Aj. 1024.) πῶς σ' ἀποσπῶσω πικροῦ τοῦδ' αἰδίου κνέδοντος; Plut. Themist. τοὺς πολίτας ἀποσπᾶσαι τῆς θαλάσσης. Interdum additur præp. ἀπὸ, Xen. 'Ελλ. 1, (3, 11.) 'Αποσπᾶσειαν τὸ στρατόπεδον ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου. Suidas ἀποσπῶν exp. μετὰ βίας ἔλκειν, μετὰ βίας ἐκαίρεισθαι: citatque locos ubi accusativi tantum ponuntur. Unus est hic, Οἱ δὲ Σπαρτιάται ἐκάθηντο τοῦ θεοῦ ἰκέται εἰς Ταίναρον, καὶ ἤτουν "σωτηρίαν" οἱ δὲ ἀπέσπασαν ἀφειδῶς καὶ μάλα ἀπέκτειναν αὐτούς: ubi ait esse μετὰ βίας ἐξείλοντο. Alter est iste, Αἱ δὲ καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν "Ἀρτεμίν, βαρβάρων πικρῶς ἐγκειμένον" καὶ τῶν δορυφορούντων ἀποσπώντων, κάκεινων ἀπριζέχομένων, διασπᾶται ὁ κατὰ τοῦ τραχήλου ὄρμος, i. e. βιαίως ἐλκόντων. Potest vero subaudiri utrobique adverbium de loco ἐκεῖθεν vel ἐντεῦθεν: ut habetur hoc in loco, 'Ο δὲ καὶ ἐντεῦθεν ἀποσπᾶσας, ἔβαινε κατ' αὐτοῦ πληγὰς.

'Αποσπῶν ab Erasmo exp. Emetiri, in h. l. Luciani, (2, 763.) 'Επεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, ἀμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπᾶσας, ἥσθθμην κάμνοντος ἐμᾶντοῦ. Nam ita reddit illa verba, Verum ubi jam ipsi lunæ vicinus essem, plurimumque nubium essem emensus, sentiebam me defatigatum. Sed partic. ἀποσπᾶσας Bud. h. in l. suspectum habuit: ac

certe Lucianum aliter scripsisse mihi persuadeo. Nec temere alibi reperitur ἀποσπῶν ita positum.

Pass. vox est 'Αποσπᾶσθαι, Avellor, Abstrahor, || Levit. 22, (24.) LXX. Interpret. ἀποσπασμένον in peculiari signif. usurparunt; ita enim ap. eos legitur, Θλαδῖαν καὶ ἐκτεθλιμμένον καὶ ἐκτομίαν καὶ ἀποσπασμένον, οὐ προσάξτε αὐτὰ τῇ Κυρίῳ: ubi ἀποσπασμένον, i. e. Avulsum, pro eo accepisse creduntur, cui avulsus sunt testiculi, et ἐκτὸς τοῦ ἐκτομίου distinguere voluisse. Vetus autem Interpretes hunc locum ita reddit, Omne animal quod vel contritis, vel trusis, vel sectis ablatisque testiculis est, non offeretis Domino. Suidas ἀποσπᾶσας ait esse τοὺς ἀποσπασθέντας, at vero ἀποσπᾶσθον dici τοὺς ἀποκοπέντας. ["Wakef. S. Cr. 5, 70. Aristoph. Fr. 261. ad Diod. S. 2, 450. ad Lucian. 1, 256. 484. 517. 2, 145. Dionys. H. 2, 1052. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 11. Pierson. Veris. 72. ad Mœr. 134. Act. Traj. 1. p. 218. Toup. Opusc. 1, 311. Emendd. 1. p. 76. ad Charit. 309. 311. 'Αποσπᾶσαι, Schneid. Anab. 41. ad Ælian. p. 342. ad Lucian. 1, 256. 318. 3, 197. Dial. p. 95. Bibl. Crit. 3, 1. p. 103. ad Xen. Eph. 165. Fischer. Ind. Palæph. v. Γυμνοῦν." Schæf. Mss. "Act. Apost. 21, 1. 'Αποσπασθέντας ἐπ' αὐτῶν. Hoc v. indicare voluit Lucas tenerrimum amoris affectum, quo Ecclesiam Ephesinam ejusque Seniores complexus fuerat Paulus, ut vix abstrahi se avellique ab ipsis pateretur. Res firmiter junctas a se invicem avellere et separare proprie dicitur ἀποσπᾶσαι, quæ vis optime cognoscitur e Soph. Aj. 1043. 1195. ubi Teucer, si quis, iuquit, βιάσ' ἀποσπᾶσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ. Eximie et ponitur de Ostreis firmiter petris adhærescentibus ἀποσπῶν λεπάδας. Lepades nempe ferro sæpe σχίζονται ἀπὸ τῆς πέτρας, ut scribit Ælianus H. A. 6, 55. Venuste tandem transfertur ad amicos, qui ubi invicem valedicentes vix avelli possint. Ea vis hic obtinet, et in Eur. Alc. 287. Οὐκ ἠθέλησα εἶναι ἀποσπασθεῖσά σου." Valck. Schol. in N. T. 1, 578.]

'Απόσπασμα, τὸ, Pars rei avulsa, sicut ἀπόσπασμα dicitur Pars rei abrupta, [LXX. Levit. 13, 30. 33. Jerem. 46, 20. "Ad Phalar. 282. Musgr. Tro. 886." Schæf. Mss. M. Antou. 5, 27.]

'Αποσπασμάριον, τὸ, Particula avulsa, Cic. ad Att. Sunt præterea duæ breves orationes quasi ἀποσπασμάτια legis agrariæ, ["Rubnk. Ep. Cr. 176." Schæf. Mss. * 'Αποσπασμός, Abstractio, Avulsio, Plut. 6, 287. Strabo 8, p. 532. "Dionys. H. 2, 975." Schæf. Mss. * 'Απόσπασις, Polyb. 3, 113, 4. perperam pro ἀπόσπασις. "Aret. de Curat. Morb. Diut. 1, 4." Kall. Mss.]

* 'Απόσπαστος, unde * "Αναπόσπαστος, Qui avelli nequit, τὸ ἀναπόσπαστον, Inseparabilitas, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 1. T. 4. p. 432, 30. Δύο δὲ λέγεται καὶ τὸ τῆς υἰότητος γνήσιον, καὶ τὸ τῆς κυριότητος ἀναπόσπαστον." Seager. Mss. Theophyl. 2. p. 619. "Eumath. 10, 394." Boiss. Mss. "Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 210. * 'Αναπόσπαστος, Simplic. ad Epict. p. 12." Kall. Mss.] Δυσἀπόσπαστος, Qui ægre avellitur. ["Apud Chariton. 5, 8. forma Callirhoe vocatur κάλλος δυσἀπόσπαστον τοῖς ὄρωσι, quia, qui eam cœpissent intueri, ea ita tenebantur, ut discedere non possent." Fischer. Ind. Æschin. Dial.] Δυσἀποσπᾶστος, Ita ut difficulter avellatur, More eorum quæ difficulter avelluntur. ["Diod. S. 2, 444." Schæf. Mss. "Δ. ἔχειν, Ægre avelli, divelli (Cic. Catil. 2, 10.) posse, 3, 3. Proprie dicitur id, quod satis docent verba hoc loco adjecta νηπίου δίκην, de infantibus qui ægre avelli possunt a mammis amplexu matrum. Deinde translata est ad eos qui ægre, vel omnino non, adduci se patiuntur, ut e loco aliquo discedant, migrentque in alium, ut aliquid relinquunt. Ita ap. Æsop. Fab. 84. ραυα, quæ est iu exigua lacuna, ab alia raua, cujus sedes palus est, admonetur, ut transiliat e lacuna in paludem, sed ait, Δυσἀποσπᾶστος ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας. Atque eod. modo Axiochi d. l. legitur de eo qui non vult migrare e vita. Jambl. V. P. 5. p. 19. Kust. (=δὲ Kiessl.) "Ὡστε τὸν νεανίαν δ. τοῦ συνελπεῖν τὴν θεωρίαν ἔχοντα." Eust. Il. A. 513. p. 143. Rom. verbum ἐμπεφυκέναι, et ἐμψύειν, explicat verbis ἐγκρατὴς καὶ

δ. δρᾶσθαι, et Schol. Aristoph. Πλ. 1097. Λεπὰς, A κογχύλιον ἐφίξανον ταῖς πέτραις ὅτ' αὐταῖς προσή-
γνυται, δ. ἔχον, ἐπειδὴν τις αὐτὸ βουληθεὶς λέγειν." Fischer. Ind. Æschin. Dial.] Ἐδαπόσπαστος, Qui
facile avelli ant abstrahi potest, Avulsu facilis: Ἐδα-
πόσπαστα ἀλλήλων, affertur pro Quorum alterum ab
altero facile abstrahi potest et extricari.

[* "Ἀποσπάδην, Nicet. Eugen. 1, 18." Boiss. Mss.]

[* "Ἐξαποσπάω, Theod. Prodr. Rhod. p. 114. 150.
in Notit. Mss. T. S. P. 2. p. 167. Nicet. Eugen. 2,
222." Boiss. Mss. * "Προαποσπάω, Dio Cass. 761."
Wakef. Mss. * Συναποσπάω, Osann. Anal. 98. Ar-
gum. ad Soph. Trach. "Julian. Ep. 17. p. 384. Ze-
nob. Cent. 1, 33. p. 11. Apollod. 2, 7. 7, 11." Boiss.
Mss. "Ad Hesych. 2, 1388, 23." Dabler. Mss.]

Διασπάω, Distraho, Divello, Dirimo, Xen. Ἑλλ.
4, (4, 10.) Διασπᾶσαντες τὸ σταύρωμα: K. Π. 2, (1,
13.) Ἐώρα καὶ τὰ θηρία τὰ ὁμοῦ τρεφόμενα, δεινὸν
ἔχοντα πόθον ἦν τις αὐτὰ διασπᾶ ἀπ' ἀλλήλων, Siquis
ea a se invicem divellat et disjungat: 6, (1, 23.)
p. 92. Ἐπεχειρήσέ ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπᾶσαι
ἀπ' ἀλλήλων, Dirimere vinculum quo ego et maritus
conjuncti sumus. Rursus 5, (4, 10.) Μὴ ποτε δια-
σπᾶν ἀπὸ τοῦ ὅλου δύναμιν ἀσθενεστέραν τῆς τῶν πολε-
μίων, Divellere a toto corpore exercitus manum,
quæ hostium copiis impar sit viribus. Διασπᾶσθαι,
Distrahi, ea signif. qua dicitur Distrahi curis et
occupationibus: quo sensu et Distringi, Distineri.
Lucian. (1, 275.) Τόσαυτα πράγματα ἔχω, μόνος κά-
μνων, καὶ πρὸς τοιαύτας ὑπηρεσίας διασπῶμενος, Tot
officiis distractus, totque ministeriis implicatus. Item
διασπᾶται, cujus corpus distrahitur et discerpitur,
ut Liv. Corpus passim distrahendum dabis: de Me-
tjo, de quo Plin. in l. de Vir. Illustr. In diversa
distractus est. Isocr. (Busir. 15.) de Orpheo. Δια-
σπασθεῖς, τὸν βίον ἐτελεύτησε. In qua signif. media
quoque vox usurpatur, activæ vim habens. Lucian.
(1, 8.) Μικροῦ γούν με διεσπᾶσαντο, Parum absuit quin
me distraxerint et discerperint. Plut. Cæsare, Συλ-
λαβεῖν καὶ διασπᾶσθαι τοὺς ἄνδρας ζητούντες, Dis-
cerpere interfectores Cæsaris. Et Dem. (136.) Τοῖς
παρ' ἐκείνου μισθοῦσι διασπᾶσθαι παραβαλεῖτε,
Distrahendum objicietis et dilacerandum. Præterea
διασπᾶν νόμους dicitur ut λύειν et διαλύειν: quod
Lat. potius Violare s. Rumpere s. Perrumpere s.
Labefactare leges et jura, Evertere et perfringere
leges. Xen. K. Π. 8, (5, 12.) p. 135. Ἦν τις Περσῶν
νόμους διασπᾶν πειράται. Alioqui pro Labefactare
et evertere, s. Perrumpere et perfringere accipi po-
test et ap. Plut. Camillo, ubi dicit Διασπᾶσαι τὸ ἔδα-
φος: quod fit coagmentis ejus divulsis et diremtis.
["Markl. Suppl. 829. Wakef. Trach. 781. ad Diod.
S. 1, 413. 2, 174. ad Dionys. H. 2, 945. Lobeck.
Aj. p. 298. ad Phalar. 321. Thom. M. 707. Toup.
Opusc. 1, 392. ad Herod. 27. ad Charit. 304. 312.
ad Lucian. 1, 396. Valck. Callim. 185. Διεσπασμέ-
νος, Ruhnk. ad Rutil. p. 40." Schæf. Mss. "Act.
Apost. 23, 10. Εὐλαβηθεὶς ὁ χιλιάρχος μὴ διασπασθῇ
ὁ Παῦλος ὑπ' αὐτῶν. Proprium est hac in re v. de iis
qui furore hominum iratorum discerpuntur, usurpa-
tum ita de Orpheo a Mænadibus discerpto ap. Apol-
lod. 1. p. 7. Hyginus Poet. Astron. 2, 7. 'Orpheus,
ut Eratosthenes ait, in Tangæo sedens—dicitur Li-
ber ei objecisse Bacchas, quæ corpus ejus discerpe-
rent interfecti.' Eratosthenis libellus, quem ibi citat,
est isthoc l. 2. totum pene interpretatur, editus est
ab Jo. Fello, et postea a Galeo: in ejus c. 24. ὁ
Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ ἐπέπεμψε (sic lege pro ἐπεμψε)
τὰς Βασσαρίδας, ὥς φησιν Αἰσχύλος ὁ Ποιητής, αἵτινες
αὐτὸν διεσπασαν καὶ τὰ μέλη διεῖριψαν χωρὶς ἕκαστον:
proprie sc. διασπασθῆναι est Ita discerpi, ut membra
in diversas partes differantur: et sic Plato adhibuit
de LL. 12. p. 945. De catenis violenter distractis
posuit Marc. 5, 4." Valck. Schol. in N. T. 1, 593.
"Διασπᾶν λέξιν vel κωλον, dicitur is, qui ita verba
componit, ut hiatus et collisiones literarum oriantur,
quæ moram faciunt, et jucundum orationis flumen
impediunt. Sic Dionys. Comp. 168. de loco aliquo
Thucydidis, iu quo τὰς τῶν φωνηέντων συγκρούσεις et
ἀνακοπὰς et περίοδον οὐκ ἔχουσιν βάσιν εὐγρᾶμμον

PARS XXV.

reprehendit: Ἀποτραχύνει καὶ διασπᾶ τοῖς * διαχα-
λάσμασι τῶν ἁρμονίων. Contrarium est τὸ συλλαμ-
βάνεσθαι et συγκρῶζεσθαι, si oratio apta structura
cohæret, et leni expeditoque flumine procedit: vide
cap. 23. p. 184. (196.) et cf. Διαβαίνειν. Deinde
διασπᾶσθαι dicuntur etiam periodi, cum ob defe-
ctum longioris spiritus non uno tenore et ἀπνεύστως
pronunciantur, sed per vocis varia intervalla efferun-
tur. Plut. Demosth. 6. Et Philostr. V. S. 2. p. 604.
in Vita Phœnicis: Ἡ ἑρμηνεῖα διασπᾶσθαι ἐδόκει, καὶ
ρυθμοῦ ἀφέστηκεν: vide Κολοβός." Ernesti Lex.
Technol. Gr. Rhet. Διασπᾶω χάρακα, Plut. Anton.
18. * "Διεσπασμένως, Divisim, Separatim, Chrys. in
Act. Apost. Serm. 1. T. 4. p. 613, 6. Ἐφ' ἡμῶν μὲν
γὰρ ἀμφότερα γίνεται ὑφ' ἐν, τότε δὲ διεσπασμένως."
Seager. Mss. Hippocr. 938. 1082.]

Διάσπασμα, τὸ, Quod distractum est, s. avulsum;
pro διασπασμός, Distractio, Divulsio, Diremtio. Plut.
Lycurgo (22.) de militibus Spartanis, Ὑθμῶ τε πρὸς
τὸν αὐλὸν ἐπιβαίνοντων, καὶ μήτε διάσπασμα ποιοῦντων
ἐν τῇ φάλαγγι, μήτε ταῖς ψυχαῖς θορυβουμένων, Nec
dirimentibus et divellentibus phalangem, s. Nec dis-
trahentibus phalangis compagem seriemve: [Æmil.
20.]

Διασπασμός, Distractio, Divulsio, Diremtio, Plut.
Alex. (27.) Πλάνης οὔσης καὶ διασπασμοῦ τῶν βαδι-
ζόντων, διὰ τὴν ἀγνοίαν, Artax. Πολὺν τάραχον αὐτῶν
καὶ διασπασμὸν ἐν πλήθει τοσούτω προσδεχομένους.
["Διασπασμός λόγου, Sermo hæsitans, interruptus
vel abruptus, qui oritur, cum concursus vocalium et
hiatus nunquam vitantur. Eadem διάρρηξις dicitur.
Demetr. Eloc. 68. Quintil. 9, 4. Cum sermo hiat,
intersistit, et velut laborat oratio." Ernesti Lex.
Technol. Gr. Rhet. "Euseb. Pr. E. 186." Wakef.
Mss.]

Διάσπασις, ἡ, idem, [Gl. Vulsus.] Διασπάσιμος, ὁ,
ἡ, Qui distrahi et divelli potest; Cic. Dissipabilis.

Διασπαστέον, Distrahendum s. Dirimendum et di-
vellendum est.

[* "Διάσπαστος, Bergler. ad Alciph. 214. (2, 2.
ἐπιστολάς.)" Schæf. Mss.] "Ἀδιάσπαστος, Indivul-
sus, Indistractus, Indivisus, in Pand. Gr." ["Vita
S. Nili Jun. p. 18. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss.
Polyb. 1, 34. Cyrill. in Isaia c. 57. et in Jo. Evang.
13, 35.] "Ἀδιασπαστος, Sine distractione, Nulla
"interveniente divulsione; Hes. * ἀδιαχωρίτως, In-
"separabiliter." ["Chrys. in Matth. Hom. 83. T.
2. p. 516, 4. Ἐπειδὴ ἀδιασπ. αὐτοῦ εἶχον, διὰ τούτο
φησι, Μένειν αὐτοῦ, ὥς ἀπελθὼν προσεύξωμαι." Se-
ager. Mss. "Theod. Rhaitens. de Incarn. 237. Bal-
for." Boiss. Mss. * "Εὐδιάσπαστος, Pol. 2, 478."
Wakef. Mss.]

[* "Συνδιασπάω, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2,
167. Damascius ap. Eund. 3, 201." Kall. Mss. * Ὑ-
ποδιασπάω, Hippocr. 986.]

[* "Εἰσπάω, Intro traho, Chrys. in Gen. Or. 43.
T. 1. p. 355, 12. (e Gen. 19, 10.) Εἰσεσπᾶσαντο γὰρ,
φησι, τὸν Ἀὐτ. εἰς τὸν οἶκον, καὶ τὴν θύραν ἀπέκλεισαν."
Seager. Mss.]

Ἐκσπάω, Extraho, Evello. Qua signif. media quo-
que vox usurpatur, Il. H. (255.) Τὸ δ' ἐκσπασσάμενῳ
δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω. ["Babrias 18. Il. N.
178. (ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος.)" Wakef. Mss. * "Ἐκ-
σπασις, Heyn. Hom. 3, 742." Schæf. Mss. * Διεκ-
σπάω, Appian. 1, 40. * Προσεκσπάω, Aristot. Probl.
2. p. 703. * "Ὑπεκσπάω, Is. Porph. in Allat. Exc.
p. 300." Boiss. Mss.]

Ἐπισπάω, Attraho. Qua signif. media quoque
vox usurpatur. Aristot. de Mundo, Μίαν μῆρινθον
ἐπισπασάμενοι, Funiculum unum adducentes et attra-
hentes. Lucian. (1, 835.) Ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ
Ἀλεξάνδρου ἐπιλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἔλκει αὐτὸν
πρὸς τὴν Ῥωάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπῶμενος, Vio-
lenter admodum attrahens: ut ap. Suid. Ἐπισπασάμενος
τῆς κόμης τοῦτον, Criuibus illum attrahens, ἐφέλκυσας,
ut ipse Suidas exp. Xen. activa voce usus est Ἑλλ.
6, (4, 36.) p. 351. Ἐπισπᾶσα τὴν θύραν, εἶχετο τοῦ
ροπαλῦν. Idem pro Adduco usus est, i. e. Permo-
veo et modo non cogo: K. Π. 5, (5, 5.) p. 84. Πολὺ
ἐτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων, ὥστε καὶ τὸν Κύρον

24 H

ἐπισπάσασθαι ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα: Adeo A ut et Cyrum coëgerit lacrymis implere oculos. Item ἐπισπάσασθαι dicitur, qui vinum e poculo exhaurit continente spiritus tractu, Lucian. (1, 215.) Λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κόλκικα, καὶ ἐπισπασμένους φιλήσαι. Præterea aliquis dicitur aliquid sibi ἐπισπᾶσθαι pro Accersere et asciscere sibi, Conciliare sibi. In Epigr. ἐχθρὰν ἐπέσπασάμην. Chrys., Ἐπισπῶμαι κίνδυνον. Rarsum in Epigr. αὐτοφόνον πότμον ἐπεσπάδατο, Mortem sibi ipse conscivit. Quibus addi potest, quod Paulus dicit Ep. 1. ad Cor. 7, (18.) Περιτεμνόμενος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω τὴν ἀνδροβυστίαν, Ne accersat sibi præputium. Vel etiam, Ne attrahendum sibi curet chirurgi manu, cute sc. ferro adducta, ut glandem rursus operiat, quemadmodum docet Cels. 7, 25. et testatur Epiphan. de Ponderibus et Mensuris. [Ἐπισπάσθω, Hesychio ἐλκύτω τὸ δέρμα. Vide Valck. Schol. in N. T. 2, 216.] Et Lucian. Ἐπισπασάμενός πύγωνα, Barbam sibi producens. Alicubi in hoc loquendi genere redditur non solum Concilio s. Comparo mihi, sed etiam Consequor, Assequor et acquiro mihi, Soph. Aj. (769.) πέποιθα τοῦτ' ἐπισπᾶσιν κλέος, Spero me id gloriæ mihi comparaturum, Id gloriæ me assecuturum. Chrys. Πολλὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν παρρησίαν ἐπεσπάδατο, Sibi comparavit. Sic Idem de Sacerdot. "Ελεον ἐπισπᾶσασθαι παρὰ τοῦ Θεοῦ, Misericordiam a Domino consequi. Alioqui ἐπισπᾶσθαι accipitur etiam pro Assequi s. Insequi: ut Plut. Othone, Ἐπισπῶμενοι τοῖς ἰππεύσι, Assequentes equites. Itidem Thuc. ἐπισπῶμενοι aliquoties ponit pro ἐπισπόμενοι, ut Hom. loquitur: veluti (5, 3.) p. 165. Καὶ ὁ πεζὸς ἐπισπῶμενος αὐτοβόει: (11.) p. 169. Ἐν δ' ὅλοις ἐπισπῶμενοι: 4, (35.) p. 133. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισπῶμενοι, περίοδον μὲν αὐτῶν καὶ κύκλῳσιν χωρὶς ἰσχυρὶ οὐκ εἶχον. Alioqui certe dicendus esset ἐπισπᾶσθαι, qui visa aliorum προθυμίᾳ, etiam ipse pertrahitur s. adducitur ad insequendum, ut ap. Plut. Alex. Ἄμα δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ κρότου καὶ θορύβου γενομένου, καὶ παρακελεύσεως τῶν ἐταίρων καὶ φιλοτιμίας, ἐπισπασθεὶς ὁ βασιλεὺς καὶ ἀναπηδήσας, ἔχων στέφανον καὶ λαμπάδα, προήγε. Itidemque ἐπισπᾶσθαι dicitur, qui verbis alicuius adducitur, ut in ejus sententiam descendat, monita sequatur, consiliumve approbet, Thuc. 3, (43.) p. 98. Εἰ γὰρ δ, τε πέσας καὶ ὁ ἐπισπῶμενος ὁμοίως ἐβλάπτοντο, σφρόνεστερον ἂν ἐκρίνετε. Itidemque 4, (9.) p. 124. Ἐπισπᾶσθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμῆσθαι, Adductum iri ut: Schol. active accipit, sic exponens eum locum, ἐφελεύσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο eis προθυμίαν ἐκείνο τὸ μέρος: et sic ἐπισπᾶσθαι esset Allicere s. Mitigere et Pellicere. Ἐπισπῶμενος ἐς Ἀθήνας, ex Herod. affertur pro Profectus Athenas. ["Ad Charit. 554. (312. 323.) Wakef. S. Cr. 3, 53. 4, 30. Jacobs. Anth. 6, 86. Exerc. 2, 98. Brunck. Soph. 3, 511. Boiss. Philostr. 361. Lobeck. Aj. p. 337. Toup. Add. in Theocr. 392. ad Mær. 81. 134. Pierson. Veris. 72. Bergler. ad Alciph. 157. Valck. Hipp. p. 244. 319. Diod. S. 1, 219. ad Herod. 480. Musgr. Andr. 403. Ἐπισπᾶμαι, Sugo, Ruhnck. Ep. Cr. 161. Post bibo, Wakef. S. Cr. 5, 21. Aet., Lobeck. Aj. p. 235. Act. et med., Kuster. V. M. 36. Posidipp. 6. Med., Lobeck. l. c. Jacobs. Anth. 8, 332. 9, 54. 11, 164. 12, 56. Heind. ad Plat. Phædr. 320. Ἐπισπᾶσθαι μάστιγας, Heyn. Hom. 5, 687." Schæf. Mss. * Ἐπισπᾶδην, Hippocr. 546, 22. πίνειν.] Ἐπίσπασος, ἢ, Attractio, Adductio, Alex. Aphr. Probl. lib. 2. Ἡ ἐ. τοῦ στόματος, Oris attractio: quod quidam interpr. Os attrahens. [* Ἐπισπασμός, Foes. ap. Hippocr. 1185. "Schol. Nicandri Θ. 160. 265." Wakef. Mss.] Ἐπισπαστήρ, ὁ, Attractor, Instrumentum quo aliquid attrahimus adducimusque. Pro Funiculo piscatorio accipitur in Epigr. Nechon in porta dicuntur ἐπισπαστήρες, Ferramenta quædam quibus attrahitur, Herod. (6, 91.) Εὐρὺν πρόσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων, ἀπριξ εἶχετο, καρτερῶς τε καὶ ἐγκρατῶς: q. l. citans Suid. ἐπισπαστήρων exp. τῶν τῆς θύρας κρατημάτων. Idem ἐπισπαστήρας esse dicit τῶν θυρῶν τὰ προσηλωμένα σιδήρια, δι' ὧν ἀνακλίνεται καὶ ἐπιτίθεται ἡ πύλη, Ferramenta portæ

affixa, quibus acclinatur et quibus etiam adducitur attrahiturque. Vide quendam Xen. I. paulo ante in Ἐπισπᾶω. [Cf. J. Poll. 10, 4, 23. "Jacobs. Anth. 8, 25. 11, 338. Toup. Opusc. 1, 383. ad Herod. 480." Schæf. Mss. * Ἐπισπαστήριος, * Ἐπισπαστήριον, contracte] Ἐπίσπαστρον, quod Hes. exp. βρόχον: ut idem sit ac si dicas, ἐπισπαστὸν βρόχον, Laqueum quem quis sibi attraxit et indnit. Alii exp. etiam βρόττον τῶν θυρῶν, ut i. sit q. ἐπισπαστήρ. Apud J. Poll. certe 10. c. 4. legitur, Βαλανάγραι, κλεῖθρα, ἐπίσπαστρον, βρόττον: quo nomine vocatum fuisse ait τὸ ἐπικροῦν τὴν θύραν, Marculum ferreum quo ostium pulsabatur; sed au idem et ἐπίσπαστρον fuerit, i. e., an eodem et jam attrahi solita fuerit, ambigitur: videtur tamen idem fuisse, cum Posidippus ap. J. Poll. dicat κόρακι κλεῖεται θύρα: vocetur autem κόραξ Marculus ille, s. Tudes, quo pulsari januam dixi, et quam Lucr. manum exteram appellat. Diod. S. ἐπίσπαστρα vocat Funes quibus aliquid attrahitur: ut Vitruv. Tractoria organa, quibus pondera attrahuntur, ἐλκυστικά Græcis dicta. At e Num. 4, (27.) ἐπίσπαστρον affertur præ Velum. Fuerit ergo Velum quod obducitur aditui alicui, i. q. παραπέτασμα s. παρακάλυμμα. Exod. tamen 26, (36.) Ποιήσεις ἐπίσπαστρον ἐξ υακίνθου καὶ πορφύρας, vulgo redditur Facies tentorium in introitu tabernaculi de hyacintho et purpura. ["Ad Diod. S. 2, 320. ad Herod. 481. Marculus ferreus in janua, Valck. Hipp. p. 288. ad Od. A. 441. (H. 90.) ad Lucian. 1, 472." Schæf. Mss.]

Ἐπισπαστικός, Attrahendi vim habens: ut ap. Medicos medicamenta aliqua ἐπισπαστικά dicuntur Quæ parti dolenti imposita humore aut pus attrahunt, s. Extrahunt et educunt. Cels. 5, 18. de malagmaticis, Quædam digerant materiam; quædam extrahunt, quæ ἐπισπαστικά dicuntur. Et mox, Malagmatica materiam extrahendam: Si materia extrahenda sit, ut in hydropico, in lateris dolore, in incipiente abscessu, in suppuratione quoque mediocri. Sic 19. ejusd. libri, Sunt etiam quædam emplastra nobilia ad extrahendum; quæ ipsa quoque ἐπισπαστικά nominantur. Schol. Thuc. (5, 111.) p. 196. ἐπισπαστικὸν ὄνομα vocat, quod ipse Thuc. ἐπαγωγόν. ["Strabo 1029." Wakef. Mss. * Ἐπισπαστικός, Sext. Emp. p. 147=394.]

Ἐπισπαστός, Quem ipse sibi quis accersivit et attraxit, Cic. Ut cum vitare potueris, ultro accersas et attrahas. Od. Ω. (461.) Μὴ ἴωμεν, μὴ πόν τις ἐπισπαστὸν κακὸν εὕρῃ, Ne quis forte malum sibi accersat et attrahat. Sic Σ. (72.) Ἡ τάχα Ἴπος αἶρος ἐπισπαστὸν κακὸν ἔξει: dicitur enim aliquis ἐπισπᾶσθαι κακὸν, cum ultro sibi malum attrahit et conciliat: ideoque Hes. ἐπισπαστὸν κακὸν exp. etiam αὐθαίρετον, ὅπερ αὐτῷ τις ἐπισπᾶται κακόν. Volunt metaph. esse ἀπὸ τῶν ὀρνίθων δελεαζομένων καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ὄλεθρον ἐπισπῶμένων. Eur. quidem certe (Hipp. 783.) ἐπισπαστοὺς βρόχους dicit Laqueos, quos attrahunt illi qui in eos inciderunt. "Αὐτεπίσπαστοι, "Quem sibi ipse quis attraxit s. accersivit," [Hes.]

[* Παρεπισπᾶω, Philo J. p. 445. * Προσεπισπᾶω, Præterea distraho et a reliquo corpore segrego, Diod. S. 13. p. 372, 14. Hippocr. 406, 33.] "Ἐνεπισπᾶω, Una attraho. In VV. LL. redditur "Corripio, Convello. Συνεπισπᾶμαι, Simul s. Una "attraho, Simul allicio. Vel simpliciter pro ἐπισπᾶμαι, Attraho, Allicio, Bud. ex Aristot. Probl. "Ὅστε "οἱ ἐν ἀκμῇ πλεῖω συνεπισπῶνται τὸν αἶρα. Et e Xen. "Κ. Π. 2, (2, 15.) Ἡ δ' ἀρετὴ πρὸς ὀρθὴν ἀγορὰν, "οὐ πάνν δεινὴ ἐστὶν ἐν τῷ πᾶραντίκα εἰκὴ συνεπισπᾶσθαι, Non magnopere pollet acrimonia ad sibi "asciscendos homines primore aspectu et qualibet "illecebra." ["Diod. S. 2, 350. Boiss. Philostr. 361. ad Lucian. 1, 245. Wakef. S. Cr. 3, 53." Schæf. Mss.]

Κατασπᾶω, Detraho, Herodian. 8, (5, 22.) Τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπᾶσι, De signis militibus imaginem illius detraxere. Et ap. Thuc. itidem 1, (63.) Ἡ νίκη τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο, καὶ τὰ σημεῖα κατασπᾶσθη, Et signa detracta s. dejecta sunt: alii, Revulsa sunt. Item, Κατασπᾶσαντες τὰς περὶ τῆς

κοντόρους, pro καθελκύσαντες, Cum in mare deduxissent. Vel etiam, Cum detraxissent: ut Hirtius dicit Detrahere naves in terram. Sic interpretari possimus etiam ap. Plut. (7, 641.) Τοῖς ἀνθρωπίνους πάθεσι καὶ πράγμασι τὸν θεὸν ἐμβιβάζοντας καὶ κατασπώντας ἐπὶ τὰς χρείας, Caelo detrahere s. deducere, ut Virg. Carmina vel caelo possunt deducere lunam. Turn. sic vertit, Qui Deum affectibus et negotiis humanis adhibeamus. Item ἐμβρυα κατασπᾶ, Diosc. 1. et 5. Foetus mortuos detrahit, extrahit. Plin. dicit 20, 8. de intybo sativo, Muliebribus purgationibus decoctum in aqua adeo prodest, ut emortuos partus trahat. Et cap. seq., Partus emortuos pellit. Et c. 14. Defunctos partus ejicit. Et 22, 25. Partus emortuos ea extrahunt: de salvia, cui Diosc. 3, 40. dicit vim esse τὰ ἐμμηνα καὶ ἐμβρυα κατασπᾶν. Rursum Plin. 24, 4. Abortus non exeuntes trahit appositu vel suffitu: 26. c. ult. Menses ciet succus appositus, et emortuos partus: 29, 2. Succida lana imposita subditaque mortuos partus evocat. Item infantes lactentes, γάλα κατασπᾶσι, cum lacte extrahunt e papiillis; atque adeo Schol. Aristoph. Ἰππ. ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν proprie dici scribit κατασπᾶν καὶ ἐφέλκειν τὸ γάλα. Ipse autem Poeta ibi hoc verbum pro Deglutire et haurire faucibus, s. Avido haustu ingurgitare, posuit, (718.) Κᾶθ', ὥσπερ αἰτρίθαι γε, σιτίζεις κακῶς. Μαθόμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς, αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας. Herba etiam aliqua aut aliud unedicamentum Medicis κατασπᾶν γάλα dicuntur, cum lac eliciunt, s. lactis copiam augment, Lactis abundantiam faciunt, Lac mulierum augment, Mulieribus lactis ubertatem praestant, Faciunt lactis fecunditatem nutricibus, Deficientia ubera puerperarum replent. Sic enim Plin. loquitur. Diosc. 3, 134. de Circæa, Ὁ δὲ καρπὸς γάλα κατασπᾶ, ἐν ροφῇματι λαμβανόμενος, Ruell. Semen in sorbitionibus datum, lacte mammas nutricum explet. Plin. contra, 27, 8. Circææ semine lac minui, in vino aut aqua mulsa potio. Sed Plinium verba Diosc. assecutum non fuisse, si ad ea respexit, apparet e Gal. etiam, qui verba Diosc. sic declarat, Simpl. 7. Τὸν δὲ καρπὸν ἐν ροφῇμασι διδόμενον, eis γένεσιν γάλακτος συνεργεῖν. At Κατασπᾶν ἐς ὕπνον, e Luciano (1, 293.) affertur pro Somno opprimere. ["Wakef. S. Cr. 5, 57. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 312. ad Diod. S. 2, 381. 593. Jacobs. Anth. 12, 125. Thom. M. 570. et Add. ad Charit. 312. Fischer. ad Palæph. 66. Wyttenb. Ep. Cr. 30.: τοῦ σκέλους, ad Diod. S. 1, 645. Valck. Diatr. 280. ad Lucian. 1, 421. T. H. ad Dial. p. 14.: ναῦν, Diod. S. 2, 356. Bergler. ad Alciph. p. 6. ad Charit. 267." Schæf. Mss. Κατασπάσασθαι, Jambl. Protr. 98.: Dionys. H. de C. VV. 282. Schæf. Ἀνάγκη κατεσπάσθαι καὶ συστέλλεσθαι τὴν φράσιν. Porphy. ad Ptol. Harm. 195. Τοὺς λίαν κατεσπασμένους καὶ *τροχαλῶς παραφέροντας. Vide Schu. Lex. et Ind. ad Scriptt. R. R. 392.]

Κατάσπασμα, τὸ, Detractio. In ligulis tibiarum opponi ajunt τὰ τῶν γλωττῶν κατασπάσματα et συμμύσεις, et dici eas κατασπάσματα ἔχειν, cum ligula earum distrahuntur et disjunguntur, (malim dicere deprimuntur,) συμμύσεις autem, cum comprimuntur et connivent. Theophr. H. Pl. 4, 12. de calainis, Γίνεσθαι δὲ φασὶ τρεπλόν τε χρήσιμον, καὶ κατανλήσεως βραχείας δεῖσθαι καὶ κατασπάσματα τὰς γλώττας ἔχειν τοῦτο δὲ ἀναγκαῖον τοῖς μετὰ πλάσματος ἀλόνσι. Unde Plin. 16, 36. Fieri utiles in trimatu, apertioribus earum ligulis ad flectendos sonos. Accipitur et pro σπάσμα, ut in Σπάδων videbis. ["Wakef. Trach. 695. ad Timæi Lex. 153. Valck. Anim. ad Ammon. 118." Schæf. Mss. *Κατασπασμός, Plut. 6, 289. *Κατάσπασις, Aristot. Meteor. 2, 9.] Κατασπαστικός, Detrahendi vim habens. Diosc. 2. dicit κατασπαστικός γάλακτος, pro Lactis ubertatem praestans, abundantiam nutrici faciens, ut κατασπᾶν γάλα, pro Lactis copiam facere.

["Ἐπικατασπάω, Hippocr. 369, 33. *Προκατασπάω, 221. Naves insuper deduco in mare, Polyb. 4, 53, 2.] "Συγκατασπάω, Pariter avello, convello," [Lucian. 1, 50. 359. 601. "Nicet. Paphl. Laud. S.

Eust. p. 75." Boiss. Mss. "Chrys. in Gen. Hom. 17. T. 1. p. 113, 40. Ἐπειδὴ πρῶτην τὴν γυναῖκα ἡπάτησε, καὶ τότε ἐκείνη τὸν ἄνδρα συγκατέσπασε." Seager. Mss. *Συγκατάσπασις, Suid. 1, 309, 7. sed v. Kuster. *Ὑποκατασπάω, Phot. Bibl. 151.]

[*Μετασπάω, Soph. Œd. C. 808. *Ἀντιμετασπάω, Joseph. A. J. 13, 5, 2.]

Παρασπάω, A latere alicujus abstrahō, s. avello. Et proprie παρασπᾶν dicitur pro Fruticem aduascen-tem, i. e. Stolonem, ex arboris imo trunco avellere. Theophr. H. Pl. 2. init. Δεῖ δὲ ὑπόρριζον μάλιστα τὸ παρασπῶμενον ἢ ὑπόπρεμνον εἶναι, quod sc. ἀπὸ παρασπάδος φυτεῖν velis. Quo pertinet, quod Plin. scribit 17, 10. Avulsi etiam arboribus stolones vixere. Quo in genere et cum perna sua avelluntur, partemque aliquam e matris quoque corpore auferunt secum fimbriato corpore. Idem usurpat Soph. El. (732. Ant. 792.) Sed et generaliter accipitur pro Abstraho, Avello. Xen. Ἑλλ. 4, (8, 33.) Τῶν Αἰολίδων πόλεωι παρεσπᾶτό τις τινος τοῦ Φαρναβάδου, A Pharnabazi fide abstraxit. Qua in signif. media quoque vox usurpatur. Dem. Olynth. 1. init. Παρασπάσται τι τῶν ὀλων πραγμάτων. Philo V. M. 3. Τῶν νεωκόρων ἐπιθεμένων τοῖς ἱερεῦσι, καὶ τὴν ἐκείνων τιμὴν παρασπάσασθαι βουλθέντων, Et eorum honores interciperi conantibus, Turn. || In latus traho, deflecto: quo sensu παρεγκλίνω a Gal. ad Glauc. dictum annotatur. ["Aristoph. Fr. 261. Act. et med., Kuster. V. M. 36." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 14. *Παρασπασμός, Plut. 9, 591. *Παράσπασις, Porph. Abst. 1, 10. p. 7.]

Παρασπᾶς, ἄδος, ἡ, Frutex arbori adnascens, qui inde avulsus plantatur, i. e. Stolo, (i. q. παραφύας, Hesych.) ut in Παρασπάω dixi. Theophr. H. Pl. 2. init. Αἱ γενέσεις τῶν δένδρων, καὶ ὅλως τῶν φυτῶν, ἢ αὐτόματοι, ἢ ἀπὸ σπέρματος, ἢ ἀπὸ ῥίζης, ἢ ἀπὸ παρασπάδος, ἢ ἀπὸ ἀκρέμονος, ἢ ἀπὸ κλωνός, ἢ ἀπ' αὐτοῦ στελέχους εἶσι. Unde Plin. 17, 10. Aut enim semine proveniunt, aut plantis radicis, aut propagine, aut avulsione, aut surculo, aut insito et connecto arboris trunco. ["Schneid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 95." Schæf. Mss.]

["Προπαρασπάω, Theod. Prodr. 229." Elberling. Mss.]

Περισπάω, Circumcirca detraho, ut περικόπτω, Circumcirca amputo. Metaphorice ut plurimum utrumque ponitur pro Prorsus adimo ea quibus aliquis circumdatus erat, ideoque veluti Nudo, Spolio: ut Plut. Cic. Ἐπειρᾶτο τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ἀποκαλεῖν αὐτῶν τὰ στρατεύματα, καὶ περισπᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, Ab eo avellere. Philostr. Her. Περισπάσαι τὴν ἀσπίδα ζῶντος, Clypeum vivo detraxisse, ut Cic. Detrahere torquem hosti, et Detrahere spolia. Cui adde hoc Xen. K. Π. 3, (1, 8.) p. 38. Ὡς ἤκουσε ταῦτα, περιεσπάσατο τὴν τιάραν, καὶ τοὺς πέπλους κατερρήξατο, Detraxit sibi tiamam quam capite gestabat. || Distraho, In diversum traho: ut accipiunt nonnulli ap. Aristot. Eth. 5. Ὡς ἀδικούμενοι γὰρ, περισπῶσιν εἰς τὸνναντίον οἱ ἀπορώτεροι. Vide Bud. 424. Sic Ceb. Theb. Eis ἕτερα περισπᾶσθαι, In alia studia distrahi. Idem Bud. περισπᾶ exp. etiam Distinguo, ut διασπᾶ, s. Negotiis distraho, ut quem otia nolumus. Plut. Camillo, Πολίτας τρίβειν καὶ περισπᾶν βουλόμενος, ὥς μὴ σχολάζοιεν οἴκοι καθήμενοι δημηγορεῖσθαι καὶ στασιάζειν: (6, 610.) Οὐδένος περισπῶντος καὶ ἀπάγοντος, Nulla re distrahente nec avocante. Sic Basil. Ep. ad Greg. Τὸ δὲ τι καὶ ὑπὸ ἀρχολῶν περισπῶμενος, ἐπιμεῖναι οὐκ ἠδυνήθη, Partim quod negotiis distractus, expectare literas non potui, Joseph. 1. Κασσίου τῷ πρὸς Ἀντώνιον πολέμῳ περισπωμένου, Cum Cassius occuparetur in bello adversus Antonium suscepto. Pro Abstraho usus est Plut. Fabio (22.) p. 340. meæ Ed., ubi de illo dicit, Περισπάσαι τὸν Ἀννίβαν τεχνάζων, Excogitatis technis quibus Annibalem ab urbe Tarento abstraheret; vel etiam Avocaret, Avelleret. Sic vero accipi ibi τὸ περισπᾶν, sequentia docent, Ἠλπιζε γὰρ τοῦτους προέμενος Ἀννίβα καὶ δελεάσας, ἀπάξειν αὐτὸν ἀπὸ Τάραντος. Suidas autem περισπᾶν exp. ἀπαρᾶν, Decipere; sed malim Circumductum elu-

dere. Ex Eur. (Iph. T. 296.) περισπᾶν ἕψος, pro Stringere ensem. Videndum tamen ne potius significet Detrahere, ut περισπᾶν τὴν ἀσπίδα dicitur, qui clypeum alicui detrahit. Est etiam vox Grammatica περισπᾶν, significans Circumflectere: ut Tryphon ἐν Ἀττικῇ Προσῳδία ap. Athen. (53.) dicit ἀμυγδάλην vocari βαρέως fructum ipsum, ἀμυγδαλήν autem, arborem: κτητικοῦ παρὰ τὸν καρπὸν ὄντος τοῦ χαρακτήρος, καὶ διὰ τοῦτο περισπωμένου. Aliud exemplum ex eod. Athen. habes in Πλακοῦς. ["Pierson. Veris. 17. Segaar. in Daniel. 87. Alciph. 156. et Bergler., ad Xen. Eph. 234. ad Charit. 304. 325. Wyttenb. Select. 325. ad Herod. 230. Phryn. Ecl. 182. Thom. M. 707. Markl. Iph. p. 264. Wakef. S. Cr. 4, 69. Diod. S. 2, 324. 408. 540. Boiss. Philostr. 427. 458. Dionys. H. 2, 1092. 3, 1527. 1529. 1859. 4, 2078. Crusius ad Suet. 128. Circumflexo accentu noto, Etym. M. 343. extr." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 130. Plut. Thes. 26. Περισπᾶν, quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 342. 349.: περισπῶμενος, quibus comp. scribatur, 312. 694. 831.: conf. c. πλεόνασμός, 832. "Luc. 13, 40. Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν. Aptius v. in hac re designanda reperiri non potuit. Latine reddendum est cum Beza, Distrahebatur. Hoc enim in istum sensum adhibetur et ab aliis, et a Cic. de Off. 1, 3. Fit, ut distrahatur deliberando animus, afferatque ancipitem curam cogitandi. Curis sc. et sollicitudinibus distrahi velut in diversa περισπᾶσθαι Græci dicebant et διασπᾶσθαι. Mortales, ubi ad virilem ætatem pervenimus, Sollicitis vitam consumimus annis, Torquemurque metu, cæcæque cupidine rerum. Sic Gr. περισπᾶσθαι Manilius expressit Astron. l. 4. init. M. Anton. 7, 20. ἐμὲ, inquit, ἐν μόνον περισπᾶ. Unum hoc me distrahit, vel sollicitum habet. Verbum, Luciano quoque adhibitum, posuit Interpres Salomonis Eccles. I, 13. ubi Deus dicitur homini dedisse περισπασμὸν πονηρὸν τοῦ περισπᾶσθαι ἐν αὐτῷ. Sic nostro l. Marthæ animus curis distrahebatur sollicitæ ut omnia rite fierent et ordine. Græci recentiores jungere solent μέριμναν καὶ περισπασμὸν. Illis C. liber et vacuus apto composito est ἀπερίσπαστος. Laudat Paulus I ad Cor. 7, 35. τὸ εὐπρόσδεον τῷ Κυρίῳ ἀπερίσπαστος, Illos qui ad Christum se applicant, sic ut animum sibi servant a curis hujus mundi liberum. Redditur illic in Glossario veteri Paulina vox ἀφροντίστως, ἀμερίμνως: quæ minus etiam sunt usitata." Valck. Schol. in N. T. 1, 187. * "Περисπωμένως, Ammon. 148." Schæf. Mss. Athen. 400. "Schol. Aristoph. N. 1301. Πλ. 109. Schol. Apoll. Rh. novus 1, 275. Schæf. Herodian. Epimer. 245. 249. 251. 252. 253. Ἀπερίσπασμένως (sic,) Timario in Notit. Mss. 9, 217." Boiss. Mss.] Περίσπασμός, Distractio, cum aliquis negotiis occupationibusque diversis, necnon et curis, distrahitur: ut cum Plut. in lib. de Non. Fæner. (fin.) dicit Cratetem ἀφεικέναι οὐσίαν ὁκτὼ ταλάντων, eo quod αὐτὰς τὰς οἰκονομίας καὶ φροντίδας καὶ περισπασμούς ἐδυσχέριαινε. Sic Idem de Exilio, Οὐδὲ φυγαδευθέντες, ἀλλὰ φυγόντες αὐτοὶ πράγματα καὶ περισπασμούς, καὶ ἀσχολίας ἅς αἱ πατρίδες φέρουσι, Fugientes negotia et molestias quibus in patria distracti fuissent. Idem in libro suo, quem περὶ Πολυπραγμοσύνης scripsit, (8, 55.) Περίσπασμός καὶ μεθολκὴ τῆς πολυπραγμοσύνης, Distractio s. Occupatio. Hieron. in Eccles. c. 1. Verbum רַגַּל Aquila, LXX, et Theodotio, περισπασμὸν similiter transtulerunt, quod in Distentionem Lat. Interpres expressit: eo quod in varias sollicitudines mens hominis distenta lanietur: Symmachus vero ἀσχολίαν, i. e. Occupationem, transtulit. Est etiam vocab. castrense. Dicitur enim auctore Æliano, περισπασμός, ἢ ἐκ द्वεῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον: quæ ap. Suid. quoque leguntur, et in libello περὶ Τάξεως Παλαιᾶς. Vide et Ἐκπερίσπασμός. [Tonus circumflexus, Apoll. Dysc. 302. 372. Dionys. H. de C. VV. 78, 14. "Ammon. 23. Segaar. in Daniel. 87. Diod. S. 1, 86. 503. 2, 298. Phryn. Ecl. 183. Wakef. S. Cr. 4, 70." Schæf. Mss.] [* "Περίσπασις, Accentus circumflexio, Planud. in Dialogo ined. de Grammatica." Boiss. Mss. Eust.

Il. Z. 143. Apoll. Dysc. de Pronom. 372. Bekk.]

[* Περίσπαστέον, Tzetz. ad Lyc. 521. Athen. 644. "Schol. Il. Z. 146." Boiss. Mss. "Heyn. Hom. 747." Schæf. Mss.]

[* Περίσπαστός, unde] Ἀπερίσπαστος, quod exp. non solum Qui distrahi nequit, sed etiam Immobilis, Inconcussus, Quietus. At e Sapient. (16, 11.) Ἀπερίσπαστοι γίνονται τῆς σῆς εὐεργεσίας, affertur pro Tuo beneficio uti non possunt. [Diod. S. 17. p. 766, 40. Polyb. 2, 67, 7. 4, 32, 6. Clem. Alex. Strom. 3. p. 461. 7. p. 736. Ignat. Ep. p. 19. "Phryn. Ecl. 183. Jacobs. Anim. 271. Wakef. S. Cr. 4, 69." Schæf. Mss.] Ἀπερίσπαστος, Sine ulla distractione. [Vide Περίσπᾶν. Hierocl. in Carm. 80, 13. Ed. Lond., Polyb. 2, 20, 11. 4, 18, 16. Athen. 10. Athenag. de Resurrect. Mort. * Εὐπερίσπαστος, Qui facile circumflecti potest, Xen. K. 2, 8.]

[* Περίσπαστικός, Sext. Emp. adv. Matth. 6, 21.]

Ἀντιπερίσπᾶν, ET Ἀντιπερίσπασμα, castrensia vocabula sunt, ut et περισπᾶν ac περισπασμός. Nam C. περισπᾶν dicitur pro Abstrahere et avocare alio, ut cum Polyb. (1, 26, 1.) ap. Suid. dicit, Ἦν δὲ τοῖς Ῥωμαίοις πρόθεσις ἐς Λιβύην πλεῖν, καὶ τὸν πόλεμον ἐκεῖ περισπᾶν, Et bellum eo abstrahere, sc. ad Annibalem ex Italia in Africam avocandum. Ἀντιπερίσπασμα autem, teste Bud. 425., est Strategema auxilia hostium alibi distinentis, QUOD ET Ἀντίσπασμα

dicitur, vel cum hostes domum revocantur ad tuendam patriam: quale fuit Scipionis Annibalem ex Italia tandem abstrahentis, et quasi stativa Punica convellentis, ut aliorum abduceret. Exemplum hujus signif. e Polyb. habes ap. Eund. l. c. Suidas ἀντιπερίσπασμα exp. per ἐμπόδιον, in hoc ejusd. Polyb. loco, (3, 106, 6.) Ἐξαπέστειλαν στρατηγὸν, βουλόμενοι ἀντιπερίσπασμα ποιεῖν τοῖς Κελτοῖς τοῖς μετὰ Ἀννίβαν, malim, Volentes abstrahere s. retrahere Gallos qui cum Annibale erant: ut accipitur ap. eund. Polyb. (2, 24, 8.) de bello Gallico, Τούτους δ' ἔταξαν ἐπὶ τῶν ὁρῶν τῆς Γαλατίας, ὥς ἂν ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βοιωτῶν χώραν, ἀντιπερίσπῳσι τοὺς ἐξεληλυθότας, Ut progressos retraherent, cogerentque suis se finibus continere.

At ἀντιπερίσπᾶν τούς λόγους exp. Sua verba retractare, ut fit ignoti aut suspecti interventu, dum loquimur: quod Verba retractare dixit Seneca. [Ἀντιπερίσπᾶν, Jambl. V. P. 58. "Const. Manass. Chron. p. 76." Boiss. Mss. "Diod. S. 1, 204. 681. 2, 286. Ἀντιπερίσπασμα, ad 1, 681." Schæf. Mss. * "Ἀντιπερίσπασμός, Tale strategema quo hostes hostium vires distrahere et spargere conantur, Diod. S. 14. p. 423, 4." Munth. Spec. Def. Lexx. 497.]

Ἀποπερίσπᾶν ex Aristoph. affertur pro Avertō: malim Circumductum abstraho.

[* Ἐκπερίσπᾶν, unde] Ἐκπερίσπασμός, quod etiam ipsum Castrense vocab. est, et plus est quam περισπασμός: est enim περισπασμός cum milites ita moventur duplici flexu, ut eorum ora iu partem posteriorem spectent: at vero ἐκπερίσπασμός est Plenior conversio, triplici flexione constans: quod fit cum post περισπασμὸν rursus in hastam convertuntur, si quidem in hastam moveri primum cœperint: aut in lævam, si lævorsum et in scutum fuit prima inflexio. Hæc Bud. p. 331. desumta ex Æliano, qui in suo Στρατηγικῶν Τάξεων libello ἐκπερίσπασμὸν esse dicit τὴν ἐκ τριῶν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησιν, ὥστε μεταλαμβάνειν, εἴαν μὲν ἐπὶ δόρυ γένηται, τὴν ἐξ ἡριστερῶν ἐπιφάνειαν, εἴαν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν. Quæ ap. Suid. quoque leguntur, necnon in libello περὶ Τάξεως τῆς Παλαιᾶς. [Polyb. 10, 21.]

[* "Μεταπερίσπᾶν, Clem. Alex. 454. τῶν θεῶν, Abstraho e rebus divinis." Kall. Mss.]

[* "Προπερίσπᾶν, Suid. in Τρόπαια, Schol. Theocr. 1, 83. Schol. Apoll. Rh. Novus 1, 122. Schæf., Philem. Lex. §. 10. Schol. Lucian. Contempl. 12." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. Ἰππ. 21. Σφ. 1386. Θ. 897. Schol. Od. Δ. 221. Eust. Il. A. p. 123. "Heyn. Hom. 5, 566." Schæf. Mss. * Προπερίσπωμένως, Schol. Aristoph. Eip. 168. "Opv. 1655. A. 85. Schol. Il. A. 420. Suid. 1, 34, 2, 468. "Eust. ad Dionys. P. 525." Boiss. Mss. "Eust. 118, 41." Seager. Mss. * "Προπερίσπαστέον, Schol. Aristoph. Eip. 1. Schol. Il. A.